O noapte
cu un prinț
SABRINA
JEFFRIES

SABRINA JEFFRIES
O NOAPTE CU UN PRINŢ

One Night with a Prince by **Sabrina Jeffries**

Copyright © 2005 Deborah Gonzales
Ediţie publicată pentru prima dată de Pocket Books, o divizie a Simon & Schuster, Inc.
Ilustraţia copertei: Chris Cocozza
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Elena Arhire
LITERA*

2018

Capitolul 1

Londra, toamna anului 1815

Când îmi aleg iubitul, mă asigur că amândoi suntem de acord cu condiţiile legăturii amoroase, ca mai târziu să nu apară reproşuri.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Uneori, să ai fraţi vitregi putea fi o adevărată bătaie de cap.

Gavin Byrne se uită urât la amândoi. Cel mai mic – Alexander Black, contele de Iversley – era singurul dintre ei a cărui mamă aşteptase până când el devenise adult ca să îi spună că adevăratul lui tată era Prinţul de Wales. Următorul era Marcus North, vicontele de Draker, ale cărui constituţie masivă şi trecut scandalos încă determinau societatea să îl numească vicontele Dragon. Draker îl cunoştea pe tatăl lor de o viaţă întreagă şi nu considera că acesta era un lucru bun.

Erau chiar în biroul lui Draker, cel care se afla în spatele întregii nebunii.

— Ce să fac? se răsti Gavin.

Draker şi Iversley schimbară o privire între ei.

— Poate că fratele nostru mai mare nu mai aude bine.

Iversley chicoti.

— Poate, acum că a ajuns la vârsta senectuţii.

Gavin dădu ochii peste cap.

— Puişorilor, aş putea să vă pun pielea pe băţ cu mâna legată la spate. Iar dacă aveţi impresia că rănindu-mi orgoliul o să mă determinaţi să fac asta, probabil aţi uitat cu cine aveţi de-a face. Eu manipulam oameni când voi vă jucaţi cu vaporaşele. Gavin se gândi că ar fi trebuit să intre la bănuieli când Draker îl rugase să vină mai devreme la cină. Îşi alese un trabuc din cutia din lemn de stejar de pe biroul fratelui său şi continuă: Şi, oricum, de ce Dumnezeu

i-aş face o favoare lui Prinny[1]?

— Pentru recompensă, fireşte, răspunse Draker. Prinny îţi oferă un titlu de baron.

Ignorându-şi pulsul accelerat, Gavin îşi aprinse trabucul. Titlul nu putea să compenseze primii douăzeci de ani din viaţa lui, în care fusese numit pe faţă Gavin Bastardul, şi nici ultimii cincisprezece, în care fusese numit aşa pe la spate. Nu putea să şteargă stigmatul de a fi bastardul nerecunoscut al lui Prinny. În plus, avea deja tot ce îi trebuia. Clubul lui de gentlemani îl făcuse peste măsură de bogat, nu ducea niciodată lipsă de o femeie în pat, iar toţi prietenii lui erau viconţi, conţi şi duci.

Sigur, prietenii aceia nu erau dintre cei mai statornici, ci păreau interesaţi mai curând de inteligenţa decât de bunăstarea lui. Şi poate că uneori Gavin era teribil de conştient de linia invizibilă a nelegitimităţii care îl despărţea de ei, în ciuda sângelui lui regal. Dar toate acelea nu însemnau nimic pentru el.

— Şi de ce mi-ar păsa mie de un titlu de baron?

— Dacă nu-ţi pasă de binele tău, spuse Iversley, atunci gândeşte-te la copiii pe care o să-i ai. Primul tău fiu legitim o să-ţi moştenească titlul.

Gavin pufni.

— Ăsta nu este un imbold. N-am de gând să mă însor ori să produc vreun „fiu legitim”. Cu ceva noroc, n-o să am copii deloc.

— Atunci gândeşte-te la altceva. Draker îl privi cu atenţie. Titlurile sunt acordate în parlament de rege în persoană. Nu o să mai ai niciodată ocazia de a-l face pe Prinny să confirme că eşti fiul lui.

Acum chiar căzu pe gânduri. Ideea ca Prinny să fie obligat public să îi ofere un titlu bastardului pe care îl renegase ani întregi era foarte tentantă. Chiar dacă era doar o fărâmă din ce îi dorea el acelui om.

— El a fost de acord cu asta?

— Da, spuse Draker.

Gavin îşi muşcă trabucul.

---

1 Regele George al IV-lea al Regatului Unit (n.tr.)

— Asta nu înseamnă că nu poate să se răzgândească.

— Nu o s-o facă, insistă Iversley.

— A mai făcut-o.

Fraţii lui ştiau ce îi făcuse Prinny mamei lui Gavin.

— O să mă asigur eu că se ţine de cuvânt, spuse Draker.

— Ah, da, replică Gavin sec. Acum, că tu şi părintele nostru aţi devenit prieteni, crezi că ai ceva influenţă asupra lui.

Draker pufni.

— N-o să fim niciodată prieteni, dar, în apărarea lui, pot spune că a început să-şi regrete faptele din trecut. Aşa că am o oarecare influenţă asupra lui.

Gavin clătină din cap.

— Jur că tu şi Iversley v-aţi înmuiat rău! De când v-aţi aşezat la casa voastră, cu soţiile voastre drăguţe, vedeţi lumea printr-o perdea de aiureli sentimentale.

Auzind cum i se strecura invidia în propria voce, Gavin o înăbuşi fără milă. Nu invidia căsniciile fericite ale fraţilor lui. Îi plăcea viaţa pe care o ducea – să fie pe picioarele lui, să aibă legături simple, lipsite de ameninţări, cu femei măritate, care apelau uneori la el pentru câteva ore de nebunie. Mai presus de toate, îi plăcea să fie singur şi fără obligaţii.

O încruntare îi întunecă fruntea.

— Deci ce trebuie să fac pentru a câştiga recompensa asta dubioasă?

Iversley se relaxă.

— Chiar nu e mare lucru. Să-l convingi pe Lord Stokely să invite o anumită văduvă la petrecerea pe care o organizează în fiecare an pentru prietenii lui de la jocurile de noroc.

— De unde ştii asta? întrebă Gavin.

— Prinny are iscoadele lui, interveni Draker.

Gavin scutură scrumul trabucului în mica scrumieră pe care Draker o ţinea special acolo.

— Să înţeleg că femeia este una dintre ele? Sau una dintre amantele lui?

Iversley clătină din cap.

— Sigur nu este amanta lui Prinny. Şi, din moment ce am cunoscut-o, bănuiesc că nu este nici iscoadă.

— Stokely este foarte atent în privinţa oaspeţilor. Trebuie să fie experţi la whist şi să nu aibă scrupule când vine vorba de desfrânare, ca să nu mai vorbesc de discreţie. Ea este?

Draker rămase nemişcat.

— Sunt convins că poate fi discretă în situaţia de faţă. Bănuiesc că poate pretinde că nu are scrupule când vine vorba de desfrânare, dar n-am nici cea mai vagă idee dacă Lady Haversham este bună la…

— Stai o clipă… Marchiza de Haversham? Pe ea vrei să o invite Stokely? Eşti nebun?

Vorbele lui părură să-l ia prin surprindere pe Draker.

— Nu este tipul tău clasic de marchiză, spuse el defensiv.

— Este fiica generalului Lyon.

— Probabil din cauza asta afurisita aproape că mi-a zburat creierii anul trecut, spuse Gavin.

Draker îl privi nedumerit.

— V-aţi cunoscut?

— Dacă poţi să numeşti asta a te cunoaşte. În mintea lui Gavin se trezi amintirea unei femei micuţe, cu părul negru tăciune şi o puşcă foarte mare. M-am dus la moşia lor să-i spun soţului ei despre datoria care tot creştea la Lebăda Albastră, iar ea mi-a făcut o gaură în cabrioletă. Ca să nu mai vorbesc de pălăria mea!

Iversley îşi înăbuşi un hohot de râs.

— Adică nu te-a plăcut la prima vedere, aşa cum fac toate celelalte doamne din înalta societate?

Gavin îşi arcui o sprânceană.

— Se pare că prea buna Lady Haversham nu era de acord cu pasiunea soţului pentru jocurile de noroc. Îşi încărca din nou puşca atunci când însuşi Haversham a ieşit din casă şi a convins-o să intre. Altfel, probabil că acum îmi lipsea o parte esenţială din corp. El clătină din cap. Scorpia nu s-ar încadra niciodată în peisaj la Stokely, nici măcar

dacă ar invita-o. Este limpede că se opune jocurilor de noroc şi, probabil, desfrânării. Gavin se încruntă. Presupun că nu v-a povestit despre catastrofala noastră primă întâlnire.

— Nu, recunoscu Draker. Iar dacă a fost catastrofală, de ce a ales numele tău din lista cu invitaţi de care a făcut rost Prinny?

— Probabil vrea să se apropie atât cât să nu mai rateze de data asta, răspunse Gavin. Acum, că Haversham a murit, reglează conturile vechi. Apropo, cum a murit? Tot ea l-a împuşcat?

— Nicidecum.

— Ei bine, nu eu l-am ucis, dacă despre asta este vorba. Şi-a achitat toate datoriile înainte să moară, aşa că nu aveam niciun motiv să-l văd mort.

— Ea ştie asta. În plus, el a murit din cauza unei căzături de pe cal. Draker îşi mai turnă nişte coniac. Şi felul în care a murit nu are legătură cu ce discutăm noi aici.

— Dar nu ştii ce altceva are legătură, observă Gavin.

— Prinny nu vrea să spună, aşa că trebuie să o întrebi direct pe ea. Cu o privire şireată, adăugă: Dacă nu cumva te sperie prea tare femeia ca să mai vorbeşti cu ea.

Gavin pufni. Încă o încercare de a-l convinge zgândărindu-i orgoliul. Draker nu învăţase deja că el vedea dincolo de asemenea trucuri?

— O s-o las să-şi spună versiunea de poveste. Dar ar face bine să fie neînarmată la întâlnire.

Iversley schiţă un zâmbet spre Draker.

— Ce zici, Draker? Te duci tu să o chemi pe Lady Haversham, sau merg eu?

— Este aici? murmură Gavin. V-aţi pierdut minţile? Ai lăsat-o să intre în casa ta, în preajma soţiei şi a fiului tău? Ţi-ai blocat armele de foc înainte?

Draker se încruntă.

— Trebuia să punem la cale o întâlnire între voi doi pe care nimeni să nu o considere suspectă, aşa că sunteţi amândoi aici, invitaţi la cină. Dar nu se poate să fie atât de rea precum spui. Femeia pare amabilă, dacă nu un pic… Ei

bine…

— Nebună?

— Directă.

— Dacă aşa numeşti tu asta, mormăi Gavin. Bine, du-te şi adu femeia. După ce aud de ce vrea să mă atragă în planul ăsta, o să mă gândesc la propunerea ta.

Draker încuviinţă din cap şi părăsi încăperea alături de Iversley. Nu trecu niciun minut, când Lady Haversham intră în încăpere. De aproape, era mai frumoasă decât şi-o amintea, în ciuda îngrozitoarelor haine de doliu şi a coafurii dezlânate. Şi părea extrem de feroce pentru o femeie care îi ajungea doar până la bărbie – o arţăgoasă minionă, cu ochi verzi şi un nas obraznic.

El îşi stinse trabucul, deşi nu ştia de ce se deranja. În ciuda titlului ei, Lady Haversham nu era o lady. Era un soldat în fuste.

— Bună seara, domnule Byrne.

Îi întinse mâna în mănuşa neagră la fel de îndrăzneaţă ca un bărbat. Gavin o apucă strâns, apoi dintr-o mişcare bruscă, o întoarse pe loc şi o prinse de mijloc cu un braţ ca să o ţină nemişcată din spate, în timp ce cu cealaltă cercetă rochia de stofă scrobită. Ea începu să se zvârcolească.

— Ce naiba…

— Stai liniştită, mormăi el. Mă asigur că n-ai furişat niciun pistol prin niciun buzunar.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! mormăi ea, dar nu se mai împotrivi. După ce îndură o clipă umilinţa de a fi atinsă de mâinile lui, ea adăugă răstit: Pistolul meu este în săculeţ, care se află în salonul lui Lord Draker. În regulă?

Femeia era un arsenal mergător.

— În regulă.

Îi dădu drumul nu pentru că ea îi răspunse, ci pentru că plimbarea mâinilor lui peste trupul minion, dar surprinzător de feminin îl excită într-un mod pervers. Totuşi, nu îşi dorea ca ea să îşi dea seama. Femeia era în stare să-l împuşte în bărbăţie pentru o asemenea impertinenţă. Se întoarse cu faţa spre el şi îşi încrucişă mâinile la piept.

— Deci o să mă ajuţi?

Mai mult decât scurt şi la obiect.

— De ce eu? îi dădu el replica. Ultima dată când ne-am întâlnit, n-ai fost deosebit de impresionată de referinţele mele.

Un surâs îi atinse uşor buzele.

— Vrei să spui că aproape am făcut o gaură în referinţele tale. Bănuiesc că ar trebui să-ţi cer iertare pentru asta.

— Ar fi un început bun.

Ea îşi ridică bărbia.

— Încercam doar să-l salvez pe Philip de la o ruină sigură.

— Ruină! Soţul tău şi-a plătit datoria cu destulă uşurinţă.

Chipul ei fu cuprins de o tristeţe ostenită.

— Da, aşa a făcut. A făcut rost de bani vânzându-i lui Lord Stokely un bun ce aparţinea familiei mele.

Dintr-odată, lucrurile începură să aibă mai mult sens.

— Acesta e motivul pentru care vrei o invitaţie la Stokely. Ca să recuperezi ce-ţi aparţine. Sau, mai exact, să furi ce-ţi aparţine.

— Dacă aş putea să răscumpăr ce-mi aparţine, aş face-o. Dar Lord Stokely nu vrea să vândă.

— L-ai întrebat?

— Maiestatea Sa a făcut-o. Când Gavin făcu ochii mici, ea adăugă în grabă: în numele familiei mele, desigur.

Nicidecum. Prinny nu avea niciun strop de spirit filantropic în vene. Indiferent ce era bunul ei, era limpede că Prinny avea un interes serios. Altfel, nu i-ar fi oferit niciodată lui Gavin un titlu de baron ca să ajute la recuperarea acelui bun.

— Cum pot să fiu sigur că bunul acela se află pe moşia lui Stokely? Are o casă în oraş. Ar putea chiar să deţină o anume vistierie la vreo bancă.

— N-ar permite niciodată ca lucrul acesta să fie păstrat atât de departe de el. În plus, în casa de la oraş lucrează doar vreo doi servitori; ar fi prea uşor să pătrunzi

înăuntru. N-ar risca atât de mult.

— Şi totuşi, crezi că ar risca să te invite să participi la petrecerea lui, ştiind că are ceva ce tu îţi doreşti, iar el nu vrea să vândă.

— Nu ştie că am aflat că el deţine acest bun.

— Poftim?

— Soţul meu i-a spus lui Lord Stokely că l-a primit de la *papa,* dar, de fapt, *papa* mi l-a dat mie, iar Philip l-a furat fără ştirea mea. Mi-am dat seama că a dispărut când Lord Stokely i-a scris Maiestăţii Sale despre asta, iar prinţul m-a chemat la Londra.

— De ce Dumnezeu i-ar scrie Stokely Maiestăţii Sale?

Ea clipi nedumerită, de parcă îşi dăduse seama că spusese prea multe.

— N-n-am nici cea mai vagă idee.

Ce mincinoasă! Pentru moment, avea să lase lucrurile aşa.

— Şi în ce măsură mă priveşte pe mine situaţia asta încurcată?

Ea îşi arcui grăitor o sprânceană.

— Ah, ai decis că ar trebui să te ajut să furi ce-ţi aparţine pentru că soţul tău a vândut acel bun ca să-şi achite datoria faţă de mine.

— Dacă n-ar fi pariat cu tine…

— Ar fi pariat cu altcineva. Slăbiciunea răposatului tău soţ pentru jocurile de cărţi nu este problema mea, Lady Haversham.

— Trebuia să-mi închipui că un bărbat ca tine nu are conştiinţă.

— Da, trebuia. Când ea îl privi încruntată, el adăugă: Oricum, este irelevant. Există o şansă absolut infimă să te pot ajuta, chiar şi în situaţia în care aş dori să fac asta.

— Ce vrei să spui?

El râse nemilos.

— Stokely invită numai un anumit tip de persoane la petrecerea lui, iar tu nu te numeri printre ei.

— Pentru că nu pariez la jocurile de noroc.

— Pentru că nu eşti un anumit tip de persoană care să

parieze la jocurile de noroc. Gavin îşi aprinse încă un trabuc şi trase adânc. Totuşi, aş putea să iau în calcul posibilitatea de a recupera în locul tău ce-ţi aparţine.

— Nu, spuse ea încordată. Trebuie să-l recuperez eu singură.

Ce Dumnezeu putea fi obiectul acela misterios?

— Măcar spune-mi ce vrei să furi şi de ce.

Ea încremeni.

— Nu pot să fac asta. Iar dacă insişti, o să fiu nevoită să cer altcuiva să mă ajute.

— Bine. Totuşi, dacă eu nu pot să-ţi fac intrarea la petrecere, nimeni altcineva nu poate.

O expresie de neîncredere sinceră se desenă pe trăsăturile ei frumoase.

— Nu ţi s-a spus că o să câştigi un titlu de baron după povestea asta?

— M-am descurcat foarte bine până acum şi fără titlu, aşa că ăsta nu prea este un imbold.

— Şi dacă ţi-aş spune că, dacă mă ajuţi, faci un serviciu ţării tale?

El râse.

— Acesta este cu atât mai puţin un imbold. Ce a făcut vreodată ţara mea pentru mine pentru ca eu să fac ceva pentru ea?

Ea păru exasperată.

— Nu este mare bătaie de cap pentru tine. Trebuie doar să-l convingi pe Lord Stokely să mă invite la petrecerea lui. Spune-i că sunt partenera ta de whist.

— Te pricepi să joci whist?

Ea îşi împinse bărbia în faţă.

— Mă descurc binişor.

Femeiuşca minţea din nou. Grav.

— Stokely este întotdeauna partenerul meu. Gavin trase adânc din trabuc. În plus, petrecerea lui presupune prezenţa unui grup scandalos. Prietenii lui te-ar şoca.

— Nu sunt atât de uşor de şocat. Nu uita, am petrecut mulţi ani în afara ţării! Am văzut mai multe decât o englezoaică tipică.

El putea să pună pariu că ea nu văzuse niciodată ceva asemănător petrecerii lui Stokely.

— Cu toate astea, nu se poate. Stokely invită numai jucători cu experienţă şi despre care ştie cum joacă.

Ea se încruntă.

— Alte persoane din lista de oaspeţi nu se potrivesc cu această descriere, cum ar fi căpitanul Jones.

— Este adevărat, dar amanta lui, Lady Hungate, se potriveşte, motiv pentru care Lord Hungate şi amanta lui vor fi acolo. Primeşti o invitaţie la Stokely doar dacă eşti un jucător serios sau iubita, soţia ori amanta unui jucător serios.

Ei i se lumină chipul.

— De ce nu spui aşa? Poţi să-mi faci rost de invitaţie în calitate de amantă a ta!

El se uită lung la ea. Puţini oameni reuşeau să îl uimească; impulsiva Lady Haversham o făcuse de două ori. Era cea mai inventivă invitaţie pe care o primise vreodată.

Şi foarte ciudat, cea mai interesantă.

Îi cercetă corpul cu privirea, zăbovind pe pieptul generos şi ţesătura neagră care ascundea o talie subţire şi un posterior voluptuos.

Când ea se înroşi, el aproape că izbucni în râs. Femeia emana nevinovăţie prin toţi porii, aşa că de ce naiba îi propunea aşa ceva?

Întorcându-şi privirea de la el, îi spuse:

— Te duci cu o amantă la petrecere, nu-i aşa? Ştiu că tu şi Lady Jenner…

— Nu mai este cazul. El îşi stinse trabucul. În prezent, mă aflu între amante. Dar nu se poate să vorbeşti serios.

— De ce nu? Îmi dau seama că nu sunt genul de femeie pe care o preferi în general…

— Te referi la genul de femeie care nu trage în mine?

Ea se încruntă.

— Mă refer la genul sculptural, blond, lipsit de ruşine, despre care se zvoneşte că se agaţă de braţul tău la orice eveniment de societate.

— Se pare că ştii mai multe despre mine decât ştiu eu

despre tine.

— Preferinţele tale pentru un anumit tip de femeie sunt bine cunoscute. Nu pot să-mi modific înălţimea sau culoarea părului ori faptul că pot să obţin ce vreau folosindu-mi creierul, nu pieptul, dar, cu puţină îndrumare, cred că aş putea să fiu o amantă destul de convingătoare.

— O să ai nevoie de mai mult decât de îndrumare. Luând-o prin surprindere, trase de voalul negru modest ascuns în corsetul rochiei. De exemplu, ar trebui să te descotoroseşti de bălăriile astea de haine de doliu. Nimeni n-ar crede că ies cu o femeie îmbrăcată ca un cioclu.

El îi întâlni privirea furioasă şi înverşunată.

— Presupun că o să te aştepţi să-mi tai părul demodat de lung şi să-l torturez în bucle prosteşti…

— Nu, nimic atât de drastic. Îi plăcea părul lung şi abia aştepta să îl vadă desprins. Dar ai putea să te foloseşti de serviciile unei servitoare ca să ţi-l aranjezi mai bine.

Ea înţepeni.

— Am o cameristă. Doar că nu se pricepe atât de bine la aranjarea părului.

— O cameristă care nu se pricepe la aranjat părul. Fireşte. Îşi trecu degetul peste linia prea înaltă a corsetului. Corsetul plin şi frumos. Bănuiesc că tot ea este responsabilă pentru rochiile tale formale.

Ea îi dădu mâna la o parte.

— Pot să fac rost de rochii la modă dacă este nevoie.

Un zâmbet încrezut arcui buzele lui Gavin.

— Ah, dar poţi să înveţi să-mi tolerezi atingerile senzuale?

— Sunt sigură că aş putea să joc destul de bine rolul de femeie slugarnică. Cât de greu poate fi să joci rolul ăsta?

Zâmbetul lui dispăru.

— Vrei să te prefaci că eşti amanta mea?

Ea clipi nedumerită.

— Bineînţeles. Ce altceva?

Senzaţia de dezamăgire îl surprinse.

— Dacă eşti dispusă să rişti un scandal prefăcându-te că-mi eşti amantă, ai putea la fel de bine să fii cu adevărat

amanta mea.

Ea păru alarmată de idee.

— De ce aş vrea să fac asta?

— Din motive evidente – distracţie, companie… plăcere. Nu este ca şi cum trebuie să-ţi aperi virtutea. Văduvele pot să facă tot ce vor.

Cât de departe era dispusă să meargă ca să-şi recupereze „bunul”? El se aplecă şi surprinse o notă din parfumul ei exotic, necunoscut, mai curând picant decât dulce. Uimitor! S-ar fi aşteptat ca femeiuşca să se scalde în leşie. Scânteierea de femeie adevărată îl atrase şi mai mult.

— Să fii amanta mea este singurul lucru care ar putea să mă convingă să te ajut, spuse el cu cele mai seducătoare şoapte.

Spre surprinderea lui, ea izbucni în râs.

— Nici măcar nu mă placi.

— Nu atunci când tragi în mine. Îşi trecu degetul de-a lungul maxilarului ei, bucurându-se când răsuflarea ei se înteţi. Dar dacă ar fi să-ţi concentrezi toată energia asta fioroasă ca să satisfaci un bărbat în pat…

— De parcă eu ştiu ceva despre asta. Îi îndepărtă mâna cu alt râset, însă unul încărcat de tensiune. Sunt o femeie respectabilă, slavă Domnului!

— În general, aşa sunt şi amantele mele. Dar asta nu înseamnă că nu pot să nu se simtă bine în dormitor.

Amuzamentul ei dispăru.

— Pot să fiu sinceră, domnule Byrne?

El îşi înăbuşi un zâmbet.

— S-a întâmplat vreodată să nu fii?

— Aş prefera să fiu pretinsa ta amantă. Dacă nu te superi.

— Ah, dar n-am nevoie de o pretinsă amantă. Pot să am o amantă adevărată oricând vreau.

Ea făcu ochii mici.

— Vrei să spui că nu o să mă ajuţi dacă nu devin cu adevărat amanta ta?

— Exact asta spun.

Era mai puţin direct decât şi-ar fi dorit. Ideea de a o

face pe Lady Haversham amanta lui avea un anumit farmec.

„Ai grijă!”, se avertiză în gând. Era în regulă să o dorească, dar îi putea fi folositoare datorită acelui bun pe care Prinny părea atât de dornic ca ea să îl recupereze. Gavin avea de gând să câştige mai mult decât un titlu de baron din toată afacerea. Nu avea să se oprească până ce nu îl determina pe Prinny să mărturisească public nedreptatea pe care i-o făcuse mamei lui.

Nu conta că era posibil să se işte un scandal pe care Prinny nu putea să şi-l permită în acele vremuri. Gavin îşi dorea să pună lucrurile la punct. Dar avea nevoie de o pârghie pentru asta, pârghie pe care putea să i-o ofere Lady Haversham. Asta, dacă nu se lăsa ademenit de dorinţa lui pentru acea femeie.

Ea scoase un oftat lung.

— Oh, bine. Presupun că, dacă este nevoie, pot să suport să stai deasupra mea şi să-ţi faci treaba.

Spusele ei îi atraseră atenţia.

— Să stau deasupra ta şi să…

— Am îndurat destul de bine cu soţul meu, aşa că vreo câteva întâlniri de genul ăsta cu tine nu-mi pot face niciun rău.

Oftatul ei adânc îl alertă. Juca la cacealma, dar o făcea astfel încât să îl descurajeze. Isteaţă femeie!

— Ah, dacă ai împărţi patul cu mine, ar fi…

— Da, da, ar fi pură fericire cu tine. Bineînţeles.

Sarcasmul ei nu îl păcăli.

— Atunci suntem de acord.

Ea încremeni.

— Nu cred că este corect să-mi ceri o plată suplimentară de vreme ce Maiestatea Sa ţi-a oferit deja un titlu de baron. Când el îşi îngustă privirea, ea adăugă iute: Dar o să plătesc preţul dacă trebuie.

Acum încerca să îi transforme seducţia într-un act interesat. Dar mâinile tremurânde o dădură de gol. Totul era o fanfaronadă. La naiba, chiar trebuia să fie ceva important pentru ea şi pentru Prinny! Ar fi trebuit să insiste

în continuare ca să vadă cât de departe era dispusă să meargă, dar adevărul era că îi plăcea ca femeile să arate că îl doreau.

Ce plăcere puteai simţi când duceai în pat o femeie care nu-şi dorea să fie acolo? Totuşi, dacă îi accepta planul, avea destul timp pentru a ajunge acolo unde voia. Şi astfel, într-un final, plăcerea avea să fie chiar mai dulce.

Cum el nu spuse nimic, ea adăugă:

— Deci batem palma? Voi, domnii, sunteţi de obicei rapizi când vine vorba de siluitul femeilor, aşa că aş putea să-mi ridic fustele, iar tu poţi să te ocupi de aceste lucruri înainte să-şi dea seama cineva.

— Încetează, doamnă, ai fost foarte limpede! Şi oricum, unde ai auzit acest cuvânt, *siluitul* femeilor?

Ea îl privi calmă.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă în compania soldaţilor. Tatăl meu este general, ai uitat?

— Aşa e.

Acesta era motivul pentru care, când era încolţită, încerca să îi dejoace planurile. Dar habar nu avea că era nevoie de o armată de fiice de general pentru ca el să fie manipulat.

— Prea bine, zise el fără probleme. Sunt de acord să mergem înainte cu mascarada asta.

Uşurarea din ochii ei la gândul că nu trebuia să împartă patul cu el îi răni orgoliul. Pentru moment.

— Eşti sigur? întrebă ea. Pentru că încă pot să…

— Ai grijă, scumpo, spuse el pe tonul acela dulce şi ucigător, de care bărbaţii ştiau să profite. Cel mai bine este să te opreşti la mâna câştigătoare. Privirea i se îndreptă spre gura ei tremurândă. Nu o să ai şansa de a prinde alta. El se îndreptă spre uşă şi o deschise. Acum fugi repede ca o fată bună ce eşti şi lasă bărbaţii să vorbească! Înţelegerea mea cu tine depinde de anumite condiţii pe care Maiestatea Sa le va accepta sau nu. Iar ele nu te privesc.

Deşi o mânie modul insultător în care îi ceru să plece, ea încuviinţă din cap şi se îndreptă spre uşa deschisă.

— Mulţumesc pentru ajutor, domnule Byrne.

— Nu trebuie să fii formală. Dacă ne prefacem că suntem iubiţi, spune-mi Byrne, ca oricine altcineva. El ridică o sprânceană. Sau poţi să-mi spui „iubitule”!

Ea scoase un pufnet neelegant.

— Poţi să-mi spui Christabel.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum a primit fiica unui general un nume aşa de sofisticat?

— Să ştii că şi eu am avut o mamă.

Şi astfel ieşi, unduindu-şi soldurile ei minunate. Pe măsură ce căldura se accentuă prin locuri nepotrivite, el se minună de intensitatea perversă a atracţiei simţite faţă de ea. Avea o mamă, nu-i aşa? Atunci trebuia să fie o amazoană, o regină fermecată sau o femeie-demon venită direct din iad. Nicio englezoaică de rând nu putea să fi dat naştere acelui diavol tasmanian. Un diavol tasmanian care voia să-l descurajeze sugerându-i că ar fi fost o corvoadă sau, chiar mai rău, o tranzacţie comercială să facă dragoste cu el. Dar situaţia nu avea să dureze mult. Urma să o determine pe văduva Haversham să îl implore să o posede, chiar dacă era ultimul lucru pe care îl făcea. Strânsese o avere cu abilitatea de a combina afacerile cu plăcerea, aşa că, pentru moment, avea să joace cum îi cânta ea, dar în final, urma să obţină totul – bunul ei misterios, răzbunarea pe Prinny şi o Christabel binevoitoare în patul lui.

— Deci?

Vocea lui Iversley îl smulse din reverie. Ridică privirea şi văzu că fraţii lui se apropiau. După ce intrară în cameră, el închise uşa.

— Sunt de acord.

— Excelent! spuse Draker.

— Dar mai am o condiţie. Vreau o întrevedere între patru ochi cu Prinny când se termină povestea asta.

— De ce? întrebă Draker.

— Am motivele mele.

Draker îl privi atent, apoi oftă.

— O să văd dacă o să fie de acord cu asta.

— Ar face bine să fie dacă vrea s-o ajut pe Christabel.

— Christabel? întrebă Iversley.

Putea să le dezvăluie planul. Oricum aveau să afle cât de curând.

— Stokely o s-o invite pe prea buna văduvă numai dacă este amanta mea. Aşa că o să fie.

Draker se ridică.

— Sper că n-ai obligat-o pe sărmana femeie…

— Am menţionat că o să fie presupusa mea amantă? Punem în scenă o păcăleală exact aşa cum aţi făcut tu şi Regina atunci când te-ai prefăcut că-i faci curte.

— Poate că a început ca o presupusă curtare, replică Draker, dar n-a durat multă vreme.

Un zâmbet arcui buzele lui Gavin.

— Exact.

— Credeam că nu-ţi place Lady Haversham, spuse răspicat Draker.

Gavin se gândi la trupul delicat şi voluptuos al lui Christabel apăsat pe al lui, la răsuflarea care se înteţise când o atinsese, la încăpăţânarea pe care avea să o supună cu atâta plăcere.

— Încet-încet, te cucereşte.

Draker se încruntă, dar Iversley izbucni în râs.

— Ce-i aşa de amuzant? întrebă Gavin.

— Farsa lui Draker cu Regina a dus în cele din urmă la căsătorie, spuse Iversley cu viclenie. Sau ai uitat?

Când Draker începu să chicotească, Gavin răspunse:

— Nu-ţi face griji! Nu mă interesează nicidecum căsătoria.

O luase în considerare o singură dată, pe vremea când era un tânăr necopt de 22 de ani. Dar Anna Bingham îl vindecase de aiurelile acelea.

— Femeile au un mod aparte de a-l face pe bărbat să se răzgândească, replică Iversley.

— Foarte puţin probabil. Semnele viclene şi privirile cu subînţeles ale idioţilor lui fraţi îl iritară. În plus, Lady Haversham pare destul de fericită cu situaţia actuală.

Draker ridică o sprânceană.

— Şi asta se poate schimba.

— Pentru numele lui Dumnezeu, eşti la fel de rău ca

soţia ta când vorbeşte despre fericire conjugală şi îndrăgostire! Spre deosebire de ceea ce pare să creadă Regina, unii burlaci chiar nu sunt deloc interesaţi de dragoste.

Dezastrul provocat de relaţia cu Anna îl învăţase că existau praguri pe care nici măcar dragostea nu le trecea, iar preferinţa lui pentru femei sofisticate putea să fie potolită doar de legături fizice clandestine. Nicio femeie respectabilă nu s-ar fi căsătorit cu el dacă nu era interesată de banii lui, iar el nu-şi dorea nici în ruptul capului să suporte o asemenea căsnicie ipocrită.

În plus, cu cât se implica mai mult în relaţii adultere, cu atât devenea mai cinic în privinţa căsătoriei, în ciuda relaţiilor fericite pe care le aveau fraţii lui. Orice femeie care se respecta se mărita pentru un avantaj financiar sau social. S-ar mai fi căsătorit Katherine şi Regina cu fraţii lui dacă ei nu ar fi avut titluri? Nu încercă să dea un răspuns pentru că devenea incomod de conştient de diferenţa dintre el şi fraţii lui vitregi. Soţii mamelor lor îi recunoscuseră drept fii legitimi. Mama lui Gavin nu avusese o asemenea şansă, iar din cauza asta el avea să rămână bastardul Byrne până la sfârşitul zilelor lui. Asta, dacă nu devenea baronul Byrne. Sigur că îi plăcea ideea. Mai ales dacă înţelegerea presupunea să-l oblige pe Prinny să îndrepte lucrurile şi să şi-o facă amantă cu adevărat pe interesanta Christabel.

— Deci am stabilit, spuse el, pregătit să schimbe subiectul. O ajut pe Christabel să intre pe lista de oaspeţi a lui Stokely, iar părintele nostru o să-mi acorde titlul de baron.

— Da, am stabilit, spuse Draker.

— Suntem bucuroşi că ai fost de acord, adăugă Iversley. A venit vremea să obţii ceva mai mult din alianţa noastră decât distracţie.

— Nu vă faceţi griji. După ce se încheie povestea asta, am de gând să obţin mai mult decât distracţie. Când Iversley păru suspicios, Gavin adăugă iute: Trebuie să închinăm un pahar. Pentru Frăţia Regală a Bastarzilor!

Cu toţii repetară toastul obişnuit, apoi băură. Când se duse să-i umple paharul lui Draker pentru cel de-al doilea toast, fratele lui vitreg clătină din cap. Gavin îi aruncă o privire lui Iversley care, absolut evident, tot îşi învârtea paharul ca să nu-i mai fie umplut.

— Chiar că v-aţi înmuiat rău, mormăi Gavin, apoi îşi umplu paharul şi îl ridică sfidător. În cinstea nobilului nostru părinte, zise el cu voce tare. Să putrezească în iad!

Capitolul 2

Bărbaţii sunt nişte diavoli şireţi; nu-i lăsa niciodată să te convingă de altceva!

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Ce înţelegere nebunească! În timp ce Christabel cuprinse din priviri masa lui Lord Draker, se întrebă dacă nu cumva făcuse o mare greşeală. Să joace rolul amantei domnului Byrne? La o petrecere cu oameni sofisticaţi precum doamnele şi domnii aici de faţă? Trebuia să fi fost nebună ca să sugereze aşa ceva. Deşi fusese chiar norocoasă că domnul Byrne nu-i spusese că juca la cacealma şi nu-i ceruse să fie amanta lui cu adevărat. Ce ar fi făcut?

Îşi înăbuşi un râs isteric. De parcă ea putea să satisfacă un bărbat care avea gusturile lui scandaloase! Dacă ar fi fost în stare de aşa ceva, scumpul ei Philip nu şi-ar fi luat în veci o amantă. Începu să simtă aceeaşi durere apăsătoare în capul pieptului şi blestemă în gând. Nu mai conta acum, nu? În comparaţie cu cealaltă trădare a lui Philip, era o nimica toată. Atunci de ce continua să se gândească la asta? Din cauza acelui domn Byrne şi a flirtului lui. Trezise înăuntrul ei tot felul de senzaţii păcătoase, care ar fi trebuit să rămână îngropate cu soţul ei.

Şi probabil domnul Byrne nici nu flirtase cu adevărat!

Era pur şi simplu firea lui, ceea ce însemna că avea alt motiv pentru care fusese de acord cu planul ei. Era tocmai genul acela de ticălos prefăcut. Nimic din ce văzuse în seara aceea nu-i schimbase în vreun fel părerea pe care o avea despre el. Era însuşi Prinţul întunericului. Şlefuit, mai chipeş decât şi-l amintea şi volubil precum un irlandez tipic. Nu-i inspira încredere. Nu era de acord cu el.

I se părea absolut fascinant.

Desigur. Mereu i se păreau fascinanţi bărbaţii complet nepotriviţi. Tocmai de aceea ajunsese unde se afla acum.

— Încearcă nişte rasol în aspic, Lady Haversham, spuse Lady Draker din locul ei, în capul mesei. Bucătarul nostru este renumit pentru acest fel de mâncare.

Christabel clipi nedumerită spre vicontesa cu păr blond. Care dintre mâncărurile din faţa ei era rasolul în aspic? Iată motivul pentru care detesta să iasă în societate. Se pierdea mereu în marasmul de reguli şi cuvinte franţuzeşti. Fără să mai pună la socoteală că se aşteptau ca ea – fiica unui simplu general – să ştie cum să se poarte în rolul de marchiză cuviincioasă.

— Dacă-mi permiţi, spuse domnul Byrne şi îi oferi un platou.

Oh, chestia aceea acoperită cu aspic!

— Arată delicios, minţi ea şi îşi puse puţin în farfurie.

Se aventură să ia o îmbucătură, uşurată când simţi că era comestibilă. Se rugă ca Lord Stokely să nu aibă un bucătar francez. Altfel, nu avea să reuşească în veci să supravieţuiască meselor lui.

Poate că domnul Byrne putea să o ajute şi cu asta. Pentru proprietarul unui celebru club de jocuri de noroc, părea capabil să navigheze pe apele înfricoşătoare ale societăţii, simţindu-se în largul lui în compania aceea respectabilă. Dar, oricum, se zvonea că domnul Byrne era fiul prinţului, la fel ca Lord Draker, ceea ce însemna că erau fraţi vitregi. Poate că asta explica situaţia aceea, faptul că Maiestatea Sa îi încuviinţase să le ceară ajutorul celor doi bărbaţi.

Maiestatea Sa… Oh, Dumnezeule! Nu avea să fie

deloc fericit când urma să afle rezultatul întâlnirii. El îşi dorise ca domnul Byrne să acţioneze doar ca mijlocitor, nu să fie primejdios de implicat în toată stratagema. Dar ce altceva putea să facă ea? Lord Stokely ameninţa să facă publice scrisorile familiei ei dacă prinţul nu-i accepta cerinţele scandaloase. Iar prinţul îi explicase foarte limpede ce putea să se întâmple cu *papa* dacă ea nu le recupera.

— Vrei să guşti şi din astea, Lady Haversham? întrebă domnul Byrne de lângă ea, făcând-o să tresară.

Se chinui să-şi îndrepte atenţia spre platoul greu pe care el îl ţinea fără probleme cu o mână, apoi oftă uşurată când recunoscu felul de mâncare.

— Oh, da, ador stridiile!

Licărirea bruscă din privirea domnului Byrne o făcu să se oprească o clipă.

— Chiar aşa? El scoase trei stridii din învelişul lor şi i le puse în farfurie cu lingura de argint. Să îndrăznesc să sper că-ţi plac la nebunie rodiile şi gândacii de frasin[2]?

— Gândacii de frasin? întrebă ea când cele două doamne se înroşiră, iar soţii lor se uitară urât.

— Încetează să o tachinezi pe biata femeie, Byrne! spuse aspru Lord Draker. Nu vezi că nu ştie despre ce vorbeşti?

Christabel se mânie. Poate că nu înţelegea exact ce provocase tonul acela senzual în vocea domnului Byrne, dar nu era chiar o proastă.

— Probabil este ceva rău. Îi aruncă o privire piezişă domnului Byrne. Dumnealui pare să creadă că femeile consideră atrăgătoare desfrânarea la un bărbat.

Domnul Byrne râse cu gura până la urechi.

— Unele da.

— Numai femeile necuviincioase cu care te întovărăşeşti tu. Auzind un sunet înăbuşit de peste masă, aruncă o privire spre amfitrioana lor şi adăugă în grabă: Persoanele de faţă se exclud, bineînţeles.

---

2 Din gândacul de frasin se extrage cantaridina, o substanţă folosită în medicina veterinară şi industria farmaceutică în scopuri terapeutice, precum şi ca un puternic afrodiziac, (n.tr.)

— Oh, nu-ţi face griji, spuse Lady Iversley râzând, toţi suntem întru totul de acord cu tine în privinţa femeilor necuviincioase cu care se întovărăşeşte Byrne.

— Vezi, Draker? spuse domnul Byrne. Nu trebuie să încerci să o protejezi pe Lady Haversham de mine. Femeia se descurcă foarte bine şi singură.

— Aşa am auzit, interveni Lady Draker. A îndreptat o puşcă spre tine, nu-i aşa?

Christabel îşi dorea să intre sub masă de ruşine. Poate că lui *papa* şi colegilor lui povestea întâlnirii ei cu domnul Byrne li s-ar fi părut amuzantă, dar compania din seara aceea avea sigur să fie şocată. Totuşi, în mod surprinzător, singurul care se arătă consternat fu domnul Byrne, care se uită urât la Lord Draker.

— I-ai spus Reginei?

Cu o expresie înfumurată, gazda lor se servi cu ultima bucată de fazan fript.

— Cum puteam să rezist? Nu te împuşcă în fiecare zi o femeie.

— Iar tu, fără îndoială, ai meritat-o, adăugă soţia acestuia şi schiţă un zâmbet.

Christabel ridică bărbia.

— Chiar a meritat-o!

— Da, zise scurt domnul Byrne. Ca un prost, am încercat să-mi recuperez datoria, după ce soţul tău i-a ordonat bancherului să nu-şi onoreze nota. Oare ce o fi fost în capul meu?

Sarcasmul lui şi faptul că minţea o înfuriară.

— Philip a spus că i-ai acordat un credit, apoi i l-ai refuzat.

— Haversham a minţit.

— N-ar fi făcut niciodată ceva atât de dezonorant, replică ea ferm.

— Oh? Ai uitat de ce ne aflăm aici? Pentru că soţul tău ţi-a furat bunul ca să facă rost de banii cu care să-şi plătească datoriile de la jocurile de noroc?

Avea dreptate, bineînţeles. De la moartea lui, tot ce se crezuse despre Philip se dovedise a fi pe deplin

întemeiat.

— Trebuia să te împuşc când am avut ocazia, murmură ea.

— Aşadar, chiar ai tras spre Byrne?

Ochii doamnei Iversley licăriră curioşi.

— Mi-a făcut o gaură în cabrioletă şi una în pălărie, răspunse domnul Byrne.

— Şi la ce bun? Şi-a văzut de drum spre casă, peste măsură de liniştit. Ai putea crede că oamenii trag în el în fiecare zi.

— O fac, spuse el. Când îi aruncă uimită o privire, el îndrăzni să-i facă cu ochiul. Ai fi surprinsă să ştii câţi gentlemani lipsiţi de onoare umblă nestingheriţi prin Londra. Dar asta nu m-a oprit niciodată să obţin ce-mi doresc.

Când privirea lui coborî spre gura ei, un fior încântător îi trecu pe şira spinării. La naiba cu el! Cum putea să se simtă atrasă de diavolul acela care nu se căia pentru nimic?

Oftă. Cum să nu o fac? Nu degeaba femeile săreau în patul lui. Doar trebuia să te uiţi la el – era făcut pentru dormitor cu părul ciufulit, ochii precum albastrul închis al nopţii şi zâmbetul acela obraznic, care promitea paradisul în braţele lui.

Ea îşi luă iute privirea de la el. Oh, paradisul! Bărbaţii nu le ofereau femeilor paradisul. În orice caz, nu un paradis de durată.

Dar, pe măsură ce desertul înlocui soteurile şi tocăniţele de toate felurile, nu putu să-şi mai ia gândul de la domnul Byrne.

Misiunea ei ar fi fost mult mai uşoară dacă l-ar fi înţeles. Dar el se deosebea simţitor de infanteriştii care mergeau la cacealma, de ofiţerii curtenitori şi de pragmaticii medici de teren cu care crescuse ea. Chiar şi la Rosevine, moşia lui Philip, oamenii fuseseră uşor de citit, rolul lor fiind simplu de definit. La domnul Byrne, totul o neliniştea. Ea fusese întotdeauna o femeie bună. Nesofisticată, nepermis de directă, dar bună.

El o făcea să-şi dorească să fie rea.

Îşi îndreptă spatele. Cu siguranţă, nu era atât de proastă încât să cadă din nou pradă farmecelor unui crai. Lady Draker îşi şterse cu grijă budinca de pe buze, apoi îşi drese glasul.

— Ai sosit de mult în oraş, Lady Haversham?

Christabel tăie o prună coaptă.

— Doar de câteva zile.

Suficient cât să onoreze chemarea Maiestăţii Sale şi să discute ce era de făcut în privinţa scrisorilor importante din punct de vedere politic pe care Lord Stokely le cumpărase de la Philip. Cele care puteau să-i distrugă familia dacă nu le recupera.

— Atunci, eu şi Katherine putem să-ţi arătăm ultimele distracţii din oraş.

Lady Draker schiţă un zâmbet vesel spre ea.

— Când ai fost ultima dată în oraş?

— Au trecut ani întregi de atunci. Cum gazda ei păru uimită, ea adăugă: Mama a murit când eram mică, aşa că am crescut călătorind cu tata şi cu armata. Acolo l-am întâlnit pe soţul meu.

— Marchizul? spuse Lady Iversley surprinsă.

— Era al doilea fiu născut şi avea brevet de locotenent. A moştenit titlul şi moşia după ce fratele lui mai mare a murit pe neaşteptate când eram în al şaselea an de căsnicie. Atunci am revenit în Anglia.

— Cât timp a trecut de atunci? întrebă Lady Draker.

— Patru ani.

— Nu-mi vine să cred! exclamă Lord Draker. Zece ani de căsnicie? Nu se poate să ai mai mult de 25 de ani.

Ea râse, simţindu-se flatată.

— M-am căsătorit devreme, dar nu eram chiar atât de tânără. Am aproape 30 de ani.

— 30 de ani foarte tineri, spuse domnul Byrne, o urmă delicată de accent irlandez fredonând peste simţurile ei.

— Totuşi, n-ai venit niciodată să te distrezi în oraş cu marchizul.

— Erau atâtea de făcut la Rosevine, încât mi-am petrecut tot timpul acolo. Puteau să creadă ce voiau, se

gândi ea. Viaţa ei cu Philip – care, în ultimii ani, trecuse în cea mai mare parte fără Philip – era privată. Desigur, acum că vărul lui Philip a moştenit moşia şi titlul, nu mai sunt stăpână acolo. Din fericire, noul Lord Haversham mi-a permis să rămân până de curând, când a preluat reşedinţa. Chiar şi atunci a fost foarte generos să mă lase să folosesc casa de la oraş pentru şederea mea în Londra.

Îi era recunoscătoare tânărului pentru asta – altfel, ar fi trebuit să închirieze o casă pe care nu prea putea să şi-o permită cu puţinii bani rămaşi de la Philip. Domnul Byrne îi aruncă o privire scrutătoare.

— Dar generozitatea omului este temporară, fără îndoială. De îndată ce începe sezonul, noul marchiz îşi va căuta o soţie potrivită pentru titlul lui. Nu o să mai dorească să-i aibă în preajmă pe cumnata lui şi personalul ei.

Intuiţia lui o surprinse.

— Adevărat. Presupun că o să închiriez o căsuţă undeva până când se întoarce tata din Franţa.

— Ah, da, generalul Lyon, remarcă el. Care încă îi vânează pe susţinătorii lui Napoleon, presupun.

Ea încuviinţă din cap, cu un nod în gât. Nu ştia sigur unde se afla *papa* în acel moment. Aceea era problema. Armata făcea curat în urma războiului, iar tatăl ei era greu de găsit.

— Dar, de îndată ce se întoarce, sunt convinsă că o să se retragă undeva la ţară, iar eu o să merg cu el.

— Preferi viaţa la ţară, nu la oraş? întrebă Lady Draker.

Ea prefera să nu îşi asume rolul de marchiză, iar în oraş nimeni nu avea să-i permită acest lucru.

— Mă simt mai bine la ţară, da, o asigură ea.

Doamna Iversley zâmbi.

— Eu cu siguranţă înţeleg asta. Dacă n-ar fi prietenii noştri aici de faţă, eu şi soţul meu n-am mai pleca în veci de la Edenmore.

„Eu şi soţul meu”. Christabel simţi o durere în suflet, dar se chinui să schiţeze un zâmbet. Într-o vreme, şi ea, şi Philip fuseseră ca unul. Dar el se schimbase după ce

plecase din armată. Începuse să inventeze motive ca să meargă în oraş. Ea fusese prea uşurată că nu trebuia să i se alăture ca să-şi dea seama că el se ducea să joace şi să bea. Şi, se pare, să-şi viziteze amanta.

Crezuse că Philip era fericit cu ea. Cum putuse să fie atât de naivă?

— Dacă n-ai mai venit la oraş de ceva vreme, atunci sigur n-ai văzut Muzeul Mecanic, interveni Lady Draker. Eu şi Marcus plecăm peste câteva zile, dar am putea să te ducem acolo mâine.

— Exclus, le întrerupse domnul Byrne. Eu şi Lady Haversham mergem la plimbare mâine, nu-i aşa, iubito? Când ea clipi nedumerită spre el, adăugă: Şi ai spus că o să comanzi rochii noi de dimineaţă.

Da, rochii la modă. Cele în genul celor pe care le-ar fi purtat amanta lui.

— Bineînţeles. Îşi lipi un zâmbet pe buze pentru Lady Draker. O să fiu ocupată mâine, îmi pare atât de rău!

Lady Draker îşi mută privirea de la Christabel la domnul Byrne şi făcu ochii mici.

— Nu trebuie să-mi ceri scuze. Dar dacă te răzgândeşti…

— Nu o să se răzgândească, interveni domnul Byrne.

Hotărârea din tonul lui o făcu pe Lady Draker să încremenească.

Se uită fix la ceas, apoi schiţă un zâmbet calm spre domnul Byrne.

— Cred că a venit vremea ca domnii să-şi servească vinul de Porto şi trabucurile. Se ridică apoi cu o graţie distinsă pe care Christabel o invidie. Haideţi, doamnelor, să ne retragem în salon şi să-i lăsăm pe domni să se distreze!

Când Christabel şovăi, fără să ştie cum avea să se înţeleagă cu cele două doamne pe care abia dacă le cunoştea, domnul Byrne se aplecă şi îi şopti:

— Nu-ţi face griji, o să fii bine. N-ai spus că pistolul este în salon?

După ce îi aruncă o privire încruntată, plecă împreună cu celelalte doamne. Dar, pe măsură ce le urmă pe scări,

începu să simtă un gol în stomac. Cum să-şi îndeplinească misiunea cu succes dacă numai ideea de a face conversaţie politicoasă cu eleganta Lady Draker şi cu amabila Lady Iversley o făcea să tremure de emoţie?

Avea să fie şi mai rău la moşia lui Lord Stokely. Nu îi era greu să-şi închipuie genul de femei care aveau să fie prezente acolo: doamne sofisticate de rang înalt, care puteau să întreţină cu uşurinţă douăzeci de persoane la cină, apoi care se îmbrăcau după ultima modă ca să-şi întâlnească amanţii în budoar a doua zi dimineaţă. Christabel nici măcar nu avea budoar, dacă nu se punea la socoteală garderoba ei modestă, plină de încercările ei de cusut ratate şi suvenirele din călătorii. Şi, chiar dacă putea să încarce o puşcă la fel de bine ca orice străjer, să umble pe un câmp de luptă îmbrăcată într-o jupă veche şi nişte iţe împletite şi să spună o glumă deocheată despre un harem din Turcia, nu ştia nimic despre întreţinerea oaspeţilor din lumea bună. Totuşi, poate că nu era ceva atât de important pentru o amantă. Iar gluma deocheată putea să fie chiar acceptabilă. Oftă. Problema era că nu ştia ce era acceptabil. În timp ce intrară în salonul rafinat, care se potrivea atât de bine cu foarte elegantele Lady Draker şi Lady Iversley, Christabel căuta ceva potrivit de spus. Nu avu nici cea mai mică şansă. De îndată ce se aşezară, Lady Draker se întoarse spre ea, cu ochii înflăcăraţi.

— Lady Haversham, trebuie neapărat să ne spui ce se întâmplă. Soţul meu este surprinzător de tăcut.

— La fel şi al meu, adăugă Lady Iversley. Ce Dumnezeu aţi discutat tu şi Byrne aşa de personal astă-seară?

— Nu pot să vă spun, zise Christabel, luată prin surprindere de asaltul neaşteptat al celor două femei. Este o chestiune strict secretă.

— Care vă implică pe tine şi pe Byrne, adăugă Lady Draker.

— Da. Se linişti, îşi îndreptă spatele şi îşi îndoi mâinile în poală, aşa cum văzuse că făceau doamnele cu sânge albastru. Asta este tot ce am de spus.

— Te ajută cu vreo chestiune legată de moşie? întrebă Lady Iversley. Sau este vorba despre datoriile pe care le avea soţul tău?

Doamne sfinte, nu erau deloc descurajate de încercarea ei de a se purta ca o marchiză! Şi păreau nişte doamne foarte curioase. Poate că, dacă le spunea câte ceva, o lăsau în pace.

— Soţul meu i-a plătit datoriile domnului Byrne înainte să moară. Tot ce pot să vă spun este că eu şi domnul Byrne suntem angajaţi într-o foarte delicată înţelegere de afaceri. Dar chiar nu pot să spun un cuvânt în plus despre asta.

— Înţelegere de afaceri? Lady Draker păru sceptică. Când te dezbracă din priviri, te scoate la plimbare şi discută despre afrodiziace?

— Afrodiziace?

— Mâncare care să crească apetitul pentru amor, explică Lady Iversley.

— Oh, murmură Christabel, iar obrajii îi luară foc.

— Totul este mult mai intim decât ce se întâmplă de obicei cu asociaţii de afaceri, continuă Lady Draker.

Christabel se încruntă.

— Tot nu pot să discut despre legătura mea cu domnul Byrne.

Lady Iversley se aplecă şi o luă de mână.

— Îmi pare rău, ştiu că trebuie să-ţi părem cam…

— Băgăcioase?

Gemu de îndată ce îi scăpă cuvântul lipsit de tact.

Doamna Iversley pur şi simplu râse.

— Da, băgăcioase. Dar amândouă ne facem griji. Nu ne înţelege greşit… Byrne este un prieten drag pentru familiile noastre, şi noi îl adorăm, dar el nu este genul de bărbat care să se însoare.

Lady Draker încuviinţă din cap.

— Crede-mă, am tot încercat să-l însurăm.

— Ia în derâdere însăşi ideea de căsătorie, continuă Lady Iversley cu un oftat. Deşi asta nu le împiedică pe femei să se îndrăgostească de el, chiar şi atunci când afirmă categoric că n-are niciun interes pentru vreo

legătură respectabilă.

Christabel îşi retrase mâna din strânsoarea lui Lady Iversley.

— Vă mulţumesc pentru îngrijorare, dar vă asigur că nu sunt mult mai interesată de căsătorie decât este domnul Byrne. Şi sunt perfect capabilă să mă descurc în preajma lui. Spre deosebire de unele femei, nu sunt nicidecum impresionată de zvonurile că ar avea o legătură regală…

— Impresionată? Lady Iversley clătină din cap. Crede-mă, el are succes la femei în ciuda, nu graţie legăturii regale. Din cauza refuzului public al Maiestăţii Sale de a-l recunoaşte pe Byrne drept fiul lui şi a zvonurilor acelea dezgustătoare despre biata lui mamă, Byrne nu se mai poate bucura niciodată de acest avantaj.

— Hai, Katherine… începu Lady Draker.

— Este adevărat, Regina, şi tu ştii asta, replică Lady Iversley. Poate că prinţul este un prieten al familiei tale, dar el s-a purtat foarte urât cu Byrne şi cu mama lui. Niciun băiat n-ar trebui să fie forţat să umble de la 8 ani pe străzi ca să se întreţină.

— De la 8 ani! repetă Christabel, îngrozită de idee. Dacă Maiestatea Sa se purtase atât de urât cu el, de ce era dispus domnul Byrne să o ajute? Trebuia să afle mai multe: Ce fel de slujbă putea să-şi găsească la 8 ani?

— Să facă diverse comisioane pentru şarlatani. Aşa a intrat în lumea jocurilor de noroc. Avea 10 ani când a început să ajute mesele de parimpar pentru cursele de cai.

Christabel aflase de la Philip despre şarlatani şi mesele de parimpar. Şarlatanii erau escroci în lumea jocurilor. Cât despre mesele de parimpar, autorităţile încercaseră ani întregi să elimine formatul redus al ruletei, care încă se folosea la cursele de cai, unde jucătorii de la parimpar ofereau şansa de a participa la pariuri oricărui jucător. Jocul era nebunesc, în cel mai bun caz, şi dubios, în cel mai rău caz, condus de ticăloşi care se încăierau adesea cu clienţii, suspectându-i de înşelătorie.

— Doamne sfinte, este o vârstă atât de fragedă ca să lucrezi la o masă de parimpar! Christabel simţi o strângere

de inimă la gândul unui băiat de 10 ani forţat să intre într-un asemenea mediu. A avut propria masă de parimpar?

O voce răsună dinspre uşa deschisă.

— Nu până la 12 ani. Domnul Byrne intră agale în încăpere, aruncând o privire întunecată spre Lady Iversley şi Lady Draker. Dar asta s-a întâmplat după incendiu.

Christabel trase aer în piept. Auzise că mama lui murise într-un incendiu, dar nu îşi dăduse seama că era doar un copil când se întâmplase.

— Tragi cu urechea, Byrne? întrebă Lady Draker.

O urmă de sfidare îi arcui sprânceana.

— Mereu. De fapt, am venit să vă spun că trebuie să plec imediat. A apărut o urgenţă la Lebăda Albastră.

Lady Draker vru să se ridice, dar el clătină din cap.

— Nu trebuie să te ridici. Cunosc drumul. Se întoarse spre Christabel. Vin să te iau mâine la ora 14.

— Atât de târziu?

— Conduc o casă de jocuri de noroc, ai uitat? Ora 14 este prima oră a dimineţii pentru mine. Se aplecă şi îi luă mâna, apoi apăsă încet un sărut care o înfioră pe deplin. Cu ochi strălucitori, murmură: Pe mâine, draga mea Christabel.

Naiba să-l ia! Îi păruse rău pentru el până când îi dăduse de gol minciuna despre implicarea lor doar într-o legătură de afaceri. Preocupată de însoţitoarele ei, se chinui să schiţeze un zâmbet cordial.

— Ne vedem atunci, domnule Byrne.

Deşi el ridică o sprânceană la auzul tonului ei formal, eliberă mâna şi se îndreptă liniştit spre uşă. Dar se opri în prag şi aruncă o privire rece spre celelalte două doamne.

— Încercaţi să nu înfloriţi isprăvile mele păcătoase în faţa lui Lady Haversham! Urăsc să-mi repar găurile din cabrioletă.

Îi făcu cu ochiul lui Christabel, apoi plecă. De îndată ce îi auziră paşii coborând scările, Lady Draker mormăi o înjurătură nu foarte elegantă.

— Omul ăsta pune ceva la cale. Nu te-am condamna dacă l-ai împuşca din nou, îi spuse ea lui Christabel.

— Nu pot, răspunse întristată Christabel când îşi luă

săculeţul. Mi-am uitat gloanţele acasă.

Lady Draker se uită absentă la ea.

— Ai un pistol la tine?

— Desigur. Londra nu este în niciun caz sigură.

Lady Draker izbucni în râs.

— Oh, Doamne, eşti perfectă pentru el!

— Perfectă, încuviinţă Lady Iversley. Directă, realistă şi la fel de bănuitoare ca el.

— N-are nicio şansă, îi spuse Lady Draker prietenei ei. Nu o să scape niciodată.

— Niciodată. Lady Iversley se aplecă într-un gest complice spre Lady Draker. Am spus dintotdeauna că are nevoie de cineva care să-l ţină în frâu.

— Exact. Cineva inteligent, pe măsura lui.

— Ştii că alege cu un scop anumite femei frivole, spuse Lady Iversley. Îi este mai uşor să se descotorosească de ele…

— Pentru numele lui Dumnezeu, interveni Christabel, despre ce tot vorbiţi? Ambele doamne se uitară la ea de parcă masa de scris tocmai se ridicase pe verticală şi începuse să le vorbească. Legătura mea cu domnul Byrne nu este ceea ce pare să credeţi…

— Oh, te rog, o întrerupse Lady Iversley, nu suntem proaste. Probabil tu crezi că este o legătură de afaceri, dar e foarte clar că Byrne are de gând să…

— Da, interveni Lady Draker, privind-o alarmată pe prietena ei. Katherine vrea să spună că ar trebui să ai grijă de reputaţia ta. Dacă eşti văzută la o plimbare în doi cu Byrne, societatea poate să bănuiască… Ei bine, cum să o spun delicat…

— Că sunt amanta lui?

Francheţea ei păru să le şocheze, dar nu avea niciun rost să susţină că era o legătură de afaceri. Acum, niciuna din ele nu mai avea să o creadă. În plus, aveau să audă cât de curând bârfele.

— Şi ce dacă societatea crede că sunt amanta lui? spuse Christabel, încercând să adopte un ton nonşalant. Nu-mi pasă.

Ochii lui Lady Draker se îngustară.

— Vrem doar să ne asigurăm că ştii în ce te bagi.

Lady Iversley adăugă:

— Nu pari genul care…

— Să-şi ia un amant? Dacă nu putea să le convingă pe cele două doamne, cum să îl convingă vreodată pe Lord Stokely? Presupun că vi se pare că sunt prea scundă şi simplă pentru un bărbat ca domnul Byrne.

— Nicidecum, zise Lady Iversley. Eşti prea nevinovată.

— Şi respectabilă, adăugă Lady Draker.

— Nici măcar n-ai auzit de afrodiziace, sublinie Lady Iversley.

— Nu ştiam cuvântul, recunoscu Christabel. Dar înţeleg ideea, din moment ce mi-am petrecut viaţa în preajma soldaţilor. Iar ca văduvă, nu mă opreşte nimic.

Se gândi că astfel discuţia avea să se încheie. Dar se înşelă.

— Un punct de vedere interesant, îi spuse Lady Iversley lui Lady Draker. Byrne nu şi-a mai arătat niciodată interesul pentru o văduvă. Lui îi plac doar femeile pe care le poate trimite înapoi la soţii lor după ce termină.

— Aşadar, crezi că interesul lui ar putea fi mai serios? întrebă Lady Draker. Mâine o scoate la plimbare. Şi acesta e un lucru neobişnuit.

— Scuzaţi-mă, spuse Christabel şi se ridică brusc.

Când auzi de plimbare, îşi aminti că trebuia să comande rochii noi. Dar nu avea nicio idee unde să meargă pentru a găsi haine ieftine pe care domnul Byrne să le găsească în pas cu moda pentru amanta lui.

Trebuie să-l prindă din urmă înainte să plece. Putea deja să-l audă cum îşi chema trăsura, iar cele două doamne nu aveau nevoie de ea ca să-şi vadă în continuare de discuţia lor scandaloasă.

— Am uitat să-l întreb ceva pe domnul Byrne. Revin într-o clipă. Ieşi iute din salon. Din capul scărilor, îl zări gata-gata să iasă pe uşă. Aşteaptă, domnule Byrne! strigă ea şi coborî scările în grabă.

El se opri în uşă. Când ea se apropia, spuse sec:

— Credeam că o să-mi spui Byrne.

— Dacă nu vrei să fim formali, de ce să nu-ţi spun pe numele de botez?

Un zâmbet îi atinse buzele.

— Pentru că doar mama îmi spunea Gavin.

Biata lui mamă moartă. Gândul la cineva, chiar şi păcătosul domn Byrne, rămas singur pe lume o întristă.

— Ce voiai să mă întrebi? spuse el.

— Oh, da, am uitat. La ce croitoreasă să apelez pentru noile mele rochii? Habar n-am cine ar putea să se priceapă la genurile de rochii pe care…

— Pe care vreau să le poarte amantele mele? Ochii lui străluciră. Nu-ţi face griji, o să aduc mâine o croitoreasă cu care să te sfătuieşti înainte să plecăm la plimbare.

— Te rog să nu fie foarte scumpă, spuse ea.

El îi aruncă o privire gânditoare.

— Cred că o să fii mulţumită de alegerea mea. Ridică mâna şi arătă cu degetul spre gulerul înalt al rochiei. Şi încă un lucru, Christabel. Să nu te îmbraci în negru mâine!

Capitolul 3

Amanta trebuie să câştige cât poate de multe de pe urma relaţiei, căci cine ştie cât vor ţine farmecele ei?

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

„Să nu te îmbraci în negru mâine!”

„Sigur”. Christabel îşi cercetă garderoba oftând. Muselină neagră cu ornamente din dantelă, rips negru cu panglici împletite, finet negru cu nasturi din perle. Până şi hainele de călărie erau negre. O alegere cu adevărat sumbră.

— V-am zis, milady, spuse Rosa, servitoarea ei din Gibraltar, am vopsit toate rochiile în negru. Dumneavoastră aţi ordonat aşa.

— Şi tu m-ai ascultat? Christabel se prăbuşi pe pat. La

ce ţi-a stat mintea?

Rosa fusese cu Christabel de la începutul căsniciei ei, mai întâi ca simplă servitoare, apoi devenind camerista ei. Cum erau cam de-o seamă, Christabel o considera mai puţin o servitoare şi mai mult o soră. O soră foarte încăpăţânată, adesea enervantă.

— Eu vă ascult mereu, răspunse Rosa unduindu-şi buclele negre. Mai ales când sunteţi... Cum se spune în engleză... îndărătnică. Aţi spus că o să-l jeliţi pe Excelenţa Sa pentru totdeauna.

Christabel tresări. Se întâmplase în perioada în care era cuprinsă de chinurile suferinţei, înainte să afle ce făcea Philip fără să ştie ea. Acum, încă una dintre acţiunile ei pripite impulsive se întorcea să o bântuie.

— Hai, spune-o! Christabel se întinse şi se uită în tavan. Am fost o proastă. Nu eşti de acord cu faptul că n-am păstrat nici măcar o rochie nevopsită.

— Nu este treaba mea să fiu sau nu de acord, spuse Rosa înţepată.

Christabel pufni.

— Ce e cu supunerea asta subită? Să chem un doctor?

— Prea bine, dacă vreţi să ştiţi părerea mea, viaţa este prea scurtă ca s-o petreceţi jelind un bărbat. Orice bărbat.

Christabel se ridică şi îşi cuprinse genunchii cu braţele.

— Mai ales pe Philip, nu-i aşa?

Tonul Rosei se mai îndulci.

— Oh, milady, nu era demn de dumneavoastră. Meritaţi un soţ mai bun. Poate că domnul acesta, Byrne...

Christabel începu să râdă isteric.

— Nu, serios. Nu este deloc genul care să se însoare.

Rosa se încruntă.

— Dar este destul de bun ca să împartă patul cu dumneavoastră?

Christabel se opri din râs. Nu îndrăzni să dezvăluie adevăratul motiv al legăturii ei cu Byrne. Până şi servitorii loiali ca Rosa bârfeau, iar aceea trebuia să fie o mascaradă

în adevăratul sens al cuvântului. Aşa că îi spusese cameristei că îşi găsise un protector.

Dar Rosa nu se încruntase din acest motiv. Oh, nu! Ea credea că o femeie trebuia să se implice în legături scandaloase ori de câte ori era cu putinţă. Considera că viaţa era prea scurtă, filosofie pe care o îmbrăţişase după ce soţul ei, un soldat care o înşelase, se împuşcase într-un bordel din Franţa. În plus, Rosa era îndeajuns de realistă încât să îşi dea seama că uneori o femeie trebuia să facă tot posibilul pentru a supravieţui. Deci altceva trebuia să o deranjeze.

— Credeam că eşti de acord să-mi iau un amant.

— Nu se cade ca eu să…

— Spune, Rosa! Ce te deranjează acum?

— Vreau doar să mă asigur că este un bărbat bun. Iar bărbaţii care nu sunt niciodată interesaţi de căsătorie sunt în general…

— Ticăloşi. Ştiu. Reuşi să schiţeze un zâmbet. Ajută faptul că este un ticălos fermecător?

Rosa îşi ridică privirea.

— Oricum, n-am de gând să mă recăsătoresc, aşa că nu prea contează.

După planul acela pe care avea să-l pună în aplicare împreună cu Byrne, probabil că nimeni de rangul ei nu avea să o mai ia de soţie. Ceea ce era în regulă. Avea să călătorească din nou alături de *papa* şi să îşi petreacă timpul cu soldaţii. Ce să facă ea cu un soţ de viţă nobilă? I-ar fi fost mai bine cu un sergent care putea să-i aprecieze îndemânarea cu armele de foc. Şi care nu s-ar fi gândit niciodată să-i facă curte unei marchize văduve. Îşi înghiţi nodul din gât. Poate că s-ar fi gândit să se recăsătorească dacă asta însemna să aibă copii. Dar cu siguranţă era stearpă – zece ani de căsnicie fără copii făceau dovada clară a acelui lucru. Lacrimile îi înţepară ochii. Niciun bărbat cu rang, avere sau vreo speranţă pentru viitor nu îşi dorea o femeie care nu era în stare să îi ofere moştenitori.

Aşadar, ce mai conta ce purta la o plimbare cu ticălosul de Byrne? Îşi ridică bărbia. Nu conta absolut deloc.

Şi dacă îl deranja, n-avea decât!

Îşi şterse iute lacrimile şi se ridică din pat.

— Bine, hai să terminăm cu asta! Ce ar trebui să port dintre lucrurile acestea îngrozitoare?

— Nu contează. Negre, toate sunt urâte. Rosa îi aruncă o privire vicleană. Slavă Cerului că noul dumneavoastră iubit vă cumpără rochiile!

— Nu-mi cumpără el rochiile, doar mă ajută să le aleg.

Iar ea spera să nu intre prea mult în datorii când avea să le cumpere.

— Poftim? Cu altă încruntare, Rosa coborî rochia din rips şi o ajută pe Christabel să o îmbrace. Se aşteaptă să plătiţi totul? Nu vă puteţi permite…

— N-am discutat încă aranjamentele de ordin financiar. Se uită pieziş la Rosa. Şi ce s-a întâmplat cu „nu este treaba mea să fiu sau nu de acord”?

Rosa o ignoră şi refuză să îi dea lui Christabel şalul pe care îl purta de obicei cu rochia.

— Ar trebui măcar să vă arătaţi pieptul. La urma urmei, e bărbat.

Christabel oftă. Era evidentă masculinitatea lui Byrne. Dacă îşi arăta puţin sânii, poate reuşea să îl domolească.

— Prea bine. Se aşează la măsuţa de toaletă. Dar poţi să faci ceva mai sofisticat cu părul meu?

— O să încerc. Dar ar trebui să-l tăiaţi şi să-l ondulaţi aşa cum fac celelalte doamne.

Christabel se abţinu să-i răspundă. Rosei îi era uşor să vorbească… Avea bucle naturale, nu părul drept al stăpânei. Christabel nu avea de gând să o lase pe ineficienta Rosa să se apropie de fierul de coafat. Sau de foarfecă.

Când fu anunţată că Byrne şi croitoreasa sosiră, Rosa îi aranjase părul des şi sălbatic într-un mod destul de prezentabil în creştetul capului. Ieşiră din cameră şi traversară coridorul. Dar, când Rosa îl zări pe bărbat de sus, o trase pe Christabel deoparte.

— Nu este cartoforul ăla pe care l-aţi împuşcat anul trecut?

Nu avea să uite nimeni niciodată întâmplarea aceea?

— Mă tem că da.

— *Madre de Dios,* vă obligă să-i fiţi amantă, nu-i aşa? Din cauza împuşcăturii? Ştiam eu! Nu v-aţi lua niciodată un iubit de bunăvoie, sunteţi o englezoaică prea strictă pentru asta. Dar să fiţi obligată... Nu, n-o să-i permit să facă una ca asta. Acum cobor şi îi spun acestui ticălos...

— Nu o să faci nimic! Christabel îşi apucă servitoarea de braţ. Nu sunt obligată să fac nimic. Îţi aduci aminte să fi fost vreodată obligată să fac ceva? Când Rosa îşi arcui sprâncenele, Christabel adaugă:

— Bine, l-am lăsat pe Philip să mă ducă de nas din când în când, dar era soţul meu. Acum nu este acelaşi lucru. Ea coborî vocea şi şopti: Domnul Byrne mi se pare interesant, atâta tot. Şi tu cu gura ta ai spus că viaţa mea are nevoie de o schimbare, că este prea tristă.

— *Si,* dar n-ar trebui să faceţi schimbarea cu un cartofor!

— Este un om înstărit, nu un cartofor. El deţine Lebăda Albastră.

Vorbele ei o făcură pe Rosa să se oprească o clipă.

— Ah, am auzit de asta. Un club pentru gentlemani de rang foarte înalt. Trebuie să fie foarte bogat.

Rosa se uită peste marginea balustradei, ochii ei negri studiindu-l pe Byrne cu un nou interes.

— Acum îmi amintesc... Este cel căruia i se spune Byrne cel mândru. Într-adevăr, este foarte chipeş. Şi se îmbracă bine. Camerista se încruntă. Chiar ar fi trebuit să păstraţi nevopsită una dintre rochiile dumneavoastră frumoase.

— Oricum, nu erau atât de frumoase. Era greu să aibă rochii frumoase când soţul cheltuia toţi banii la mesele de joc. Hai să coborâm!

— Poate că rochia din muselină ar fi fost potrivită când încă era roz, continuă Rosa în timp ce coborâră. Dar nu, un bărbat ca el se aşteaptă la ceva mai mult.

Niciodată nu fuseseră rostite cuvinte mai adevărate. Chiar trebuia să arate atât de bine? Părul lui castaniu era

răvăşit de vânt, iar trupul… Dumnezeu să o ajute!

Haina de călărie din caşmir cenuşiu perfect croită îi sublinia nespus de bine pieptul şi umerii laţi, mai ales că evita gulerele înalte şi ascuţite şi lavalierele elaborate pe care majoritatea domnilor din lumea bună păreau să le poarte. În loc ca bărbia să i se piardă într-o învălmăşeală de material, gulerul modest şi lavaliera înnodată simplu îi accentuau liniile masculine ale maxilarului proeminent.

Chiar şi de acolo putea să o vadă pe croitoreasă, o femeie corpolentă, care avea dublul vârstei lui, trimiţându-i zâmbete cochete. Cine nu i-ar fi trimis zâmbete cochete? Pantalonii bărbăteşti din piele de căprioară păreau să fie croiţi direct pe el. Christabel văzuse cavaleri cu gambe şi coapse mai puţin musculoase. Era limpede că Byrne făcea mai mult decât să stea toată ziua la mesele de joc.

Singurul lucru pe care nu-l găsea nicidecum la silueta lui zveltă era asemănarea cu Maiestatea Sa, presupusul lui tată. În clipa aceea, Byrne îşi întoarse privirea spre ele, iar Christabel observă asemănarea. Ochii lui erau de acelaşi albastru nepământean că ai prinţului.

Ochi care se îngustară dezaprobatori când îi zăriră rochia. El aşteptă până când se apropiară şi o prezentă pe croitoreasă înainte de a spune:

— Văd că încă n-ai renunţat la hainele de doliu.

— Mi se potrivesc, minţi ea.

— Nu, nu ţi se potrivesc. Adăugă apoi pe un ton mai gutural: Tu ai fost făcută pentru satin şi mătase, Christabel.

— Satinul şi mătasea sunt scumpe, domnule, interveni Rosa.

În timp ce croitoreasa se încruntă la impertinenţa Rosei, Christabel spuse printre dinţi:

— Iartă-mi camerista, dar este străină şi îşi exprimă ferm opiniile.

Buzele lui Byrne se arcuiră în timp ce îşi întoarse privirea albastră şi tulburătoare spre Rosa.

— Şi de unde eşti, domnişoară?

— Gibraltar.

Ea îi oferi răspunsul ca pe o medalie de onoare.

El spuse ceva într-o limbă străină, iar Rosa clipi nedumerită. Era prima dată când Christabel îşi vedea camerista uluită.

— Vorbiţi spaniolă, domnule? întrebă Rosa.

— Puţin. Zâmbetul lui linguşitor le captivă pe amândouă. În afacerea mea, merită să ştii câte puţin din alte limbi.

Rosa dădu aprobator din cap, deşi încă părea precaută. Dar, când el vorbi mai mult spaniolă, ea îi aruncă un zâmbet rezervat. Totuşi, răspunsul ei scurt trebuia să fi fost savuros, pentru că el izbucni în râs. După câteva secunde, începu şi Rosa să râdă.

Apoi el spuse în engleză:

— Rosa, de ce nu-i arăţi doamnei Watts unde o să facem probele pentru rochiile stăpânei tale? Lacheii doamnei aşteaptă să aducă sulurile de material.

Înainte ca marchiza să o poată opri, Rosa se făcu nevăzută alături de croitoreasă. Christabel se întoarse încruntată spre Byrne.

— Am crezut că o să fie o consultare.

— Este şi o probă. Vreau ca doamna Watts să se apuce numaidecât de rochiile tale. Este prioritatea ei numărul unu.

— Nu-mi permit!

— Ah, dar eu da. Iar cel mai rapid mod prin care oamenii pot să afle că eşti amanta mea este să audă că ţi-am cumpărat rochii scumpe.

Ea cumpăni preţ de o clipă, sfâşiată între mândrie şi pragmatism, pe măsură ce lacheii trecură prin vestibul spre salon, purtând suluri de muselină şi mătase.

— Presupun că faci asta tot timpul, murmură ea.

El îi luă cuvintele drept o încuviinţare.

— Din când în când. Deşi, din fericire, soţii amantelor mele plătesc, de obicei, pentru rochiile lor.

Ea îşi împinse bărbia în faţă…

— Atunci, eu o să te plătesc pentru ale mele mai târziu.

— Obţin un titlu de baron din toată povestea asta.

Este o plată suficientă. Îi aruncă o privire piezişă. În plus, dacă te las să le plăteşti tu, probabil că o să cumperi cea mai grosolană stofă şi o grămadă de rips şi finet.

Pentru că era tot ce îşi putea permite.

— Sunt practice pentru viaţa la ţară. Iar noi mergem la ţară, nu-i aşa?

— Crede-mă, nimeni în povestea asta nu o să se îmbrace în rips. Vreau să te văd în voal, în mătase şi în muselină adevărată. Apoi se aplecă aproape de ea şi îi şopti: Muselină foarte adevărată.

Ignorându-şi bătaia învolburată a pulsului, ea spuse:

— Asta i-ai spus Rosei în spaniolă?

— I-am zis că-mi permit satin şi mătase. Şi că o să mă port frumos cu tine. Ochii îi străluceau amuzaţi. Mi-a spus că, dacă nu fac asta, o să mă servească la micul dejun cu părţile mele intime. La auzul suspinului lui Christabel, el chicoti. Pentru numele lui Dumnezeu, îţi găseşti servitorii pe câmpul de luptă? Îi testezi cu tras la ţintă şi mânuirea sabiei înainte să-i angajezi?

— Foarte amuzant. Rosa este văduva unui soldat. Asta a învăţat-o să fie fioroasă.

— La fel ca stăpâna ei. El o trase deoparte ca să evite un lacheu care aducea un sul foarte de mare de satin roşu. Să-l ferească Dumnezeu pe sărmanul om care ar îndrăzni să vă atace pe voi două pe o alee întunecată! Riscă să fie împuşcat în cap.

Ea pufni.

— Uneori, o femeie trebuie să se apere.

— Iar alteori, dulceaţa mea, ar trebui să-i permită unui bărbat să o apere.

— Atât timp cât bărbatul nu este acelaşi de care trebuie să se apere.

El schiţă un zâmbet seducător.

— În acest caz, există modalităţi mai eficiente prin care să-l îngenunchezi, altele decât să tragi în el.

Ea se chinui să ignore subînţelesul senzual al flirtului lui ticălos.

— De parcă ai şti tu… Ai permis vreodată unei femei

să te îngenuncheze?

— În pat, o fac tot timpul. O ţintui cu o privire păcătoasă, apoi îi vorbi în şoaptă: Abia aştept să fiu în genunchi cu tine.

O imagine aprinsă cu el îngenuncheat între coapsele ei desfăcute i se ivi în minte, şocând-o.

— O să aştepţi mult şi bine, i-o întoarse ea, ca să se convingă pe sine la fel de mult ca pe el.

El doar râse. Câtă îndrăzneală! Chiar nu avea de gând să respecte înţelegerea lor? Sau pur şi simplu nu putea să se abţină să nu seducă orice femeie îi ieşea în cale? Ei bine, cu ea nu avea să îi meargă. Refuza ca flirturile lui să o facă să îşi închipuie cum era el în pat. Ori să se întrebe dacă ar fi fost blând sau dur. Dacă ar lăsa-o cu un sentiment tulbure de insatisfacţie, aşa cum făcuse Philip întotdeauna…

Oh, Dumnezeule, cum putea să se gândească la asemenea lucruri când soţul ei abia fusese înmormântat? Byrne o trase din calea batalionului de lachei în cel mai apropiat salon. Privind în jur, zări un portret deasupra poliţei, pe care îl adusese cu ea de la Rosevine. Făcu ochii mici.

— Tatăl tău?

— Cum ţi-ai dat seama?

— Uniforma. El zâmbi. Şi asemănarea. Ai ochii lui verzi şi aprigi şi bărbia încăpăţânată.

— Mulţumesc, spuse ea încântată.

Majoritatea oamenilor spuneau că nu semăna deloc cu *papa,* pentru că el era înalt şi slab, cu bucle castanii brăzdate de cenuşiu, complet diferite de şuviţele ei lungi şi negre.

— El ştie despre planul tău?

El îl privi cu atenţie.

— De unde să ştie? Se luptă cu francezii chiar în clipa asta.

— Dar nu i-ai scris?

— Am crezut că este mai bine să nu-l deranjez.

— Şi Prinny? Byrne ridică o sprânceană. Când a aflat că *bunul* tău a fost vândut, de ce nu l-a abordat pe tatăl

tău?

Pentru că nu era timp. Într-o lună, Lord Stokely avea să îşi pună în aplicare ameninţările dacă ea nu îl oprea. Ar fi fost nevoie de cel puţin o lună doar ca să ajungă la tatăl ei şi să-l aducă înapoi în Anglia. Dar, dacă îi mărturisea acest lucru lui Byrne, s-ar fi ridicat şi mai multe semne de întrebare în mintea lui şi aşa prea iscoditoare. Aşa că ridică din umeri.

— Presupun că Maiestatea Sa a crezut că este mai bine să mă ocup eu, din moment ce soţul meu a fost cel care a vândut bunul familiei mele.

Byrne îi aruncă o privire.

— Dacă tatăl tău ar şti de acest plan, ce părere ar avea?

Încercând să ignore ochii severi ai lui *papa* îndreptaţi asupra ei, îşi strânse mâinile şi minţi:

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Mă îndoiesc că ar fi de acord să-ţi sacrifici reputaţia pentru „bunul de familie”.

— Cu puţin noroc, nici nu o să audă de asta. Dar bineînţeles că va afla. Şi nu, n-ar fi de acord.

Ea era soldăţelul lui, Bel-Bel a lui… Nu şi-ar fi dorit ca vreun bărbat să-i strice reputaţia. Dar la ce mai folosea reputaţia ei când a lui era pe punctul de a fi distrusă? Refuza să vadă cum Randall furtunosul era defăimat în ziare drept omul responsabil pentru cel mai mare scandal din istoria regalităţii. Ba, mai rău de atât, după cum subliniase prinţul, dacă scrisorile nu erau recuperate, *papa* putea prea bine să fie spânzurat pentru trădare. Cum putea ea să rişte aşa ceva?

Papa nu ar fi trebuit să păstreze scrisorile acelea după ce i se ordonase să le distrugă. Dar, ca orice strateg militar, se gândise să se protejeze pe el – şi pe familia lui – în cazul în care măsurile drastice pe care le luase în numele prinţului se întorceau vreodată împotriva lui.

Şi exact asta se întâmplase. Din cauza soţului ei, bărbatul în privinţa căruia tatăl ei o avertizase. Îşi dorea ca *papa* să-i fi interzis pur şi simplu să se vadă cu Philip. Aşa

nu s-ar mai fi aflat în acea situaţie.

Oftă. Nu, ar fi găsit o cale să fugă. La vremea aceea, fusese iritată de nenumăratele interdicţii impuse de *papa.* Nu conta că fuseseră menite să o protejeze. Ea îşi dorise lumină, aer, libertate. Le găsise în Philip, un gentleman ofiţer prea fermecător şi nerăbdător pentru o femeie fără experienţă. Ce proastă şi naivă fusese!

— Domnule Byrne? Milady? se auzi o voce din vestibul.

Recunoscătoare să fie întreruptă din gândurile ei, ieşi din salon alături de Byrne şi o găsi pe doamna Watts.

— Acum suntem pregătiţi pentru probele Excelenţei Sale.

De îndată ce intrară în salonaş, croitoreasa o alungă pe Rosa cu scuza că nu mai era loc pentru servitoare. Dar, după ce femeia ieşi, doamna Watts le explică pe un ton confidenţial:

— Consider că servitoarele doar ne încurcă. Cel mai bine este să-i lăsăm pe experţi să se ocupe de haine, nu credeţi?

— Desigur, răspunse Christabel, consternată de pretenţiile trufaşe ale croitoresei.

Dar, după ce croitoreasa scoase un catalog cu ultimele modele în vogă pentru a le examina, deveni clar că expertul la care se referea era Byrne.

În timp ce doamna Watts lua notiţe, el răsfoi catalogul, rostindu-şi ordinele mai repede decât putea să le scrie croitoreasa.

— O să aibă nevoie de cel puţin cinci cămăşuţe, şapte rochii de seară, trei costume de călărie, unsprezece rochii de zi cu pelerine sau sacouri asortate…

— Sunt prea multe, protestă Christabel.

— O să stăm la ţară o săptămână. Coborând mâna şi lăsând-o să se odihnească exact deasupra şoldurilor ei, el adaugă: Am de gând să te îmbrac şi să te dezbrac de rochii de multe ori.

În timp ce croitoreasa îşi coborî privirea discretă, Christabel se încruntă la el. Îi plăcea prea mult rolul de

iubit.

Lăsându-şi mâna pe mijlocul ei, Byrne continuă:

— O să aibă nevoie de jupoane noi – de preferat, din mătase –, de câteva cămăşi de noapte din ţesături foarte fine şi de halate.

— Şi de şaluri, adăugă Christabel.

— Fără şaluri. Byrne îşi îndreptă privirea spre sânii ei. O femeie ar trebui să se laude cu… bunurile ei.

Obrajii îi luară foc, în ciuda eforturilor de a se controla.

— Atunci poate că ar trebui să mă lipsesc cu totul de rochii, spuse ea dulce.

Ochii lui străluciră.

— O idee excelentă. O să rămânem în camera mea toată perioada.

Naiba să-l ia! Ea îşi împinse bărbia în faţă, hotărâtă să aibă ultimul cuvânt.

— Am nevoie de şaluri. Altfel, răcesc.

— O să-ţi ţin eu de cald, nu-ţi face griji.

— Byrne, începu ea exasperată.

— Oh, bine! Se întoarse spre doamna Watts. Şi un şal.

— Trei şaluri, spuse Christabel.

— Un şal, o contrazise el. Din mătase. Când ea se încruntă, adăugă: Dacă vrei mai multe, atunci trebuie să ţi le plăteşti singură.

Ştia prea bine că ea nu putea să îşi permită asemenea lucruri.

— Atunci, pur şi simplu o să le folosesc pe cele vechi.

— Din lână, fără îndoială.

— Da, dacă vrei să ştii.

El gemu.

— Bine. Trei şaluri de mătase. Privirea ei triumfătoare îl făcu să adauge: Dar să nu crezi că o să te las să te înfăşori ca o mumie după ce m-am chinuit atât să-ţi cumpăr haine care să-ţi pună în evidenţă şarmul. Apoi el coborî vocea într-un murmur discret: Ori îţi joci rolul, ori nu. Oricum, Stokely o să fie destul de suspicios.

Ea rămase pe gânduri. Byrne avea dreptate.

— Foarte bine, presupun că un şal este de ajuns.

În următoarea oră, fu ocupată să aleagă dintr-o colecţie năucitoare de ţesături, modele şi culori. Ţesăturile erau cele mai rafinate pe care le văzuse sau le atinsese vreodată. Nu îi păsase niciodată prea mult de haine, dar nu avusese rochii făcute din asemenea materiale – mătăsuri care îţi curgeau din mână ca apa, museline atât de fine şi de delicate, încât îţi era teamă să nu le rupi dintr-o singură atingere. Ca locotenent, Philip nu îşi permisese aşa ceva. Apoi, odată cu moşia, moştenise un munte de datorii, pe care îl înălţase tot mai mult în fiecare an.

Dar era clar că Byrne şi le permitea. Ori era nebun. Asta ar fi explicat alegerile scandalos de îndrăzneţe – nuanţe de roşu strălucitor, de albastru vibrant şi de verde dramatic. Nu îşi dădea seama că ea nu era una dintre uluitoarele lui doamne din lumea bună, care puteau să poarte cu uşurinţă haine ce atrăgeau atenţia asupra lor?

Când Christabel se împotrivi, el îi spuse:

— Crede-mă, o să ţi se potrivească perfect.

— Am crezut că rozul şi cremul sunt la modă.

Culorile pe care Philip le preferase mereu pentru ea.

— Pentru tinerele care îşi fac debutul în societate, nu pentru o femeie matură. Şi, cu siguranţă, nu pentru tine.

Când doamna Watts ridică spre ea anumite ţesături din care el să aleagă, Christabel văzu în oglindă la ce se referea. Până şi ea putea să observe că satinul trandafiriu îi făcea obrajii să strălucească, iar crepul verde îi lumina privirea. Arătase dintotdeauna mai degrabă ştearsă în rochiile ei roz. Faptul că el avusese dreptate o contrarie într-un mod straniu.

— Se pare că ştii foarte multe despre hainele femeilor.

Zâmbetul lui stilat trezi ceva fierbinte în pântecul ei.

— Ştiu ce-mi place. Coborî privirea spre gura ei. Şi ce anume îl face pe un bărbat să dorească o femeie.

Fu cuprinsă de un fior savuros. Blestemat fie ticălosul! Ştia exact ce anume făcea ca o femeie să îşi dorească un bărbat. El şi zâmbetele lui, darurile extravagante şi vocea

poruncitoare... toate menite să arunce pulsul unei femei într-o cursă înnebunitoare şi să îi topească toată împotrivirea. Ei bine, ei nu avea să îi facă aşa ceva. Nu, nicidecum. Mai îngăduise o dată ca linguşelile şi flirturile unui bărbat să o ademenească într-o căsnicie nechibzuită; nu avea de gând să se lase atrasă într-o legătură interzisă cu un diavol care punea propriul câştig deasupra conştiinţei. Dacă avea o conştiinţă. De îndată ce aleseră rochiile, doamna Watts îşi scoase centimetrul.

— Dacă vreţi să veniţi aici, milady... Doamna Watts o conduse într-un colţ al încăperii, unde fusese amenajat un podium micuţ. Urcaţi-vă aici, vă rog! Şi mă iertaţi, dar trebuie să vă scoateţi rochia ca să iau măsurile corsetului.

— Bineînţeles. În vreme ce urcă treptele mici, aruncă o privire nerăbdătoare spre Byrne, care îi răspunse aşezându-se în fotoliul ei preferat. Byrne! Nu poţi să te uiţi.

— De ce nu? Diavolul avu tupeul să zâmbească. Nu este nimic din ce să nu fi văzut înainte.

Îşi lua rolul mult prea în serios şi o ştia.

— Iar din acest motiv nu trebuie să te uiţi acum, insistă ea.

— Ah, dar trebuie să mă asigur că totul se face conform cerinţelor mele.

El aruncă o privire spre croitoreasă.

— Nu vă faceţi griji pentru mine.

Obrajii rotunzi ai doamnei Watts se colorară într-un trandafiriu strălucitor, dar femeia schiţă spre el o încuviinţare discretă din cap. Iată ce cumpăra extravaganţa lui Byrne – supunerea croitoreselor şi a servitorilor. Christabel se hotărî să îl lase să se uite cum i se luau măsurile. Nu putea să se certe cu el nestingherită în faţa croitoresei, în plus, el plătea rochiile. Bănuia că avea dreptul să aibă un cuvânt de spus în toată povestea. Dar extravaganţa lui nu putea să o cumpere pe ea. Iar el avea să afle asta cât de curând. Prefăcându-se că nu îi păsa câtuşi de puţin dacă o vedea pe jumătate dezbrăcată, îl privi de sus, în vreme ce croitoreasa o ajută să îşi scoată rochia. Totuşi, să îl privească se dovedi a fi o greşeală, căci,

de îndată ce rămase numai în corset şi cămăşuţă, mândria îi impuse să urmărească felul în care privirea lui hoinărea pe unde poftea. Avu nevoie de toată puterea de care era în stare ca să îşi reprime îmbujorarea. Niciun bărbat nu se mai uitase vreodată aşa la ea. Nici măcar Philip nu-şi făcuse vreodată timp s-o privească. Soldat viguros, obişnuia să i se alăture iute în pat şi la fel de iute se retrăgea în patul lui după ce termina.

Cumva, bănuia că iute nu era un cuvânt potrivit în cazul domnului Byrne. În timp ce doamna Watts îi luă măsurătorile şi le scrise în carneţelul ei, îşi făcu şi el câteva măsurători proprii. Privirea îi zăbovi pe sânii ei cu un interes neliniştitor, apoi îi studie talia subţire şi şoldurile ample. După ce îşi termină examinarea amănunţită, privirea lui înflăcărată îi examină în voie trupul şi se fixă pe chipul ei.

Iar în ochii lui ea zări adevărul pe care nici măcar nu se deranja să îl ascundă. Nimic nu avea să îl oprească până ce nu o vedea în patul lui, indiferent de înţelegerea lor.

Blestemă fiorul neînfrânat care îi traversă şira spinării. Ce obrăznicie! Ei bine, avea să îi vină de hac. Se întoarse spre croitoreasă cu un zâmbet dulce.

— Sper că prietenul meu nu v-a stânjenit prea mult cu farsele lui. Uneori, poate să fie peste măsură de scandalos. N-aş fi surprinsă dacă, după ce alege toate aceste rochii, se răzgândeşte şi refuză să plătească.

Doamna Watts abia dacă se încruntă uşor.

Ba, mai rău, Byrne pur şi simplu chicoti.

— Doamna Watts a avut de-a face cu mine destul de des, dulceaţa mea, ca să ştie că-mi plătesc facturile cu o regularitate admirabilă.

Christabel se încruntă la el. Şi astfel se risipi încercarea de a-l face de ruşine pentru a-l determina să se poarte cuviincios. Fără să îi ia în seamă încruntarea, el îşi îndreptă atenţia spre croitoreasă.

— Apropo de plată, sunt dispus să plătesc mai mult pentru ca rochiile să fie gata în trei zile.

Doamna Watts îl privi cu o licărire vicleană în ochi.

— Suma va fi mult mai mare.

— Oricât ar fi.

Femeia zâmbi larg.

— Prea bine, domnule. Apoi descheie cămăşuţă lui Christabel şi o trase în jos, formând o linie chiar deasupra sânilor ei. Milady, pentru rochiile de seară, acesta este un decolteu acceptabil?

— Nu, interveni Byrne înainte să poată răspunde Christabel.

Doamna Watts se întoarse spre el ca un căţel care urmărea săriturile unei mingi. Trase cămăşuţa un pic mai jos.

— Aici?

— Mai jos, continuă el.

În vreme ce Christabel clocotea, doamna Watts o mai coborî o jumătate de centimetru.

— Aici?

— Mai jos.

— Poate că ar trebui pur şi simplu să stau cu sânii pe afară şi să-i servesc pe o tavă, murmură Christabel. În vreme ce croitoreasa tuşi ca să-şi înăbuşe râsul, Byrne ridică o sprânceană.

— Chiar dacă sună interesant, dulceaţa mea, atunci când suntem în public, ai face bine să-i păstrezi în rochie.

— *În* rochie, repetă ea apăsat.

Doamna Watts continuă să ţină cămăşuţa, cu privirea aţintită spre el.

— Domnule? Acum este bine sau nu?

El îşi mută privirea de la croitoreasă la Christabel cea încruntată şi înapoi la croitoreasă.

— Bănuiesc că este în regulă pentru moment. O să vedem cum arată rochiile când sunt gata.

Cu o încuviinţare din cap, doamna Watts îşi termină măsurătorile.

— Asta-i tot, domnule?

— Nu. Are nevoie de ceva de purtat pentru următoarele câteva zile, aşa că, dacă aţi putea să-i modificaţi una dintre rochiile vechi, ceva ce a purtat înainte să intre în doliu…

— Nu poate, interveni Christabel. Mi-am vopsit toate rochiile vechi în negru.

— Pe toate?

Ea îşi scoase bărbia în faţă.

— Da.

— Fir-ar să fie! Asta explică de ce insişti să le porţi. Se întoarse spre croitoreasă. Aţi putea să-i faceţi rochiile de doliu mai puţin... severe? Iar una dintre ele să fie gata dimineaţă?

— Desigur, domnule.

El se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— O să-i chem camerista ca să le aducă.

Când deschise uşa, Rosa aproape că se prăbuşi în încăpere. Christabel dădu ochii peste cap. Rosa nu pleca niciodată de bunăvoie când era vorba de bârfă.

— Iertaţi-mă, domnule, rosti Rosa, tocmai veneam să-i spun doamnei...

— E în regulă, Rosa, o întrerupse el. Te duci să ne aduci cele mai frumoase rochii de doliu ale stăpânei tale, te rog?

— Dar toate sunt urâte, *señor.*

— Ce surpriză, spuse el sec. Prea bine, atunci ia-o pe doamna Watts cu tine. Ea poate să îşi dea seama care dintre ele sunt cele mai potrivite pentru a fi modificate.

Rosa şi doamna Watts plecară, iar Byrne închise uşa. Abia atunci îşi dădu seama că rămaseră singuri. Şi că ea era îmbrăcată în cel mai scandalos mod.

El păru să-şi dea seama de acelaşi lucru, căci privirea lui îşi luă nişte libertăţi revoltătoare, în timp ce îi cercetă silueta acoperită sumar.

Spre disperarea ei, pulsul îi tresări drept răspuns.

— Pentru numele lui Dumnezeu, du-te să-ţi vezi caii sau fă altceva! Putem să terminăm fără tine. Hai, pleacă şi lasă-ne în pace!

— Şi să te las să te îmbraci ca o călugăriţă? Nu prea cred.

Presupunerea lui nonşalantă, că toată mascarada aceea îi dădea dreptul să îi spună ce anume să poarte, o

frustra.

— Trebuie să te avertizez că, dacă îţi permit flirtul acesta scandalos în public, nu o să-l accept în privat. Ba, mai mult, minţi ea, am de gând să menţionez purtarea ta îngrozitoare faţă de mine în nota mea scrisă către Maiestatea Sa. Iar când tatăl tău o să audă…

— Ce-ai spus?

El încremeni brusc, iar ochii îi deveniră învolburaţi ca o furtună iscată din senin. Christabel îşi aminti prea târziu că Byrne avea motive întemeiate să nu-l placă pe tatăl lui.

— Am spus că o să fac o notă pentru…

— Nu, ai spus că Maiestatea Sa este tatăl meu. El urcă rapid treptele podiumului şi o ţintui în vârf. Dacă vrei să te dai drept amanta mea, Lady Haversham, sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le ştii despre mine. În primul rând, Maiestatea Sa nu este tatăl meu.

Ea clipi nedumerită.

— Dar am crezut…

— El m-a făcut, da, indiferent ce a susţinut nemernicul în public. Dar există o mare diferenţă între a produce sămânţă şi a fi tată. Doar o singură persoană m-a crescut, iar ea este singura care contează. Nebunul ăla de la Carlton House n-are nicio legătură cu asta, aşa că nu dau nici două cepe degerate pe ce îi spui tu! O lipi de perete şi se uită încruntat la ea. Şi încă un lucru – nu reacţionez bine la ameninţări. Fac exact ceea ce am fost avertizat să nu fac. Şi dacă ai impresia că flirturile mele erau scandaloase înainte…

Luând-o prin surprindere, îi prinse bărbia într-o strânsoare hotărâtă şi îşi apăsă gura pe a ei. Sărutul era aspru. Poruncitor. Şi foarte-foarte adânc. Cu o neobrăzare provocatoare, îi acoperi gura cu a lui, de parcă avea tot dreptul să o facă. Dar, când încercă să îşi facă sărutul mai intim, ea îşi îndepărtă gura de a lui.

— Ce crezi că faci? întrebă ea, chinuindu-se să-şi ignore bătăile prosteşti ale inimii şi fiorii deplorabili din pântec.

Privirea lui fierbinte o ardea peste tot pe unde trecea.

— Îmi sărut aşa-zisa amantă.

— Încetează! Ea aruncă pe furiş o privire spre uşă. Ne-ar putea vedea servitorii.

— Bun. Servitorii sunt nişte bârfitori notorii, aşa că hai să le oferim un spectacol de neuitat!

Şi o sărută din nou. Doar că de astă dată reuşi să-i invadeze gura cu limba, erotic, posesiv. Iar ea nu îl opri, la naiba!

Ba mai rău, îi plăcu. Încercă să nu compare sărutul lui lent, îmbietor cu cele stângace, nerăbdătoare ale lui Philip, dar era greu să ignore diferenţa. Săruturile soţului ei fuseseră întotdeauna un preludiu scurt pentru o tăvăleală rapidă. Cel al lui Byrne era fierbinte, năvalnic şi ameţitor. Se hrăni cu gura ei ca şi cum ar fi aşteptat o viaţă întreagă să o guste. Senzaţia o ameţi. Mâna lui îi coborî de-a lungul gâtului, iar ea aşteptă, pe culmile dezamăgirii, să o prindă de sân şi să strângă tare, aşa cum făcuse dintotdeauna Philip.

În schimb, Byrne îşi puse mâna pe gâtul ei, o mângâie cu degetul mare, în sus şi în jos, înainte şi înapoi, ca să imite dezmierdările fierbinţi ale limbii printre buzele ei.

Oh, Doamne sfinte! Îi luă tot aerul din piept, lucru care putea să explice de ce genunchii o lăsau şi mintea îi devenea neputincioasă. Fără să se grăbească, el insistă, cercetă, mângâie… făcu dragoste cu gura ei.

Dar numai cu gura ei. Cât de interesant!

Deşi îşi aşezase cealaltă mână pe mijlocul ei, doar o mângâie sub sâni. Nu îi apucă neîndemânatic sânii, nici nu-i băgă mâna între picioare, nici nu o strânse de fund, toate lucrurile pe care Philip le-ar fi făcut la câteva secunde după ce începea să o sărute.

Iar deosebita reţinere a lui Byrne avu cel mai ciudat efect asupra ei. Se simţi neliniştită şi nesatisfăcută. Se trezi că îşi doreşte să îi simtă mâna pe sân. Dumnezeule, era o uşuratică! Îşi îndepărtă buzele de ale lui, căută să-şi recapete suflul şi… să se liniştească. Să se elibereze de căldura lichidă cu care o hrănea la fiecare apăsare şi mai nouă, şi mai cutezătoare în gura ei.

— Gata, reuşi ea cumva să şoptească. Ţi-ai demonstrat punctul de vedere.

Răsuflarea lui îi încălzi obrazul.

— Punctul de vedere?

El se întoarse şi o muşcă uşor de ureche. Oh, ce efect avu asupra ei! Crezu că îşi pierde controlul. Abia mai putea să gândească, cu atât mai puţin să răspundă.

— Că, dacă te ameninţ, nu o să eziţi să-ţi permiţi anumite libertăţi.

— Ah, afirmaţia aceea.

Îi prinse urechea între dinţi, apoi apăsă un sărut cu gura deschisă pe gâtul ei.

— Deci poţi… să te opreşti acum. Ţi-am înţeles punctul de vedere.

— Iar eu l-am înţeles pe al tău… că nu te deranjează să-mi permit anumite libertăţi.

Adevărul spuselor lui nu le făcu mai puţin insultătoare. Ea se retrase brusc.

— N-am spus asta.

— N-a fost nevoie să o spui. Zâmbetul lui de bărbat arogant îi stârni furia, mai ales când el continuă cu o mângâiere chinuitoare şi posesivă de sub sâni spre şold. Îndrăznesc să spun că, dacă te-aş duce în pat acum, nu te-ai împotrivi.

Presupunerea lui arogantă o făcu să-şi iasă din fire. Cobori, îl apucă de părţile intime şi strânse atât cât să-l avertizeze.

— Nici eu nu reacţionez bine la ameninţări, irlandez destrăbălat ce eşti! Am făcut o înţelegere. Ai fost de acord cu condiţiile, care nu includeau săruturi sau alte gesturi. Deci, dacă mai încerci vreodată…

— Ce o să faci? O să mă schilodeşti?

În vocea lui se simţea doar sarcasmul. Ea clipi nedumerită. Majoritatea bărbaţilor se retrăgeau când se confruntau cu ameninţări corporale grave. Dar, firește, Byrne nu era ca majoritatea bărbaţilor, după cum o demonstra mădularul lui, care devenea tot mai tare, mai gros şi mai greu în mâna ei. Nici trăsăturile lui sculpturale

nu arătară vreo urmă de îngrijorare pentru poziţia lui riscantă.

De fapt, se aplecă mai mult, împingându-şi mădularul în mâna ei.

— Dă-i drumul! Te provoc. Privirea i se transformă într-un oţel strălucitor, iar glasul îi deveni o şoaptă ameninţătoare. Să vedem cât de departe mergi.

Lui Christabel i se uscă gura. Doamne sfinte, ce trebuia să facă acum?

O salvară uşa care se deschise şi croitoreasa care spuse cu voioşie:

— Cred că am găsit două rochii care o să... Oh, Doamne! Î-îmi pare rău, revin.

— Nu, staţi, spuse Christabel, recunoscătoare că Byrne era cu spatele la uşă.

Îi eliberă zona intimă şi dădu să-şi retragă mâna, dar el o prinse. Când ridică brusc privirea, îi spuse printre dinţi:

— Data viitoare când îmi atingi mădularul, ai face bine să se întâmple în condiţii mult mai plăcute. Ne-am înţeles?

Numai după aceea îi dădu drumul. Când se întoarse cu faţa spre croitoreasă şi spre Rosa, de parcă nu se întâmplase nimic, Christabel se abţinu cu greu să nu arunce cu ceva în el. Urma să aibă parte de o mare surpriză dacă se gândea că îi mai atingea vreodată mădularul aşa. Tocmai îi amintise ce diavol primejdios se ascundea sub faţada senină şi fermecătoare. Iar ea nu voia nici în ruptul capului să împartă vreodată patul cu acel bărbat.

Capitolul 4

Am învăţat de timpuriu să-mi păstrez secretele. Un bărbat ţi le va păstra cu sfinţenie atât timp cât împarte patul cu tine, dar, de îndată ce te îndepărtează, se risipeşte toată loialitatea lui.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Femeia chiar îl ameninţase că îl castrează! Clătinând

din cap, Gavin se aşeză pe un scaun ca să se uite cum doamna Watts însemna una dintre monstruozităţile negre ale lui Christabel pentru a o modifica. Ea se prefăcu că îl ignoră. Femeiuşcă era o adevărată operă de artă. Într-o clipă răspunse la sărutul lui cu tot entuziasmul unei dame de companie, iar în secunda imediat următoare îşi pierdu tot cumpătul fioros.

Înfuriase nenumărate amante, dar niciuna nu îndrăznise vreodată să-l prindă de mădular şi să jure că îl castrează. Chiar şi cele mai îndrăzneţe ştiau să nu trebuiau să îşi încerce norocul cu el. Dar nu şi colonelul Christabel, oh, nu! Ea îşi făcuse un obicei din a-şi încerca norocul. Iar de fiecare dată când o făcea, doar îi înflăcăra şi mai mult dorinţa. Dacă avea să continue aşa, el urma să se plimbe cât de curând cu o prăjină cât toate zilele în pantaloni.

„Ai grijă, Gavin! Sunt lucruri mai importante în joc decât o femeie, indiferent cât este de frumoasă!”

— Să strângeţi şi corsetul, doamnă Watts! strigă el, descărcându-şi frustrarea enervând-o pe Christabel. Să-l faceţi frumos şi strâmt.

— Încerc, domnule, dar o să dureze ceva timp. Croiala mă împiedică să dublez materialul. Cusăturile ar fi prea tari.

— Exact cum este capul domnului Byrne, murmură Christabel.

Gavin aşteptă ca ea să se uite la el aşteptând un răspuns, apoi spuse:

— Nu capul meu este tare acum, iubito.

Cu obrajii în flăcări, ea îşi întoarse brusc privirea de la el. Bun. Să se simtă incomod măcar o dată. Fiindcă erecţia lui era al naibii de incomodă. Ar fi trebuit să încerce să-i descopere secretele în loc să insiste pe plăcerea pură de a o săruta.

Dar femeia se pricepea de minune să sărute, indiferent dacă o ştia sau nu. Nu existase niciunul dintre trucurile acelea sfioase femeieşti cu care îl obişnuiseră amantele lui – niciun aer de inocenţă artificială, de falsă timiditate sau de decenţă prefăcută, toate menite să-i stimuleze papilele istovite, chiar dacă, de obicei, reuşeau

doar să-l irite. Chiar dacă oamenii nu erau cinstiţi în altă parte, trebuiau să fie măcar în pat. Ca săruturile lui Christabel. În sinceritatea lor, fuseseră mai erotice decât cele ale oricărei curtezane sofisticate. Avusese gust de coacăze şi de scorţişoară, ca o budincă de Crăciun, dulce, caldă şi generoasă. Nu se asemăna deloc cu gurile parfumate ale femeilor versate din lumea bună, care ofereau atât cât să obţină ce voiau – o hârjoneală plăcută cu un bărbat care să nu se amestece în căsnicia lor şi care să nu se aştepte la altceva decât la plăcere.

Christabel nu voia o hârjoneală plăcută de la el. Şi nici nu era dispusă să cumpere cu sărutări ceea ce-şi dorea. Iar faptul că reacţionase totuşi la sărutul lui cu o asemenea înflăcărare îl ameţi întru totul. Îl făcuse să îşi dorească mai mult. Mai mult de atât. Şi cât mai curând.

Abia aştepta să-i desfacă părul prins în coafura demodată, să şi-l înfăşoare în jurul mâinii şi să-l simtă cum i se rostogoleşte peste piept, peste abdomen şi peste membru.

— Domnule Byrne! strigă o voce ascuţită.

Fu din nou atent. La naiba, iarăşi! Ridică privirea şi descoperi că doamna Watts începu să descheie rochia însemnată ca să o dea jos.

Iar Christabel se uita urât la el.

— Dacă nu te deranjează…

— Nu mă deranjează.

Nici în ruptul capului nu avea să o lase pe femeiuşcă să-l dea afară acum. Cu cât o tulbura mai tare, cu atât era mai probabil ca ei să-i scape o informaţie importantă.

— Te-am văzut deja în corset, dulceaţa mea.

Ea opri mâna doamnei Watts.

— Dar tot prefer să am intimitate.

— Iar eu tot prefer să mă uit. Îi făcu semn doamnei Watts să continue, apoi adăugă: în plus, cămăşuţa ta şi corsetul ăla lung sunt atât de formale şi de decente, încât ai putea la fel de bine să porţi o platoşă.

Ea se arătă sceptică, aşa cum trebuia să pară. O fi fost o platoşă, dar îi sublinia silueta atât de ademenitor,

încât lui Gavin îi bubui sângele în tâmple când doamna Watts trase rochia de pe ea. Încă era uimit să găsească asemenea forme voluptuoase ascunse sub materialul voluminos al hainelor de doliu. Îi plăceau femeile cu ceva carne pe ele, iar ea era construită de parcă fusese făcută pentru el, cu sâni proeminenţi, şolduri pline şi un pântec rubensian, care aminteau de tabloul cu Venus ieşind din mare. Poate că era scundă, dar nu putea să se plângă de absenţa formelor. Îşi dorea la nebunie să le atingă, să guste fiecare centimetru din carnea aceea teribil de ispititoare.

Păcat că fu nevoită să-şi îmbrace din nou rochia aceea urâtă. Şi ea păru să fie de aceeaşi părere, pentru că, după ce se îmbrăcă, în timp ce el discuta cu doamna Watts câteva detalii finale, observă că văduva îşi trecu încet mâna peste satinul trandafiriu care urma să fie transformat într-o rochie de seară. El se apropie de doamna Watts şi coborî vocea.

— Cât ar costa ca rochia trandafirie să fie terminată în timp util, astfel încât să o poarte mâine-seară?

Croitoreasa îi urmări privirea, apoi rosti suma exorbitantă.

— S-a făcut.

Nu avea de-a face cu vreo dorinţă subită de a o mulţumi pe Christabel, îşi spuse el. Era doar încă o tactică prin care să o ţină sub control.

— Doamna dumneavoastră o să aibă nevoie de o pelerină asortată…

— Tot compleul. Tot ce este nevoie.

Cu un zâmbet larg şi aprobator, doamna Watts se grăbi să-şi strângă lucrurile. Câtă vreme ea se agită de colo-colo, Gavin i se alătură lui Christabel.

— Doamna Watts lucrează cu o modistă şi un cizmar care se vor asigura că ai bonete, pălării, pantofi şi alte zorzoane asortate. Cât despre săculeţi…

— Săculeţii mei vor fi de ajuns. N-am nevoie de toate astea.

Cu un suspin, ea îşi luă privirea de la satin ca un pelerin care se întoarce cu spatele la ispită.

Îi aminti de copilăria lui, când privise zadarnic cum mama lui îşi întorcea privirea de la rochiile frumoase din vitrine, pe care nu şi le putea permite, din cauza lui Prinny. Şi pe care nici el nu-şi permitea să i le cumpere.

— Da, dar vrei toate astea, nu-i aşa?

Ea îşi ridică ochii mari spre el.

— Nu contează ce vreau eu. Şi aşa ai cheltuit deja prea mult.

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta!

Trăsăturile ei se înăspriră.

— O să aştepţi ceva la schimb.

— Da, mă aştept să porţi rochiile, răspunse el.

— Ştii la ce mă refer. Iar rochiile nu făceau parte din înţelegerea noastră.

El se încruntă. Nu îi surâdea ideea că se simţea obligată să-i accepte avansurile doar pentru că îi cumpărase câteva haine. Semăna prea mult cu relaţia dintre o femeie uşoară şi clientul ei. Iar Christabel, ca şi mama lui, nu era o femeie uşoară.

— Gândeşte-te la asta ca la un mod de a mă achita de partea mea în situaţia de faţă.

— Chiar aşa e?

— Nu. Dar dacă asta te face să te simţi mai bine…

— M-aş simţi mai bine dacă n-ai cheltui pentru mine atât de mulţi bani pe care nu-i pot restitui fără să… fără să…

— Împărţi patul cu mine?

Ea îşi împinse bărbia în faţă.

— Da.

— Sunt două lucruri care nu au nicio legătură unul cu celălalt. Dacă trebuie să-l conving pe Stokely să te invite la petrecere, trebuie să te îmbraci bine. Răsplata mea a fost deja stabilită; toate acestea pur şi simplu fac parte din planul prin care o să-mi obţin titlul de baron.

Ea îl privi sceptică.

Exasperarea lui spori.

— Gândeşte-te că, dacă n-aş cheltui bani pe haine pentru tine, i-aş da pe femei uşoare, vin şi distracţie. Prin

cumpărarea rochiilor, mă salvezi de la alte preocupări păcătoase. El îşi reprimă un zâmbet. Şi ştiu cât de dornice sunt femeile respectabile când vine vorba de salvat bărbaţi de la păcat.

— Nu şi femeia asta respectabilă. O încruntare discretă şi tristă îi întunecă fruntea netedă. Ultima dată când am încercat să salvez un bărbat, am eşuat spectaculos. N-am de gând să încerc din nou.

Haversham, fără îndoială. De ce cinismul ei îl enerva? El era la fel de cinic, dacă nu chiar mai mult. Ea ridică un săculeţ oribil şi un şal pe care îl aşezase pe un scaun din apropiere.

— Mergem la plimbare sau nu?

El îi privi suspicios săculeţul.

— Depinde. Înainte ca ea să-l oprească, i-l smulse şi se uită înăuntru. Cu o sprânceană ridicată, scoase pistolul. Nu plec nicăieri atâta vreme cât ai la tine un pistol încărcat.

— Nu este încărcat, protestă ea.

— Atunci nu-ţi este de niciun folos să-l iei cu tine. Îl îndesă în buzunarul de la haină, apoi îi oferi braţul.

— Mergem?

— Ia ascultă aici, este al meu!

— Şi o să-l primeşti înapoi când ne întoarcem.

Ea încremeni.

— Deci chiar mergem la plimbare? Aseară, am crezut că ai spus asta doar ca să ascunzi ce urma să facem astăzi.

— În parte. Iversley şi Draker ştiu situaţia adevărată dintre noi, dar i-am avertizat să nu le spună soţiilor lor. Aşa că, fireşte, doamnele ar presupune ce e mai rău dacă ar auzi că-ţi cumpăr rochii. Părea că ţi-e bine la cină şi n-am vrut să te simţi ciudat.

Îl luă de braţ, apoi îl lăsă să o conducă spre coridor, unde servitorii îi întinseră o oribilă bonetă neagră.

— Atunci n-ar fi trebuit să-mi săruţi mâna şi să-mi spui „dulceaţa mea” când ai plecat.

Avea dreptate. Dar fusese provocat de faptul că îi povestiseră despre copilăria lui cumplită trăită pe străzi. Îşi petrecuse viaţa adunând o avere considerabilă, dar nimeni

nu putea să uite de unde plecase. Era vina lui Prinny, iar Gavin avea de gând să-l facă pe omul acela să plătească într-un fel sau altul.

— Ei bine, după cum spui, nu contează. O conduse afară şi coborâră treptele spre cabrioleta lui. Ele nu se învârt în cercul lui Stokely, aşa că nu o să ai ocazia să le vezi. Îi aruncă o privire piezişă. Dacă nu cumva ai de gând să-ţi faci rapid intrarea în societate după ce se termină povestea asta.

— Nu. O să am deja destule probleme cu planul ăsta. De îndată ce-mi recuperez bunul, o să mă retrag la ţară şi nu o să mă mai fac niciodată văzută la Londra.

O ajută să se aşeze pe banchetă, apoi urcă lângă ea.

— Urăşti atât de mult oraşul?

— De fapt, îmi place la oraş. Dar societatea mă înspăimântă.

— Şi totuşi, te laşi la mila ei de dragul bunului de familie.

— N-am de ales.

El îndemnă caii să pornească într-un ritm alert.

— Apropo de bunul tău, ştii unde ar putea să-l păstreze Stokely? Moşia lui este foarte mare.

Răspunsul ei putea să îi dea o idee mai dară despre ce Dumnezeu era vorba.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse ea calmă.

— Unde îl păstra tatăl tău?

— Într-o casetă de valori.

Deci obiectul era mic. Poate bijuterii? Dar cum puteau să-l afecteze pe Prinny?

— De unde ştii că Stokely nu-l ţine într-o casetă de valori sau chiar într-un seif?

— Nu ştiu. Dacă este aşa, va trebui să găsesc o cale să le deschid. Ori să iau toată cutia cu mine. Sigur nu are mai mult de una. Ea se opri. Ştii cum se sparg chestiile astea?

— Te asigur că pot sparg orice seif.

Deşi, fără îndoială, nu avea să fie de acord cu metodele lui.

— Iar dacă bunul tău se afla într-o casetă de valori de la bun început, cum a reuşit soţul tău să pună mâna pe el? Ori să afle despre el?

La tăcerea ei lungă, el îi văzu chipul cuprins de ruşine.

— I-am spus eu. Îl surprinse uitându-se la ea şi îi aruncă o privire sfidătoare. Înainte ca *papa* să plece ultima oară în Franţa, mi-a dat cutia de valori. Mi-a explicat ce aveam de făcut cu conţinutul ei dacă lui i se întâmpla ceva. După ce am adus caseta acasă, dacă nu i-aş fi spus lui Philip ce se afla în ea, nu i-ar fi fost zgândărită curiozitatea. M-a tot bătut la cap cu asta, întrebându-mă de ce nu aveam încredere în el. Era deja deranjat că *papa* nu-i spusese.

Un oftat ostenit îi scăpă printre buze.

— N-am suportat să-l văd atât de rănit. Philip fusese distant cu mine şi m-am gândit că, dacă îi arăt câtă încredere am în el… Ea clătină din cap. Probabil ţi se pare prostesc.

— În niciun caz.

Haversham fusese exact genul care să se joace cu sentimentele soţiei lui ca să obţină ce voia.

— Mie mi se pare prostesc, mai ales când ştiu că, în timp ce mă implora să-i spun secretele de familie, el alerga iute la Londra ca să…

Când ea se opri, el întrebă:

— Ce să facă?

Obrajii i se îmbujorară.

— Să joace la jocuri de noroc. Şi… şi alte lucruri.

„Alte lucruri”. Gavin se chinui să-şi amintească, dar nu putu să se gândească la niciun alt viciu de care să fi auzit că se apucase Haversham. Tărie? Din câte îşi amintea, Haversham se îmbuiba din coniacul lui Gavin când era la club. Totuşi, dacă ea crescuse printre soldaţi, trebuia să fie obişnuită cu asta. O amantă? Nu, din câte auzise.

Indiferent despre ce era vorba, expresia crispată de pe chipul ei arăta clar că nu-şi dorea să continue discuţia. Foarte bine, urma să o facă să-i mărturisească totul mai târziu. În plus, nu era un lucru important în clipa aceea.

— I-ai dat cheia de la cutia de valori, nu-i aşa?

— Nu, nu sunt chiar aşa de proastă. Ea se încruntă. Dar intendentul lui ştia cum să spargă asemenea lucruri. Era genul ăla de om…

Gavin îşi înăbuşi un zâmbet.

— Ca mine, vrei să spui.

Când ea îşi dădu capul pe spate, vântul aproape că îi luă boneta cu boruri mari.

— Este nevoie de un anumit tip de ticălos pentru a sparge obiectele acestea.

— Într-adevăr.

Şi de altul care să-şi trădeze soţia pentru o datorie la jocurile de noroc. Nu era de mirare că ea nu avea încredere în cartofori. Gavin începu să-şi dorească să-i fi impus un alt fel de plată lui Lord Haversham.

— Deci n-a mărturisit niciodată ce a făcut?

În timp ce se avântară pe un drum lung şi lat, ea îşi prinse panglicile bonetei.

— Nici nu m-am gândit că au dispărut până ce n-a fost prea târziu. După ce m-a chemat prinţul şi am vorbit, m-am dus imediat să verific conţinutul casetei, numai ca să aflu că au dispărut.

El se întoarse brusc spre ea.

— Au dispărut?

— A dispărut, spuse ea în grabă. Conţinutul.

— Ai spus că au dispărut.

Panica din ochii ei era de netăgăduit.

— Nu m-ai auzit bine.

— Ah…

„Nu m-ai auzit bine pe naiba!” O spusese de două ori. Aşadar, existau mai multe bunuri. Un set întreg de bijuterii? Documente? Era mai logic să fie documente, în lumina interesului arătat de Prinny faţă de lucrurile acelea. Dar ce fel de documente?

— Aşadar, unde mergem? întrebă ea vioaie.

El îşi înăbuşi un chicot. Nu văzuse niciodată o schimbare mai evidentă de subiect. În ciuda atitudinii ţâfnoase şi a posturii agresive, în adâncul inimii ea era o

persoană cinstită. Probabil că păstrarea acelui secret o ucidea.

Tocmai de aceea trebuia să o ajute să se destăinuiască la momentul potrivit. Sigur, dacă idiotul de Haversham reuşise să o facă, putea şi el. Pur şi simplu, avea să o ducă în patul lui, acolo unde îi era locul. Nicio femeie nu putea să tacă multă vreme când era prinsă în intimitatea dormitorului.

— Byrne? întrebă fermecătoarea femeie. Unde mergem?

„În pat, sper”.

— La Rotten Row, desigur. Întinse căpăstrul spre ea. De ce? Vrei să conduci?

Faţa ei se lumină.

— Oh, aş putea?

Glumise, dar cum putea să se opună când ea arăta de parcă tocmai îi oferise cheile oraşului?

— Ştii cum se conduce o cabrioletă?

— Am condus un faeton. Nu poate să fie mai greu de atât.

— Un faeton? Şi nu l-ai răsturnat?

— Nu, serios! Ea păru insultată. Te anunţ că n-am răsturnat niciodată în viaţa mea o trăsură.

Ascunzându-şi un rânjet, îi dădu frâiele.

— Atunci încearcă să n-o răstorni pe asta, da?

Ea făcu ochii mari, apoi afişă un zâmbet atât de încântător, încât lui nici măcar nu îi mai păsa că îşi punea caii în pericol.

— N-o răstorn, jur, spuse ea repede.

Luă frâiele cabrioletei de parcă fusese făcută pentru ea, controlând cu abilitate cei doi armăsari cenuşii, liniştindu-i de îndată ce dădură semne de împotrivire.

— Îţi place să conduci, nu-i aşa? întrebă el.

— Singurul lucru pe care îl iubesc mai tare decât să conduc asemenea cai de trăsură este să mă plimb pe calul meu. La ţară, fie călăresc, fie conduc trăsura sigură pe oriunde pot.

— Aşa se explică de ce o faci atât de bine. N-am văzut

niciodată o femeie – şi puţini bărbaţi, că tot veni vorba – care să mâne atât de abil nişte cai.

Cu ochi strălucitori, ea îi aruncă o privire.

— Unele dintre noi, femeile, au abilităţi şi dincolo de dormitor, să ştii.

El chicoti.

— Atunci trebui să te angajez ca vizitiu. Cu siguranţă, mi s-ar duce vestea în oraş.

Ea lăsă capul pe spate şi râse. Chicotelile acelea elegante nu erau pentru colonelul Christabel, oh, nu! Râsul ei din inimă, gutural răsuna în adâncurile lui. Iar când boneta ei zbură şi căzu pe drum, râse şi mai tare, obrajii ei frumoşi îmbujorându-se de bucuria pură de a-şi controla soarta într-o zi atât de plăcută.

Când se bucurase ultima dată de un lucru atât de simplu? Cu siguranţă, nu de pe vremea când fusese copil. Înainte ca mama lui să fi epuizat toate încercările de a-l face pe Prinny să-i dea în continuare renta viageră. Înainte să se mute din casă în casă, fiecare mai mică decât ultima. Înainte ca incendiul să-l fi aruncat într-o lume rece la 12 ani ca să-şi poarte singur de grijă. Alungând amintirile acelea întunecate, îşi aşează braţul pe spatele ei.

— Am observat că majordomul tău are un plasture pe ochi. De ce?

— A orbit când un glonţ rătăcit i-a zdrobit obrazul.

— Sper că nu unul dintre gloanţele tale.

— Nu, chiar nu! Era în război. După ce a fost rănit, n-a mai putut să rămână în armată, aşa că l-am angajat.

— Tu şi Haversham? Sau doar tu?

Ea ridică din umeri.

— A fost în regimentul soţului meu. Nu puteam să-l las pe om pur şi simplu să moară de foame, nu-i aşa?

— Unii oameni ar fi putut.

Buzele i se strânseră într-o linie fioroasă.

— Nu apreciază cum trebuie sacrificiile pe care le fac soldaţii noştri ca să-i apere.

El o privi gânditor.

— Aşadar, chiar îţi găseşti servitorii pe câmpul de

luptă.

— Câţiva. Cinci, cred. Nu, şase. Mereu uit de bucătar, pentru că era deja bucătar cu mult înainte să fi servit în marină.

— Ai o adevărată gospodărie militară! Bănuiesc că ar trebui să fiu fericit că tu ai fost singura care m-a împuşcat în ziua aceea.

Un zâmbet se joacă pe buzele ei.

— Ar trebui să le dau pistoale tuturor celor din personalul meu.

— Asta sună exact ca un lucru pe care l-ai face tu.

Şi, destul de ciudat, acest lucru nu îi diminuă absolut deloc dorinţa pe care o simţea pentru ea. Christabel era un tonic tare după toate amantele lui sofisticate şi glaciale. Se încruntă. Un lucru care se putea dovedi o problemă pentru planul lor. Aveau să creadă prietenii lui că-şi schimbase peste noapte preferinţele la capitolul amante? Sau aveau să suspecteze – ei şi posibil Stokely – un motiv mai serios ascuns în spatele schimbării?

Poate că trebuia să testeze apele înainte să meargă mai departe. Ce zi era? Marţi. Perfect. Lucrul la care se gândea avea avantajul de a-i arăta lui Christabel exact în ce se băga.

— Schimbare de plan, îi spuse el. Dă-mi frâiele!

Ea îl ascultă, chiar dacă expresia de pe chip îi trădă dezamăgirea.

— De ce? Unde mergem?

Coti la prima şi se îndreptară spre Cheapside.

— Într-un loc în care poţi să înveţi direct cum să fii o amantă corespunzătoare.

— Ascultă, am fost de acord că…

— Nu în sensul acela. Crede-mă, când o să mă pregătesc să te seduc, o să ştii! Acum mergem la o petrecere cu jocuri de cărţi.

Ea păru uluită.

— Cum o să mă înveţe asta să fiu o amantă corespunzătoare?

— O să vezi.

Capitolul 5

Ca amantă a unui conte, am fost martoră la multe evenimente scandaloase, dar niciunul atât de strigător la cer ca petrecerile secrete cu jocuri de cărţi.

Autoare anonimă, *Memoriile mei amante*

Christabel era pregătită să-l strângă de gât pe Byrne. El refuza să spună vreun cuvânt despre locul spre care se îndreptau, indiferent cât de mult îl bătuse la cap cu întrebări.

Iar acel comentariu… „Când o să mă pregătesc să te seduc”. Ha! Credea că avea să se arunce în patul lui în clipa în care decidea el că era pregătit? Chiar că era Byrne cel mândru! Era mai degrabă ca un prinţ al păcatului, care încerca să corupă orice fustă.

Trebuia să se uite numai la modul în care mâna cabrioleta ca să se asigure că o atingea cât se putea de des. La început, îl crezuse doar un vizitiu neîndemânatic, dar devenise limpede, după felul în care caii lui puternici îi urmau fiecare comandă, că mişcările îi erau intenţionate. Dacă ea aluneca mai departe pe banchetă, el cotea iute ca să o aducă înapoi spre el. Şi de fiecare dată când o făcea, Christabel se minuna de muşchii tari ai coapselor lipite de ea când mânuia biciul cu iscusinţă. Când se opriră pe o alee în spatele unei case greu de descris din Cheapside, lui Christabel i se învolbură sângele în vene. În ciuda hotărârii de a-l ignora, el făcuse din atingerea lui o plăcere care dădea dependenţă.

Ceea ce chiar intenţionase, desigur. Să o facă să-l vrea, să tânjească după el, să-l dorească. Nu avea să reuşească, indiferent cât de mult încerca.

În timp ce o ajută să coboare, ea privi neliniştită pe alee. Părea mai degrabă un loc pentru întâlniri secrete decât pentru o petrecere de cărţi. O mică uşă cu o bară de

fier dădea spre o grădină cu pereţi înalţi, uimitor de luxuriantă pentru inima oraşului.

Când el scoase o cheie ca să descuie uşa, bănuiala că se putea ca locul să-i aparţină începu să i se confirme. Asta până când o îndrumă pe aleea din grădină, pe intrarea din spate într-o bucătărie, unde apariţia lui îi puse pe servitori pe jar.

— *Monsieur* Byrne! Ce surpriză încântătoare! exclamă un individ înalt şi subţire, care purta o bonetă de bucătar şi avea un accent franţuzesc apăsat. Dacă ştiam că veniţi, îl trimiteam pe măcelar după o pulpă de miel.

Byrne râse.

— Nu rămânem la cină, Ramel. Şi mă îndoiesc că stăpâna ta ar fi de acord.

Cu un pufnet, bucătarul coborî vocea.

— Canalia care este sus cu Lady Jenner nu apreciază mielul bun – pentru ei, fac doar *le hoeuf*. O spuse ca şi cum carnea de vită era nedemnă de el. Dar pentru dumneavoastră ar trebui să fie miel cu *petits oignons…*

— *Monsieur* Ramel! răsună ascuţit o voce de femeie dincolo de uşa bucătăriei. Unde e ceaiul pe care l-am cerut acum mai bine de zece minute?

Când femeia intră şi dădu peste Byrne şi Christabel, se opri brusc.

— Ce naiba cauţi aici?

— Milady, zise bucătarul la repezeală, domnul Byrne a venit prin spate…

— Bună ziua, Eleanor, îi spuse Byrne femeii.

Chiar şi Christabel auzise de aventura înflăcărată a lui Byrne cu contesa de Jenner. Aşadar, aceea era celebra jucătoare de whist care câştiga şi pierdea fără să clipească mii de lire la mesele de joc. Purta mereu asemenea rochii scumpe cu un decolteu scandalos de adânc? Bucătarul nu menţionase că avea oaspeţi? Dând la o parte şuviţele blonde, care îi curgeau şocant de libere pe umeri, Lady Jenner se încruntă spre Byrne.

— Nu poţi să urci. Nu mă simt bine.

— Relaxează-te, ştiu totul despre jocurile tale de cărţi

de marţi după-amiază.

Lady Jenner făcu ochii mici.

— Cine ţi-a spus?

El îşi arcui o sprânceană.

Voluptuoasa femeie gemu.

— Îţi jur, nu ştiu cum descoperi secretele tuturor. Dar nu se acceptă străinii, aşa că, dacă ai venit să joci, trebuie să scapi de prietena ta.

— Am venit să ne uităm. Byrne îşi aşeză mâna pe spatele lui Christabel. Iar prietena mea nu este o străină. Este văduva lui Haversham.

Lady Jenner îi aruncă lui Christabel o privire distrugătoare.

— Tu eşti marchiza de Haversham? Femeia care nu-şi însoţea soţul în oraş pentru că, după cum spunea el, „îi este prea frică de înalta societate”?

Christabel se mânie.

— Poftim? Nu mi-a fost niciodată frică de nimic în…

— Da, interveni Byrne şi strânse în semn de avertizare mijlocul lui Christabel. Exact aceeaşi femeie. După cum vezi, descrierea lui Haversham n-a fost pe deplin potrivită.

— Totuşi, nu putem să fim siguri că nu o să bârfească.

— Garantez eu pentru discreţia ei. Byrne cercetă încet bucătăria. Dar, dacă nu vrei să rămânem, aş putea oricând să-i menţionez soţului tău în ce scop foloseşti casa de la oraş pe care ai moştenit-o de la familia ta.

— Să te ia naiba, Byrne! Ea se îmbufnă în stilul acela seducător pe care doar anumite femei puteau să-l afişeze. Prea bine, bănuiesc că dacă vreţi doar să vă uitaţi…

— Asta e tot. Vreau ca Lady Haversham să vadă un joc excelent de whist şi m-am gândit numaidecât la tine şi la prietenii tăi.

Cuvintele lui părură să îmblânzească mânia femeii.

— Suntem cei mai buni.

— De asta suntem aici. O licărire diabolică se aprinse în ochii lui. Ca să evaluăm competiţia de la petrecerea lui Stokely.

— Tu şi Stokely n-o să câştigaţi miza pusă în joc anul ăsta, promit! O să vă facem viaţa amară. Ea îşi îndreptă privirea spre Christabel şi îi studie oribila rochie neagră cu o neobrăzare care aducea aproape a ofensă. Dacă ai de gând să joci la Stokely, Lady Haversham, chiar sper că eşti mai bună decât soţul tău.

Curiozitatea lui Christabel se aprinse.

— Ai jucat cărţi cu Philip?

Râsul femeii o irită.

— Bineînţeles. Jucam cu el atunci când trebuia să ne umplem buzunarele după un joc pierdut. Groaznic jucător soţul tău!

Cu un alt râs strident, se întoarse şi le făcu semn să o urmeze, lăsând-o pe Christabel să tremure cu o furie neputincioasă. Poate că Philip fusese groaznic la jocul de cărţi, dar tot era o cruzime să tachinezi văduva unui bărbat cu acest lucru.

Dintr-odată, simţi cum braţul lui Byrne îi mângâie liniştitor mijlocul.

— Nu-i da atenţie lui Eleanor. Byrne o conduse pe urmele gazdei lor. Singurul lucru la care excelează, pe lângă jocurile de cărţi, este să fie arţăgoasă.

Christabel îşi înăbuşi un icnet la auzul cuvintelor lui directe.

— De aceea ai devenit amantul meu, dragă Byrne? observă Lady Jenner din faţa lor pe un ton dulce şi catifelat. Ea începu să urce o scară destul de îngustă. Pentru că ţi-a plăcut să te culci cu o arţăgoasă?

— De aceea am devenit fostul tău amant, răspunse el. Am lucruri mai bune de făcut decât să stau să-ţi ascuţi ghearele pe mine.

Lady Jenner ajunse în capul scărilor, unde îi aştepta. Surprinzând privirea şocată a lui Christabel, contesa păru că înţelege greşit reacţia ei, căci spuse cu un zâmbet viclean:

— Înţeleg că Byrne nu ţi-a spus că o s-o întâlneşti pe una dintre amantele lui aici.

Christabel reuşi să se liniştească.

— Fostele amante, vrei să spui.

Femeia ridică din umeri.

— Venim şi plecăm. Are atât de multe! Un zâmbet răutăcios îi arcui buzele. De fapt, mai sunt două în după-amiaza asta.

Christabel se chinui să schiţeze un zâmbet.

— În regulă. Atunci o să am şansa să-mi dau singură seama dacă sunt atât de obositoare şi de proaste precum susţine el.

Cuvintele şterseră zâmbetul de pe chipul lui Lady Jenner. Femeia se întoarse brusc şi se îndreptă spre o sală slab luminată. În timp ce o urmară, Byrne murmură:

— Cred că Eleanor şi-a găsit naşul.

Ea aruncă spre Byrne o privire îngrijorată.

— De asta suntem aici? Ca să vezi dacă mă descurc în preajma fostelor tale amante?

— Printre altele. Gândeşte-te la asta ca la un exemplu oarecum extrem pentru ceea ce se poate să vezi la petrecerea lui Stokely. Dacă faci faţă aici, te descurci oriunde. Vom urmări cum joacă whist şi scandalul. Mâna lui îi mângâie uşor şira spinării. Iar noi o să le oferim jucătorilor de cărţi ocazia de a se uita la noi.

— Să se uite la noi când facem ce anume?

El o sărută pe obraz, apoi şopti:

— Ne prefacem că suntem bărbat şi amantă, fireşte. Deci, dacă aş fi în locul tău, mi-aş ţine în frâu limba aia ascuţită. Priveşte, învaţă şi ascultă. Şi încearcă să nu pari şocată. Reacţiile tale sunt mult prea evidente.

Fu singurul avertisment înainte să-şi facă intrarea într-un cadru dintre cele mai imorale.

Trei jucători se aflau în jurul unei mese de joc, în vreme ce Lady Jenner stătea pe o canapea trasă aproape, fiind al patrulea jucător. În salonul cam neîncăpător se mai aflau patru oaspeţi, iar cei mai mulţi dintre cei opt se purtau indecent.

O brunetă şleampătă, îmbrăcată într-o rochie de zi cu un decolteu adânc, stătea ghemuită într-un fotoliu lângă un bărbat cu nas ascuţit şi păr rar, mâna ei frecându-i

coapsele în timp ce el îşi studia atent cărţile. Un tânăr deosebit de frumos, cu mânecile suflecate, împărţea canapeaua cu Lady Jenner, ridicându-şi braţul drept pe spate ca să-şi treacă degetele prin părul ei desfăcut. Apoi, mai era o matroană cu păr cenuşiu, care era atentă la cărţi şi la un bărbat cu o înfăţişare înfricoşătoare, care purta o jachetă de uniformă descheiată şi care se apleca peste umărul ei ca să o muşte uşor de ureche.

Dar cea mai indecentă dintre toţi era o femeie subţire, cu un păr blond-roşcat, care stătea chiar în poala unui bărbat corpolent, chicotind când el sorbi dintr-un pahar de coniac.

— Byrne! exclamă bărbatul corpolent când îl zări. Mă bucur să te văd aici. Se uită la Christabel. Cine este această fiinţă frumoasă?

Christabel încremeni, însă Byrne îi strânse mijlocul în semn de avertizare.

— Aceasta este Lady Haversham. O prietenă foarte bună.

Se părea că acela era codul pentru amantă, căci femeile schimbară între ele priviri cu înţeles, iar bărbaţii se alăturară bărbatului corpolent şi se uitară lung la ea. Deşi i se făcu silă, Christabel îşi impuse să schiţeze un zâmbet în direcţia lor.

Apoi Byrne făcu prezentările. Numele zburară pe lângă ea atât de repede, încât nu apucă să le reţină: Talbot, Markham, Bradley, Hungate, din nou Talbot…

Doi Talbot? Trebuia să fi înţeles greşit.

— A rămas doar un scaun, spuse contesa ca fapt divers, făcând un semn spre un fotoliu greu, aflat la mică distanţă de masa de joc. Puteţi să-l împărţiţi.

— Bine.

Byrne trase fotoliul mai aproape de masă. Apoi, înainte ca ea să poată reacţiona, se aşeză şi o trase la el în poală.

Ea încremeni. Nu mai stătuse niciodată în viaţa ei în poala unui bărbat, nici măcar a lui Philip. Era cel mai intim lucru pe care şi-l putea închipui, cu excepţia activităţilor

rezervate pentru dormitor.

Şocată, îşi întoarse privirea spre Byrne, doar ca să vadă cum o urmăreşte cu un zâmbet obraznic.

Intenţionat, el îşi întinse braţul pe spatele ei rigid şi îi puse celălalt braţ peste mijloc, cu o privire zeflemitoare care o invita să vocifereze.

— Pot să chem un servitor să-ţi ducă un scaun din sala de mese dacă nu stai comod, Lady Haversham, spuse gazda lor cu viclenie.

Christabel se chinui să se relaxeze şi se sprijini de braţul lui.

— Nu trebuie să-ţi faci probleme, reuşi ea să spună. Stau bine aici.

— Chiar că stai bine, murmură Byrne, imprimând vorbelor o semnificaţie cu totul nouă.

Îşi răsfiră degetele peste abdomenul ei, accentuându-i enervarea. Capul îi era destul de aproape pentru ca mirosul înviorător al loţiunii de bărbierit să îi umple nările, iar răsuflarea lui practic îi ardea obrazul. Cum îndrăznea să profite de situaţie ca să o ţină într-un mod atât de scandalos? Ea privi în jur, doar ca să descopere că pentru nimeni prezenţa ei în poala lui Byrne nu era ceva ciudat sau alarmant. Cu excepţia, poate, a lui Lady Jenner, care îi aruncă o privire răuvoitoare. Sau poate că nu? Câteva secunde mai târziu, contesa îşi privea cărţile vizibil concentrată. Niciuna dintre celelalte femei nu arătă nici măcar o urmă de gelozie. Iar două dintre ele îi fuseseră amante! Dar care dintre ele? Femeia cu părul blond roşiatic? Bruneta în rochia revoltător de scandaloasă? Nu voia să ştie. Ar fi însemnat că îi păsa. Şi nu îi păsa. Nici măcar un pic. Singurul lucru de care îi păsa era misiunea ei şi, dacă trebuia să pretindă că era o lady lipsită de jenă ca să recupereze scrisorile, avea să o facă. Dar asta nu însemna că trebuia să-i placă.

— Jucaţi, Lady Haversham? întrebă domnul Talbot, domnul cu nasul ascuţit.

— O să fie partenera mea la Stokely, răspunse Byrne în locul ei. Christabel îl aruncă o privire întrebătoare pe care

el o ignoră. Cu o zi înainte, refuzase să o lase să îi fie parteneră la petrecere. Ce anume îl făcuse să se răzgândească?

Lady Jenner păru la fel de surprinsă de afirmaţia lui.

— Nu eşti partenerul gazdei noastre, ca de obicei?

— Anul ăsta, nu.

Contesa o privi pe Christabel cu duşmănie.

— Spre binele tău, doamnă, sper că eşti mai bună la whist decât răposatul tău soţ. Byrne urăşte să piardă.

Domnul Talbot aruncă o carte pe masă.

— Oricum, Stokely trebuie mai întâi să o invite. Ştii ce părere are când vine vorba de oameni noi în grupul nostru tihnit.

— Merg doar dacă vine şi ea, spuse tărăgănat Byrne. Şi, din moment ce o să fie cu mine, ar trebui să ştie că poate să aibă încredere în ea.

Domnul Talbot ridică din umeri.

— Dacă nu eşti partenerul lui, de ce s-ar deranja?

— Pentru că Stokely nu poate să reziste unei provocări. O s-o invite din pură curiozitate ca să vadă pentru cine l-am dat deoparte.

Christabel începu să transpire. Dumnezeule, n-ar fi trebuit niciodată să-l mintă că ştia să joace whist!

— În orice caz, continuă domnul Talbot, omul nu mai invită pe nimeni după ce a trimis invitaţiile, iar ale noastre au sosit săptămâna trecută, nu-i aşa, draga mea?

Răspunse femeia cu părul de foc, nu cea care îşi ţinea mâna pe coapsa domnului Talbot:

— Aşa e. Noi eram în oraş când le-am primit.

„Noi?”

Din poala domnului corpolent, femeia cu părul de foc îşi flutură genele lungi spre Byrne.

— Dar sunt convinsă că o să facă o excepţie pentru tine. Petrecerea lui Stokely nu ar mai fi aceeaşi dacă tu nu ai fi acolo.

— Nu-ţi irosi flirtul pe Byrne, spuse Lady Jenner dispreţuitoare. Nu vezi că acum este ocupat? Poate că nu e capabil să-i fie credincios unei singure femei, dar măcar

atunci când este cu ea îi acordă toată atenţia. Lady Jenner îi aruncă domnului Talbot o privire rece. Spre deosebire de soţul tău aici de faţă.

Christabel rămase cu gura căscată.

— Da, sunt căsătoriţi, îi spuse Byrne în ureche. Şi, da, amândoi sunt aici împreună cu amanţii lor. Nu te arăta aşa şocată!

Incapabilă să înţeleagă o asemenea depravare flagrantă, ea îşi întoarse brusc privirea spre el. Dar se dovedi a fi o greşeală, pentru că, atunci când Byrne îi văzu indignarea, luă măsuri imediate ca să o ascundă. O sărută. O sărută în faţa unei camere plină de oameni, încet, în voie, de parcă avea tot dreptul. Gura îi era grea şi fermă, ordonându-i să îi răspundă, fără să îi mai lase altă opţiune decât să îşi joace rolul, chiar dacă toate sentimentele ei se răzvrătiră la ideea de a se purta atât de intim în faţa altor oameni. Se chinui să închidă ochii şi să deschidă buzele ca să accepte atingerile fierbinţi ale limbii lui. Şi, de parcă nu era destul de rău că trebuia să participe la scena aceea neobrăzată, putea să simtă cum erecţia lui devenea mai tare şi mai insistentă sub ea…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Byrne, spuse Lady Jenner nervoasă. Ai venit aici să te uiţi cum jucăm sau să faci dragoste cu amanta ta?

Christabel îşi retrase iute gura, recunoscătoare pentru acea ocazie. Privirea grăitoare a lui Byrne se aţinti spre ea fără cuvinte, în timp ce mâna lui latră îi mângâie fără ruşine pântecul.

— Ambele. Îşi întoarse privirea spre Lady Jenner. Nu suntem singurii care se simt bine. Dacă nu cumva mă înşel, mâna locotenentului Markham este cea care îţi mângâie coapsa sub masă. Cel puţin aşa sper, că este coapsa ta.

Christabel fu nevoită să-şi muşte limba ca să nu rămână fără aer.

Locotenentul dădu să-şi scoată mâna, dar Lady Jenner o prinse şi o ţinu acolo.

— Nu te preface că-ţi pasă ce fac eu cu Markham, Byrne. Amândoi ştim că nu-ţi pierzi vremea cu gelozia după

ce-ţi închei afacerile cu o femeie.

— Ah, te înşeli, spuse Byrne pe un ton tărăgănat. Nu-mi pierd vremea cu gelozia nici înainte să-mi închei afacerile cu o femeie.

În timp ce Lady Jenner se uită urât, iar bărbaţii râseră, Christabel se chinui să schiţeze un zâmbet. Îşi dorea să poată sari din poala lui Byrne şi să plece rapid. Dar nu îndrăzni. Aşa că rămase acolo, iritată de evidenţa aspră a adevăratului lui caracter.

Cum puteau fi toţi atât de desfrânaţi? Oh, poate că el săruta bine, dar nu nutrea sentimente nici pentru ea, nici pentru altcineva. Dacă ea ceda vreodată avansurilor lui, devenea încă una dintre acele femei: o jucărie aruncată la voia insultelor în public, nimic mai mult. Poate că el avusese conştiinţă pe vremuri, înainte să fi fost obligat să lucreze pe străzi când era băiat, dar, din păcate, experienţa îl distrusese pentru totdeauna. Pentru că Byrne, cel care se afla acum în faţa ei, cu siguranţă nu avea nici morală, nici scrupule.

Altfel, nu avea cum să se simtă atât de comod acolo.

Dumnezeule, nu-şi închipuise niciodată că putea exista o asemenea nonşalanţă când venea vorba de infidelitate în rândurile nobilimii! Când Byrne spusese că erau o companie deocheată, ea îşi imaginase doamne date cu prea mult ruj şi domni care mai făceau vreun comentariu obscen din când în când. Nu era de mirare că încercase să o avertizeze. Dar, dacă voia să recupereze scrisorile tatălui ei, trebuia să îşi joace rolul şi să fie convingătoare, indiferent cât de dezgustătoare i se părea situaţia.

Lipindu-şi un aer de mulţumire leneşă pe chip, se relaxă pe pieptul lui Byrne. Răsuflarea lui întretăiată îi dădu o oarecare satisfacţie. El credea că nu se putea descurca în situaţia dată, dar avea să-i arate că se înşela.

Întâlni privirea lacomă a bărbatului corpolent cu un zâmbet senzual. Când îşi dădu seama că domnul Talbot o privea, îşi puse intenţionat mâna pe braţul lui Byrne aşezat pe mijlocul ei, apoi îl mângâie aşa cum văzuse că doamna Talbot mângâiase pieptul iubitului ei.

Putea să simtă privirea înflăcărată a lui Byrne îndreptată spre ea, să simtă că erecţia lui creştea sub ea. Era prinţul păcatului, fără nici o îndoială.

Apoi îi simţi gura pe ureche.

— Foarte bine, iubito! Dacă vei continua aşa, chiar şi eu aş putea să cred că eşti o desfrânată. El îşi plimbă mâna pe sub sânii ei. Acum a venit vremea să fii atentă la jucători dacă vrei să-mi fii parteneră la whist. Să te uiţi la Talbot, cel mai bun dintre ei. Şi la partenera lui Eleanor, Lady Hungate. Şi ea este bună.

Din clipa aceea, Byrne fu foarte serios, explicându-i complexitatea jocului lor în şoapte înflăcărate. Christabel se chinui să fie atentă, chiar dacă erecţia lui nu se linişti, iar ambianţa nu deveni mai puţin şocantă.

Nu trecu mult şi îşi dădu seama că erecţia lui era stimulată atât de joc, cât şi de ea. Ea şi jocul de whist erau provocări ce trebuiau stăpânite. Ei bine, poate că el stăpânea whistul, dar nu avea să o stăpânească niciodată pe ea. Nu, nicidecum.

— Şoptitul vostru devine plictisitor, spuse Lady Jenner chiar când Byrne îi explica o mişcare absolut de neînţeles făcută de Lady Hungate, doamna cu părul cenuşiu. Nu poţi să încetezi cu flirtul tău nici măcar pentru o clipă, Byrne?

— Discutăm despre strategie. Strategia este cheia pentru a câştiga la whist.

— Am crezut că numai cărţile bune sunt cheia pentru a câştiga la whist, i-o întoarse contesa. Dar să vedem cine are dreptate. Aproape că am terminat roberul[3] ăsta… De ce tu şi noua ta „prietenă” nu jucaţi cu câştigătorii? Am avea şansa de a vă evalua jocul aşa cum l-aţi evaluat voi pe al nostru.

Panica se dezlănţui în pieptul lui Christabel. Oh nu, nu acum, nu aici! Nu mai jucase vreun joc de doi ani!

Dar, înainte să mai apuce să se gândească la o scuză, Byrne îşi strânse mâna pe mijlocul ei pentru a o avertiza şi spuse:

---

3 Cele două jocuri din care se compune o partidă de bridge sau de whist (n.tr.)

— De ce nu?
Să o ajute Dumnezeu! Era în mare încurcătură.

Capitolul 6

Să vă feriţi de femeile care le privesc pe toate celelalte ca pe rivale, căci sunt încântate să împrăştie nefericire peste tot pe unde trec.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Chiar dacă Gavin detestă gândul de a o lăsa pe Christabel să i se ridice din poală, venise timpul să-i testeze abilităţile. Bănuia că femeia îl minţise în privinţa priceperii de a juca whist. Îşi dăduse toată silinţa ca să-i reîmprospăteze regulile prin explicaţiile lui despre strategie, dar, dacă era cu adevărat lipsită de experienţă, oricum avea să facă totul de mântuială. Ceea ce putea să dăuneze cauzei lor... ori să îi ajute. Chiar dacă Stokely avea să se supere că îşi pierdea vechiul partener în favoarea unui înlocuitor slab, era ca şi cum ar fi turnat sânge în apă ca să atragă un rechin. Stokely putea să o invite pe Christabel doar ca să-i arate lui Gavin ce greşeală făcuse când o alesese pe ea. Era un risc calculat, dar Gavin era pregătit să şi-l asume. Căci îşi dădu seama că trebuia să fie şi partenera, dar şi amanta lui ca planul să funcţioneze. De îndată ce ajungeau la Stokely, era clar că Gavin trebuia să nu o piardă din ochi în nicio clipă. Altfel, în timpul unuia dintre jocurile lui înflăcărate cu ceilalţi, ea putea să îşi recupereze bunul şi să-şi ia zborul înainte ca Gavin să apuce să pună mâna pe el. Dar mai întâi trebuia să se asigure că Stokely o invita. Ceea ce însemna că ea trebuia să nu se piardă cu firea şi să rămână în rolul ei de marchiză care îşi trăia viaţa din plin. Urma să fie destul de greu să-l ademenească pe Stokely să invite o necunoscută. Dacă mirosea doar o urmă din moravurile nobile ale lui Christabel, se termina totul. Aşadar, ea era nevoită să îi

convingă pe prietenii bărbatului că putea să fie la fel de destrăbălată ca ei. Măcar faptul de a juca îi distrăgea atenţia de la desfrânarea din jurul ei. Iar după seara aceea, nu voia să o aducă din nou în preajma amicilor lui Stokely până când nu o pregătea bine, astfel încât să-i privească în faţă fără să clipească.

— Deci, Byrne? întrebă Eleanor. Jucaţi sau nu?

Coborî privirea spre cărţile lui şi îşi dori din tot sufletul să fi început cu mai mult noroc. Toate atuurile lui erau mici şi avea doar o figură. Christabel trebuia să ducă mâna. Dacă putea. Spre surprinderea lui, se descurcă foarte bine, chiar dacă avea cărţi aproape la fel de proaste ca ale lui. Pierdură mâna, dar fusese o evoluţie respectabilă.

Zâmbi încurajator spre ea, în timp ce luă pachetul de cărţi ca să le împartă.

— Să sperăm la cărţi mai bune de data asta, dulceaţa mea, să ne lăudăm cu jocul tău iscusit.

Când ea îi zâmbi fericită, el îşi dădu seama că nu avusese niciodată o amantă care să-i zâmbească cu atâta sinceritate caldă. Calculată, da. Cochetă, desigur. Dar, când Christabel zâmbea, când o făcea cu adevărat, toată inima i se citea pe chip. Avea efectul pervers de a-i domoli pasiunea. Dacă el îi folosea bunul familiei în scopuri proprii, aproape sigur avea să-i distrugă bucuria, iar gândul acela era ciudat de descurajant. Îşi înălţă cărţile cu o încruntare. Era ridicol. Situaţia nu era cu nimic diferită de oricare alta. Urmărea ceea ce îşi dorea, aşa cum făcuse întotdeauna, fără să-i pese de consecinţele avute asupra altor oameni. Aşa că niciun zâmbet nu avea să-l descurajeze.

Se chinui să-şi îndrepte atenţia spre joc. Cărţile lui erau la fel de proaste ca la prima mână. Dacă nu le-ar fi împărţit chiar el, ar fi crezut că era o înşelăciune la mijloc. Dar jucase destul de-a lungul anilor ca să ştie că norocul venea pe neaşteptate. Omul deştept câştiga în ciuda capriciilor norocului.

— Nişte coniac, Byrne? Markham îşi turnă un pahar.

— Nu acum, răspunse Gavin.

Şi niciodată când era la mesele de joc. Christabel făcu

o mişcare neinspirată, iar Talbot pufni. Bărbatul rămase în spatele ei, bând un pahar de vin în timp ce se uită lung la cărţile ei. Amanta lui, plictisită de jocul în care iubitul ei nu era implicat, se îndreptă agale spre fereastră ca să se uite cum cobora noaptea peste oraş. Dar Talbot nu-i acordă nicio atenţie amantei. Era prea preocupat să se uite în decolteul lui Christabel.

— Mare păcat că nu jucăm whist pe dezbrăcate! O lăsam pe Lady Haversham în cămăşuţă în doi timpi şi trei mişcări.

Devenind rigid, Gavin se încruntă spre fosta lui amantă.

— Trebuia să-mi dau seama că n-o să poţi în veci să-ţi ţii gura în legătură cu asta.

Eleanor ridică din umeri.

— Trebuia să îi spun lui Talbot… Ştiam că o să i se pară absolut minunat felul în care noi doi am lăsat fără haine micul cuplu de trişori. Credeau că simt atât de deştepţi, atât de siguri că ne vor jecmăni chiar şi după ce am propus asemenea mize strigătoare la cer! Dar nu cred că s-au plâns prea tare de pierderea hainelor după o noapte petrecută în paturile noastre…

Gavin îi aruncă lui Christabel o privire de avertizare, dar nu era nevoie. Ea îşi păstră expresia nepăsătoare, chiar dacă i se păru că parcă vedea dezgust în buzele ei strânse.

— Ce este whistul pe dezbrăcate? întrebă Markham.

Talbot chicoti.

— Un joc pe care l-au inventat Eleanor şi Byrne.

— Un joc privat pe care l-am inventat, spuse Gavin încordat.

— De când păstrezi ceva în privat, Byrne? replică Eleanor. Sau prea buna văduvă Haversham te-a făcut să te căieşti?

Spre surprinderea lui, Christabel spuse:

— De ce aş face asta? N-ar mai fi deloc distractiv după aceea.

Gavin îşi înăbuşi un zâmbet. Poate că femeia avea să se descurce până la urmă.

— Te rog, continuă, domnule Talbot, continuă presupusa lui amantă. Explică regulile pentru whistul pe dezbrăcate.

— Cu plăcere, doamnă. Ochii lui Talbot străluciră când se uitară în corsetul lui Christabel. Mizele sunt orice obiect vestimentar sau un accesoriu al unei persoane – rochii, bijuterii, ceasuri etc. Portofelul unui bărbat şi săculeţul unei femei sunt excluse, la fel ca alte accesorii care n-au legătură cu ţinuta, cum ar fi armele. Pentru fiecare punct pe care îl câştigă echipa adversă, membrii echipei perdante trebuie să renunţe la câte un articol vestimentar.

— Este ridicol! interveni Lady Hungate. Mizele sunt cumplit de inegale. Un ceas poate să fie cu greu comparat cu un ciorap.

— Nu este asta ideea, răspunse Talbot iritat. Scopul este să-i laşi pe ambii membri ai unei echipe în pielea goală. Jocul se termină când una din echipele implicate este goală.

Deşi Christabel înghiţi convulsiv, îşi păstră privirea aţintită spre cărţile ei.

— Tu şi prietenii tăi jucaţi jocul ăsta… des?

Eleanor râse.

— Nu atât de des pe cât şi-ar dori Talbot.

— Nu-i asculta, Lady Haversham, zise Lady Hungate pe măsură ce-şi aranjă cărţile în mână. Este prima dată când aud asta. Groaznică idee să-ţi scoţi hainele în faţa unui grup de jucători de cărţi. Domnul Talbot şi Lady Jenner încearcă doar să te şocheze. Este ocupaţia lor preferată.

— Atunci sunt într-o companie bună cu Byrne, remarcă Christabel.

— Oh, Byrne nu este atât de şocant cum pare uneori! Lady Hungate îi aruncă o privire arogantă. Băieţii rămân băieţi.

Gavin îşi înăbuşi un chicot. Lady Hungate era singura dintre fostele lui amante pe care o considera prietenă, chiar dacă era cea mai mare ipocrită din Londra. Fuseseră nişte amanţi crunţi… Femeia avea nişte gusturi stranii chiar şi pentru el. Dar tot îi plăcea să stea de vorbă cu ea; sursele

ei de bârfă le depăşeau cu mult pe ale lui.

— Apropo de băieţi, spuse Eleanor, acum câteva săptămâni am dat peste acel trişor cu care eu şi Byrne am jucat whist pe dezbrăcate. Amicul mi-a spus că Lydia l-a părăsit ca să lucreze într-un magazin de rochii chiar a doua zi după jocul nostru. Se pare că amanta lui nu era de acord cu felul în care îşi câştiga traiul şi a refuzat să-l mai ajute să păcălească şi alţi oameni. Nu ştii nimic despre asta, nu-i aşa, Byrne?

Gavin se concentră asupra cărţilor, chiar dacă simţea că privirea lui Christabel era îndreptată spre el.

— De ce ar trebui să ştiu?

— Păreai destul de fermecat de frumoasa şi tânăra Lydia, din câte îmi amintesc.

Era greu să fie fermecat de o fată care abia împlinise 18 ani. Mai ales când îl privise cu ochi bântuiţi, pe deplin uluită că ajunsese dezbrăcată în dormitorul unui străin, nu în braţele iubitului ei trişor. Ce să facă el cu o copilă? Sigur nu să se culce cu ea.

— Nu fi absurdă, Eleanor! Fata n-a fost decât o distracţie de o noapte. Nu m-am mai gândit la ea de atunci. Îşi jucă singura carte decentă şi îi luă regele. Şi ai face bine să fii atentă la jocul tău în loc să mă enervezi cu întrebări stupide.

— Într-adevăr, ar face bine să fie atentă, spuse încordată Lady Hungate când încheiară runda cu o victorie surprinzătoare pentru

Gavin şi Christabel. Stokely o să ne mănânce la micul dejun dacă nu evoluezi mai bine de atât, Eleanor!

Spre ghinionul lui şi al lui Christabel, Eleanor începu imediat să acorde mai multă atenţie jocului. Avură ceva noroc cu ultima mână, dar nici priceperea lui, nici norocul lor nu puteau să le influenţeze victoriile. Jocul simplu al lui Christabel nu era suficient de sofisticat ca să-i bată pe cei ca Eleanor şi Lady Hungate. Nici celelalte activităţi din cameră nu ajutau – Talbot care se uita lacom în corsetul ei, glumele libidinoase ale lui Markham şi soţia lui Talbot care îşi săruta amantul chiar de faţă cu soţul ei. Parcă era o

scenă desprinsă dintr-un roman deocheat şi, în mod clar, Christabel nu putea să o ignore. De mai multe ori, jucase o carte de altă culoare, obligându-l să o întrebe dacă nu cumva avea şi o carte de culoare. Iar strategia ei pentru atuuri era deplorabilă.

Din păcate, cu cât pierdea mai mult, cu atât juca mai prost. Deloc surprinzător, prea buna văduvă Haversham nu reacţiona deloc bine când pierdea şi, în acord cu firea ei furtunoasă, permitea emoţiilor să îi afecteze jocul. Pierdură a doua partidă, iar Eleanor se lăsă pe spate cu un zâmbet triumfător.

— Ei bine, Byrne, sper că dibăcia lui Lady Haversham în pat îi depăşeşte cu mult iscusinţa la cărţi. O să ai nevoie să te consoleze după ce o să pierzi fiecare rober la petrecerea lui Stokely. Asta dacă într-adevăr vă invită.

Christabel se înfoie, dar, înainte să apuce să spună ceva, răspunse Lady Hungate:

— Nu fi idioată, Eleanor, spuse calmă matroana. Este clar că femeia încearcă să te facă să laşi garda jos la Stokely. Ar trebui să-l cunoşti pe Byrne deja destul de bine ca să-ţi dai seama că nu permite ca dorinţa să pună stăpânire pe judecată. Dacă spune că femeia poate să joace cu o deosebită pricepere, atunci probabil că aşa e.

Când chipul lui Eleanor fu cuprins de uluire, Gavin îşi înăbuşi un râset. Lady Hungate trebuia lăsată să facă găuri în armura lui Eleanor. Nici el nu ar fi putut să o facă mai bine.

— Te-au dat în vileag, Christabel, spuse el încet. Data viitoare când jucăm, trebuie să le arăţi adevăratul tău caracter.

După o clipă de uimire, se adaptă întocmai la minciuna lui Lady Hungate.

— Le arătam adevăratul meu caracter, spuse ea cu un zâmbet discret şi plin de subînţeles, menit să o lase fără replică pe Eleanor. Nu-mi închipui de ce Lady Hungate ar crede altfel.

— Atunci să jucăm din nou, spuse apăsat Eleanor şi ridică pachetul de cărţi. Aş dori să văd acest „adevărat

caracter” al tău.

— Desigur, zise Christabel răzvrătită.

Gavin nu voia să permită ca mândria ei să distrugă iluzia pe care o crease Lady Hungate într-un mod atât de convenabil. Îşi scoase ceasul şi se prefăcu a-l cerceta cu atenţie.

— Îmi pare rău, Eleanor, dar am terminat în seara asta. Trebuie să fiu la club în câteva ore, iar înainte aş vrea… să o însoţesc pe Lady Haversham acasă.

Eleanor se uită urât la el, dar îi cunoştea obiceiurile destul de bine încât să-i accepte motivele. Momentul preferat al lui Gavin pentru a face dragoste fusese dintotdeauna cel dinainte să plece la club. El o „însoţise” adesea pe Eleanor acasă, până în patul ei, de fiecare dată când soţul ei lua cina cu propria amantă.

— Foarte bine, acceptă Eleanor îmbufnată. Poate că ne vedem marţea viitoare.

— Poate, răspunse el nepăsător. Se ridică şi ocoli masa, îndreptându-se spre Christabel. Mergem, dulceaţa mea?

Ea avu bunul-simţ să nu-l contrazică.

— Bineînţeles. Se ridică şi îl luă de braţ. Şi mulţumesc, Lady Jenner, pentru o după-amiază mai mult decât revelatoare.

Dădură deja să se îndrepte spre uşă, când Eleanor spuse:

— Şi eu îţi mulţumesc, Lady Haversham, pentru că ai elucidat o mică întrebare pe care o aveam despre răposatul tău soţ.

„La naiba!” Aproape că ieşiseră din situaţia aceea fără incidente. El încercă să o facă pe Christabel să îşi continue drumul, dar ea se opri brusc şi se întoarse spre adversară ei cu un aer de pură ostilitate.

— Oh? Care întrebare era aceea?

Clopotele neliniştii răsunară cu putere în mintea lui, mai ales când Eleanor îşi plimbă privirea cu un dispreţ evident spre silueta înveşmântată în rochie neagră a lui Christabel.

— De ce îşi lăsa întotdeauna soţia acasă ca să fugă la oraş. Acum văd că el căuta doar o companie mai…

Eleanor se opri şi îşi înfoie părul blond şi lung cu o singură mână.

Naiba să o ia pe nemernică pentru răzbunarea ei meschină! Poate că Lady Hungate reuşise să mascheze nepriceperea lui Christabel la cărţi, dar, între timp, o făcuse pe Eleanor să o considere pe văduvă un duşman.

Gavin încercă să o îndemne pe Christabel spre uşă, dar ea se eliberă din prinsoarea lui şi se întoarse ţintă spre locul în care Eleanor stătea triumfătoare.

— Dacă într-adevăr compania ta este extraordinar de antrenantă, spuse Christabel punându-şi mâinile în şold, de ce Byrne te-a părăsit pentru mine?

Voioşia lui Eleanor dispăru brusc.

— Nu fi absurdă, el nu a… Ea îi aruncă o privire lui Gavin. Este imposibil să-ţi fi pierdut vremea cu şoricelul ăsta când încă eram…

Gavin îşi arcui o sprânceană.

— Tu eşti cea care a spus că sunt incapabil de fidelitate. Fără să-i mai suporte toanele, el se întoarse spre Christabel. Hai, iubito, simt că am mare nevoie de stimulare!

O lăsară pe Eleanor spunând ceva nedesluşit în urma lor.

Dar, de îndată ce ajunseră pe coridorul îngust, Christabel se îndreptă spre scări ca un ofiţer care se avânta în luptă.

El o prinse din urmă în capul scărilor.

— Christabel…

— Învaţă-mă să fiu o expertă la whist! spuse ea printre dinţi.

Fu tentat să îi amintească faptul că se presupunea că deja era, apoi se gândi mai bine, dată fiind starea de spirit în care se afla.

— În regulă.

Ridicându-şi fustele, coborî repede pe scări.

— Învaţă-mă cum să o pun la colţ pe vrăjitoarea asta!

Vreau să piardă atât de spectaculos, încât să nu mai poată ţine din nou capul sus printre prietenii tăi dezgustători. Din ochi îi curgeau lacrimi pe care le şterse cu mişcări furioase ale mâinii. Vreau să o umilesc! Vreau să… vreau să…

— Te învăţ tot ce vrei tu. Îşi aşeză mâna pe spatele ei ca să o îndrume spre bucătărie. De îndată ce plecăm de aici.

Ceea ce păru să îi amintească faptul că nu erau nici momentul, nici locul pentru o asemenea discuţie. Rămase tăcută câtă vreme trecură printre personalul de la bucătărie şi îşi ţinu gura când lacheul lui îi aduse cabrioleta.

Dar, de îndată ce apucă frâiele şi se cufundară în noapte, ea se aşeză mai bine în scaun şi spuse:

— O urăsc! Practic, femeia aia oribilă şi desfrânată a recunoscut că a fost amanta lui Philip!

— Mă îndoiesc serios ca Eleanor să-şi fi petrecut măcar o clipă în patul soţului tău, spuse el liniştit. Încerca doar să te provoace.

— Crezi asta? Serios?

Speranţa din vocea ei îl călcă pe nervi. Credincios sau nu, Haversham nu merita grija ei.

Nu că îi păsa lui Gavin ce simţea ea pentru răposatul soţ. Nu îi păsa. Câtuşi de puţin.

— Serios acum, poţi să ţi-o închipui pe Eleanor să împartă vreodată patul cu un jucător de whist prost? Amândoi ştim că Haversham nu se pricepea deloc să joace whist.

— Dar locotenentul ăla, Markham…

— Joacă aproape la fel de bine ca mine. Când nu o seduce pe Eleanor.

Întorcându-şi privirea spre drum, Christabel îşi muşcă buza de jos. Apoi scoase un suspin plin de năduf.

— Dacă soţul meu nu s-a încurcat cu Lady Jenner, atunci cu cine a făcut-o?

Ah, iată acel altceva pentru care crezuse că Haversham venea la Londra!

— Eşti sigură că s-a încurcat cu cineva?

— Nu te preface că nu ştii!

— Dacă Haversham avea o amantă, eu n-am întâlnit-o niciodată.

— Trebuie să fi fost discret.

— Atunci de unde ştii despre asta? Nu este genul de lucru pe care bărbatul i-l spune soţiei.

— Am auzit de la altcineva.

— De la cine?

— Nu contează. Ideea este că ştiu că a avut una.

— Ai aflat înainte ca Haversham să moară?

Ea clătină din cap.

— După ce a murit.

— Atunci nu ştii dacă este adevărat. Nici măcar nu poţi să-l întrebi, şi singura dovadă sunt cuvintele acelei persoane.

— Ce motiv ar putea să aibă persoana asta ca să mintă?

— Ai fi surprinsă de motivele pentru care oamenii mint.

Ea oftă.

— După seara asta, cred că nu mă mai surprinde nimic.

Era atât de inocentă, în ciuda căsniciei ei, a călătoriilor în străinătate şi a dezamăgirii recente în privinţa lui Haversham. Habar nu avea cât de întunecată putea să fie lumea. Nu văzuse niciodată un bărbat căsăpit pentru că nu îi plătise pe escroci sau femei a căror dragoste pentru gin le determinase să-şi lase copiii să moară de foame sau…

La naiba, ce anume îi trezise toate acele lucruri în minte? Lăsase de mult în urmă zilele acelea.

— Te-am avertizat la ce să te aştepţi de la prietenii lui Stokely.

— Ştiu. Ea se uită lung la semiluna în creştere. Este mai mult decât am făcut eu pentru tine.

El coti spre strada ei.

— Ce vrei să spui?

— Trebuia să te avertizez că nu pot… că nu sunt… îşi strânse apăsat mâinile în poală. Te-am minţit când ţi-am

spus că sunt expertă în whist.

— Chiar aşa? replică el sec. Nu mi-am dat seama.

Îi auzi pufnetul chiar şi în zgomotul copitelor cailor care loveau caldarâmul.

— Nici dacă încercam nu puteam să joc mai prost.

— Ah, dar ai încercat. N-ai auzit-o pe Lady Hungate?

Un zâmbet şovăitor îi arcui buzele.

— Nu-mi vine să cred că a avut impresia că o fac intenţionat. Toţi prietenii tăi au nişte minţi foarte viclene.

— Da, aşa este.

El nu se obosi să o lumineze în privinţa adevăratelor motive ale lui Lady Hungate, mai ales că încă nu ştia sigur ce legătură era între ei.

Se aşternu o tăcere lungă. În cele din urmă, ea spuse cu voce scăzută:

— Problema e că… O să am nevoie de bani pe care să-i joc, iar după cum probabil ştii…

— Haversham ţi-a lăsat foarte puţin.

— Exact. Te-a plătit cu ce a obţinut de la Lord Stokely, dar a avut atâtea alte datorii…

Ea scoase greoi un oftat.

El îşi încleştă maxilarul. Îl durea faptul că ea pătimise din cauza pariurilor soţului ei nepăsător.

— A fost ideea mea să-mi fii parteneră, aşa că o să mă ocup de partea ta de mize.

Putea să-i simtă privirea aţintită spre el.

— Şi dacă pierd prea mult? întrebă ea. Eu nu joc ca tine. Poate că, la urma urmei, n-ar trebui să te asociezi cu mine la whist. Aş putea doar să mă prefac că sunt amanta ta…

— Se poate ca asta să nu-ţi asigure o invitaţie la petrecerea lui Stokely. Dar, dacă eşti partenera mea, aproape sigur te invită. Deci cel mai bine este să nu riscăm şi să-ţi asumi ambele roluri. Trăgând cabrioleta în faţa casei ei, Byrne opri brusc, apoi sări jos. În plus, am crezut că vrei să o pui la punct pe Eleanor.

O lumină fioroasă i se aprinse în ochi, în timp ce o ajută să coboare.

— Vreau.

— Atunci, trebuie pur şi simplu să te învăţ să fii expertă la whist. Îi oferi braţul. Începând din seara asta.

Îşi întoarse brusc privirea spre el.

— Dar... dar credeam că trebuie să te duci la clubul tău.

— Nu pentru vreo câteva ore. Suficient timp pentru o lecţie.

— Aici? întrebă ea nesigură.

— Nu pe stradă, glumi el, dar salonul tău este tocmai bun. Desigur, a fost o zi lungă pentru tine, aşa că, dacă n-ai energie să joci până târziu în noapte, ca Eleanor şi ceilalţi...

— Nu, nu, pot să joc. Uşa din capul scărilor de la intrare se deschise şi îl lăsă să o conducă înăuntru, unde lacheul îi luă pelerina şi boneta. Permite-mi numai să iau cărţile din fostul birou al lui Philip.

— Bineînţeles, spuse el, şi îi întinse lacheului mantia şi pălăria.

Încercând să nu se zâmbească, se îndreptă spre salon. Deci Eleanor şi ironiile ei prosteşti despre Haversham atinseseră o coardă sensibilă? Avea să profite din plin de înclinaţiile competitive ale văduvei. Pentru că, într-un fel sau altul, avea de gând să o aibă pe Christabel. Şi fiecare dintre secretele ei.

Capitolul 7

Ceva atât de inocent ca whistul poate să fie un preludiu pentru seducţie.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Christabel luă cărţile şi se întoarse în salon, apoi încremeni chiar în faţa uşii. Dumnezeule, poate că era o greşeală să îi permită lui Byrne să vină acasă la ea noaptea târziu! Era clar că îl excitase când îi stătuse în poală mai devreme. Dacă încerca să acţioneze în consecinţă?

Nu trebuia să-l lase să rămână. Avea să-i spună că se răzgândise. Dar, când intră în salon şi descoperi că trăsese deja masa de joc de lângă perete şi aşezase scaunele în faţa ei, şovăi. Avea dreptate când vorbise despre riscul pe care trebuiau să şi-l asume. Chiar trebuia să înveţe să joace mai bine dacă voia să fie partenera lui. Şi nu mai era prea mult timp până la petrecere…

— Ai găsit cărţile?

Părea să nu vadă intimitatea micii încăperi în care o văzuse mai devreme pe jumătate îmbrăcată.

Desigur, dacă era concentrat să o seducă, n-ar mai fi stat la masa de joc. Şi nu putea să rămână în noaptea aceea… Era aşteptat la club.

— Da. Puse setul de cărţi pe masă. Încă agitată, rămase nesigură pe loc. Vrei să bei ceva? Vin? Coniac?

— Nu. Şi nici tu.

Ea clipi nedumerită.

— De ce nu?

El amestecă setul de cărţi, apoi le împinse spre ea ca să le taie.

— Îţi zic un secret. Jumătate din victoria la jocurile de cărţi constă în a rămâne treaz atunci când nu mai este nimeni altcineva. Lucrul ăsta m-a ajutat nespus de tare atunci când cărţile erau împotriva mea. Am aflat asta de la generalul Scott. A câştigat două sute de mii de lire pentru că s-a abţinut să bea la mesele de joc de la White.

— Oh! Ea se aşeză.

Dacă Byrne era atât de decis să câştige încât evita să bea, atunci sigur nu se gândea la seducţie. Ea tăie cărţile, apoi le întinse spre el, intrigată când începu să le împartă în două seturi.

— Cum putem să facem asta când nu sunt patru persoane?

— O să jucăm whist la două mâini. Strategia este diferită, dar o să te înveţe cum să-ţi foloseşti mai bine atuurile. Acesta a fost punctul tău slab în seara asta.

— Înţeleg.

Îşi înăbuşi o senzaţie supărătoare de dezamăgire când

văzu cât de concentrat era asupra cărţilor. Pentru numele lui Dumnezeu, nu voia ca el să încerce să o seducă! Nicidecum.

— La primele mâini, nu ţinem scorul, iar după fiecare levată, îţi spun cum ai fi putut să-ţi îmbunătăţeşti jocul. De îndată ce prinzi regulile, trecem la un joc adevărat cu mize adevărate.

Ea dădu aprobator din cap. El împărţi fiecăruia treisprezece cărţi, apoi aşeză cealaltă jumătate deoparte pe pachet şi ridică prima carte.

— Acum, ideea la whistul cu două mâini este…

În următoarea oră, toată atenţia lui Byrne se îndreptă asupra cărţilor. Şi scopului de a o bate. Ea prinse regulile destul de repede, dar nu îşi dădu seama cum să-l bată. De fiecare dată când credea că îl prinsese, arunca pe masă o carte pe care uitase să o pună la socoteală. Nu o ajuta nici faptul că el putea să-i anticipeze aproape toate cărţile. Era straniu.

Devenise exasperant. Să piardă în faţa lui Lady Jenner fusese destul de rău; să piardă cu el era înnebunitor. Şi nici măcar nu putea să pretindă că îi distrăgea atenţia ceea ce se întâmpla în jur. Byrne nu permitea nicio glumă, nicio întrebare punctuală, nimic altceva în afară de explicaţiile stricte despre ce greşise în jocul ei. După ce pierdu patru runde, era dornică să şteargă expresia calmă de pe chipul lui. În plină rundă a cincea, ea îşi examină cărţile, apoi jucă asul de pică aproape cu un gest teatral.

— Ţi-am spus să nu începi niciodată cu asul, spuse el.

Ea îşi împinse bărbia în faţă.

— Doar dacă nu am şi regele.

— Ai multe atuuri?

La naiba, uitase regula aceea!

— Nu.

El îi luă asul cu un doi şi câştigă mâna.

— Felul în care îţi foloseşti atuurile este totul la whist, Christabel. Spune-mi câte atuuri crezi că mai am în mână.

— Două, răspunse ea, fără să se gândească.

El îşi arcui sprânceana aceea înnebunitoare.

— Eşti furioasă.

— Bineînţeles că sunt furioasă. Pierd. Din nou.

— Nu poţi să-ţi permiţi să te superi pentru că pierzi.

— De ce nu? ripostă ea războinică.

— Pentru că furia afectează judecata, iar judecata afectată te face să joci prost. Indiferent dacă ai zece lire sau zece mii pe mână, trebuie să laşi deoparte emoţia. Să nu rişti mai mult când pierzi decât atunci când câştigi. Joacă doar cărţile pe care le ai. Mereu. Cărţile sunt singurul lucru care contează.

Cum Dumnezeu reuşea să fie atât de al naibii de raţional? Era tulburător.

— Ar trebui să scrii o carte, se plânse ea. *Regulile în jocul de cărţi potrivit domnului Byrne.* Nu băutură, nu emoţie, nu distracţie.

— N-am ajuns unde sunt acum pentru că am jucat pentru distracţie. Îşi rearanjă cărţile. Şi nimeni altcineva din compania lui Stokely. Sunt foarte serioşi când vine vorba de whist. Deci şi tu trebuie să fii serioasă, mai ales dacă vrei să o baţi pe Lady Jenner.

Încercând să se calmeze, ea mormăi:

— Bine.

— Să inspiri adânc te ajută să-ţi calmezi emoţiile puternice, încearcă!

Simţindu-se ca o prostuţă, ea trase aer în piept, apoi încă o dată şi încă o dată, surprinsă că alungă orice urmă a proastei ei dispoziţii.

— Bine, spuse el. Acum concentrează-te! Gândeşte-te la cărţile care au fost jucate şi la cele pe care le-ai văzut când le-am luat din pachet.

— În regulă.

Ea se chinui să reia mâna în gând.

— Câte atuuri am pus jos?

Ea şovăi, apoi spuse:

— Cinci?

— Şase. Dar e bine. Îşi ridică cele opt cărţi rămase, apoi luă una şi o aruncă pe masă. Nu era un atu. Am câştigat trei din pachetul de cărţi în prima parte a jocului,

pe unul l-am dat mai devreme, mai rămân două despre care ştii tu…

— Gata. Îşi examină cărţile ţinând cont de comentariile lui şi de cartea pe care o jucase. Cum naiba ţii minte fiecare carte?

— Trebuie, dacă vrei să câştigi la whist.

— Fără îndoială, ai excelat la matematică în şcoală, murmură ea.

El îşi menţinu privirea aţintită spre cărţile lui.

— N-am fost niciodată la şcoală.

I se strânse inima când simţi amărăciunea din tonul lui.

— Niciodată? Nici măcar înainte ca mama ta…

— Înainte să fi pierdut renta pe care i-o dădea Prinny? Nici măcar atunci.

— Ce rentă?

El încremeni.

— Credeam că Regina şi Katherine au spus că… El se opri. În mod evident, nu. Nu contează.

— Spune-mi! Vreau să ştiu. Credeam că mama ta era doar…

— Târfa prinţului?

— Nu, bineînţeles că nu. Ea îşi dădu seama că el nu mai era atât de calm. Dar, din bârfele pe care le-am auzit, au avut o scurtă aventură şi atât. Nici măcar nu a fost cu adevărat amanta lui.

— Asta spune el. Este mai uşor să justifice felul în care s-a purtat cu ea. E doar o actriţă care se prostitua, nu-i aşa? O cocotă pe care putea să o aibă după bunul-plac, apoi să se descotorosească de ea fără să stea pe gânduri. Eu măcar nu-mi las amantele sărace.

Ea jucă o carte.

— Pentru că-ţi alegi doar femei măritate drept amante, replică ea sec.

— Exact. Soţii le vor susţine şi vor considera legitim orice copil pe care aş putea să-l fac din greşeală. Dar nu-mi las copilul din flori să se chinuiască, să moară de foame şi să… Oprindu-se şi scoţând o înjurătură, el aruncă o carte

jos. Joacă!

Ea nu jucă.

— Povesteşte-mi despre rentă, Byrne!

— Bine. Îşi ridică privirea scăpărătoare spre ea. Vrei să ştii adevărul despre prietenul tău, prinţul? Prinny i-a promis mamei o rentă dacă declara public că eu nu eram fiul lui. Ea a fost de acord, sărmana naivă, crezând că banii aveau să-mi fie mai de folos decât orice pretenţie la regalitate. Râse cu amărăciune. Fireşte, banii n-au continuat să vină. De îndată ce Prinny a hotărât să se „însoare" ilegal cu doamna Fitzherbert, ea i-a cerut să-şi încheie conturile cu amantele lui.

— Nu poţi să dai vina pe ea, spuse Christabel.

O întâlnise pe doamna Fitzherbert o singură dată când era o copilă, dar întâlnirea îi rămăsese întipărită în amintire. Femeia era cea mai nobilă dintre persoanele cunoscute de ea vreodată.

— Nu dau vina pe ea, ci pe el. Să-şi încheie conturile cu amantele lui nu însemna că trebuia să le lase să moară de foame. Cu toate astea, el a aşteptat până când mama a susţinut că nu eram fiul lui, apoi i-a tăiat renta.

I se încordă un muşchi în maxilar.

— După aceea, a fost nevoie doar de câte un cuvânt şi de câte o afirmaţie meschină aruncate pe ici, pe colo până când toată lumea a crezut că sunt rodul unuia dintre nenumăraţii presupuşi clienţi ai mamei. Şi-a pierdut slujba de actriţă, iar lui nici măcar nu i-a păsat. Un nemernic!

Ea nu spuse nimic. I se strânse inima în piept. Nu era de mirare că fusese nevoit să lucreze pentru escroci de la 8 ani. Acela era motivul pentru care prinţul, dintre toţi oamenii, îi sugerase să i se adreseze lui Byrne pentru ajutor? Maiestatea Sa se simţea acum vinovat pentru ce făcuse? Poate că se gândise să îndrepte lucrurile dacă îi oferea lui Byrne o şansă la un titlu de baron.

Dar era şi motivul pentru care prinţul explicase limpede că Byrne trebuia doar să fie rugat să-i facă rost de invitaţie şi nimic mai mult. Pentru că implicarea lui în misiunea ei era periculoasă. El era periculos. O cuprinse

panica. Ea îl adusese în inima problemei când îi sugerase să pretindă că era amanta şi chiar partenera lui! Nu avusese de ales, dar… Oh, Doamne, ce făcuse? Dacă Byrne afla ce conţineau scrisorile, nu ar fi şovăit să le folosească împotriva Maiestăţii Sale. Nu conta că asta avea să-l coste tronul pe prinţ, iar pe ea şi pe cei din familia ei avea să-i distrugă. Ei bine, nu trebuia să-l lase să afle vreodată despre ce se vorbea în ele. Niciodată.

— De aceea nu am fost niciodată la şcoală, continuă el. N-am putut să ne permitem. Eu sunt ceea ce se numeşte în limbaj comun un autodidact. Chiar dacă mama m-a învăţat să citesc, restul am învăţat pe cont propriu. Schiţă spre ea o urmă de zâmbet. Şi, din fericire, am moştenit darul de a mima al mamei mele actriţe. Mi-a fost de mare folos.

Desigur. De aceea folosea un limbaj atât de exact şi de formal. Fusese nevoit să le şlefuiască, să înveţe graiul, manierele şi purtarea cuviincioase urmărindu-i pe cei de rang superior, astfel că era mai atent decât ei la toate detaliile.

Ascunzând mila pe care ştia că el avea să o dispreţuiască, ea spuse uşor:

— Să te consideri norocos că ai ratat şcoala. Eu am detestat-o, mai ales matematica.

— Sunt surprins că ţi s-a predat. El o privi peste mână. Nu este ceva neobişnuit pentru o femeie?

Ea ridică din umeri.

— *Papa* şi-a dorit un fiu. Mama a murit înainte să mai poată face un copil, aşa că el şi-a pus speranţele în mine. M-a învăţat să trag, să călăresc, să vânez… şi să rezolv ecuaţii. Din acest motiv sunt absolut nepricepută la artele femeieşti.

— Nu pe deplin nepricepută, spuse el cu un zâmbet slab. Săruţi foarte bine.

Absurd, dar îi plăcură cuvintele lui.

— Chiar aşa?

El chicoti.

— Joacă, la naiba, joacă!

Ea scoase o carte mică din altă suită ca să-şi salveze atuurile, ştiind că pierdea mâna aceea, dar sperând că putea să le câştige pe următoarele.

— Trebuia să pui jos atuul când ai avut ocazia, murmură el, apoi continuă să-i ia toate atuurile şi câştigă astfel mâinile rămase.

Când adună toate cărţile la un loc, ea se foi pe scaun.

— Mai dă-mi o şansă! O să mă străduiesc mai mult de data asta.

— Fii sigură că asta o să faci! El amestecă setul de cărţi. De data asta, jucăm un joc adevărat. Cu mize reale. Nu o să-ţi dai niciodată silinţa dacă nu ai de pierdut ceva tangibil.

Ea se încruntă.

— Cum ar fi? Ştii că am puţini bani.

— Eu nu mă refer la bani.

Când privirea ei se ridică iute spre a lui, el avea aerul acela enigmatic care topea inima oricărei femei. Chiar şi pe a ei. Pulsul începu să i se agite nebuneşte.

— Atunci la ce te referi?

El se ridică şi se duse la uşă, pe care o închise şi o încuie, învăluind-o într-un fior de nelinişte care îi străbătu iute şira spinării.

— Să rişti hainele de pe tine. Veni în spatele ei şi se aplecă să pună pachetul de cărţi pe masa din faţa ei. Apoi îşi apăsă gura pe urechea ei şi adăugă cu un glas şoptit şi înflăcărat: Mă refer la whist pe dezbrăcate. Îi sări inima din piept când el se aşeză la loc, cu ochi strălucitori. Nu mă pot gândi la o modalitate mai bună prin care să te motivez să-ţi îmbunătăţeşti jocul.

— Nu o să… niciodată n-aş…

— De ce? Ţi-e teamă că pierzi?

— Absolut! Eşti un jucător cu experienţă, iar eu abia încep să învăţ. Bineînţeles că o să pierd.

Întinzându-se peste masă, el luă pachetul şi amestecă apoi cărţile, încet, cu tact.

— Nu există „bineînţeles” aici. Dacă te concentrezi să-ţi aminteşti cărţile, o să ai o şansă de luptă. Şi bănuiesc că

o să fii mult mai înclinată să te concentrezi în cazul în care consecinţa faptului de a nu face asta este ca eu să te văd goală.

Goală. În mod pervers, cuvântul îi trimise fiori de nestăvilit prin fiecare nerv. După-amiaza cu croitoreasa se desfăşurase îndeajuns de prost din moment ce examinarea amănunţită a trupului ei pe jumătate dezbrăcat o făcuse să roşească exact ca o şcolăriţă nătângă. Dar dacă era obligată să-şi dezvăluie sânii, abdomenul şi…

— Nu, spuse ea ferm. Încerci să mă seduci.

Un zâmbet viclean îi arcui buzele.

— Ar fi un final potrivit pentru astă-seară, dar ai spus deja că nu te interesează să împarţi patul cu mine. Aşa că nu prea văd cum unul dintre noi gol fiind ar putea să schimbe situaţia.

Se uită pieziş la el.

— Serios, Byrne, nu simt o proastă.

— Nu, dar susţii că-ţi par respingător. Îmi spui că te-ai răzgândit? Că unul dintre noi gol fiind ar fi o ispită prea mare pentru virtutea ta?

— Nu fi ridicol!

Dar ideea unui Byrne gol în salonul ei i se întipări în minte. Dacă se întâmpla să câştige – ceea ce era puţin probabil –, se răzbuna pe el pentru purtarea arogantă de mai devreme, când o făcuse să rămână doar în corset şi în cămăşuţă în faţa lui.

— Eşti deja în avantaj, spuse el. Voi, femeile, purtaţi mai multe haine decât bărbaţii. Iar dacă pierzi, trebuie doar să te strecori la etaj. În vreme ce eu trebuie să mă duc acasă în cabrioleta mea descoperită, având pe mine doar paltonul şi pălăria.

Imaginea aceea absurdă o făcu să continue.

— Asta sună chiar tentant.

— O să fac lucrurile mai uşoare pentru tine.

Amestecarea continuă a cărţilor se auzea la fel de tare ca roţile trăsurilor pe caldarâm.

— Îţi dau patru articole vestimentare înainte să începem. O să începi jocul cu un avantaj considerabil. O să

mă laşi fără haine cât ai zice peşte. Dacă joci îndeajuns de bine.

— O să trişezi, insistă ea.

— Eu nu trişez. Îşi arcui sprânceana înnebunitoare. Oricum, n-ar trebui să trişez ca să câştig, nu atunci când tu joci fără să dai vreo atenţie strategiei.

„Naiba să-l ia!” El ştia că o enerva teribil insistând că nu putea să-l bată. Dar chiar putea să se descurce mai bine dacă se concentra?

— Şi dacă refuz mizele?

— Asta este alegerea ta, fireşte. Se aplecă în faţă şi aşeză cărţile amestecate înaintea ei. Dar gândeşte-te la asta – cu cât dai jos mai multe haine, cu atât o să mă distrez mai mult. Ai putea chiar să câştigi. Zâmbetul lui galeş o sâcâi. Şi tu ştii că vrei să câştigi.

Ea îşi cântări opţiunile. Nu voia să oprească lecţiile până când nu demonstra că nu era chiar complet nepricepută la whist. Dar era nebunie curată să-i încurajeze jocurile destrăbălate. Cât de dezastruoase se dovediseră a fi pariurile lui Philip cu iscusinţa lui Byrne!

Totuşi, n-ar fi fost cu atât mai satisfăcător dacă îl bătea? Să iasă din salon cu hainele în mână? Să-l urmărească plecând acasă pe străzile Londrei doar în mantie şi cu pălărie? Ce gând minunat!

— Taie cărţile, Christabel, spuse el cu un murmur scăzut.

El credea că urma să câştige. Ha! Avea ea să-i arate ce şi cum!

Ea tăie cărţile şi i le întinse înapoi.

— Ai spus că-mi dai patru haine de la început. Aşa că dă-le jos!

— Desigur. Se ridică în picioare şi ocoli masa. Căută în haină şi scoase pistolul. Cred că asta îţi aparţine, doamnă.

Ea îl apucă nerăbdătoare.

— Acum am altceva de dat jos dacă pierd.

— Fără arme, îţi aminteşti?

— Bine.

Ea aşeză pistolul pe un scaun din apropiere.

Îşi scoase ceasul, i-l întinse, apoi dădu jos sacoul şi vesta. Ea aranjă obiectele peste pistol. Dar, când el vru să se descheie la cămaşă, neliniştea îi cuprinse pieptul.

— Nu-ţi dai jos mai întâi lavaliera?

— Pot să-mi dau jos hainele în orice ordine vreau. Astea sunt regulile.

— Oh! Nu se gândise la efectul pe care putea să-l aibă goliciunea lui asupra ei. Încercă să nu se uite lung în timp ce el îşi scoase gulerul cămăşii pe sub lavaliera strânsă. Mai există şi alte reguli în jocul ăsta ridicol despre care ar trebui să ştiu înainte să începem?

— Se pune orice obiect vestimentar sau accesoriu… Ceasul meu, de exemplu, sau cerceii tăi. El zâmbi. Dacă ai fi purtat.

La naiba! Data viitoare când avea să se afle în compania lui, cu siguranţă urma să poarte bijuterii. El îşi desfăcu manşetele.

— O să ţinem scorul celor treisprezece levate care contează folosind regulile clasice de la whist – cel care câştigă mâna primeşte câte un punct pentru fiecare levată câştigată peste şase. Îşi scoase cămaşa din pantaloni, apoi o scrută cu o privire diabolică. Iar pentru fiecare punct, câştigătorul primeşte unul dintre articolele vestimentare din ţinuta celui care a pierdut.

Brusc, îşi trase cămaşa peste cap. Ea încerca să nu se uite, dar era imposibil. Chiar şi cu lavaliera acoperind o parte din el, putea să-i vadă pieptul şi braţele frumos sculptate. Catifeaua mătăsoasă a părului brun-roşcat, care îi înconjura sfârcurile plane, apărea şi în jurul buricului, apoi se desena într-o linie subţire pentru a dispărea sub pantaloni. Pantalonii lui deosebit de proeminenţi.

Îmbujorată, ea îşi întoarse brusc privirea spre chipul lui şi îl văzu zâmbind larg.

— Dacă vrei să vezi mai multe, tot ce trebuie să faci este să-mi câştigi pantalonii şi indispensabilii.

— Eu nu… se bâlbâi ea. N-am vrut să…

— Bineînţeles că nu, spuse el mândru aruncându-i cămaşa în poală. Poftim al patrulea obiect. Mult noroc la

câştigarea celorlalte!

Într-un acces de nervi, ea apucă brusc cămaşa şi dădu să o arunce peste celelalte obiecte. Apoi prinse o adiere din parfumul lui… un tonic amestecat cu ulei dulce şi mosc pur bărbătesc. Cât timp trecuse de când nu mai mirosise parfumul specific unui bărbat? Părea o veşnicie. Un suspin îi scăpă printre buze. Se chinui din răsputeri să nu ducă materialul la nas şi să nu tragă adânc parfumul în piept. Nu s-ar fi delectat pe deplin pungaşul arogant? Puse hotărâtă cămaşa deoparte şi rosti apăsat:

— Fă cărţile, domnule!

Spre bucuria ei, câştigă prima mână, chiar dacă numai cu un punct. El nu părea tulburat, ci îşi scoase acul rubiniu de la lavalieră şi îl aşeză pe masă între ei, în vreme ce ea strânse cărţile. Neliniştită, ea puse acul alături de celelalte articole.

— Îţi permiţi să pierzi ăsta? Pare a fi destul de scump.

Ea amestecă repede cărţile, apoi le împinse spre el.

Cu un chicotit, el le tăie şi i le înapoie.

— Nu-ţi face griji, nu risc niciodată mai mult decât îmi permit să pierd.

— Altă regulă de la jocurile de noroc?

Ea împărţi mâna următoare.

— Absolut. Numai un prost intră în datorii la jocurile de cărţi.

Slavă Cerului că jucau doar pe haine, pentru că pierdu mâna următoare! Rău! Atât de rău, că el luă fiecare levată, cu excepţia uneia. Fir-ar să fie!

Ochii lui străluciră spre ea de peste masă, în timp ce adună cărţile.

— Şase puncte. Asta înseamnă şase articole…

— Ştiu ce înseamnă. Dar ce articol era mai puţin înfiorător de dat jos? Brusc, îi veni o idee. Ascunzându-şi zâmbetul, îşi scoase un ac de păr şi îl puse pe masă. Când vru să scoată altul, el se ridică brusc în picioare din scaunul lui şi mârâi:

— Astea nu se pun, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ba sigur că se pun. Ai spus „obiecte vestimentare

sau un accesoriu”. Tu ai putut să-ţi scoţi acul de la lavalieră… De ce ar fi diferit în cazul meu?

Uitându-se urât la ea, el amestecă din nou cărţile cu mişcări smucite din încheieturi.

— Trebuie să ai cel puţin douăzeci de ace din alea.

— Cel puţin, repetă ea pe un ton arogant şi îşi mai scoase un ac.

Din nefericire, avea nevoie de fiecare în parte ca să-i susţină părul greu. După al patrulea ac de păr, îşi simţi părul cum se desface. După al cincilea, se desfăcu în întregime şi îi căzură câteva ace pe podea. Disperată, îşi prinse părul ca să se asigure că nu cădeau şi celelalte. În timp ce îi privi părul pe jumătate desfăcut, ochii lui se aprinseră.

— Nu poţi să joci cărţi în timp ce-ţi ţii părul în mâini, Christabel.

Ea îi dădu drumul cu grijă, tresărind când alte două ace de păr se loviră de podea.

— O să numărăm unul pentru mâna asta, iar pe restul, pentru pierderile următoare.

Vocea lui era scăzută, răguşită.

— Oh, nu, iubito, nu se pun. Nu mai sunt accesorii de îndată ce s-au îndepărtat de corpul tău din proprie iniţiativă. Altfel, ai putea să revendici orice fir de praf care ţi-a căzut de pe cizme.

— Dar…

— Este logic, Christabel, spuse el hotărât.

La naiba cu el pentru că avea dreptate!

— Mama ei de logică, murmură ea când scoate unul dintre puţinele ace rămase şi îl aruncă pe masă.

Atunci începu cu adevărat bătălia. Se chinui să joace cum o învăţase, să-şi stăpânească furia, să se concentreze la fiecare carte pe care o punea el jos. Şi eforturile ei fură răsplătite – pe măsură ce se apropiau de ultima levată a mâinii, ea câştigă cu două puncte.

— Ha! Îşi jucă ultima carte cu un gest teatral şi-l bătu cu trei puncte. Acum să te vedem, pungaş viclean ce eşti!

Îşi lăsă capul pe spate, gest ce făcu să i se desprindă

din coafură tot părul, dar nu îi păsa. Oricum nu avea nevoie de ace. Putea să-l bată fără ele.

Totuşi, succesul ei nu păru să-l deranjeze câtuşi de puţin. Îndepărtându-şi fiecare cizmă în parte, ocoli masa în şosete şi i le întinse. Cu un râset triumfător, ea le aşeză pe grămada de haine, apoi se întoarse spre el şi văzu că îşi descheia pantalonii. Chiar în faţa ei. I se uscă gura când îi lăsă uşor să alunece pentru a dezvălui indispensabilii scurţi de dedesubt, mulaţi peste erecţia plină. Să o ajute Dumnezeu!

Se părea că nu era în stare să-şi întoarcă privirea. El era foarte… mare. Indispensabilii se mulau atât de bine pe erecţia lui, încât putea chiar să ghicească greutatea mădularului.

— Vrei să joci în continuare, iubito? întrebă el într-un murmur gutural. Ori să ne concentrăm asupra unei distracţii mai plăcute?

Înghiţind cu greu, ea se chinui să-i întâlnească privirea. Pe chipul lui strălucea o dorinţă absolută, atât de primară şi de palpabilă, încât lui Christabel i se acceleră respiraţia.

Doamne sfinte, trebuia să fie nebună să accepte acel joc! Sau poate că era nebună pentru că nu ceda pur şi simplu seducţiei lui. Era şansa ei de a descoperi dacă el putea fi la fel de divin precum susţineau unele femei, aşa cum credeau toate femeile din viaţa lui, judecând după cât de nerăbdătoare erau să-şi împartă patul cu el. Dar era mult prea primejdios să profite de şansa ei. Să facă dragoste cu Philip nu fusese nicidecum dumnezeiesc. Şi totuşi, fusese de ajuns ca să o transforme într-o prostuţă slabă de înger, dispusă să-l lase să scoată de la ea cel mai important secret al familiei. Trebuia doar să-şi închipuie ce putea să facă dacă Byrne o satisfăcea în pat. Probabil îi dădea cheile afurisitului de regat.

Inima ei fusese deja frântă de trădarea unui bărbat; nu voia să încerce a doua oară.

— Jucăm în continuare.

Ochii i se aprinseră, dar încuviinţă scurt din cap.

— La ordinele tale, milady.

Dar, după ce el îşi lăsă pantalonii în poala ei şi se întoarse agale spre scaun, privirea lui Christabel hoinări inevitabil peste fesele foarte frumoase, apoi peste coapsele surprinzător de musculoase, apoi peste…

Ea clipi nedumerită.

— Ai un cuţit prins de gambă.

În mod normal, cizma îl ascundea vederii.

— Da. Se aşează. Este mai uşor şi mai sigur decât să porţi un pistol. Făcând un semn cu mâna spre cărţi, adăugă: Este rândul tău.

Ea strânse cărţile şi le amestecă, apoi îi întinse pachetul ca să-l taie.

— Dar de ce…

— Mă duc şi plec de la club la orice oră, uneori cu sume mari de bani. N-am ajuns unde sunt dându-le câştigurile mele tâlharilor. El tăie cărţile şi i le înapoie. O întrebare mai bună ar fi de ce ai avea la tine un pistol la o petrecere?

Ea împărţi cărţile.

— După cum tocmai ai recunoscut şi tu, Londra este periculoasă.

— La fel este şi un pistol încărcat.

— Nu, dacă ai nevoie de unul.

El îi aruncă o privire cercetătoare, fără să-şi bage în seamă cărţile.

— Când ai nevoie de un pistol? Puţine femei poartă unul cu ele. Dacă te gândeşti la asta, puţine femei ştiu să apuce un bărbat ca să-l schilodească. Ce ţi s-a întâmplat?

Ea îşi ridică propriile cărţi şi încercă să nu apară afectată.

— Am fost atacată pe o alee din Gibraltar.

— Ce făceai singură pe o alee?

Cuvintele încordate reflectară tensiunea bruscă din postura lui.

— Dacă îţi spun, o să crezi că sunt o proastă.

— Încearcă-mă!

— Aveam 17 ani, suficient de tânără ca să fiu naivă.

Papa a spus dintotdeauna că, dacă trebuia să ies, iar el nu era disponibil, trebuia să iau cu mine un lacheu ori să chem un ofiţer de la barăci. Dar ştiam că fiecare dintre ei îi raporta tot ce făceam. Aşa era întotdeauna. Ea etală cărţile în mână, dar nu le văzu. Văzusem o sabie uimitoare de vânzare, despre care ştiam că-i va plăcea să o primească pentru ziua lui de naştere şi am vrut să-i fac o surpriză. Aşa că m-am gândit că, dacă dădeam o fugă la magazin singură – era la doar câteva străzi depărtare –, puteam să o cumpăr şi să mă întorc acasă fără să-şi dea nimeni seama. Şi… Ei bine…

— Ei bine, ce?

— Era o scurtătură pe o alee care mă ducea acolo în câteva minute. Ea se încruntă când îşi aminti. Doar că, exact când m-am apropiat de stradă, trei localnici murdari au blocat aleea. Şi au… mi-au făcut cumva ochi dulci.

El scoase o înjurătură şoptită.

— Dacă şi-ar fi seama că eram englezoaică, poate că nu s-ar fi apropiat de mine de teama represaliilor, dar părul meu fiind închis la culoare, iar lumina de pe alee fiind slabă… Au presupus că sunt o ţintă uşoară. Şi cum erau nişte derbedei…

El păli.

— Te-au…

— Nu, n-au ajuns atât de departe, slavă Cerului, deşi au fost aproape. Unul m-a ţinut de mâini, în timp ce al doilea mi-a acoperit gura, iar al treilea a încercat să-mi ridice fustele. Probabil că ar fi reuşit dacă nu apucam să-l muşc de mână pe bărbatul care îmi acoperea gura. De îndată ce şi-a retras mâna, am scos un strigăt capabil să trezească morţii. Un zâmbet slab îi atinse buzele. M-a auzit un ofiţer britanic care se plimba prin apropiere şi mi-a sărit în ajutor. I-a gonit cu sabia lui.

Byrne o privi lung.

— Haversham.

Ea dădu aprobator din cap.

— Aşa ne-am întâlnit. Scăpă un oftat printre buze. Trebuia să-l vezi atunci, atât de galant, atât de cutezător în

haina lui roşie! Când m-a adus acasă şi l-au chemat pe tata, *papa* nu mai contenea cu laudele despre curajul şi reacţia lui rapidă. Abia mai târziu am…

Ea se opri, blestemând în şoaptă.

— Da?

— Nimic. Ea continuă în grabă. Philip m-a curtat vreme de un an. Apoi ne-am căsătorit. Şi asta a fost.

El îşi luă cărţile.

— El este cel care te-a învăţat cum să prinzi un bărbat de boaşe?

— Nu, *papa* a făcut asta după incident. Chiar dacă aveam un pretendent care să mă protejeze, nu voia să rişte.

— Tatăl tău te-a învăţat bine, spuse Byrne sec.

Ea pufni în vreme ce îşi aranjă cărţile.

— Când am încercat asta cu tine de dimineaţă, am reuşit doar să… Ei bine…

— Să mă exciţi? Ah, pentru că tot ce faci tu mă excită, scumpo, spuse el cu vocea aceea teribil de senzuală, care făcea ca ispita să îi asalteze nervii.

La naiba cu el! Dintr-odată, îşi aminti că stătea în faţa ei pe jumătate gol şi erect. Dorind-o.

— Joacă, spuse ea încordată.

Cu un râset slab şi zeflemitor, el jucă.

Jucară câteva minute în tăcere. Apoi el spuse:

— Ţi-ai folosit vreodată manevra pe Haversham?

— De ce aş fi făcut-o? Ea îşi jucă o carte. Era soţul meu.

— Nu la început. Un an este o perioadă lungă pentru a face curte. N-a încercat niciodată să-şi pună mâinile unde nu trebuie?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Poate că e un şoc pentru tine, dar în multe părţi din lumea bună – evident, nu în cele pe care le frecventezi tu – un asemenea comportament al unui gentleman cu o lady nu este văzut cu ochi buni. Se întâmpla ca soţul meu să fie un bărbat respectabil când l-am cunoscut. S-a purtat respectuos tot anul în care m-a curtat.

El o privi pe deasupra cărţilor, iar o înflăcărare bruscă îi aprinse chipul.

— Eu n-aş fi rezistat un an cu tine. Privirea îi alunecă spre gura ei. Aş fi fost norocos să rezist o lună.

Simţind că obrajii stăteau să-i ia foc, ea îşi coborî iute privirea spre cărţi, iar el îşi dădu seama că habar nu avea ce se jucase.

— Încetează! Flirtezi doar ca să-mi distragi atenţia şi ca să joc prost.

— Funcţionează?

Se uită urât la el.

Byrne râse.

— Mă crezi mai viclean decât sunt. La mine, flirtul vine în mod natural. Mai ales când sunt cu o femeie frumoasă.

— Nu-mi insulta inteligenţa! Ţi-am văzut amantele în came şi oase, iar eu nici nu mă compar cu ele.

— Îţi subestimezi farmecul, spuse el apăsat. Dacă nu te găseam atrăgătoare, nu încercam să te bat la whist doar ca să am şansa de a te vedea goală. Nu fac un asemenea efort cu orice femeie.

— Ci doar cu un număr considerabil de femei.

El chicoti.

— Adevărat.

Următoarele mâini fură dezastruoase şi, chiar dacă ea dădu vina pe cărţile proaste, lipsa hainelor lui Byrne îi distrăgea atenţia la fel de mult pe cât spusese el că îi distrăgea atenţia lipsa hainelor ei. Nu era vorba doar despre ce putea să vadă, precum muşchii încordaţi atunci când juca o carte, ci despre ce nu putea să vadă.

Acolo sub masă, mai era excitat? Avea de gând să acţioneze? Dacă el o făcea, ea cum avea să reacţioneze? Ba, mai rău, el nu părea deloc deranjat să o privească în timp ce îşi scotea hainele. Era chiar hotărât să joace mai bine. El câştigă mână după mână, adunând un punct ici, trei puncte colo. Primele se duseră batista, ghetuţele şi jartierele, apoi ciorapii şi jupa. Cât îşi dorea să fi purtat mai mult de o jupă! Cât îşi dorea să o fi ignorat pe Rosa şi să-şi

fi luat şalul! Orice – chiar şi un inel ieftin de fier – ar fi fost bine-venit. Încercă din răsputeri să ignore faptul că era pe jumătate dezbrăcată şi să se concentreze asupra cărţilor, dar pierdu cu trei puncte.

Privind-o cu satisfacţie, el adună cărţile.

— Se pare că te confrunţi cu o alegere dificilă. Poţi fie să-ţi scoţi rochia, corsetul şi cămăşuţa sau rochia, corsetul şi pantalonaşii. Personal, cred că ar trebui să rămâi în pantalonaşi…

— Ai vrea tu, spuse ea pufnind. Ridicându-se de pe scaun, căută sub rochie şi îşi scoase cu pricepere pantalonaşii, apoi îi aruncă pe masă. Ai încercat să arunci o privire la sânii mei goi toată ziua. Îţi jur, eşti cel mai enervant om!

— Nu eşti prima femeie care îmi spune asta.

— Probabil că nu o să fiu nici ultima, după tot ce am văzut în haremul tău.

El îşi arcui un colţ al gurii.

— Pari ciudat de interesată de haremul meu pentru o femeie care nu vrea să i se alăture. Eşti geloasă, dulceaţa mea?

— Pe un bărbat incapabil de fidelitate pentru o singură femeie? Ar trebui să fiu nebună.

Dar adevărul era că femeile acelea ale lui chiar o enervau. Începea să-l placă – deşi nu putea să-şi dea seama de ce-şi o scotea din sărite să se gândească că era doar una dintr-un lung şir de femei pe care el le sărutase, le tachinase şi…

— Pierzi vremea, spuse Byrne şi o readuse cu picioarele pe pământ. Rochia, îţi aminteşti? Azi te-am văzut deja fără rochie, aşa că de ce te fâstâceşti când trebuie să o dai jos acum?

Pentru că era ceva diferit. Pentru că erau singuri într-o cameră cu lumina dulce şi jucăuşă a flăcărilor, iar povara grea a nopţii o făcea să se simtă suficient de somnoroasă încât să-i slăbească toate reţinerile. Pentru că, dacă el o privea în seara aceea aşa cum o privise mai devreme, putea să facă un lucru pe care avea să-l regrete. Alungă

iute gândul acela din minte.

— Eşti o bestie! Îşi puse mâinile în şold şi îi aruncă o privire urâcioasă. Deci? Nu sta pur şi simplu acolo, pentru numele Domnului! Nu pot să-mi scot singură rochia şi corsetul. Vino să mă ajuţi!

Capitolul 8

Bărbaţii sunt nişte trişori atât la cărţi, cât şi în dragoste.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Să se ducă să o ajute? Avea idee *ce* îi cerea? El era în stare să-i rupă rochia de pe ea. În toată viaţa lui nu mai fusese atât de excitat, iar stăpânirea de sine îi era cât hârtia de subţire. Dar nu era singurul. După răsuflarea înteţită şi obrajii îmbujoraţi, ea era la fel de excitată. Din păcate, ea nu îşi dorea să fie excitată. Gavin nu era sigur de ce insista în continuare să-i reziste. Haversham o făcuse să se teamă de toţi bărbaţii sau îi era frică doar de el? În orice caz, voia să o aibă. Se ridică şi ocoli masa, înăbuşindu-şi un chicot când privirea ei se îndreptă iute chiar spre lenjeria lui. Mădularul îi devenise incredibil de tare, o stare care doar se accentuă când începu să-i desfacă rochia. Nu se grăbi cu nimic, savură momentul, cufundându-se în parfumul ei exotic. Cum reuşea o femeie care pretindea că era nepricepută în artele femeieşti să aibă un asemenea parfum ameţitor? Îl făcu să se întrebe ce alte surprize ameţitoare ascundea dincolo de exteriorul ei pragmatic. Un tatuaj cu henna? O bijuterie în buric? Nimic din ce avea sau ce făcea nu urma să-l surprindă. Şi avea de gând să descopere fiecare secret.

Ajunsese aproape la jumătate rochiei când cineva încercă să deschidă uşa de la salon. Erecţia lui se domoli cu o smucitură bruscă, mai ales când intrusul ciocăni şi întrebă pe un ton îngrijorat:

— Milady? Sunteţi acolo? E foarte târziu şi am vrut să ştiu dacă o să fiţi… Se auzi o înjurătură şoptită în spaniolă. Să mă retrag?

Când Christabel încremeni, el strânse din dinţi. La naiba cu camerista ei băgăcioasă! Sigur femeia ştia că se aflau acolo împreună. De ce nu avea bunul-simţ să nu mai insiste şi să plece singură?

Pentru că femeia îşi proteja stăpâna. Iar dacă nu era atent, Christabel avea să profite de ocazie ca să scape.

Când ea se mişcă spre uşă, Gavin îi cuprinse mijlocul cu un braţ şi mârâi:

— Oh, nu, n-ai să faci asta, scumpo!

— Ce anume? spuse ea cu o inocenţă prefăcută.

— Nu trebuie să o laşi să intre. Apoi Rosa putea să creadă că stăpâna ei îşi dorea o scuză ca să încheie seara, se gândi el. Spune-i să plece!

— Îi spun. Ea se încordă lipită de el. De îndată ce-mi dai drumul, la naiba!

— Scapă de ea mai întâi, îi porunci el.

— De ce să scap de ea? Nesiguranţa ei arăta că se lupta cu propriile dorinţe. El îi înlesni alegerea. Pentru că jocul nu s-a terminat, după cum prea bine ştii. Slavă Domnului că femeia avea un sentiment înnăscut ai dreptăţii, se gândi el. Ai fost de acord cu jocul şi cu mizele. Ar fi dezonorant să renunţi doar pentru că pierzi.

— Şi dacă mă dau bătută?

— Atunci trebuie să-ţi scoţi cămăşuţa şi să ieşi goală ca să o întâmpini pe Rosa. Eşti pregătită să faci asta? Când încă poţi să câştigi?

Ea oftă. Iar el ştiu că o prinsese.

— Milady? întrebă Rosa şi apăsă clanţa până când uşa se zgâlţâi.

— Sunt bine, Rosa! strigă Christabel. Eu şi domnul Byrne jucăm cărţi. Nu ştiu cât de târziu terminăm, aşa că du-te la culcare, dacă vrei.

— Prea bine, milady, răspunse Rosa.

Gavin răsuflă uşor încordat. Pentru o clipă, crezuse că…

— Dă-mi drumul! îi ceru Christabel. După cum ai spus, jocul nu s-a terminat.

Îi dădu drumul imediat. Mai aveau o grămadă de timp. Şi avea să folosească fiecare minut ca să-i dărâme zidurile de apărare.

— Încă îmi eşti datoare cu o rochie şi un corset.

— Bine. Îşi scoase rochia, dar fu nevoită să-l lase pe el să-i dezlege panglicile. El nu se grăbi, asigurându-se că ea simţea fiecare atingere a degetelor lui pe spate.

După ce îşi scoase corsetul, se întoarse cu faţa spre el, iar Byrne fu încântat să o vadă că roşeşte.

— Poftim, spuse ea cu un gest de sfidare şi îi împinse grămada de material. Îţi doresc să-ţi fie de folos.

El coborî privirea spre rochia neagră, apoi luă rapid o decizie. Se duse cu paşi apăsaţi la şemineu şi aruncă rochia în foc, unde izbucni numaidecât în cele mai satisfăcătoare vâlvătăi.

— Ai înnebunit? se împotrivi ea.

Traversă valvârtej încăperea ca să-şi salveze rochia, dar el o opri cu o mână.

— Acum este a mea, ai uitat? Şi mă rog să nu mai văd vreodată chestia aia oribilă. Dacă stau să mă gândesc bine…

Îi aruncă şi corsetul în foc.

— Te anunţ că era un corset foarte bun!

— De care n-ai nevoie în seara asta.

Se întoarse cu faţa la ea, apoi încremeni.

Focul scânteietor, alimentat de hainele ei, îi lumina cămăşuţa atât de puternic, încât sfârcurile ei întunecate şi pline se vedeau prin bumbacul subţire. Iar ţesătura se lipea de ea, urmărea conturul sânilor grei şi sublinia plinătatea delicată a pântecului, abia acoperind triunghiul de păr negru dintre coapse.

— De fapt, nu prea ai nevoie de nimic, scumpo, spuse el cu o voce guturală.

Ea îi urmări privirea şi făcu ochii mari când îşi dădu seama ce văzuse el. Cu o înjurătură înăbuşită, se întoarse pe călcâie şi se grăbi să revină la masă, oferindu-i o licărire

din fesele albe scoase în evidenţă de cămăşuţă, înainte să se aşeze. Dar străfulgerarea fu de ajuns ca să-l aprindă. El se întoarse la locul lui, în vreme ce ea lovea nerăbdătoare cu degetele în masă.

— Hai, Byrne, zise ea, o hotărâre sumbră întunecându-i trăsăturile. Tu faci cărţile. Pregăteşte-te să fii nimicit!

Nimicit? Nici în ruptul capului! Nu avea să plece de acolo în seara aceea fără să o vadă goală. Fără să o aibă. Pentru numele lui Dumnezeu, femeia era magnifică, mai ales când îi sărea ţandăra! Se aşeză la loc pe scaun, amestecând cărţile fără să îşi ia ochii de la ea. Ce femeie! Părul care îi curgea pe umeri, ochii verzi ca de nestemată, carnea dulce abia ascunsă de cămăşuţa subţire... Avu nevoie de toată puterea ca să nu sară chiar atunci pe ea.

„Calm, omule, calm! Vine şi rândul tău”.

Asta, cu siguranţă. Îi întinse cărţile ca să le taie, iar ea făcu întocmai cu concentrarea aprigă a unui jucător hotărât să câştige. Cu un chicotit, el începu să le împartă. Chiar credea că putea să-l bată? Îi lipsea doar un punct ca să o ducă acolo unde şi-o dorea. Dar acel punct îl evită. Pentru prima dată în seara aceea, ea îşi concentrase inteligenţa – despre care el ghicise deja că era considerabilă – să îşi joace cărţile în avantajul ei. Iar norocul era de partea ei. Până la finalul mâinii, ea câştigă patru puncte, cele mai multe din toată seara, îmbătată de victorie, se lăsă pe spate în scaun.

— Bretelele şi ciorapii, Byrne. Dă-mi-le! Sau dă-mi lavaliera şi orice altă combinaţie din ce rămâne.

— Sau... El se ridică şi întinse mâna spre nasturii lenjeriei. Poate că aş prefera să-mi las ciorapii. Vocea îi deveni o şoaptă cochetă: Ca să nu-mi îngheţe picioarele.

Zâmbetul ei şovăi. Dar apoi o licărire răzvrătită i se aprinse brusc în ochi. Se aplecă peste masă şi spuse tărăgănat:

— Hai, te provoc!

Repetarea intenţionată a cuvintelor lui de mai devreme îl ispiti, dar brusc avu o idee mai bună.

— Meii degrabă aş prefera să mi-i dai tu jos, de îndată ce câştig.

— Dacă tu câştigi, atunci nu o să mai fie nevoie să… îşi dădu seama dintr-odată ce voia să spună. Oh! Îşi ţuguie buzele când strânse cărţile. Te asigur, domnule, că singurul mod prin care o să ajungi dezbrăcat în seara asta este să pierzi. Caz în care tu singur o să-ţi scoţi lenjeria.

— Mai vedem noi. Incapabil să-şi înăbuşe un zâmbet, el îşi scoase bretelele şi ciorapii şi i le aruncă peste masă. Este rândul tău.

Rândul ei îi atribui cărţi îngrozitoare. O privi bănuitor. Se putea ca femeiuşcă să fi trişat? Cu siguranţă, nicio împărţire la întâmplare nu putea să-i dea o mână plină de… nimic.

Dar, judecând după cât de concentrată şi de serioasă părea, nici mâna ei nu era prea bună, ceea ce însemna că toate cărţile bune se aflau în pachet. La naiba!

Primele treisprezece levate fură o bătălie de uzură – amândoi se luptară să obţină cele mai bune cărţi pentru mâinile lor. Îl ţinea mereu în alertă şi nu ştia dacă trebuia să fie mulţumit de jocul ei mai bun ori enervat că era nevoit să-şi dea silinţa să câştige. Şi îşi dădea silinţa. Putea să se controleze ca să îi ignore părul răvăşit sau materialul transparent al cămăşuţei, care îi permitea să-i vadă sfârcurile ca în lumina zilei, de fiecare dată când se apleca pentru a câştiga o carte. Ceea ce nu putea să nu ia în seamă era entuziasmul de pe chipul ei atunci când căpăta o carte bună sau o bâiguială mulţumită pe care o rostea de fiecare dată când câştiga o levată. Ştia cât de seducător era sunetul acela discret? Că şi-o închipuia scoţându-l în vreme ce el îi sugea sfârcurile apetisante sau când se avânta adânc înăuntrul ei…

— Nu te mai mocăi atât, Byrne, spuse ea.

El îşi îndreptă brusc atenţia spre masă.

— Poftim?

Ea afişă un zâmbet mulţumit.

— Joacă, nu fi un perdant ofticos! Joacă-ţi ultima carte ca să-mi pot revendica toate câştigurile!

Uimit, el aruncă o privire spre levatele ei. La naiba! În timp ce el salivase la gândul de a o avea în pat, ea reuşise să câştige majoritatea celor treisprezece levate. Chiar dacă el câştiga de data asta, mâna cu trei puncte era a ei.

Şi rămaseră doar lavaliera şi lenjeria. Şi cuţitul pe care îl ţinea prins de gambă. Care nu se lua în considerare.

Se uită lung la ea. Îl bătuse. Ştrengăriţa îl bătuse! Nu-i venea să creadă. Dacă se afla că Byrne cel mândru îi permisese unei femei să-i distragă atenţia şi că jucase rău, niciodată nu avea să-şi mai poată ţine capul sus la club.

La naiba cu ea! Iată ce obţinea pentru că îi dăduse un avantaj de la început! Dacă nu ar fi făcut-o, ar mai fi avut o şansă de a-i lua cămăşuţa.

Nu, nu i se înfundase din cauza asta. Îşi încălcase una dintre reguli: nu gusta niciodată din fructul succesului până ce nu-l culegi din copac. Iar acum nu mai apuca să-l guste – sau să o guste – deloc.

Ei nu, pe naiba!

Îi luă cartea şi câştigă ultima levată, dar ei nu-i pieri entuziasmul. Ea se lăsă pe spate, victoria desenând o strălucire scânteietoare peste trăsăturile ei, ceea ce lui îi trezi o nevoie înflăcărată care i se învolbură prin vene.

— Dă-o jos, Byrne! El vru să apuce lavaliera, iar ea spuse: Stai! Nu aici.

El ridică o sprânceană.

Cu un zâmbet hotărât, ea făcu un semn spre podiumul de pe care i se luaseră măsurătorile mai devreme.

— Acolo. Urcă-te acolo ca să-ţi dai jos hainele!

Aşa cum făcuse şi ea mai devreme în ziua aceea. El se ridică, înăbuşindu-şi un râset. Era atât de uşor de citit!

— Reversul medaliei este un joc corect, nu-i aşa?

Zâmbetul triumfător fu singurul răspuns pe care îl primi.

Gavin se îndreptă agale spre podium, cu mintea cutreierată de mii de gânduri. Ea credea că avea să stea acolo, în siguranţă şi la distanţă, în timp ce îl privea cum se dezbrăca. Aşa putea să iasă iute din cameră de îndată ce el

termina, înainte de a i se năzări vreo idee năstruşnică.

Dar Byrne avea un as în mânecă.

— Dintotdeauna ai avut gustul ăsta pentru dramă? El urcă pe podium, apoi se întoarse spre ea. Ori se întâmplă pur şi simplu ca eu să îl trezesc în tine?

— Câştigurile mele, domnule. Ea pocni din degete. Le vreau acum.

Ascunzându-şi zâmbetul, el îşi desfăcu lavaliera şi o întinse spre ea.

— Vino şi ia-o!

— Las-o acolo, spuse ea netulburată. O iau mai târziu.

— Cum vrei.

El o aruncă pe podea. Ce fată deşteaptă! Ştia exact ce făcea. Dar şi el ştia.

El se aplecă spre cuţit, iar ea spuse:

— Ce faci?

— Ai câştigat cu trei puncte. Lavaliera este unul, cuţitul este altul, iar teaca e al treilea. Îţi dau câştigurile tale.

Zâmbetul ei dispăru.

— Cuţitul nu se pune, după cum prea bine ştii. Nu este un articol „vestimentar sau un accesoriu”.

— Pentru mine, este. Îl port în fiecare zi.

— Ca armă! Ai spus că armele nu se pun.

— N-am fost niciodată nevoit să-l folosesc ca armă. El deschise teaca şi scoase cuţitul. Haide, dulceaţa mea, să-ţi vedem faimosul temperament!

— Nu se pune! Trişezi, să te ia naiba!

El nu zise nimic, ci puse pur şi simplu cuţitul peste lavalieră şi desprinse teaca.

Ea se ridică brusc în picioare.

— Nu joci corect! Îţi cer să-ţi dai jos lenjeria!

El puse teaca pe lavalieră, apoi îşi îndreptă spatele.

— Nu.

Ea deschise şi închise gura ca un peşte.

— Poftim? Dar trebuie! Astea sunt regulile!

El ridică din umeri.

— Eu le interpretez diferit. El coborî de pe podium şi

adăugă pe un ton provocator: Acum, aşază-te şi fă cărţile ca o fată bună ce eşti!

Ea se aprinse.

— Nicidecum! Am câştigat cinstit, iar tu ştii asta. Aşa că dă-ţi jos imediat lenjeria!

El se apropie de masă, aşteptând până ce ajunse în dreptul ei, înainte să murmure:

— Obligă-mă!

Capitolul 9

Dacă nu ai de gând să împarţi patul cu iubitul tău într-o anumită ocazie, exprimă-ţi imediat dorinţa, chiar dacă trebuie să-i suporţi toanele urâcioase tot restul după-amiezii.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Cum îndrăznea? După ce o determinase să o gonească pe Rosa şi insistase să joace cinstit...

— Dă-ţi jos lenjeria, Byrne, îi ceru ea.

— Obligă-mă, spuse el din nou, peste măsură de calm.

Văzu roşu în faţa ochilor. Oh, era tipic pentru el să trişeze, apoi să creadă că putea scăpa!

Blestemând, se îndreptă cu paşi apăsaţi spre el şi îl apucă de betelia lenjeriei.

— O să-i scot de pe tine eu însămi, chiar îi scot!

Cât se chinui să descheie nasturele de sus, materialul începu să se umfle sub mâna ei. Atunci, în sfârşit, intră în scenă bunul-simţ. Îşi retrase brusc mâinile, dar el o prinse de o mână şi o trecu sub lenjeria lui pe jumătate descheiată... şi pe erecţia de dedesubt. Pe mădularul lui foarte tare, foarte primejdios.

— Continuă, spuse el cu o voce guturală. Îţi vrei câştigurile, nu-i aşa?

Ea îşi întoarse brusc privirea spre el, dar se dovedi a fi

o greşeală. Pentru că expresia lui de nevoie necontrolată fu ultimul lucru pe care îl mai văzu înainte ca gura lui să se apese pe a ei.

Ca o iapă încolţită de un armăsar, îşi dădu seama de pericol doar când era prea târziu. La naiba cu firea ei nestăpânită! Şi la naiba cu el pentru că profita de asta, pentru că-şi avânta limba într-un mod atât de încântător printre buzele ei, pentru că o făcea să uite de ce ar fi trebuit… să reziste.

Iar acum mâna lui îi strecura mâna ei în lenjerie ca să-i cuprindă mădularul tare, iar pântecul ei chiar se strângea într-o învolburare de frică şi entuziasm pentru că îl atingea. Pe el. Carnea lui. Doamne Sfinte, trebuia să fie nebună! Şi totuşi, mâna ei se mişcă în ritmul impus de el, mângâind, dezmierdând…

— Da, scumpo, şopti el pe buzele lui. Da, aşa, da…

El se întoarse să-i răvăşească gura. Dar fără reţinerea pe care o avusese mai devreme în acea zi. Îi cuprinse sânul prin cămăşuţă, apoi îi coborî cămăşuţă de pe un umăr ca să îi prindă pielea dezgolită cu mâna caldă, iată.

Dar când îi strânse sfârcul, trimiţându-i o ploaie de plăcere direct în pântec şi mai jos, ea îşi retrase gura cu un murmur:

— Byrne, te rog…

Nu era sigură dacă voia să-l implore să se oprească ori să continue. Luând-o prin surprindere, o ridică pe masa de joc din spatele lor şi o forţă să-i elibereze mădularul. Masa şubredă scârţâi sub greutatea ei, iar ea îl apucă de braţe ca să-şi păstreze echilibrul.

— Ce Dumnezeu crezi că faci?

Singurul lui răspuns fu să îi coboare cămăşuţă suficient ca să dezvăluie privirii lui senzuale un sân greu de nerăbdare.

— Ce pare că fac?

El îşi coborî capul şi îi supse sfârcul. Tare. Ea aproape că sări de pe masă.

— Oh, Doamne, gemu ea, chiar când îi trase capul mai aproape pentru mai mult.

El se supuse bucuros, îi tachină sfârcul cu dinţii şi cu limba, o făcu să i se taie răsuflarea şi să tânjească. Nu simţise niciodată ceva atât de intens cu soţul ei, niciodată. Ce fel de desfrânată era din moment ce putea să simtă aşa ceva cu craiul acela revoltător de imoral?

— Să te ia naiba, şopti ea. Eşti un diavol necinstit…

— Încerc, spuse el răguşit, strecurându-şi mâna în cămăşuţă ca să îi găsească sfârcul şi să-l frece între degetul mare şi arătător într-o mişcare menită, evident, să o înnebunească.

— Îţi place, scumpo?

— Da, oh, da!

Când el îşi îndepărtă mâinile iscusite ca să-i coboare cămăşuţă până la mijloc, ea le prinse înainte să apuce să o atingă din nou.

— Stai o clipă… Nu se presupune că trebuie să fiu dezbrăcată. Doar tu, tu… trişorule, îl acuză ea cu sufletul la gură.

Ochii lui scânteiară ca ochii celei mai fioroase vulpi într-o noapte cufundată în întuneric.

— Nu o să fii fericită până ce nu-mi recunosc înfrângerea, nu-i aşa? Îşi trase în jos lenjeria şi o aruncă deoparte. Iată-ţi… câştigurile. Sunt gol-goluţ ca în ziua în care m-am născut.

Privirea i se îndreptă inevitabil spre carnea dezgolită şi i se uscă gura. Să o ajute Dumnezeu! mai văzuse un singur bărbat gol în viaţa ei, iar el nu semănase câtuşi de puţin cu Byrne. Mădularul lui Philip fusese lung, neted şi subţire. Uşor de stăpânit.

Al lui Byrne nu părea deloc uşor de stăpânit. Pulsa cu hotărâre cu aceeaşi cutezanţă pe care o avea şi ticălosul – tare, imens şi greu. Şi imposibil de stăpânit. Exact ca posesorul, care în clipa aceea voia să-i scoată cămăşuţa…

— Încetează! se împotrivi ea şi-i apucă mâinile. Nu trebuie să…

El o întrerupse cu un sărut lung şi disperat, precum săruturile adânci de care începea cu paşi repezi să fie dependentă. Lui Philip nu-i plăcuse prea mult să sărute, nici

să mângâie ademenitor. Să facă dragoste fusese pentru el o nevoie de bază, pe care şi-o satisfăcea cât mai repede cu putinţă, adesea lăsând-o pe ea în ghearele unei dorinţe de neexplicat.

Dar, chiar dacă mângâierile lui Byrne năşteau înăuntrul ei aceeaşi dorinţă, el începu să o satisfacă. Îi mângâie sânii care tânjeau după atingerea lui, îi frecă între degete sfârcurile care îşi doreau tachinarea lui, îşi strecură o mână în interiorul coapsei ei până ce găsi, cu degetul mare, centrul vibrant al tuturor dorinţelor ei şi…

— Byrne! strigă ea când el o frecă în cel mai neobrăzat mod. Îl apucă de mână. Nu cred că ar trebui să…

— Sst, dulceaţa mea, gândeşti prea mult.

Îi mai mângâie punctul acela sensibil şi o făcu să se zvârcolească pe masă fără ruşine.

Disperată, se chinui să nu o ia razna.

— Fără îndoială, ai mai folosit replica asta înainte.

— Nu prea. Îşi strecură un deget înăuntrul ei, iar ei i se tăie răsuflarea. Mi-ai cunoscut amantele. Ţi s-au părut genul care să aibă nevoie de muncă de convingere pentru a se dezlănţui?

— Nu, dar…

— Problema la tine este că tu faci totul de-a-ndoaselea.

Acum îi freca sfârcul între degete cu o mână şi îşi înfigea degetul înăuntrul ei cu cealaltă. Nu mai putea să respire, nu mai putea să oprească iureşul de senzaţii care se revărsau asupra ei. El continuă cu glas răguşit:

— Când ar trebui să-ţi foloseşti mintea aia isteaţă jucând whist, te laşi copleşită de fiecare emoţie în parte. Dar când un bărbat încearcă să facă dragoste cu tine, tot ce faci este să gândeşti.

Îi aprinse obrajii, fruntea, tâmplele cu sărutări menite să facă orice, mai puţin să gândească. Luptă din răsputeri cu ceaţa care o învăluia.

— Iar începi, murmură el. Gândeşti. Pot să-mi dau seama după aerul tău încruntat.

— Dacă nu-mi păstrez cumpătul… o să mă distrugi.

El scoase un râset scăzut.

— Câtă dramă! Asta se simte ca o distrugere?

Îşi avântă încă un deget înăuntrul ei şi o făcu să tresalte pe masă cu un ţipăt de nelinişte, de încântare, de plăcere… La naiba cu el!

— Poţi să gândeşti mai târziu, adăugă el. Acum, doar simte şi bucură-te!

Dacă ceda în faţa lui în situaţia aceea, avea să o facă şi în alte situaţii mult mai periculoase… Oh, Dumnezeule, ce îi făcea?

Se agăţă de umerii lui, în timp ce el îi distruse zidurile de apărare pe toate fronturile, dându-i încă unul dintre săruturile mult prea ademenitoare în timp ce o mângâie înăuntru şi în afară, pe sân, pe sfârc, pe carnea delicată şi tremurătoare dintre picioare. Acolo, simţise şi înainte o vagă durere nesatisfăcătoare, dar mângâierile lui Byrne o ascuţeau într-o nevoie pătrunzătoare care se înteţea, se accentua şi o consuma, înflăcărând-o cu totul până când ajunse să se arcuiască în mâna lui, să îl prindă nebuneşte de umeri şi să atingă un fel de…

Ea întrerupse sărutul când dorinţa deveni de nestăvilit.

— Oh, Byrne, te rog! Oh, da…

— Asta vrei? şopti el, cu mişcări mai necruţătoare, cu răsuflarea întretăiată şi grea pe obrazul ei. Da, scumpo?

— Vreau, am nevoie… Fu cuprinsă deodată de un iureş de senzaţii deosebite pe care nu le simţise niciodată. Byrne, da! urlă ea, pe măsură ce simţurile îi fură copleşite. Byrne! Oh, Doamne! Byrne…

— Sunt aici. Mâna lui o îmblânzi printr-o mişcare senzuală, delicată, liniştind-o în timp ce ea se cutremură sub valurile de plăcere care îi zguduiră trupul.

Şi când totul se încheie, iar exaltarea se transformă într-o bucurie dulce, el îşi frecă nasul uşor de obrazul ei şi îi spuse uşor:

— Sunt aici, dulceaţa mea.

Pentru o clipă, Christabel fu în stare doar să respire, să se minuneze şi să încerce să-şi dea seama cum…

— Iar gândeşti, şopti el, apoi îşi trecu limba peste urechea ei.

— Nu… eu… ce Dumnezeu a fost asta? Ce s-a întâmplat?

Scoţându-şi mâna dintre picioarele ei, el se retrase şi o privi lung.

— Nu ştii?

— Ar trebui?

Buzele lui se strânseră într-o linie subţire.

— Haversham ar fi trebuit să-ţi arate. Dar nu sunt chiar surprins că nu a făcut-o.

Tonul lui acuzator o duru. Sări să-şi apere soţul:

— Nu poţi să te aştepţi să fi fost la fel de desfrânat ca tine. El era un bărbat respectabil…

— Care era prea egoist ca să-şi satisfacă soţia. Se uită lung în ochii ei, tulburând-o. Dacă ceea ce tocmai am făcut ţi s-a părut neplăcut, nu-l scuza că ţi-a refuzat asta.

Ea se îmbujoră.

— Poate că nu a ştiut…

— Atunci ar fi trebuit să înveţe. Mâinile lui îi mângâiară coapsele. Crede-mă, măcar atât ar trebui ca un bărbat, un iubit, un soţ să facă pentru soţia lui. Chiar dacă mulţi nu o fac.

— Înţeleg, spuse ea fără rost.

Şi chiar înţelegea. Atât de bine! Acesta era motivul pentru care femeile măritate îşi doreau să fie amantele lui. Îşi doreau plăcerea aceea ameţitoare, care crea dependenţă şi pe care soţii lor nu voiau sau nu puteau să le-o ofere.

El se aplecă şi o sărută pe obraz, apoi pe gât.

— Acum pricep de ce nu-ţi surâde ideea să împarţi patul cu mine. Pentru că nu ştiai ce pierzi.

— Nu este ăsta motivul, şopti ea fără să se mai gândească.

— Atunci care este motivul?

Îşi trecu limba peste vena care încă zvâcnea nebuneşte pe gâtul ei.

Nu putea să-i spună de ce; i-ar fi acordat un avantaj în

faţa ei.

Continuând să o sărute pe gât şi pe păr, el se apropie mai tare, iar vârful mădularului erect se frecă între picioarele ei. Fu cuprinsă de panică. Oh, Doamne, îi acordase deja un avantaj în faţa ei! El îi oferise plăcere, dar nu se bucurase de propria plăcere. Iar acum se aştepta să şi-o câştige în patul ei. Dacă nu cumva…

Aproape cu disperare, îşi băgă mâna între ei şi îi cuprinse carnea fierbinte, tare. El gemu.

— La naiba, este atât de bine!

Într-o doară, îşi mişcă mâna în sus şi în jos peste mădularul lui, fiind recompensată de încă un geamăt sincer. Îl surprinsese pe Philip făcând asta o dată şi îl privise în secret cum se freca singur ca să se elibereze. Dacă el putuse să o facă singur, atunci sigur ea…

— Gata, mormăi Byrne, apoi o prinse de mână şi o opri. Vreau să mă eliberez în tine.

— Dar vreau să te ating cum m-ai atins tu pe mine. Cu disperare, încercă să găsească un argument prin care să-l convingă. Philip nu m-a lăsat niciodată să-l ating aşa, şopti ea. Chiar dacă era adevărat, îi era ruşine să recunoască. Totuşi, dacă alternativa era să-l lase pe Byrne să o aibă acolo, în salonul ei, ca pe una dintre amantele lui destrăbălate…

— Te rog, continuă ea, lasă-mă să te ating!

După o clipă, îşi îndepărtă mâna de pe a ei.

— Dacă vrei… Se împinse în mâna ei. Avem toată noaptea la dispoziţie.

— Credeam că trebuie să ajungi la club.

— Mă cheamă dacă au nevoie de mine, spuse el pe un ton sufocat. Cu ceva noroc, nu vor avea nevoie.

Apoi o surprinse când îşi coborî gura şi îi supse sfârcul. Parcă aruncase nişte vreascuri peste cărbuni încinşi. Sângele i se învolbură din nou în vene, iar carnea lacomă dintre picioare începu să pulseze din nou. Oh, nu, nu, nu trebuia să-l lase să o excite… din nou.

Rugându-se să o facă bine, spori ritmul mişcărilor. Reacţia lui fu încurajatoare. Cu un suspin înăbuşit, îşi

îndepărtă gura de sânul ei şi începu să îşi împingă şoldurile în mâna ei. Nu îi venea să creadă cât de teribil de tare era mădularul şi totuşi cât de fină şi mătăsoasă îi era pielea – catifea fină peste metal.

— Doamne… Oh, Doamne… Da, scumpo, da! mormăi el.

Pentru prima dată în viaţă, înţelegea ce trebuia să simtă el. Şi gândul că ea era cea care îi oferea plăcere era îmbătător. Poate că nu era chiar incapabilă să satisfacă un bărbat. Îl frecă mai tare.

— Asta vrei? Îmbătată de propria putere năucitoare, îi repetă intenţionat cuvintele de mai devreme. Da, Byrne?

Cu o înjurătură rostită din inimă, el îşi lăsă capul pe spate, muşchii gâtului fiind încordaţi la maximum.

— Ştii că da, obrăznicătură afurisită!

Căutând în spatele ei, el apucă pantalonaşii pe care ea îi aruncase mai devreme pe masă şi o înfăşură în jurul mâinii ei şi a mădularului lui erect.

— La naiba, la naiba, la naiba! urlă la câteva clipe după aceea, când sămânţa lui, caldă şi densă, îi inundă mâna acoperită de material.

Câtă vreme privi cum chipul lui se înroşeşte şi îl auzi cum răsuflă aspru din gât, fu cuprinsă de o senzaţie bruscă şi stranie de veneraţie. Deci până şi imperturbabilul Byrne cel stăpân pe sine era uman. Poate că, la urma urmei, nu era atât de stăpân pe sine. Poate că era în stare de sentimente adevărate. Nu, cum putea măcar să creadă aşa ceva? Da, îi plăcea la nebunie să facă dragoste – la ce altceva să se aştepte de la un bărbat ca el? Dar nu avea să facă niciodată mai mult, un lucru pe care îl exprimase clar cu fiecare gest, cu fiecare cuvânt. Nu era genul de bărbat căruia să-i pese de o femeie în afara dormitorului. El îşi coborî capul şi deschise ochii.

— Măi, măi, reuşi să şoptească atunci când se mai domoli. Pentru o femeie care n-a mai experimentat niciodată plăcerea cu un bărbat, eşti… destul de pricepută la a o oferi.

Încercând să nu se lase impresionată de aprobarea lui

sinceră, ea îşi întoarse privirea de la el.

— Da?

Îi şterse mâna cu pantalonaşii ei, apoi îi dădu deoparte.

— Oh, da! Se aplecă şi apăsă un sărut pe obrazul ei, apoi murmură: A venit vremea să ne mutăm în dormitor, dulceaţa mea, unde putem să fim mult mai în largul nostru.

Ea scăpă un geamăt. „Nu o să-i pice bine, nu?”

— Nu… aş prefera să nu o facem, se eschivă ea. Sunt obosită, iar tu trebuie să ajungi la club.

— Nu trebuie, ţi-am spus. Îi prinse urechea între buze, în timp ce îi cuprinse mijlocul între mâini. Iar dacă eşti obosită, o să dormim un pic. În voce i se citea o urmă de tachinare cochetă. Să faci dragoste este cu atât mai bine dimineaţa.

— Nu. Nu pot. Se îndepărtă de el şi coborî privirea. Nu putea să se uite la el. Pur şi simplu nu pot.

Degetele i se strânseră pe talia ei.

— Nu poţi? întrebă el neîncrezător. Adică nu vrei.

Ea încuviinţă din cap.

O prinse de bărbie, apoi îi înălţă capul până ce îi întâlni privirea, devenită de un cenuşiu glacial, ca o furtună de iarnă.

— N-ai avut niciodată de gând să împărţim patul în noaptea asta, nu-i aşa? De aia m-ai întărâtat.

— Eu… Poftim?

— Eşti o fată morgana, spuse el printre dinţi. Ademeneşti bărbatul, apoi îl goneşti din patul tău fără să-i oferi eliberarea.

— Nu este adevărat! protestă ea. Ţi-am oferit eliberarea!

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui.

— Da, presupun. Într-un fel. Dar nu era genul de eliberare pe care mi-l doream.

Ea oftă.

— Byrne, trebuie să înţelegi că…

— Nu, nu înţeleg. De ce naiba ţi-e frică, Christabel? Că ai putea să te simţi bine? Că ai putea să descoperi că, în

secret, eşti la fel de dezlănţuită ca noi toţi, cei pe care îi dispreţuieşti atât de tare?

Nu îndrăznea să-i spună că nu putea să aibă încredere în ea însăşi dacă îl ducea în patul ei. Dar putea să-i spună o parte din adevăr. Dacă el putea să înţeleagă.

— Ştii, eu nu sunt precum celelalte femei, şopti ea. Nu sunt dispusă să iau un bărbat pe bucăţi. Nu pot să mă culc cu tine azi şi să întorc liniştită privirea mâine, când te culci cu altă femeie. Nu-mi stă în fire. Îşi trase cămăşuţa ca să-şi acopere sânii, apoi îşi strecură mâinile în mâneci. Şi nu este în natura ta să rămâi fidel unei singure femei, nu-i aşa?

El rămase tăcut o clipă, cu ochii aţintiţi spre ea. Iar când vorbi, răspunsul lui nu fu chiar un răspuns.

— Aşadar, vrei să te măriţi. Rosti în silă cuvântul, de parcă era ceva dezgustător.

Ea clătină din cap.

— N-o să-mi mai pun niciodată viitorul în mâinile unui bărbat care va sfârşi prin a…

— A te trăda?

Ea dădu aprobator din cap.

O bine cunoscută scânteiere de precauţie se aprinse în ochii lui.

— Ah, dar tocmai de aceea ce îţi ofer eu este mult mai bun decât orice căsnicie. Îi mângâie şoldurile cu mâinile, încet, îmbietor… ademenitor. Dacă Satan era un seducător, şi el ar fi făcut exact la fel. Putem să ne bucurăm de plăcerea noastră fără să ne fie teamă că unul din noi o să-l distrugă pe celălalt, cum fac adesea cuplurile căsătorite. Iar când ne plictisim unul de altul…

— Şi dacă eu nu mă plictisesc de tine înainte să te plictiseşti tu de mine? Doi oameni n-au nevoie să fie căsătoriţi ca să se distrugă unul pe celălalt. Gândeşte-te doar la dezastrul pe care comportamentul lui Lady Caroline Lamb l-a provocat asupra iubitului Byron şi a familiei ei.

El arcui o sprânceană.

— Cumva, nu reuşesc să mi te imaginez ameninţându-mă cu un cuţit la un dineu.

— Uiţi că am tras în tine? Dacă aş ajunge să-mi pese

de tine şi te-ai purta cu mine aşa cum faci cu celelalte femei, nu ştiu ce aş putea să fac. După cum am spus, nu stă în firea mea să intru şi să ies din patul unui bărbat fără să stau pe gânduri.

Degetele i se îngropară în şoldurile ei.

— Deci ai de gând să rămâi celibatară toată viaţa? Fără căsnicie, fără amant, fără altcineva prin preajmă în afară de tatăl tău în vârstă?

Ea înghiţi în sec. În stilul caracteristic lui Byrne, omisese cel mai important lucru… fără copii. Din moment ce era probabil stearpă, avea să fie greu să se mărite din nou. Majoritatea bărbaţilor îşi doreau femei care să le ofere fii.

Cu un oftat, îi îndepărtă mâinile de pe şoldurile ei şi coborî de pe masă.

— Nu m-am gândit atât de departe.

— Nici nu este de mirare. Refuzând să se dea la o parte, îşi sprijini mâinile pe masă, de o parte şi de alta, ca să o ţintuiască acolo. Coborî capul, iar gura îi atinse uşor urechea atunci când vocea îi deveni o şoaptă chinuitor de seducătoare. Până astă-seară, nu ştiai ce este plăcerea. Dar acum că ştii…

— Trebuie să fiu cu atât mai precaută. Ea se trase înapoi şi reuşi să schiţeze un zâmbet. În plus, tu nu-ţi doreşti o amantă geloasă, care o să vrea să ştie unde ai fost, care să se plângă atunci când o ignori şi să te implore să-ţi împarţi patul doar cu ea. Exact aşa sunt eu. Eu mi-am împins soţul să se apuce de jocuri de noroc, de băut şi de… Dumnezeu mai ştie ce. Nu reuşi să îşi ascundă durerea din voce. Închipuie-ţi numai ce aş putea să te împing să faci. Probabil să te sinucizi.

Furia îi aprinse chipul.

— Tu nu l-ai împins pe prostul ăla de Haversham să facă nimic, la naiba! Din clipa în care l-am cunoscut, mi-am dat seama că este unul dintre nemernicii ăia nepăsători a căror sete pentru mesele de joc şterge orice alt lucru important din viaţa lor. Nu este vina ta!

Cuvintele lui se simţiră asemenea cuţitului unui medic

care explora carnea în căutarea unui glonţ.

— Nu este? Dacă îl făceam fericit acasă…

— I-ai interzis vreodată idiotului să se culce cu tine?

— Nu, dar…

— Te-ai asigurat că mănâncă bine?

— Desigur.

— L-ai întrebat despre locurile prin care se ducea şi ce făcea acolo?

— La început, nu. Ca să fiu sinceră, m-am simţit uşurată că nu trebuia să-mi asum rolul de marchiză în lumea bună când eu nu ştiam ce însemna asta.

— A găsit pe cineva care să te înveţe? Te-a asigurat că eşti în stare să înveţi lucrurile astea? A făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să te simţi în largul tău când îl însoţeai în lumea bună?

Discursul lui mai degrabă înfumurat începu să o enerveze.

— Nu chiar, dar…

— După cum spuneam, a fost un nemernic egoist şi nepăsător. Spune-mi, Christabel, când l-ai întâlnit prima oară, soţul tău paria la jocuri de noroc?

Ea îşi împinse bărbia în faţă.

— Era destul de cumpătat.

— De unde ştii că era cumpătat? A promis vreodată că ajunge undeva pentru ca apoi să nu apară, spunând că-l doare capul sau alte asemenea prostii? El era cel care sugera mereu jocurile de cărţi ca distracţie de seară? Banii lui dispăreau vreodată în mod misterios…

— Termină!

Îi împinse braţul la o parte ca să scape de descrierea lui mult prea exactă despre un bărbat a cărui înclinaţie către jocurile de noroc fusese pusă sub semnul întrebării şi de tatăl ei. De îndată ce puse o anumită distanţă între ei, se întoarse să-l confrunte.

— Îndrăzneşti să spui că era egoist şi nepăsător când tu afişezi zilnic o lipsă de sentimente pentru femeile cu care te culci…

— Femeilor cu care mă culc le pasă la fel de mult de

sentimentele mele cum îmi pasă mie de ale lor. Cu ochi scânteietori, el se apropie iute de ea, fără să-i pese că era gol-goluţ. Vor acelaşi lucru pe care îl vreau eu de la ele... plăcere şi nimic mai mult.

— Eşti sigur? Acesta e motivul pentru care Lady Jenner m-a provocat toată seara? Mai avea puţin şi-mi scotea ochii.

El încremeni.

— Mândria ei a fost rănită, atâta tot.

— Poate. Dar, chiar dacă ai dreptate în privinţa ei şi a celorlalte, chiar dacă îşi doresc numai un lucru de la tine, eu nu pot să fiu ca ele. Deci ne-am întors de unde am plecat. Pur şi simplu, nu pot să fiu genul de amantă pe care ţi-l doreşti. Îmi cunosc firea mult prea bine ca să fac asta.

El scăpă printre buze o înjurătură şoptită.

— Bine. Atunci, poate că n-ar mai trebui să jucăm whist pe dezbrăcate.

— Şi poate că nu ar mai trebui să mă seduci.

El îşi arcui o sprânceană.

— Asta, dulceaţa mea, nu-mi stă în fire.

Îmbujorată, se aplecă să-i ridice lenjeria din locul în care o lăsase pe podea.

— Atunci, poate ar trebui să pleci. Poftim, ia asta!

Cu o privire care putea s-o îngheţe, trecu pe lângă ea fără să-şi ia lenjeria şi se îndreptă spre uşă.

— Păstrează-i. I-ai câştigat pe drept.

— Byrne, te rog, măcar lasă-mă să chem pe cineva să-ţi aducă mantia.

El o privi lung şi enervat.

— După noaptea asta, reputaţia ta o să fie oricum serios afectată. Din moment ce nu pare să te deranjeze, de ce crezi că mie îmi pasă că doi, trei servitori vor cleveti, spunând că am plecat dezbrăcat de la tine de acasă?

— Pur şi simplu, îmi pasă.

El îşi încleştă maxilarul în timp ce puse mâna pe clanţă. Şovăi, apoi înjură din nou şi întredeschise uşa suficient de mult încât să strige.

— Hei, lacheu, adu-mi mantia!

Se auziră bufnituri pe coridor, iar cineva se grăbi să-i îndeplinească dorinţa. Câteva clipe mai târziu, Byrne scoase mâna afară şi reveni cu haina, apoi trânti uşa.

— Lacheul tău şchiopăta. Încă un fost soldat? mormăi el, în vreme ce îşi trase haina pe el şi începu să-şi încheie nasturii cu mişcări smucite.

— Da. Şi-a pierdut un picior.

— Desigur. El scoase un râset răguşit. Numai tu ai angaja un lacheu fără un picior. Îi aruncă o privire întunecată. Eşti cea mai înnebunitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată, ştii asta? Puse din nou mâna pe clanţă. Ne vedem mâine-dimineaţă.

— Poftim? întrebă ea uluită.

— Doamna Watts se întoarce mâine, ai uitat? După ce pleacă, jucăm din nou... Respectabil, n-avea grijă, adăugă el făcând o grimasă. Iar mâine după-amiază mergem la teatru, ca oamenii să ne vadă împreună în societate. Asta, dacă nu cumva ţi se pare că ieşirea nu este suficient de respectabilă pentru o amantă.

— Nu, e în regulă, spuse ea uşor iritată. La urma urmei, nu făcuse decât să-i spună adevărul despre ce simţea. Nu trebuia să se comporte ca un copil în privinţa asta. Îmi place teatrul.

— Bineînţeles că-ţi place, i-o întoarse el. Drama este specialitatea ta.

Acum era o urmă de umor în tonul lui, de parcă recunoştea şi el că reacţionase exagerat. Ea scoase un oftat de care nu fu conştientă.

— Deci ne-am înţeles în privinţa faptului că nu împărţim patul?

— N-o să ne înţelegem niciodată în privinţa asta. O studie cu o privire lungă, înfierbântată, care îi înmuie genunchii. Dar nu sunt genul care să bag femeia cu forţa în patul meu. Pot să aştept până ce se bagă ea de bunăvoie. Un zâmbet diavolesc îi arcui buzele. Pentru că o să vină şi ziua aia. Vine întotdeauna.

Şi cu acea afirmaţie arogantă, plecă.

Ea răsuflă. Dar nici după ce îi auzi cabrioleta plecând

nu reuşi să se relaxeze. Se simţea nefericită, derutată. Neliniştită. Umblând prin încăpere, strânse un ciorap de ici, o bretea de colo, abia făcând diferenţa între ale ei şi ale lui, în vreme ce le aşeză una peste alta pe un scaun şi se rugă să ajungă la etaj fără să fie văzută de servitori.

Îi ridică vesta, iar parfumul lui o învălui din nou – un amestec ciudat şi bărbătesc de dulce şi de mosc. Ţinând materialul brodat pe obraz, simţi cum lacrimile îi înţeapă ochii. Cât de familiar părea să ridice hainele împrăştiate ale unui bărbat! Înainte ca Philip să acceadă la titlu şi să-şi angajeze un valet de lux, ea fusese cea care îi strângea hainele când se întorcea acasă după o noapte lungă petrecută în oraş. Dar hainele lui Philip miroseau a coniac; hainele lui Byrne miroseau a ei. Şi dacă ea ar fi vrut…

Nu, avusese dreptate când îi refuzase oferta. Indiferent cât de tentant era bărbatul şi cât de mult i-ar fi plăcut să experimenteze deliciul de a împărţi patul cu el, sigur avea să regrete la final. Cu un oftat, se cufundă într-un fotoliu. Atunci de ce se simţea de parcă făcuse o greşeală uriaşă?

După ce mână o vreme cabrioleta doar cu mantia pe el, Gavin îşi dori să fi acceptat lenjeria atunci când i-o oferise Christabel. La începutul toamnei, nopţile în Londra erau foarte reci şi umede. Ceaţa se strecura pe sub haina lui, iar frigul îi intra în oase. Fir-ar să fie! Christabel îl dăduse afară când ar fi putut să rămână în patul ei cald şi primitor, făcând dragoste cu ea, cu mişcări lente, uşoare…

— Drăcia dracului, mârâi el când mădularul i se întări din nou.

Femeia aceea avea să îl omoare cu zile. Îşi căută ceasul, apoi îşi dădu seama că îl uitase la ea. Dar nu putea să fie foarte târziu. Putea oricând să se ducă la unul dintre cele mai bune bordeluri ca să-şi satisfacă pofta. Chiar dacă se ducea rareori la prostituate, uneori era necesar. Totuşi, ideea era atât de respingătoare în clipa aceea, încât reduse la tăcere vociferările mădularului lui rebel. Era ciudat. Toată situaţia era ciudată. Nicio femeie care îl dorise – şi care îl excitase – nu refuzase vreodată să-i ofere plăcere.

Aceea trebuia să fie problema – nu o avusese pe Christabel, deci nicio altă femeie nu-l mai tenta. Dar avea să se sfârşească în curând. Urma să fie a lui, iar când avea să se întâmple, cu atât mai mult o să merite aşteptarea. Spre deosebire de idiotul de Haversham, el ştia cum să savureze aşteptarea de a se culca cu o femeie. Spera numai să nu aibă de savurat prea mult timp.

Măcar un lucru bun se întâmplase în noaptea aceea. Acum ştia că strategia lui avea să funcţioneze. După cum spusese ea, nu era precum celelalte femei ale lui. Ceea ce însemna că, de îndată ce o seducea – în cele din urmă, urma să o facă –, avea să fie mai uşor să obţină de la ea tot ce-şi dorea, inclusiv adevărul despre „bunul" ei.

Desigur, erau şi alte riscuri la mijloc. Mai întâi, riscul evident – putea să o lase însărcinată. Se bizuise dintotdeauna pe soţii amantelor lui, care să recunoască vreun copil pe care l-ar fi făcut, în ciuda măsurilor preventive. Totuşi, era bucuros că nu se întâmplase niciodată. Ar fi fost neliniştit să ştie că vreun copil de-al lui era crescut de alt bărbat.

Dar, dacă o lăsa cumva pe Christabel însărcinată, nu exista un soţ care să pretindă că era tatăl copilului. Deci trebuia să fie cu atât mai atent. Amândoi aveau să-şi ia măsuri ca să prevină aşa ceva – existau bureţi pe care femeile puteau să-i folosească. Nu se putea să fie mai dornică decât el să aibă un copil din flori. Aşa că rămâne al doilea risc – Christabel să devină exact genul de amantă despre care îi vorbise. Riscul ca ea să fie o harpie geloasă, imprevizibilă, posesivă. Chicoti când i se năzări în minte o imagine cu ea scoţând o puşcă şi trăgând în toate femeile care îi atrăgeau atenţia. Când îşi dădu seama că ideea i se părea interesantă, umorul i se nărui brusc. Niciun crai care se respecta nu-şi dorea o femeie care să aştepte cu nerăbdare venirea lui în fiecare noapte, să-i soarbă fiece cuvânt, să se uite la el cu un dor atât de adânc încât…

Înjură în şoaptă. Iată ce se întâmpla când te asociai cu femei respectabile! Îţi băgau în cap idei la care altfel nu te-ai fi gândit niciodată.

Viaţa lui îi plăcea exact aşa cum era. Voia să o facă amanta lui pentru că o dorea, dar ea trebuia să se obişnuiască să nu aştepte de la el mai mult de atât. Cu siguranţă, îndărătnica văduvă Haversham putea să fie convinsă să accepte mersul lucrurilor, în cele din urmă.

Şi dacă asta însemna ca lumina din ochii ei şi pasiunea din inimă să dispară? Cu o înjurătură, plesni frâiele ca să zorească pasul cailor. Astfel de gânduri îl făcuseră să fie nebun după Anna Bingham. Nu avea să se mai lase niciodată pradă unor astfel de aiureli sentimentale. Niciodată.

Câteva minute mai târziu, ajunse la casa lui din elegantul cartier Mayfair. Înainte să oprească, un grăjdar se grăbi să-l întâmpine, iar majordomul lui tinerel apăru la fereastră. Gavin plătea bine pentru o asemenea atenţie noaptea târziu – el ajungea târziu şi nu-i plăcea să deranjeze ori să trezească vreun servitor. Întreaga lui casă funcţiona pe ideea că dimineaţa era noapte, iar noaptea era dimineaţă. De fapt, era devreme pentru el, dar nevoia disperată de haine îl împiedicase să meargă direct la club de la Christabel de acasă. Opri trăsura, întinse frâiele grăjdarului şi coborî, înjurând lipsa cizmelor când picioarele atinseră pietrişul.

Majordomul ieşi afară.

— Domnule, aveţi nevoie de ajutor?

— Nu, mă descurc.

Gavin merse cu grijă până la treptele de la intrare, apoi îşi scutură pietrele dintre degetele de la picioare.

Majordomul nu spuse nimic despre absenţa cizmelor şi a ciorapilor lui Gavin; ştia ce să facă în astfel de situaţii. Dar, în timp ce Gavin urcă treptele, bărbatul veni în grabă să-l întâmpine, în loc să-l aştepte în capul scărilor, ca de obicei.

— M-am gândit că vreţi să ştiţi, domnule… aţi primit un mesaj de la Bath. Mesagerul aşteaptă înăuntru răspunsul dumneavoastră. Tocmai vă trimisesem vorbă la club când aţi apărut.

Bath. Se încordă.

— Mulţumesc, Jenkins.

Urcă treptele rămase două câte două. Chemarea la Bath nu era niciodată de bun augur. Mesagerul din Bath îl întâmpină în capul scărilor şi îi întinse, fără cuvinte, o misivă sigilată. Gavin gemu. Misivele sigilate nu aduceau niciodată veşti bune.

O deschise, apoi citi în grabă mesajul. Chiar dacă tensiunea se risipi, asta nu schimba cu nimic ce trebuia să facă.

— Jenkins, de îndată ce se întoarce grăjdarul, trimite-l să-mi pregătească trăsura. Vreau să plec într-o oră. Şi adu-mi nişte hârtie şi o peniţă. Trebuie să scriu un bilet sau două înainte să plec.

Jenkins încuviinţă din cap.

— Mă ocup de îndată, domnule.

Ieşirea la teatru cu Christabel de a doua zi trebuia să aştepte. Dar avea să se revanşeze faţă de ea. Găsea el vreun fleac în Bath înainte să se întoarcă.

Nu trebuia să stea prea mult. Mesajul spunea că situaţia nu era atât de gravă. Avea să plece în seara aceea, urma să îşi petreacă ziua discutând cu doctorul ca să se asigure că totul era într-adevăr în regulă, urma să rămână noaptea următoare şi apoi să se întoarcă a treia zi.

Avea să piardă numai o zi sau două din pregătirea lui Christabel pentru petrecerea lui Stokely. Nu era ceva care să afecteze situaţia. Putea chiar să fie în avantajul lui să o ţină puţin pe ace. Putea să fie mai dispusă să dezvăluie adevărul despre bunul ei dacă avea impresia că interesul lui de a o ajuta scădea. Făcu ochii mici. Dacă stătea să se gândească, Rosevine nu era prea departe de drumul dintre Londra şi Bath. Poate că trebuia să se oprească în zonă pe drumul de întoarcere. Câteva guinee date bârfitorului potrivit din sat puteau să-i aducă nişte informaţii despre ea şi familia ei. O mulţime de lorzi păstrau servitorii cu experienţă ai celui care deţinuse titlul înaintea lor, aşa că se putea ca administratorul să locuiască în continuare la Rosevine. Era vremea să înceapă să atace povestea din alte unghiuri, ca să se asigure în cazul unei pierderi. Pentru

că, indiferent dacă Lady Haversham ştia sau nu, el avea de gând să descopere adevărul, într-un fel sau altul.

Capitolul 10

Dacă ai nevoie de fidelitate, cumpără-ţi un cocker Spaniel. Nici o amantă nu câştigă fidelitatea iubitului ei.
Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Christabel se trezi singură după o noapte furtunoasă, presărată cu vise erotice. Byrne – blestemat fie sufletul lui – îi apăruse în fiecare în parte, cu sărutările lui mistuitoare şi mângâierile tainice. Cum avea să reziste în săptămânile următoare? Sau o săptămână la Lord Stokely, unde toată lumea se aştepta să se poarte de parcă erau intimi? Sigur Byrne va profita de situaţie sărutând-o şi atingând-o după bunul-plac, înflăcărându-i pasiunile la fiecare pas. Se întoarse pe o parte, apoi făcu ghem perna pe care o strângea între sâni... Sânii ei mult prea sensibili, care dureau...

Doamne sfinte! Ce făcea? Ce licoare secretă îi dăduse bărbatul acela ca să o facă atât de conştientă de trupul ei? Nu-şi mai dorise niciodată să se atingă prin locuri nepermise şi totuşi, noaptea trecută, chiar băgase mâna sub cuvertură ca să se frece acolo.

Ba, mai rău, îi plăcuse. Nu se presupunea că femeile respectabile dispreţuiau astfel de lucruri? Ştiuse dintotdeauna că nu era ca alte femei, dar nu bănuise niciodată că, în sinea ei, era o desfrânată. Până când apăruse Byrne.

Cu un oftat, îşi apăsă obrazul înfierbântat pe pernă. Poate că pur şi simplu trebuia să lase lucrurile să-şi urmeze calea firească. Cel mai important lucru era să pună mâna pe scrisori. Şi nu era mai uşor dacă nu trebuia să se ferească neîncetat de el?

Gemu. Oh, Doamne, se întâmplase! O convinsese deja să lase garda jos. Curând, avea să îi facă mărturisiri despre

papa, Maiestatea Sa şi ziua aceea fatidică din urmă cu douăzeci şi doi de ani.

Fu zguduită de o tresărire. Nu trebuia să-l lase pe prinţul păcatului să o prindă cu săruturile şi mângâierile lui, indiferent cât erau de ispititoare. Era prea periculos. Voia să stabilească nişte reguli clare. Niciun contact fizic, mai puţin când era absolut necesar. Lecţiile de whist urmau să aibă loc cu uşile de la salon deschise. El nu putea să-şi continue seducţia, chiar dacă…

Un ciocănit la uşă anunţă intrarea Rosei cu tava pentru micul dejun.

— Bună dimineaţa! spuse veselă camerista în timp ce aşează tava şi se duse să tragă draperiile. Sper că somnul în plus v-a făcut bine.

Christabel se ridică în pat.

— Somnul în plus… Ce oră este?

— Aproape ora prânzului.

— Oh, la naiba! murmură ea, în timp ce dădu cuverturile deoparte. El şi croitoreasa vor ajunge dintr-un moment în altul. Trebuie să mă pregătesc.

Nu voia ca el să-şi dea seama ce noapte neliniştită avusese. Un crai ca el avea să ştie exact de ce dormise prea mult. Şi ce sau cine îi populase visele.

— Dacă vorbiţi despre domnul Byrne, spuse Rosa, a sosit un mesaj de la el de dimineaţă.

Christabel aruncă o privire spre tavă, unde într-adevăr un bileţel sigilat se afla între cafeaua fără de care nu putea să trăiască şi farfuria cu biscuiţii cu unt fără de care ar fi trebuit să trăiască, dar nu o făcea niciodată.

De ce îi scrisese un bileţel? Urma să sosească peste câteva clipe. Bileţelul era scurt şi la obiect:

Draga mea Christabel,

Regret că nu pot să te însoţesc la teatru astă-seară. Afaceri urgente îmi cer prezenţa în Bath. Nu sunt sigur cât timp voi fi plecat, dar te voi vizita de îndată ce revin. Între timp, poate că vei dori să citeşti cărţile despre whist pe

care ţi le trimit. De asemenea, poate că îţi vei dori să exersezi Patience[4]*.*

Cu sinceritate,

Byrne

Ea se holbă la bileţel, apoi îl mototoli în pumn. Dintre toate lucrurile arogante şi impertinente… Făcuseră o înţelegere, la naiba, iar acum plecase la Bath fără să se mai gândească la lecţiile ei!

Lecţii.

— Rosa! Bileţelul a venit cu nişte cărţi?

— Cred că da. Le are lacheul. Cu un zâmbet, Rosa strânse hainele pe care Christabel le aruncase pe un scaun cu o seară în urmă. Deci ce are de spus domnul Byrne?

— A trebuit să plece la Bath pentru afaceri. Ea aruncă bileţelul deoparte. Dumnezeu ştie când se întoarce.

— Pun pariu că nu peste mult timp, mai ales că şi-a lăsat asta aici. Cu un rânjet, Rosa ridică o pereche de indispensabili bărbăteşti. Să-i spăl şi să-i păstrez pentru viitoarele lui vizite?

Obrajii lui Christabel luară foc.

— Din partea mea, poţi să-i arzi. Sărind din pat, Christabel se plimbă prin cameră. I-am câştigat de la el într-un joc de cărţi aseară.

— Aţi învins cartoforul?

— Da, de parcă m-ar fi ajutat cu ceva.

Rosa zâmbi.

— De ce zâmbeşti? întrebă Christabel arţăgoasă.

— Fără motiv. Rosa împături halatul cu meticulozitate. Este doar… ciudat că aţi câştigat. Poate că era distrat?

Distrat, cum să nu. Plănuind cum să-i dea jos hainele şi să o facă a lui. Iar când planurile nu îi aduseseră succesul aşteptat, plecase valvârtej la Bath, fără să se gândească vreo clipă la faptul că petrecerea lui Lord Stokely avea loc

---

4 Joc de cuvinte. *Patience* - în original, în engleză - este numele unui joc de cărţi care necesită un singur jucător (precum solitaire), dar înseamnă şi răbdare, (n.tr.)

peste mai puţin de două săptămâni. O făcuse pentru că refuzase să se culce cu el? Ce gând oribil! Se putea ca pasiunea lui să fie atât de puternică, încât un refuz îl făcea să-şi piardă cumpătul?

Cumva, nu părea ceva tipic pentru cumpătatul Byrne pe care îl cunoştea ea.

— Vreţi să vă îmbrăcaţi? întrebă Rosa.

— Da, bineînţeles.

Indiferent ce făcea Byrne, ea trebuia să continue planul lor. Ceea ce însemna să meargă la întâlnirea cu croitoreasa.

În timp ce Rosa o ajută să îşi pună altă rochie de doliu urâtă, mintea lui Christabel reveni la plecarea lui Byrne. Ce putea să considere la Bath drept afacere? Nu auzise că deţinea vreun club acolo. Deci, dacă plecarea nu avea de-a face cu afacerile legate de jocurile de noroc…

Păli. Dacă era vorba despre o femeie? Se putea prea bine să aibă acolo o amantă secretă, care să nu ezite să satisfacă dorinţele pe care Christabel i le refuzase. Aşteptă cu nerăbdare ca Rosa să-i încheie nasturii. Doamne, dacă Byrne avea o amantă în Bath…

Şi dacă avea? El nu era al ei. Nu spusese niciodată că nu putea fi cu alte femei. El nu contestase niciodată afirmaţia lui Lady Jenner care zisese că era incapabil de fidelitate. Aşadar, de ce trebuia să presupună că, doar pentru că o sărutase şi o mângâiase, ea însemna ceva pentru el?

Naiba să-l ia! Tocmai de aceea nu voise ca el să o atingă. Ştiuse exact cum avea să îi afecteze inima nechibzuită.

Nu, nu inima. Doar mândria şi simţul dreptăţii. Cum îndrăznea să plece la Bath în mijlocul înţelegerii lor? Să-şi exerseze răbdarea… Când urma să se întoarcă, avea să-i dea o lecţie de neuitat. Câtă impertinenţă să-i dea sfaturi despre răbdare când el ignora înţelegerea lor!

Un ciocănit în uşă o smulse din gândurile ei.

— Milady, spuse una dintre servitoare, a venit croitoreasa.

— Transmite-i că o să cobor în scurt timp, spuse Christabel.

Rosa o obligă să se aşeze pe un scaun ca să-i aranjeze părul şi să-i dea o formă respectabilă. Pe măsură ce peria trecu prin şuviţele lui Christabel prea repede ca să fie plăcut, ea încearcă să-şi domolească supărarea provocată de Byrne. Cel puţin în acea zi putea să aibă o discuţie rezonabilă cu croitoreasa, fără să se ocupe de privirile înflăcărate ale bărbatului care îi spuneau că îşi dorea să dezmierde şi să sărute fiecare părticică…

Blestemă când i se înmuiară genunchii. Naiba să-l ia pentru că o transformase într-o femeie prostuţă, capabilă să leşine doar pentru că îi zâmbise! Philip nu o făcuse niciodată.

— Gata, spuse Rosa. Destul de bine pentru croitoreasă, nu-i aşa?

— Da. Şi probabil că ar trebui să stai departe de ea. Nu-i place să aibă în preajmă cameristele doamnelor.

Înainte ca Rosa să apuce să protesteze, Christabel sări în picioare şi ieşi grăbită din încăpere. În acea zi, doamna Watts avea o asistentă cu ea, o femeie destul de tânără, cu cârlionţi castanii dezordonaţi, care se aplecă într-o reverenţă adâncă atunci când Christabel intră în salon. Era un lucru cu care Christabel nu avea să se obişnuiască niciodată – curtoaziile pe care le primea datorită poziţiei nobile pe care o deţinea. Nu se simţea cu adevăr marchiză, ci mai degrabă fiica unui general, fata lui rebelă, care îl dezamăgise şi sigur nu merita niciun fel de reverenţă.

— Milady, spuse croitoreasa, am adus rochia pe care domnul Byrne o voia pentru astă-seară. Mai aveţi nevoie de ea acum, că domnul a trebuit să plece din oraş pentru afaceri?

Doamna Watts se referea la rochia de doliu modificată? Aceea nu trebuia să fie gata pentru azi? Nu că avea vreo importanţă, din moment ce Byrne era plecat.

— Nu, nu cred că am nevoie de ea astă-seară.

— Poate să fie gata dacă aveţi nevoie de ea. După ce o probaţi, putem să facem ajustările necesare înainte să

plecăm. De fapt, de aceea am adus-o pe Lydia. Ea e mai rapidă cu acul.

Numele Lydia răscoli amintirea lui Christabel.

— Chiar este în regulă. N-am de gând să ies diseară.

— Cum doriţi, spuse doamna Watts cu respect. Atunci o să vedem doar cum vă vine. Dă-te deoparte, Lydia, ca Excelenţa Sa să vadă rochia de seară.

„Rochia de seară?”

Lydia se dădu la o parte, iar Christabel văzu rochia ce se afla în spatele ei, aranjată pe canapea. Era superbul satin trandafiriu, transformat în cea mai frumoasă rochie pe care şi-ar fi putut-o imagina vreodată.

— Dumnezeule! şopti Christabel.

Doamna Watts încremeni.

— E pe gustul dumneavoastră, milady?

— Nu… Adică, da… E minunată. Pur şi simplu, minunată!

Croitoreasa se relaxă.

— Atunci domnul Byrne o să fie mulţumit. A insistat să fie gata astă-seară.

Ieşirea lor la teatru. Rochia fusese gândită pentru ea. În ciuda propriilor sentimente, se întoarse tulburată. Probabil plătise o sumă exorbitantă ca să fie gata atât de repede doar pentru că ea admirase materialul.

Ochii i se umplură de lacrimi. Chiar când îşi dorea să-l urască, el făcea un astfel de gest.

— Vreţi să o probaţi? întrebă doamna Watts.

— Da, vă rog, răspunse Christabel.

Nici măcar nu se mai deranjă să-şi ascundă încântarea. De îndată ce îmbrăcă rochia, iar doamna Watts o întoarse spre oglindă, rămase cu gura căscată. Cine era creatura aceea splendidă care se uita la ea?

Nu-i păsase niciodată prea mult de rochii, fiindcă oricum nu avusese niciodată o rochie în care să arate frumoasă. Trandafiriul îi colora obrajii, iar croiala subtilă a fustei ascundea rotunjimea pântecului, atrăgând atenţia asupra sânilor ei superb dezvăluiţi. Iar când se întoarse, satinul îi alunecă pe şolduri, apoi i se mulă superb pe

forme.

Obrajii i se înroşiră. Se simţea dezbrăcată şi desfrânată, chiar dacă rochia nu arăta mai multe decât arătau rochiile lui Lady Draker şi Lady Iversley cu două nopţi înainte. Dar ceva în felul în care îi sublinia calităţile, cum spusese Byrne…

— Dacă lipsa înfloriturilor o deranjează pe milady, spuse doamna Watts, înţelegându-i greşit tăcerea prelungă, ne ia doar o zi să adăugăm nişte trandafiri de satin de-a lungul tivului.

— Nu, este perfectă, şopti ea. Absolut perfectă.

Şi perfectă pentru ea. Aşa cum Byrne ştiuse că avea să fie.

— De îndată ce adăugaţi săculeţul asortat şi pălăriuţa adorabilă… Doamna Watts se uită în jur. Oh, Doamne, trebuie să le fi uitat în trăsură! Femeia se încruntă. Dacă nu cumva le-am lăsat cu totul…

— Să mă duc să le iau, doamnă? întrebă Lydia.

— Nu, nu, nici nu-mi amintesc dacă le-am luat cu mine. Mă duc eu, iar dacă este nevoie, trimit un lacheu înapoi.

Croitoreasa ieşi iute şi o lăsă pe Christabel singură cu tânăra Lydia. Fata se aventură mai aproape.

— Vă stă minunat, milady. Domnul Byrne o să fie fermecat.

Fermecat. Un cuvânt ciudat de sofisticat pentru o simplă asistentă de croitoreasă.

— Aşadar, îl cunoşti?

Fata se înroşi.

— Da, milady. El mi-a găsit slujba asta la doamna Watts.

Christabel clipi nedumerită. Dintr-odată, îşi dădu seama. El spusese că mica lui Lydia îl părăsise pentru a lucra într-un magazin de rochii. Dumnezeule, era acea Lydia, tânăra atrăgătoare după care Byrne fusese topit.

— Cum să nu, spuse ea sarcastic.

În mod surprinzător, Lady Jenner nu îi stârnise gelozia, dar tânăra aceea o făcuse.

Tonul ei provocă o neliniște ce întunecă trăsăturile fetei.

— El v-a... adică... Excelența Voastră știe cum l-am întâlnit pe domnul Byrne?

— La whist, nu-i așa? spuse ea sec.

Fata părea de-a dreptul panicată.

— Oh, milady, vă rog să nu mă dați de gol! O să fac orice vreți, numai să nu-i spuneți doamnei Watts că eu și Jim am fost trișori la cărți. Vă rog, vă rog, nu mă trimiteți la magistrat!

— Nu, bineînțeles că nu! De ce crezi că aș face așa ceva?

Femeia o privi cu prudență.

— Sunteți amanta domnului Byrne, nu-i așa?

Christabel se înroși.

— Ce legătură are asta?

— Amanta pe care a avut-o înainte – acea Lady Jenner – m-ar fi dat în vileag din pură dușmănie.

— Fără îndoială, murmură Christabel. Totuși, eu nu sunt așa de groaznică. Dar recunosc că sunt confuză. Doamna Watts nu știe deja trecutul tău? Din moment ce Byrne ți-a găsit slujba...

— I-a spus că sunt fiica unui arendaș de la moșia lui din Bath.

Se uită mirată la femeie.

— Byrne are o moșie?

— Oh, Doamne, nu trebuia să spun, dar m-am gândit că, fiind amanta lui, știți! Cu ochii în lacrimi, Lydia își împături și despături șorțul între degete. Mie și doamnei Watts ne-a zis să nu spunem nimănui, iar acum eu am...

— E în regulă, o să-ți păstrez secretul cu sfințenie, o liniști Christabel pe fată, dar mintea i se învârtea în toate direcțiile.

Byrne chiar se dusese la Bath cu afaceri. Dar cine să-și fi închipuit că deținea pământ și în afara Londrei? Din toate bârfele pe care le auzise despre el, nimeni nu menționase vreodată așa ceva.

— L-am cunoscut de curând pe domnul Byrne.

Şi era limpede că îşi ţinea secrete toate aspectele vieţii lui.

— Presupun că i-ai vizitat moşia, nu?

— Nu, milady. Din ce motiv?

— Pentru că tu şi el aţi...

Fata făcu ochii mari.

— Oh, nu, noi niciodată... Nu că m-ar deranja, fiindcă el a fost atât de bun cu mine! Dar nu s-a aşteptat niciodată la asta, nici măcar în noaptea în care Jim a fost atât de crud încât să mă lase cu el.

Tâmplele lui Christabel începură să zvâcnească.

— Credeam că tu şi prietenul tău Jim aţi jucat un joc de cărţi mai deocheat cu Byrne şi Lady Jenner.

Fata se înroşi.

— Da, am jucat. Iar când femeia aia îngrozitoare... Ea se opri. Iertaţi-mă, n-ar trebui să vorbesc aşa despre ea.

— Este în regulă. E tare urâcioasă, nu-i aşa?

— L-a atras pe Jim al meu în patul ei, spuse Lydia hotărâtă, iar pe mine m-a lăsat cu domnul Byrne. Vocea ei se îmblânzi. Dar a fost un gentleman, nu m-a atins cu un deget, chiar dacă eram... Ei bine... goală. A putut să-şi dea seama numaidecât că eu... îşi împinse bărbia înainte. Eu am fost educată mai bine, vedeţi dumneavoastră. Tata a fost un gentleman de ţară. Aproape că i-am frânt inima când am fugit cu Jim. Dar am crezut că Jim voia să se însoare cu mine şi, de îndată ce reputaţia mea a fost ruinată, starea lui s-a înrăutăţit tot mai mult până când... Ea se opri cu un oftat îndurerat. Oricum, domnul Byrne a spus că poate să-mi găsească o slujbă respectabilă dacă vreau. Aşa am ajuns să lucrez pentru doamna Watts.

— Înţeleg.

Da, înţelegea foarte multe. Byrne vorbea ca un crai, dar undeva în sufletul lui cinic se găsea un sâmbure de bunătate.

Doamna Watts se întoarse cu celelalte obiecte, dar, în vreme ce Christabel probă „pălăriuţa adorabilă”, mintea îi era în altă parte.

Ce avea să facă cu ticălosul acela? „Fata a fost doar o

distracţie de o noapte”. Pufni. Ce mincinos! Vorbea de parcă era cel mai mare depravat din lume, dar nu încercase să o oblige pe tânăra Lydia – sau pe Christabel – să se culce cu el.

Şi avea o moşie – o moşie, pentru numele lui Dumnezeu! Mai rămânea să audă că omul se ducea frecvent la biserică.

„Ai grijă!”, îi şopti conştiinţa ei. „Aşa începe – devii mai moale cu un domn pentru că dă dovadă de anumite merite, apoi singurul lucru pe care îl mai ştii este că te duci la fund. Byrne are secrete – ar trebui să fie un motiv întemeiat ca să fii prudentă. Şi te ajută doar ca să câştige un titlu de baron. Nu uita asta!” Nu avea să uite. Dar nici nu presupunea că Byrne era chiar diavolul care voia să pară. Terminară, aşa că ieşi alături de croitoreasă şi de Lydia, în vreme ce femeia vorbi voioasă despre rochii şi când aveau să fie gata. Doamna Watts se urcă în trăsură, dar, când Christabel vru să urce scările înapoi, Lydia se scuză şi i se alătură.

— Mulţumesc, milady, că-mi păstraţi secretul, şopti ea. Domnul Byrne este norocos să vă aibă… prietenă.

— Sper că ai dreptate. Aşteptă până ce fata urcă în trăsură, apoi intră în casă şi îl căută pe cel mai apropiat lacheu. Înţeleg că domnul Byrne a lăsat nişte cărţi pentru mine.

— Da, milady, le am chiar aici.

Când i le întinse, ea spuse:

— O să am nevoie şi de un pachet de cărţi. Ştii ce s-a întâmplat cu cele pe care le aveam aseară?

— Sunt în birou, răspunse lacheul. Vi le aduc imediat. Când plecă şchiopătând să le aducă, îi spuse: O să jucaţi Patience, nu-i aşa?

Ea se uită lung la el, apoi oftă. „Să exersezi Patience”. Desigur. Nu era whist, dar măcar erau cărţi. Byrne ar fi considerat că era mai bine decât nimic.

Nu voia să-l dezamăgească. Atunci când urma să se întoarcă, ea avea de gând să-i arate că putea să-l facă mândru, chiar şi la petrecerea lui Lord Stokely.

Capitolul 11

Întotdeauna am angajat servitori foarte discreţi şi bine făcuţi pentru că uneori doar un servitor stă între tine şi un amant pe care vrei să îl eviţi.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

În seara celei de-a doua zile fără Byrne, Christabel deveni neliniştită. Citise cărţile şi exersase Patience până ce nu mai văzu decât cărţi în somn. Purta chiar şi o rochie nouă, trimisă în grabă de doamna Watts.

Şi totuşi, nici urmă de Byrne. Dacă hotărâse să petreacă o săptămână la ţară? Dacă începuse să-şi regândească demersul?

Era măcinată de astfel de gânduri, când primi o felicitare ornată. Sigur era de la Byrne. O deschise cu nerăbdare, uimită să găsească înăuntru o invitaţie la petrecerea lui Lord Stokely scrisă cu litere aurii. Inima începu să-i bată cu putere. Byrne reuşise. Era invitată. Uluitor!

Sări în picioare. Din păcate, mai aveau doar o săptămână şi jumătate şi era tot mai aproape de a deveni expertă la whist. Gata cu aşteptatul, trebuia să dea de Byrne! Sau măcar să-i trimită un mesaj la moşie despre invitaţie.

Îşi chemă trăsura, dar habar nu avea cum să dea de el. Nici măcar nu ştia adresa reşedinţei lui de la oraş, darămite a moşiei.

Dar Lord Draker ştia. Dar nu spusese Lady Draker că în perioada aceea plecau la ţară? Şi numai Dumnezeu ştia unde locuia familia Iversley. În plus, poate că plecaseră şi ei la ţară.

Măcar exista un loc unde erau destui oameni care îl cunoşteau bine pe Byrne şi care puteau să-i spună ce avea nevoie să afle. Şi, din fericire, vizitiul ei părea să ştie

amplasamentul exact al Lebedei Albastre, pentru că o duse direct acolo.

În timp ce coborî din trăsură, şovăi. Clădirea puternic luminată de pe strada St. James arăta mai degrabă descurajant. Sunete de râsete evident bărbăteşti pluteau în aerul nopţii, iar uşa masivă de la intrare din lemn de stejar, cu un ciocan de alamă ciudat şi auster, parcă urla: „Nu acceptăm femei!”

Îşi strânse pe corp noul şal de mătase. Lacheul se apropie şchiopătând.

— Vreţi să vă ajut cu ceva, milady?

— Nu. Ea prinse curaj. Aşteaptă aici. Vorbesc eu cu uşierul.

Nu trebui să meargă mult. Bătrânul servitor, scrobit şi acru în uniforma lui de un albastru imaculat, o întâmpină în capul scărilor înainte să apuce să bată.

— Iertaţi-mă, doamnă, dar acesta este un club doar pentru gentlemani. Dacă doriţi să vorbiţi cu un anumit domn, pot să-i transmit că îl aşteptaţi afară.

— Îl caut pe proprietar, domnul Byrne. Cum trăsăturile tăbăcite ale omului nu se schimbară, minţi: Avem o întâlnire astă-seară, dar nici n-a apărut, nici nu mi-a dat de veste. Poate ştiţi unde este?

Portarul păru precaut.

— Şi cine să-i spun că-l caută, doamnă?

Byrne era acolo? Când revenise în oraş? Înfuriată peste măsură, aproape că rosti apăsat: „Spuneţi-i că amanta lui este aici!”, dar nicio doamnă atentă la reputaţia ei n-ar fi spus un asemenea lucru.

— Aş prefera să nu-mi dau numele, spuse ea cât putu de imperios. Dar sunt o prietenă specială.

Purtarea ei păru să îi dea omului de gândit. Îi studie rochia nouă din muselină cu picăţele verzi, pălăria şi umbrela asortate, apoi se uită în spatele ei, la trăsura de oraş a lui Philip, pe care o moştenise. Apoi trăsăturile lui rigide deveniră din cuviincioase panicate.

— Lady Haversham? şopti el.

Ea clipi, apoi încuviinţă din cap.

— Iertare, milady, trebuie să fi înţeles greşit. Domnul Byrne trage un pui de somn în birou. Când s-a întors de la Bath, a spus să-l trezesc la ora 19 ca să vină la dumneavoastră. Trebuie să fi înţeles greşit ora. Dar n-a spus că este aşteptat la o întâlnire şi am presupus…

— În regulă, spuse ea repede, ascunzându-şi uimirea.

— Îmi pare tare rău, milady, că greşeala mea v-a făcut să veniţi până aici. Mă duc să-l trezesc numaidecât.

— Nu, nu faceţi asta. Se gândi iute. Aceea era şansa să-i vadă celebrul club şi să afle mai multe despre enigmaticul Byrne. Lăsaţi-l să doarmă! Dacă mă conduceţi în biroul lui, o să aştept până când se trezeşte. Îşi arcui cu aroganţă o sprânceană. Asta dacă nu cumva nu mi se permite.

Uşierul şovăi, dar instinctul de supravieţuire trebuie să fi câştigat în faţa regulilor.

— Domnul Byrne primeşte din când în când doamne în birou. Sunt convins că nu o să se supere dacă îl aşteptaţi acolo. Coborî vocea. Iar dacă Excelenţa Voastră o să fie atât de bună încât să-i spună, atunci când se trezeşte, că n-am vrut să rateze întâlnirea…

— O să-i spun pur şi simplu că am ajuns mai devreme cu câteva clipe şi te-am implorat să nu-l trezeşti. Ceea ce era absolut adevărat, îi aruncă portarului un zâmbet înţelegător. La urma urmei, nu trebuie să ştie când am ajuns.

Chipul uşierului fu inundat de un aer de uşurare.

— Vă mulţumesc, milady, vă mulţumesc. Domnul Byrne a fost foarte bun cu mine şi nu vreau să-i dau motiv să-mi pună la îndoială capacitatea de a-mi face treaba.

I se strânse inima auzind neliniştea sărmanului om, făcând-o să-şi regrete minciuna nevinovată.

— Nu-mi pot imagina de ce ar face asta. Mie îmi păreţi foarte potrivit.

— Mulţumesc, milady. El se îndreptă mândru din spate. Unii dintre membrii mai tineri se plâng că sunt prea bătrân pentru slujba asta. Din fericire, domnul Byrne apreciază avantajele pe care le are un bărbat cu

experienţă.

Ea îşi înăbuşi un zâmbet.

— Bineînţeles că le apreciază. Întotdeauna este de preferat personalul cu experienţă.

În ciuda faptului că Byrne o tachina, se părea că ea nu era singura persoană care avea o slăbiciune pentru servitorii lipsiţi de noroc. Uşierul se încruntă.

— Oh, dar vai de mine, stau aici şi trăncănesc ca un bătrân nebun, în timp ce Excelenţa Voastră aşteaptă. Cu un gest discret din cap, îi arătă un colţ al clădirii. Sunt sigur că Excelenţa Voastră ar prefera să intre pe unde nu poate fi văzută. Cereţi trăsurii să vă ducă în spate. Bateţi la uşa verde şi vă dau chiar eu drumul.

— Mulţumesc. Apreciez foarte mult ajutorul dumneavoastră.

Revenită în trăsură, scoase o monedă dintr-una din noii ei săculeţi, toţi mult prea mici ca să cuprindă un pistol. Fără îndoială, trebuia să-i mulţumească lui Byrne pentru asta. De îndată ce se îndreptară spre intrarea din spate, uşierul o lăsă înăuntru şi acceptă moneda cu o încuviinţare din cap şi mulţumiri şoptite. Înainte să o conducă printr-un coridor privat, zări în treacăt câteva coloane greceşti, un covor surprinzător de auster, candelabre de cristal scumpe şi busturi de bronz expuse pe piedestal. Părea un club foarte aristocratic pentru un bărbat care îşi petrecuse copilăria printre escroci. Trebuia să fi muncit din greu ca să ajungă acolo.

După ce o conduse în biroul lui Byrne, uşierul şopti:

— Iertaţi-mă că spun asta, milady, dar păreţi prea… hm… prea bună ca să fiţi una dintre prietenele speciale ale domnului Byrne.

— Serios? Mă mir.

Aruncă o privire spre locul în care Byrne era întins pe o canapea, doar în cămaşă, cu vesta descheiată, iar haina şi lavaliera aruncate pe spetează. Când dormea, trăsăturile lui erau ciudat de nevinovate.

— Încep să cred că nimeni nu este vreodată ceea ce pare, zise ea. Din instinct, prinse mâna uşierului şi o

strânse iute. Mulţumesc din nou pentru ajutor.

Mormăind un răspuns, bărbatul se înroşi, apoi ieşi.

Se apropie şi îl privi pe Byrne, a cărui epuizare era evidentă după liniile adânci din jurul gurii şi paloarea cenuşie. Iar ea crezuse că nu-i păsase de pregătirile lor pentru petrecerea lui Lord Stokely… Era limpede că îşi dăduse toată silinţa să ajungă în Bath şi să se întoarcă într-un timp atât de scurt, ocupându-se între timp şi de problemele urgente de la moşie, care îi solicitaseră atenţia. Sărmanul! Se întinse pentru a-i mângâia obrazul, apoi se gândi mai bine. Nu voia să-l trezească până ce nu avea ocazia să-i examineze biroul. Cunoscând firea secretoasă a lui Byrne, avea să o gonească imediat de acolo de îndată ce se trezea.

Se apropie încet de birou şi observă registrele deschise. Ştia puţină contabilitate, căci îl supraveghease adesea pe administratorul lui Philip în absenţa lui, aşa că răsfoi paginile, uimită de grija cu care erau păstrate. Scrisul de mână sigur era al lui Byrne – îl recunoştea din bileţel. Chiar dacă nu fusese niciodată la şcoală, înţelegea noţiunile de contabilitate suficient de bine încât să-şi ţină singur propria afacere. Autodidact, îi spusese el. Uimitor!

Apoi se întoarse spre hârtiile frumos aranjate pe birou – chitanţele, scrisorile către birourile de licenţiere, articolele de ziar îngrijit decupate şi coloanele de bârfe atent marcate, cu nume subliniate. Ea înghiţi în sec, amintindu-şi cuvintele lui Lady Jenner despre faptul că el părea să ştie întotdeauna totul. Îi aruncă o privire ca să-şi dea seama dacă mai dormea, apoi se aşeză pe scaunul lui şi se uită prin decupaje. Erau sute – de prin ziare de provincie, fiţuici ieftine din Londra, liste de transport maritim. Fiecare avea ceva marcat – un rând, un nume, o dată – şi erau prinse pe categorii. Pe unele le înţelegea – cele despre legile pentru jocurile de noroc erau evidente. Dar restul parcă erau scrise în greacă pentru ea.

Apoi zări sacul aşezat lângă scaun, evident aruncat acolo în grabă la sosire. Cu sângele clocotind în vene, îl luă şi îl deschise cu mare atenţie, aruncând în permanenţă

priviri furişe spre canapea.

Ţinându-l deschis în poală, examină hârtiile dinăuntru. Majoritatea aveau legătură cu moşia lui – încă nu-i venea să creadă că avea o moşie –, dar mai era o bucată de hârtie împăturită şi îndesată între două documente neimportante care îi atrase atenţia. Pe ascuns, o deschise. La început, nu era sigură despre ce era vorba – arăta ca un amalgam de notiţe. Apoi văzu cuvântul „Ilsley". Rosevine se afla la doi kilometri de Ilsley. Şi nu era departe de drumul spre Bath.

Frica o prinse în ghearele ei. Studie hârtia la repezeală, dar nu reuşi să descifreze prea mult din cele scrise. Se părea că Byrne avea un cod pentru notiţele lui. Remarcă o notă care îi reţinu atenţia – data la care ea şi *papa* plecaseră din Anglia spre Gibraltar. Panicată, examină celelalte notiţe, dar nu îşi dădu seama dacă menţionau ceva important.

Nu conta. Faptul că Byrne notase data însemna că pusese întrebări. Şi, chiar dacă încă nu ştia la ce îi foloseau răspunsurile primite, sigur avea să îşi dea seama până la urmă. Mai ales dacă punea mâna pe scrisorile lui *papa.*

Singura posibilitate ca Byrne să-i investigheze trecutul era să descopere ce reprezenta bunul ei, ceea ce însemna că spera să-l folosească în propriile scopuri. Ticălosul! Nu că ar fi fost surprinsă. Dar cercetarea minuţioasă a secretelor ei îi făcea sarcina şi mai dificilă. Avea nevoie de Byrne, dar nu îndrăznea să aibă încredere în el. O situaţie destul de periculoasă. Câteva sunete venite dinspre canapea o făcură să tresară. La repezeală, împinse bileţelul în sac, pe care îl aşeză acolo unde îl găsise. Când se întoarse, îl găsi pe Byrne privind-o lung cu ochi somnoroşi.

— Christabel? întrebă el.

Sângele îi ţiui în urechi. O văzuse când citise bileţelul? Cum avea să reacţioneze? Prinsese vulpea de coadă şi, dacă nu era atentă, avea să se întoarcă şi să o muşte de mână.

— Bună, Byrne, spuse ea, şi se strădui să-şi arcuiască buzele într-un surâs.

El se ridică şi îşi frecă faţa în mâini. Apoi privirea lui se

plimbă iute de la ea spre sacul de la picioarele ei, dar, văzând că era închis, răsuflă uşurat.

— Ce faci aici?

— Am venit să te caut, fireşte.

Un zâmbet lent îi arcui buzele.

— Ţi-a fost dor de mine, nu-i aşa?

Ea schiţă o grimasă.

— Chiar deloc. Se presupune că trebuia să mă înveţi whist şi ai dat bir cu fugiţii.

Sprijinindu-şi spatele de canapea, el o scrută din priviri.

— Măcar ai venit să mă întâmpini îmbrăcată cum trebuie. Ridică-te şi lasă-mă să te văd!

Ea se ridică, cu mâinile dintr-odată transpirate, în timp ce se răsuci încet în faţa lui. Îşi dorea să fie elegantă ca Lady Hungate sau chiar extraordinar de senzuală ca doamna Talbot, nu doar fiica unui general înveşmântată în rochia unei lady sofisticate.

Şi oricum era o prostie din partea ei să-i pese ce credea Byrne. Deşi ştia că el o dorea sincer, Gavin putea încerca să o seducă, în speranţa că avea să îi afle secretele. Aşa că nu trebuia să se lase influenţată de ce gândea el despre ea.

Cu toate astea, se lăsa influenţată. El o influenţa. O făcuse să-l dorească, fie blestemat, iar acum ea se adâncea în probleme. Nu era o problemă dacă ea ar fi fost în stare să ofere şi să primească plăcere fără să clipească, liberă să se poarte ca o descendentă decadentă a hedoniştilor romani. Dar, în străfundurile ei, era o femeie simplă. Voia de la un bărbat ceva mai mult decât plăcere, iar Byrne lua asta în zeflemea, aşa cum lua totul: proprietatea, patriotismul, loialitatea şi onoarea. Totuşi, privirea înflăcărată cu care îi studie trupul nu era zeflemitoare, iar aprobarea de pe chipul lui părea sinceră.

— Vino aici, spuse el cu un murmur gutural.

În ciuda prudenţei ei, fu cuprinsă de un val de plăcere.

— În niciun caz.

— Vino aici! Cu privirea aţintită spre ea, se întinse şi îşi lovi uşor buzunarul suspect de umflat de la haină. O să-ţi arăt ceva.

Curioasă, ea se apropie de canapea. Fără vreun avertisment, el o apucă şi o trase în poală, înfăşurându-şi ferm braţul în jurul taliei ei.

— Byrne! se împotrivi ea, încercând să se elibereze. Ai spus că ai ceva să-mi arăţi!

— Am. După ce-mi arăţi cât de dor ţi-a fost de mine.

Îi prinse gura într-un sărut, iar ea se topi. Chiar dacă ştia că era greşit, prostesc şi absolut primejdios, se topi. Îi fusese dor de el. Îi fusese dor de modul nesăbuit în care o făcea să se simtă, de parcă se arunca în noaptea întunecată cu capul înainte, unde se putea întâmpla orice – şi, de obicei, chiar se întâmpla.

Pentru o clipă, se bucură de acea senzaţie. Îşi împleti limba cu a lui şi se delectă cu geamătul gutural pe care îl scoase el drept răspuns. Savură mângâierile lente şi senzuale ale gurii lui şi apăsările adânci care îi înflăcărau fiecare părticică pe care el nu o atingea şi nu o mângâia. Dar apoi mâna lui alunecă sub rochia nouă ca să-i dezmierde pieptul – sânul ei uşor accesibil –, buzele lui întredeschise îi coborâră pe gât, iar dorinţa începu să o roadă…

— Nu, Byrne. Îi trase mâna din rochie. N-am venit aici pentru asta.

El mormăi încet, iar pentru o clipă, ea se temu că îi ignora împotrivirea. Dar apoi mâna îi slăbi şi îşi împleti degetele cu ale ei. Îşi înălţă capul şi se uită lung la ea, cu privirea aceea mistuitoare care o înflăcăra întotdeauna în locurile nepotrivite.

— Nu?

Bine, poate că în adâncul sufletului venise pentru asta. Dar nu îşi putea permite să i se destăinuiască, nu dacă voia să-şi păstreze cumpătul.

— Nu. Ea se retrase din poala lui. Trebuia să-i spună despre invitaţie, dar mai întâi voia să afle tot ce putea despre ce lucra el şi despre ce punea la cale. Am venit să-ţi

văd clubul, desigur.

Cu un suspin, el se lăsă din nou pe spate pe canapea.

— Şi, fără îndoială, să scotoceşti prin biroul meu. Ai găsit ceva interesant?

Ea se îndreptă agale spre birou, încercând să se poarte cu nonşalanţă.

— Doar o grămadă de decupaje fără sens. Ridică hârtiile de deasupra. Cum ar fi astea… Ai subliniat data de andocare a unei corăbii, apoi preţul nucşoarei, o menţiune dintr-un ziar monden despre debutul domnişoarei Treacle. Ea îl privi pieziş. Acum îţi alegi amantele din ziare? Serios, Byrne, nu e puţin cam tânără pentru tine?

El chicoti.

— Domnişoara Treacle este fiica lui Joseph Treacle, un comerciant al cărui venit a fost modest până de curând. Corabia îi aparţine, iar încărcătura era nucşoară, care în prezent valorează foarte mult din cauza penuriei. Vine toamna, când o să fie mare cerere de nucşoară, aşa că încărcătura o să-i aducă un câştig uriaş. El se ridică şi se îndreptă tărăgănat spre birou. Fiica lui şi-a făcut debutul acum patru luni, dar n-a primit nicio cerere în căsătorie. Acum, el are o avere cu care să-i atragă pe pretendenţi, dar n-are cum să apară în lume altfel decât ca un simplu negustor, ceea ce ar reduce şansele fetei. El zâmbi. Aşa că l-am invitat să se alăture clubului meu. O să accepte pentru că membrii mei sunt fie gentlemani eligibili, fie prieteni şi rude cu gentlemani eligibili. Iar unii dintre ei au nevoie disperată de o soţie cu o zestre considerabilă.

Doamne sfinte, ce viclenie!

— Aşa că domnul Treacle o să se alăture clubului tău şi o să-şi rişte averea nou obţinută, iar mare parte din ea o să ajungă în buzunarul tău.

El ridică din umeri.

— Numai dacă este un prost, caz în care merită să piardă totul. Dar, dacă este deştept, o să-şi plătească taxa de membru, o să joace câte un joc de noroc din când în când, o să mănânce din mâncarea mea, o să bea din tăriile mele şi o să găsească un soţ pentru sărmana domnişoară

Treacle. Ochii lui străluciră. Este în avantajul meu ca el să fie un prost, dar totul ţine de el, nu-i aşa?

Ea îl privi lung, sfâşiată între râs şi pură exasperare.

— Trebuie să fii cel mai rău om din lume.

El se sprijini de birou, apoi îşi încrucişă braţele la piept.

— Dacă omul nu se naşte cu privilegii, atunci el trebuie să fie rău ca să reuşească.

— Dar cu ce preţ pentru sufletul lui?

Părea amuzat.

— Tu n-ai auzit, dulceaţa mea? Oamenii care nu sunt născuţi cu privilegii n-au suflet. N-au conştiinţă şi sunt imorali, puţin mai buni decât animalele. Sau aşa vrea prea bunul nostru guvern să ne facă să credem.

— Tu nu crezi asta, şi nici eu. Toţi au un suflet.

Umorul lui dispăru.

— Dacă au un suflet, se îndreaptă spre dezastru. Pentru că un om deştept se dispensează de suflet de la o vârstă cât mai fragedă cu putinţă.

— Şi nu însemni nimic dacă nu eşti inteligent.

O tristeţe apăsătoare i se cuibări în piept. În asta îl transformaseră moartea mamei lui şi situaţia dificilă? În acest caz, nu era de mirare că îl ura pe prinţ. Ce om putea să trăiască fericit fără suflet?

El se îndepărtă de birou, apoi luă decupajele de la ea şi le aruncă peste grămada de tăieturi.

— Mai vrei să ştii ceva despre eforturile mele diabolice?

— De fapt, da. De ce nu mi-ai povestit despre moşia pe care o ai în Bath?

El deveni brusc îngrijorat.

— Ce te face să crezi că am?

— Mi-a spus Lydia.

Cu o înjurătură, plecă de lângă birou şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Să nu-i încredinţezi niciodată un secret unui trişor la cărţi.

— Să nu dai vina pe ea – credea că ştiu deja. Şi, de

îndată ce şi-a dat seama că nu ştiam, m-a făcut să promit că nu spun nimănui. Bucurându-se de neliniştea lui, îl urmă. Dar mi-a dezvăluit alte lucruri interesante. Precum felul în care te-ai purtat cu ea – se pare că ai un suflet din când în când.

— Aiurea, spuse el ţâfnos şi îşi trecu degetele prin părul ciufulit. Pur şi simplu, prefer să-i ajut pe trişori să se retragă din domeniu de fiecare dată când este posibil. Ei complică şi mai tare lucrurile pentru cei ca noi, care fac profit din jocurile de noroc legale.

— Şi totuşi, n-ai făcut nimic ca să-l ajuţi să se retragă pe prietenul ei, Jim, nu-i aşa?

— Cu el nu se mai putea face nimic. În cele din urmă, un gentleman înfierbântat o să se ocupe de el când o să-i bage un glonţ în capul idiot prin vreo casă de jocuri.

— Probabil, încuviinţă ea. Dar ne îndepărtăm de la subiect. Tot n-ai răspuns la întrebarea mea. De ce nu mi-ai spus de moşia ta?

— N-a fost nevoie, spuse el, şi ridică din umeri. Dar nu este vreun mare secret.

— Oh? Familiile Draker şi Iversley ştiu?

El încremeni.

— Nu.

— Nu este vreun mare secret, şi totuşi prietenii tăi cei mai apropiaţi nu ştiu de el. De ce oare? Ea făcu ochii mari. Oh, nu, ai câştigat-o la pariuri, nu-i aşa?

— N-am… El scrâşni din dinţi. Am cumpărat cinstit locul ăla amărât. Iar dacă prietenii mei află despre asta, o să plece imediat să o vadă şi să o viziteze. Aici, sunt mereu la cheremul oamenilor, aşa că-mi place să am un loc în care să mă duc şi unde să pot să mă bucur de puţină linişte din când în când. În regulă, Lady întreabă Tot?

— În regulă.

Explicaţia lui avea sens, dar Christabel simţea totuşi că era mai mult de atât.

— Acum, am terminat cu toate întrebările? Şi, dacă da, să mergem la tine ca să exersăm jocul de whist în cazul în care Stokely te invită la petrecerea lui.

— Oh, am uitat! Invitaţia lui Lord Stokely a ajuns la mine în după-amiaza asta.

El făcu ochii mici.

— Deja?

— Da. Ea o scoase din săculeţ, apoi i-o întinse. Cu o încruntare, el studie invitaţia.

— Ceva nu e în regulă.

— Ce vrei să spui?

Lovi uşor invitaţia de birou, cu o expresie calculată pe chip.

— A fost prea uşor. Stokely a auzit că ai jucat whist la Eleanor şi brusc este dornic să te invite la petrecerea lui deocheată. Ştie ceva. Probabil a ghicit ce pui la cale.

Ea fu cuprinsă dintr-odată de nelinişte.

— Atunci de ce m-a invitat?

Byrne se încruntă.

— Lui Stokely îi plac jocurile de toate felurile, nu doar cele de cărţi. Vrea să se joace cu tine, cu noi, să-ţi fluture bunul prin faţă ca să se amuze. Dacă nu cumva…

— Dacă nu cumva ce?

— L-ai întâlnit vreodată pe omul ăsta?

— Nu-mi amintesc dacă l-am întâlnit. De ce?

— Pentru că ar fi tipic pentru el să te invite ca să te seducă.

Ea pufni.

— Cred că glumeşti.

— Nu prea. El folosi invitaţia ca să urmărească o linie de-a lungul decolteului plin al sânilor ei. Eşti o femeie frumoasă. O mulţime de bărbaţi te vor dori, mai ales îmbrăcată cum eşti acum. El îi aruncă un zâmbet mâhnit. Încercările mele susţinute de a te aduce în patul meu ar trebui să fie o dovadă în sensul ăsta.

Era timpul pentru sinceritate. Altfel, continua să folosească seducţia ca să-i afle secretele.

— Tu eşti interesat să te culci cu mine doar pentru bunul tatălui meu şi ştii asta.

Uimirea îi licări în privire înainte să apuce să o mascheze.

— Vrei să spui că pentru titlul de baron pe care, dacă te ajut să recuperezi bunul, mi-l poate aduce.

Cu un gol în stomac, observă că el nu negase motivul pentru care încerca să se culce cu ea.

— Vreau să spun că pentru tot ceea ce presupui că poate să-ţi aducă. Recunoaşte: speri că bunul meu o să conţină ceva ce ai putea să foloseşti în propriile tale scopuri. Altfel, de ce te-ai dus la Ilsley să pui întrebări?

El se încruntă.

— Văd că n-ai scotocit numai în biroul meu.

— Tu nu eşti singurul care poate fi necinstit.

— Nu sunt necinstit. Nu pot să te ajut dacă nu ştiu ce cauţi şi de ce este atât de important.

Ea se uită urât la el.

— Nu te preface că e vorba de ajutorul tău pentru că ştim amândoi că nu este aşa.

Ea dădu să plece, dar el o apucă de braţ şi o trase spre el.

— Despre ce este vorba în scrisori, Christabel?

— S-scrisori? se bâlbâi ea şi ridică panicată spre el privirea. Cum adică scrisori?

— Bătrânul administrator al răposatului tău soţ este un om uimitor de vorbăreţ după ce bea câteva pahare de coniac. A fost mai mult decât dispus să se laude cu relaţia strânsă pe care a avut-o cu marchizul de Haversham, mai ales cu cel care i-a dat un inel de aur ca să-l ajute să pună mâna pe nişte scrisori din caseta de valori a soţiei.

Lui Christabel i se tăie răsuflarea. Să o ajute Dumnezeu, cât de multe ştia? Totul? Nu, dacă ştia, nu o mai întreba.

— Nu pot să-ţi spun ce scrie în scrisori, şopti ea.

— Pentru că n-ai încredere în mine, zise el printre dinţi.

— Tu eşti omul fără suflet, ai uitat? Aş fi nebună să am încredere în tine.

Un zâmbet reticent îi atinse buzele.

— Adevărat. Dar tot ai nevoie de mine.

Se aplecă şi îşi apăsă gura pe urechea ei.

— Pot exista avantaje când ai un bărbat fără suflet lângă tine, dulceaţa mea. Când vine vorba de viclenie, nici nu începi să te compari cu mine. Dacă aş şti ce ascund scrisorile, ce vrea Stokely să facă cu ele şi de ce tu şi Prinny vreţi să împiedicaţi asta, aş putea să te ajut să-i dejoci planurile altfel decât încercând să le furi.

Ea se desprinse din prinsoarea lui.

— Nu o să-ţi spun niciodată ce scrie în ele, aşa că nu mai întreba. Şi nici nu o să reuşeşti să mă amăgeşti, să mă păcăleşti ori să mă seduci ca să fac asta. Dacă mă ajuţi să le recuperez, o să-ţi primeşti titlul de baron, dar asta-i tot.

Când se uită pur şi simplu la ea cu expresia lui arogantă obişnuită, ea se mânie.

— Dacă o să insişti şi o să tot încerci să te culci cu mine, atunci o să găsesc pe altcineva care să mă ajute să învăţ să joc bine whist. N-am nevoie să mi se distragă şi mai mult atenţia şi să fiu nevoită să mă apăr de avansurile tale de fiecare dată când suntem împreună.

— O să încerc să-mi ţin mâinile acasă, spuse el cu un zâmbet galeş. Dar tot ai nevoie de mine ca să-ţi faci intrarea la Stokely.

Ea îşi împinse bărbia în faţă.

— Nu neapărat. Am propria invitaţie.

Ochii lui străluciră.

— Aş vrea să văd cum participi la petrecerea lui Stokely fără să ai protector. După câteva zile petrecute cu prietenii lui, o să te bucuri să ai şansa să te aperi de avansurile mele. Dacă te mai lasă să rămâi după ce-i spun ce ai de gând.

Ea îşi încleştă dinţii. O punea într-o situaţie dificilă, iar el ştia prea bine.

— Bine. O să joc rolul amantei tale la Lord Stokely. Dar eu şi numai eu o să caut scrisorile.

— Cum spui tu.

Cum să nu. De parcă el renunţa aşa de uşor. Trebuia să stea cu ochii pe Byrne. Şi să se asigure că ajungea la scrisori înaintea lui.

El îşi încheie nasturii de la vestă, apoi se îndreptă spre

canapea. Dar, când îşi luă haina, se opri.

— Era să uit. Ţi-am adus un cadou. Scoase o cutie lungă şi subţire din buzunarul hainei şi se întoarse ca să o întindă spre ea. Vezi? Chiar am avut ceva să-ţi arăt.

— De ce mi-ai oferi un cadou? întrebă ea prudentă.

— Ca să-ţi cer scuze pentru că te-am lăsat baltă când *am dat bir cu fugiţii* la Bath. El flutură cutia spre ea. Hai, ia-o!

Ea făcu aşa cum îi ceru, pulsul învolburându-i-se într-un dans prostesc. Philip îi oferise adesea cadouri, dar nu se simţise niciodată aşa când le primise. Înghiţi în sec, apoi deschise cutia şi se uită lung înăuntru, uluită.

— Mi-ai cumpărat un evantai?

— Nu este doar un evantai, scumpo.

El scoase evantaiul, ambele mânere fiind lucrate cu un model din argint. Totuşi, în loc să deschidă evantaiul, apăsă pe unul dintre butoanele micuţe ale modelului şi, cu un clic, o lamă subţire de oţel ţâşni dintr-unul din mânerele evantaiului. Lui Christabel i se tăie respiraţia.

El mişcă butonul, probabil ca să blocheze lama, apoi îi oferi evantaiul-cuţit, începând cu mânerul.

— Acum nu mai trebuie să porţi cu tine un pistol.

Fascinată, ea luă obiectul de la el, examină lama şi mecanismul de declanşare. El îi arătă cum funcţiona, iar ea exersă de câteva ori. Apoi deschise evantaiul ca să vadă dacă semăna suficient de bine cu un evantai. Chiar semăna.

— Ai găsit asta în Bath? întrebă ea, captivată de ingeniozitatea obiectului.

El chicoti.

— Nu chiar. Îl aveam de ceva timp, mai mult ca pe o curiozitate. L-am luat dintr-un magazin cu obiecte aduse din străinătate. După model, cred că este siamez. Eşti singura femeie la care m-am gândit că ar fi vreodată dispusă să-l folosească. Îşi arcui o sprânceană. O să porţi la tine evantaiul în locul pistolului, nu-i aşa?

— Da, mulţumesc. Încântată peste măsură, ea retrase lama şi îndoi evantaiul. Este cu adevărat minunat!

— Să te asiguri că-l iei la Stokely. Şi, apropo de baron, având în vedere interesul lui brusc de a te avea la petrecere, trebuie să facem tot posibilul să-i risipim suspiciunile legate de motivul pentru care te-am ales ca parteneră.

Îşi întinse braţul spre ea.

— Hai, dulceaţa mea, a venit vremea să-ţi îmbunătăţeşti abilităţile la whist.

Capitolul 12

A arăta indiferenţă faţă de un bărbat este cel mai sigur mod de a-l atrage.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Gavin nu putea să decidă *ce* era mai rău – să călărească până la moşia lui Stokely din Wiltshire prin ploaie, ori să o aibă pe Rosa alături de el şi Christabel în trăsură. Desigur, Christabel nu putea să vină singură cu el; ar fi fost ruinată pentru totdeauna în ochii societăţii. Şi aşa era îndeajuns de rău că reputaţia ei avea să fie grav afectată de asocierea cu el. Încerca doar să salveze ce se mai putea ca să aibă un viitor decent.

Dar era chinuitor să fie atât de aproape de ea şi totuşi incapabil să o atingă. Îndurase asta mai bine de o săptămână şi avea nervii întinşi la maximum. Ea şi condiţiile ei înnebunitoare – nicio mângâiere, nicio sărutare, nimic care să ţină de seducţie dacă o pregătea în continuare pentru petrecere.

Totul era nebunie curată. Putea să-şi dea seama că îl dorea după felul în care îl privea. Şi Dumnezeu ştia că şi el o dorea pe ea. Nici nu-şi amintea când îşi mai dorise vreodată atât de mult o femeie. Cu toate acestea, afurisita insista să-l ţină la distanţă.

Totuşi, la Stokely era nevoită să-l lase să o atingă doar ca să păstreze aparenţele. Iar dacă Stokely păstra

obiceiul, avea să le dea lui Gavin şi lui Christabel camere alăturate, în timp ce Rosa urma să doarmă în aripa servitorilor, împreună cu celelalte cameriste. Gavin abia aştepta să vadă cum avea să reacţioneze Christabel la gândul de a-l avea doar la o uşă distanţă. După ce îşi petrecuse zilele jucând rolul de amantă, era pregătită să-şi petreacă şi nopţile astfel. Christabel era o femeie prea senzuală – şi prea curioasă – ca să evite multă vreme patul.

— Cât este ceasul? întrebă Christabel de pe partea cealaltă de trăsură.

El îşi scoase ceasul.

— 6. La naiba cu ploaia asta! Speram să ajungem înainte de cină.

— Când e cina? întrebă Rosa.

— De obicei, la 7.

— Milady trebuie să se pregătească pentru cină?

— Absolut.

Rosa murmură o înjurătură în spaniolă.

— Exact aşa simt şi eu, răspunse Gavin. Dacă ratăm începutul, prindem din ea cât mai putem. Lui Stokely nu-i place să fie tulburat de o mulţime de servitori care se foiesc încolo şi-ncoace ca să servească oamenii de la mesele de joc.

Christabel îşi muşcă buza de jos.

— Crezi că sunt pregătită?

Nu trebuia să întrebe la ce se referea.

— Suficient de pregătită. Poţi să faci faţă celor mai mulţi din cercul lui Stokely.

Era adevărat. Avansase mult după o săptămână neîncetată de whist, în care jucase cu doi dintre servitorii lui de încredere, excelenţi la acest joc. Nu-i luase mult timp să le depăşească priceperea, învăţa repede. O femeie deşteaptă, oh, da! Iar inteligenţa ei i se părea îmbătătoare. Spre deosebire de celelalte amante pe care le avusese şi care îşi folosiseră inteligenţa ca să strângă mai multe cadouri, mai mulţi bani, mai multe din orice de la el, ea o folosise ca să-şi îmbunătăţească jocul. Gavin admira asta. Acelaşi lucru ar fi făcut şi el.

— Cum decurg lucrurile la petrecerea asta? întrebă ea. Doar jucăm whist tot timpul?

— Jucăm în fiecare seară până pe la trei dimineaţa – de aceea dormim până la prânz. După ce ne trezim, luăm micul dejun în tihnă, apoi ne amuzăm cu vânătoare, lectură, orice, până la cina de la şapte. Apoi începe jocul şi continuă până după miezul nopţii, când mai avem o cină târzie. După aceea, revenim la mesele de joc. Asta se petrece câteva zile. Eliminările încep doar la jumătatea săptămânii.

— Eliminările?

— În prima jumătate a săptămânii, jucătorii puternici îi atacă pe cei slabi. Fiecare echipă individuală câştigă suficient încât să continue să joace atunci când alţii rămân lefteri. De îndată ce jucătorii slabi eliberează ringul, jocurile încep cu cea mai mare seriozitate. E un fel de campionat, dacă vrei.

Ea făcu ochii mari. În mod evident, nu-şi dăduse seama că tocmai aceea era ideea midi petreceri organizate de Stokely.

— În clipa aceea, continuă el, mai rămân, de obicei, în jur de opt echipe. Atunci se încheie jocul pe bani, chiar dacă fiecare jucător trebuie să adauge la miză pentru fiecare mână pe care o joacă. De îndată ce patru echipe ajung la o sută de puncte, echipele de sub linie sunt eliminate. Cele patru echipe se împart pe perechi ca să joace, iar cele două echipe câştigătoare se înfruntă pentru miza pusă în joc. De obicei, până atunci miza se ridică la câteva mii de lire.

Ea păli.

— Ezit să întreb, dar ce sumă se pune la bătaie în miză?

— Aceeaşi ca mizele din prima parte a săptămânii – cinci lire sterline pe joc, douăzeci şi când pe rober.

Rosa interveni cu răsuflarea întretăiată lângă ea.

— Milady, nu poţi…

— Acopăr eu pierderile stăpânei tale, Rosa.

— Poate că ar trebui să mă retrag mai devreme,

spuse Christabel, ca să nu te coste prea mult. Aş putea să spun că mi-am atins limita financiară. Atunci, aş avea timp de… alte lucruri.

Cum ar fi căutarea afurisitelor de scrisori. Reticenţa de a vorbi de faţă cu Rosa însemna că nici servitoarea ei nu ştia de ele. Ce interesant!

— Dacă te retragi mai devreme, răspunse el, atunci eu, ca partener al tău, trebuie să fac acelaşi lucru, iar asta o să trezească suspiciunile lui Stokely. Câştigătorii îşi împart miza, iar de trei ani încoace, de când a început să organizeze evenimentul acesta anual, eu şi Stokely am fost cei care au câştigat. De ce crezi că-l organizează în continuare la moşia lui?

— Vrei să spui că Lady Jenner se referea la suma asta scandaloasă când vorbea de câştigarea mizei puse în joc? întrebă ea cu o urmă de nelinişte în glas. Doamne sfinte, dacă nu pot să joc suficient de bine încât să ajungi atât de departe? Dacă…

— Nu-ţi face griji! Când te-am ales ca parteneră, ştiam că aş putea să pierd miza de anul ăsta. Dar, după ce ţi-ai îmbunătăţit jocul în ultimele zile, nu mai sunt atât de sigur. El zâmbi larg. Noi doi am putea chiar să schimbăm tradiţia. Dacă facem asta, o să ai mai mult decât suficient ca să acoperi toate datoriile pe care le-a lăsat Haversham. Ca să nu mai vorbim de răsplata pentru… eforturile mele.

Ea se relaxă pe perne, cu un zâmbet discret.

— În cazul ăsta, presupun că o să fie bine. Atâta vreme cât mă pot ocupa şi de celelalte activităţi ale mele.

— O să ai o grămadă de timp.

Era valabil şi pentru el.

Tot ce aflase după călătoria la Ilsley era că Lady Haversham căuta un pachet de scrisori scrise în urmă cu douăzeci şi doi de ani. De atunci, aflase din alte surse de la Londra că, la acea vreme, generalul Lyon plecase cu Christabel în Gibraltar. Călătoriseră cu un alt ofiţer trimis în Gibraltar, soţia acestuia, copilul lor şi câţiva servitori.

Generalul, doar locotenent la acea dată, îşi primise noua funcţie destul de brusc. Probabil că despre asta era

vorba în scrisori – motivul pentru care primise noua poziţie.

Trebuia să fie legată de vreun scandal în care erau implicaţi Lyon şi Prinny, ceva ce Lyon evitase prin plecarea din Anglia. Dar ce anume? Dacă existase vreun scandal, nicio urmă de informaţie nu scăpase din cercul familiei bărbatului.

Şi, chiar dacă Gavin verificase fiecare sursă pe care o cunoştea, militară sau de alt fel, nimeni nu ştia nimic despre o legătură între Prinny şi furtunosul Randall Lyon. Ridicarea bărbatului la rang de general se întâmplase foarte rapid, dar Lyon se dovedise demn de laudă, aşa că era plauzibil ca meritele lui să-i fi asigurat promovarea. Cu siguranţă, se achitase onorabil în timpul războiului şi era aşteptat să revină în Anglia peste câteva luni, ca un adevărat erou.

Cu toate astea, omul avea un secret, unul atât de exploziv, încât fiica lui era gata să facă aproape orice ca să-l protejeze. Gavin murea de nerăbdare să afle despre ce era vorba.

Dacă întreba, oare Stokely i-ar fi spus? Probabil că nu. Refuzase banii de la Prinny pentru scrisori; fără îndoială, urma să îi refuze şi de la altcineva. Ceea ce însemna că Stokely avea de gând să le folosească. Dar cum? Şi de ce?

— Priviţi, aici e? exclamă Rosa, în timp ce trăsura coti din drumul principal şi o luă pe un drum pietruit.

Gavin se uită afară, surprins să afle că ajunseseră la timp, în ciuda ploii.

— Da, aici e.

Christabel privi pe fereastră.

— Este din cauza ploii, sau clădirea chiar e albastră?

— Un strămoş idiot al lui Stokely a avut ideea să acopere piatra frumoasă şi veche cu stucatură, apoi a văruit-o în culoarea asta îngrozitoare. Stokely vrea să o restaureze, dar blestemata casă este atât de mare, încât o să-l coste o avere şi o să dureze o veşnicie. El schiţă un zâmbet. Şi ar trebui să rămână acasă, în loc să se plimbe de la o masă la alta prin Bath, York şi pe oriunde se mai ţin jocuri de noroc bune.

— Altă familie respectabilă distrusă de jocurile de noroc, spuse Christabel întristată.

— De fapt, chiar dacă iluştrii lui strămoşi se întorc în mormânt în timpul petrecerilor lui, Stokely a reuşit să-şi mărească averea prin jocurile de noroc. De aceea îşi şi permite să organizeze evenimentul acesta extravagant pentru atâţia oameni.

— Vor fi mulţi oaspeţi? întrebă Christabel.

— Cel puţin patruzeci, dacă nu mai mulţi.

— Lord Stokely are camere pentru toţi? întrebă Rosa cu uimire.

Gavin îşi reprimă un zâmbet.

— Are o mulţime de camere, slavă Domnului. Altfel, soţiile ar fi obligate să-şi împartă paturile cu soţii lor, iar asta sigur ar pune capăt distracţiei.

— Byrne! exclamă Christabel şi o pată de culoare i se desenă în obraji.

— E adevărat. Şi doar ca să te pregătesc, dulceaţa mea, te sfătuiesc să nu cauţi pe cineva în dormitor dacă nu eşti aşteptată acolo. Se prea poate să fie în cu totul alt dormitor, iar altcineva să fie în propria cameră. O să reuşeşti doar să te faci de râs.

— Mulţumesc pentru sfat, spuse ea ţâfnoasă. O să am grijă să nu te iau prin surprindere.

— Nu m-am referit la mine. Îşi coborî vocea. Eşti bine-venită să intri neanunţată în dormitorul meu la orice moment din zi şi din noapte.

— Pentru numele Domnului, Byrne, murmură ea şi îşi întoarse brusc capul spre Rosa.

Dar Rosa zâmbea atotcunoscătoare, iar zâmbetul se lărgi şi mai mult când el adăugă:

— Eşti bine-venită să intri şi în patul meu neanunţată.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Mai ai vreo lecţie de imoralitate pe care doreşti să mi-o împărtăşeşti înainte să ajungem?

— Pentru moment, nu.

El îi studie frumoasa rochie de zi din muselină albastră, pe care ploaia urma să o facă practic transparentă

dacă lacheii lui Stokely nu veneau iute cu umbrele. Ceea ce, din păcate, probabil aveau să facă.

— Dar o să fiu fericit să-ţi împărtăşesc altele ceva mai târziu în seara asta.

Când se uită urât la el, Byrne chicoti.

Opriră în faţa casei, iar lacheii se grăbiră să deschidă uşile, având, din nefericire, umbrele la ei. Însă norocul era de partea lui Gavin, căci vântul sufla atât de tare, încât ploaia bătea aproape pe orizontală şi oricum se udară până la piele.

Uzi leoarcă, ajunseră în impunătoarea sală de la intrare şi îl găsiră pe Stokely aşteptându-i, silueta lui impozantă fiind înveşmântată într-un costum de seară superb, din mătase albastră, care făcea ca părul lui albit prea devreme să pară aproape blond în lumina lumânărilor.

— Byrne! exclamă Stokely şi veni spre ei cu mână întinsă. Începusem să cred că o să rataţi cina.

— Şi eu. Gavin îi strânse mâna, apoi se întoarse spre Christabel, a cărei rochie udă se mula ca o mănuşă pe trupul ei voluptuos.

Ignorând tresărirea neaşteptată a pulsului lui, Gavin adăugă: Stokely, permite-mi să ţi-o prezint pe…

— Ah, dar am întâlnit-o deja pe frumoasa Lady Haversham.

Lui Gavin îi îngheţă sângele în vene. Christabel îl minţise în privinţa aceea? De ce? Dar, când Stokely luă mâna lui Christabel, confuzia de pe chipul ei îi dădu clar de înţeles că şi ea era la fel de surprinsă ca Gavin.

— Mi-e teamă că nu-mi amintesc… Ea se opri brusc şi făcu ochii mari. Aţi fost la Rosevine înainte ca Philip să moară. Acum îmi amintesc. V-am văzut doar o dată atunci. Am intrat în biroul lui să-l întreb ceva şi era cu dumneavoastră. Chipul i se întunecă. Dar nu v-a prezentat. Am presupus că sunteţi… adică…

— Aţi crezut că sunt unul dintre creditorii lui. E de înţeles. Ochii lui Stokely se îngustară. Dar, de fapt, eu şi soţul dumneavoastră discutam despre altă afacere.

La naiba cu afurisitul de Stokely! 0 testa ca să vadă

ce ştia. Gavin se rugă numai ca ea să nu-i cadă în capcană.

Se părea că reuşi, căci îi oferi bărbatului un zâmbet strengăresc.

— Vai de mine! Philip vă ruga să-l împrumutaţi cu bani, nu-i aşa? Mă tem că fiecare dintre prietenii lui a trebuit să îndure asta. Trebuie să vă cer iertare pentru soţul meu…

— Nu e nevoie. Stokely se uită pieziş la Gavin. În plus, e limpede că n-am fost singura persoană de la care soţul dumneavoastră a împrumutat bani.

Gavin se mânie la aluzia lui Stokely. Fusese acuzat de multe lucruri, dar nu obligase niciodată o femeie să se culce cu el ca să achite datoriile soţului.

Totuşi, înainte să-l pună pe om la locul lui cu vreo replică acidă, Christabel îşi strecură mâna în încheietura cotului lui şi schiţă spre Gavin ceea ce putea să pară doar un zâmbet afectuos.

— Da, slavă Cerului! Altfel, nu l-aş fi întâlnit pe Byrne. Iar el a fost o alinare pentru mine.

— O alinare? Expresia de pe chipul lui Stokely începu să capete un aer calculat. Asta e un nou mod de a defini lucrurile, nu, Byrne?

Gavin acoperi mâna lui Christabel cu a lui.

— Se face târziu, Stokely. Poate că ar trebui să pui pe cineva să ne ducă bagajele în camerele noastre, ca să avem timp să ne pregătim pentru cină.

— Bineînţeles. Stokely făcu un semn spre un lacheu. Duceţi valizele domnului Byrne în camera lui obişnuită. Şi pe ale lui Lady Haversham în camera albastră.

Gavin se încruntă.

— Dacă-mi amintesc bine, camera albastră se află în altă aripă decât camera mea. De fapt, este chiar vizavi de dormitorul principal. Acolo nu-ţi cazezi de obicei amanta?

— Căile noastre s-au despărţit acum câteva săptămâni. Din moment ce Lady Haversham s-a alăturat atât de târziu oaspeţilor de la petrecerea mea, am rămas fără camere şi am decis să o instalez acolo.

— Nu încerci să-mi furi partenera, nu-i aşa? întrebă

scurt Gavin.

— Bineînţeles că nu. Expresia de pe chipul lui Stokely era de nepătruns. Şi, apropo de asta, am schimbat regulile pentru jocurile noastre de săptămâna asta. O să le spun celorlalţi la cină, dar bănuiesc că ţie poţi să-ţi spun acum. El îşi fixă ochii negri spre Christabel. Partenerii de whist pentru fiecare rober vor fi aleşi aleatoriu. Până când încep eliminările.

Sângele bubui în templele lui Gavin.

— De ce?

Stokely ridică din umeri.

— După cum ştiţi, aşa se face de obicei prin cluburi. Îi împiedică să trişeze pe partenerii care se cunosc bine.

Neluând în seamă strânsoarea dureroasă a lui Christabel de pe braţul lui, Gavin spuse intenţionat pe un ton amuzat:

— Te aştepţi să ai bătăi de cap cu trişorii? N-a mai fost o problemă până acum.

— Există întotdeauna o primă dată. În plus, asta o să le ofere tuturor şansa de a-şi observa tovarăşii de joc. Apoi, când vine clipa eliminărilor, pot să-şi aleagă partenerii mai… obiectiv înainte să înceapă. El studie atent rochia transparentă a lui Christabel, cu o privire vădit senzuală. Şi vor face jocul mai interesant.

— Credeam că miza face jocul mai interesant, spuse încordat Gavin. Nu cumva te-ai hotărât să schimbi şi asta?

— Nu, dar mai este o schimbare mică despre care o să auzi la cină. Aruncă o privire spre cel mai apropiat pendul. Pe care o s-o rataţi dacă nu urcaţi imediat în camerele voastre. Byrne, tu ştii drumul. Cu un zâmbet galeş, îi oferi braţul lui Christabel. Iar pe Lady Haversham o conduc chiar eu în camera ei.

În timp ce Christabel luă reticentă braţul lui Stokely şi începură să urce scările cu Rosa pe urmele lor, Gavin fu cuprins de un impuls tulburător. Voia să o smulgă pe Christabel de lângă bărbatul acela, să o conducă la trăsură şi să o ducă înapoi la Londra. Abia dacă reuşi să nu se avânte pe scări după ei. Ce naiba i se întâmpla? Ştiuse de

la bun început la ce să se aştepte odată cu sosirea lor acolo. Şi ştiuse şi ea. Dar niciunul din ei nu se gândise că Stokely o cunoscuse înainte. Poate că de aceea o invitase. Sau ce spusese Gavin mai mult în glumă, cu o săptămână în urmă, că Stokely putea să se amorezeze de ea, avea să se dovedească adevărată.

Fir-ar să fie! Nu-i plăcea cum se uita Stokely la ea. Nu-i plăcea ca Stokely să o vadă în rochia aceea mulată, care îi scotea în evidenţă silueta încântătoare. Şi detesta gândul că ea avea să doarmă la doar câţiva metri depărtare de acel bărbat.

Stokely putea să aibă orice femeie, iar de cele mai multe ori le avea. Majoritatea femeilor găseau captivantă combinaţia dintre părul alb imaculat şi ochii negri.

În trecut, nu-i păsase dacă baronul împărtăşea un moment de pasiune cu una dintre partenerele lui, dar îl deranja gândul că Stokely o putea considera pe Christabel la fel de accesibilă. Şi de ce îl deranja? Probabil pentru că încă nu se culcase cu ea. Ce alt motiv să aibă?

Exista o singură soluţie. Gavin trebuia să se culce cu ea cât mai curând posibil. Nu avea de gând să stea pe margine şi să nu facă nimic, în timp ce Stokely îşi făcea jocurile murdare cu Christabel. Iar de îndată ce ea ajungea în patul lui, Gavin plănuia să o ţină acolo foarte multă vreme.

Capitolul 13

Din când în când, amintirea unuia dintre foştii mei iubiţi vine să mă bântuie.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Christabel abia mai putea să respire când Lord Stokely o conduse pe scări. Nu-şi închipuise niciodată că bărbatul cu păr alb din biroul lui Philip, din urmă cu atâtea luni, era chiar baronul Stokely.

Îşi amintea însă ce spusese Philip: „Ea preferă să stea la Rosevine, iar eu prefer să o am aici”.

Lord Stokely îi replicase ceva ce ea nu reuşise să audă. Dar, mai târziu, când îl întrebase pe Philip cine era domnul, el îi spusese că nu era nimeni important. De aceea bănuise că Lord Stokely fusese un creditor.

Probabil Philip îi vânduse scrisorile chiar în ziua aceea, naiba să-l ia!

— Sper ca apartamentele să ţi se pară confortabile, Lady Haversham, începu Lord Stokely, de îndată ce se îndepărtară de Byrne. Nu te deranjează că te afli în capătul acesta de casă, nu-i aşa?

— Oriunde m-aţi pus este bine, murmură ea, neştiind ce să răspundă.

— Am fost surprins să aud că tu şi Byrne sunteţi… prieteni. Răposatul tău soţ spunea că ai tras în acest om.

Ea suspină.

— Philip ţi-a povestit despre asta?

— A menţionat în treacăt, da. În timp ce-mi explica cauzele situaţiei lui financiare dificile.

— Cauzele situaţiei lui financiare dificile au fost jocurile. Şi, deşi am acţionat sub impulsul unei crize de nervi când Byrne a venit să recupereze datoria soţului meu, mi-am dat seama, până la urmă, că vinovatul era Philip, nu Byrne.

Măcar în privinţa aceea Byrne avea dreptate. Soţul ei ajunsese singur la faliment.

— Totuşi, Haversham mi-a spus că nu-ţi plăcea să ieşi în societate, cu atât mai puţin în societatea celor ca Byrne.

Ea reuşi să râdă.

— Aşa ar fi preferat, sunt convinsă.

— Chiar m-am întrebat dacă nu voia pur şi simplu să te păstreze doar pentru el. Îi acoperi palmele cu o mână şi îi mângâie degetele. Iar acum înţeleg de ce.

Ea fu nevoită să-şi înăbuşe o replică sarcastică. Fiecare jucător din Anglia era un diavol lasciv? Şi de ce flirtul lui Byrne îi înfierbânta sângele în vene, în timp ce Lord Stokely o făcea doar să-şi dorească să râdă? Totuşi, nu

era rău să rămână în graţiile bărbatului.

— Iar eu acum înţeleg de ce soţul meu nu mi te-a prezentat. Îi aruncă un zâmbet îndrăzneţ. Fără îndoială, s-a temut ca limba ta ascuţită să nu mă ispitească... la indiscreţie.

El îi aruncă o privire bănuitoare.

— Este singurul motiv pentru care nu ne-a făcut cunoştinţă în ziua aceea?

Era o aluzie la scrisori? Chiar credea că o să recunoască faptul că ştia la cine se află scrisorile? Cu o privire plină de nevinovăţie, ea spuse:

— Nu mă pot gândi la alt motiv, nu?

El îi studie chipul, apoi spuse:

— Deocamdată, nu. Apoi se opri în faţa unei uşi deschise, care dădea spre un dormitor spaţios. Am ajuns, doamnă! Nu te mai reţin. În plus, putem să discutăm mai multe la cină.

La naiba! Sperase să se sustragă ca să-i cerceteze în voie camera, în vreme ce toţi ceilalţi luau cina. Dar, evident, o aştepta la masă, iar ea nu îndrăzni să-i trezească suspiciuni dezamăgindu-l.

— Ne vedem atunci.

Numai după ce el plecă, iar ea şi Rosa rămaseră în dormitor, cu uşa grea de stejar bine închisă în urma lor, răsuflă uşurată.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că s-a terminat, murmură ea. Apoi surprinse privirea dezaprobatoare a Rosei. Ce s-a întâmplat?

— Aţi flirtat cu gazda. Cum rămâne cu domnul Byrne?

— Nu flirtam. Încercam doar să fiu un musafir simpatic. Şi, crede-mă, lui Byrne oricum n-o să-i pese.

Era adevărat, dar tot era un gând descurajator.

Rosa pufni, dar se întoarse să caute prin cuierele pe care lacheii le urcaseră înainte.

— Ce rochie purtaţi în seara asta?

— Cea trandafirie.

Cum ea şi Byrne îşi petrecuseră fiecare clipă din ultima săptămâna jucând whist, ieşirea la teatru nu se mai

concretizase. Aşadar, încă nu avusese ocazia să o poarte.

— Am face bine să ne grăbim. Se uită la frumosul ceas Jasper de lângă pat. Avem doar douăzeci şi cinci de minute la dispoziţie.

Chicotind, Rosa se duse valvârtej să despacheteze cufărul cu pricina. Nu avea timp să se minuneze de damascul azuriu bogat care împodobea ferestrele şi patul cu baldachin, nici să admire covorul persan întins în faţa şemineului masiv din marmură. Avură nevoie de fiecare minut în parte să o scoată pe Christabel din hainele murdare şi să o usuce suficient de bine încât să-şi pună o cămăşuţă, un corset şi o rochie de seară curate. Rosa mai avea puţin şi termina, cu tunete şi fulgere, de aranjat părul încurcat al lui Christabel, când se auzi un ciocănit la uşă.

— Intră! strigă Christabel.

Rosa termină exact când intră Byrne.

— Gata? întrebă el.

Christabel se ridică, iar lui i se tăie răsuflarea, privirea trecându-i încet peste rochie, apoi revenind spre decolteul ei.

— Fir-ar să fie! Nu trebuia să-i spun în veci doamnei Watts să-ţi facă rochia asta.

Dezamăgită de reacţia lui, ea îşi împinse bărbia în faţă.

— De ce nu?

— Pentru că arăţi mult prea bine în ea. Îşi încleştă mâinile în pumni. Stokely o să te soarbă din priviri.

Nu-i venea să creadă… Byrne chiar părea gelos. Un zâmbet mulţumit îi arcui buzele.

— Chiar crezi asta? întrebă ea, surprinsă să audă o anumită sfială în propria voce. El ridică privirea spre ea.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva… Este clar de ce omul ţi-a dat dormitorul de lângă al lui. El studie încăperea cu ochii îngustaţi. Ţi-a dat cea mai bună cameră din casă. Îţi dai seama?

— Serios? Ea îşi apucă evantaiul şi se grăbi să i se alăture. Să mergem.

Când ieşiră din cameră, Byrne îşi aşeză mâna pe

spatele ei cu un gest ciudat de posesiv.

— Îţi spun, bărbatul ăsta urmăreşte ceva. Nu pune niciodată vreun oaspete în aripa familiei, niciodată!

— Poate că, aşa cum a zis, nu mai are camere.

— În conacul ăsta? Prea puţin probabil. Byrne îi aruncă o privire întunecată. Ţi-a spus ceva?

Ea îi povesti toată conversaţia avută.

Buzele lui Byrne se strânseră într-o linie sumbră.

— Ori se joacă cu noi, ori a făcut o pasiune pentru tine. Indiferent ce ar fi, nu-mi place. O să fie cu atât mai greu să recuperăm scrisorile.

Christabel simţi un gol în inimă. Trebuia să-şi dea seama că Byrne nu avea cum să fie gelos; era pur şi simplu îngrijorat pentru scopul prezenţei lor acolo.

Nu că şi-ar fi dorit ca el să fie gelos. Oricum, deja era atrasă de el. Dacă se gândea o clipă că lui putea să-i pese de ea…

Chiar era un gând primejdios.

Ajunseră în capătul scărilor, unde ceilalţi aşteptau să meargă la cină. Fură salutaţi de câţiva oaspeţi – pe unii dintre ei îi recunoscu.

Familia Talbot era acolo, alături de Lady Jenner şi de un bărbat care probabil era soţul ei. Amantul acesteia, locotenentul Markham, se afla şi el în apropiere, schimbând amabilităţi cu o femeie cu părul negru, pe care Christabel nu o recunoscu. Râzând, femeia se întoarse astfel încât o puteau vedea din profil. Byrne se încordă brusc.

— Anna? spuse el pe un ton neîncrezător.

Frumuseţea cu părul negru se uită în direcţia lor, apoi se făcu albă ca varul, de la rădăcina părului până la corsetul rochiei elegante de culoarea smaraldului. Se întoarse încet spre ei.

— Gavin?

Ea păru înspăimântată. Şi Byrne la fel.

Inima lui Christabel tresări. Era încă o fostă amantă a lui Byrne? Dar nu-l auzise niciodată vorbind despre nimeni cu nota aceea stranie de durere din glas. Şi niciuna nu-i spunea Gavin. Sau, cel puţin, aşa i se adresase lui.

— Ce faci aici? întrebă Byrne răguşit, degetele lui înfigându-se în talia lui Christabel ca nişte gheare de fier.

— Lord Stokely ne-a invitat pe mine şi pe Walter, desigur. Femeia trase de braţul unui bărbat care stătea lângă ea. Vino, dragul meu, aş vrea să cunoşti pe cineva.

Lui Christabel îi fu greu să respire din cauza strânsorii din piept. Judecând după reacţia lui Byrne, aceea nu era o simplă amantă, indiferent cine era. Dar de ce acea Anna putea să-l răscolească atunci când nicio altă femeie – inclusiv Christabel – nu-i tulbura emoţiile?

Bătrânul care se întoarse arăta mai degrabă de parcă ar fi preferat să doarmă la focul şemineului decât să aştepte în mulţime pentru a merge la cină.

— Eh? Ce este?

— Walter, permite-mi să-ţi prezint un vechi prieten al… familiei mele, domnul Gavin Byrne. Domnule Byrne, acesta este soţul meu, Lord Kingsley.

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui Byrne când schiţă un semn din cap spre acel domn.

— Lord Kingsley. Cu siguranţă sunteţi foarte departe de casă. Dublin, nu-i aşa?

— Da, Dublin. Lord Kingsley îşi ridică lornionul ca să se uite la Byrne. Ne-am mai întâlnit?

— Nu. Byrne îi aruncă brusc o privire lui Lady Kingsley, apoi adăugă cu ironie: Dar am auzit de dumneata.

Încurcată, femeia spuse în grabă:

— Domnul Byrne deţine un club pentru gentlemani în Londra, dragul meu. Lebăda Albastră. Sunt convinsă că e treaba lui să ştie totul despre cei mai importanţi bărbaţi din Anglia şi din Irlanda.

— Desigur. Lord Kingsley îl scrută cu o privire binevoitoare pe Byrne. Este mai degrabă surprinzător că Stokely a invitat pe cineva ca dumneata, dar presupun că era de aşteptat fiind vorba de o petrecere cu jocuri de cărţi.

— Da. Byrne părea să-şi fi recăpătat calmul. Lui Stokely îi place să surprindă oamenii. El aruncă o privire dincolo de familia Kingsley. Şi, vorbind de lup, iat-o şi pe gazda noastră!

Lord Stokely se apropie, tot numai un zâmbet în vreme ce se strecura printre cupluri.

— Ah, Byrne, văd că i-ai cunoscut deja pe vicontele Kingsley şi pe soţia lui.

— Da, spuse Lady Kingsley şi îi aruncă lui Christabel o privire scrutătoare, dar n-am fost încă prezentaţi prietenei domnului Byrne.

Lord Stokely făcu prezentările, în vreme ce Christabel încercă să nu observe reacţia rigidă a lui Byrne. Sau frumuseţea uluitoare a lui Lady Kingsley. Nici manierele elegante. Nici răspunsurile şlefuite. Vicontesa era tot ce nu era ea şi nu avea să fie niciodată.

Christabel încercă să nu izbucnească într-un râs nebun când Lord Kingsley rămase extrem de surprins în clipa în care auzi că Lady Haversham era marchiză. În timp ce bâigui despre onoarea de a face cunoştinţă cu ea şi îi complimentă rochia, Christabel încercă să zâmbească. Soţia lui privi cu o expresie îndurerată, iar Byrne stătea nemişcat ca o stană de piatră.

Gazda lor părea să găsească scena teribil de amuzantă. Lovi uşor cu mâna umărul lui Kingsley.

— Un om pe cinste, nu-i aşa? Ne-am întâlnit anul trecut la o petrecere cu jocuri de cărţi în York. Lady Kingsley este o jucătoare înrăită de whist, aşa că n-am rezistat să nu-i invit pe ea şi pe Kingsley la petrecerea mea. Nu ne-ar strica nişte sânge proaspăt printre jucătorii noştri, nu, Byrne?

— Asta depinde de cât de mult din sângele ăsta proaspăt vrei să verşi, spuse Byrne.

— Byrne, mă răneşti! exclamă Lord Stokely pe un ton de fals reproş. Lady Kingsley poate să se descurce de minune la mesele de joc, te asigur. Şi o să se dovedească a fi un câştig frumos pentru grupul nostru. Un zâmbet calculat îi atinse buzele. Are o mulţime de poveşti fascinante despre debutul ei la Londra.

Tensiunea bruscă din Byrne era palpabilă.

— Chiar aşa? Atunci trebuie să ne amuze cu ele într-o seară, nu-i aşa?

— Într-adevăr, aşa o să facă, spuse Lord Stokely cu un rânjet.

Când Lady Kingsley păli, Christabel îşi dori să urle. La naiba, cine era ea pentru Byrne? apoi Lord Stokely lăsă în pace familia Kingsley şi îi oferi braţul lui Christabel.

— Mergem la cină, Lady Haversham?

Ea încremeni, dar nu putu să refuze. Ca marchiză de Haversham, era cea mai înaltă în rang dintre femeile prezente, aşa că era firesc ca gazda să o conducă la cină. Ceea ce însemna că Byrne trebuia să o conducă pe una dintre invitatele de rang inferior, cum ar fi Lady Kingsley. Christabel nu reuşi să îşi înăbuşe valul de gelozie pe care simplul gând i-l trezi. Îl lăsă pe Lord Stokely să o ia înainte, simţind ochii lui Lady Kingsley aţintiţi spre ea tot drumul. Era o oarecare alinare să ştie că nu era singura care îşi punea întrebări despre Byrne şi femeile lui.

Cina era o afacere extravagantă, adică o grămadă de mâncăruri franţuzeşti, desigur, aşa încât Christabel îşi petrecu prima parte încercând să-şi dea seama ce era fiecare fel, fără să se facă de râs. Chiar şi cei din familia Talbot, cu mult inferioară în rang, păreau în largul lor cu varietatea ameţitoare de mâncăruri exotice. Deloc surprinzător, dată fiind compania, cina nu includea numai stridii, ci şi rodii. Şi probabil vreun gândac de frasin – indiferent ce era de fapt – strecurat printre felurile de mâncare.

Din fericire, femeia din stânga lordului Stokely îl ţinea ocupat şi, chiar dacă bărbatul din dreapta lui Christabel ar fi vorbit cu ea, era prea ocupat să se răsfeţe cu delicatesele scumpe, încât să se mai deranjeze. Aşa, măcar nu fu nevoită să poarte o conversaţie politicoasă.

Nu că discuţiile celorlalţi ar fi fost extrem de politicoase. În ciuda prezenţei doamnelor, se spuseră câteva glume foarte deocheate, din care ea înţelese cam jumătate. Şi nimeni nu protestase împotriva lor, nici măcar Lord Kingsley, care părea mai curând genul prudent. Era prea ocupat să o linguşească pe Lady Jenner, care stătea lângă el.

Apoi mai erau vreo câţiva soldaţi care chiar îşi aprinseră trabucurile la masă. Ea începu să se întrebe de ce îşi făcuse griji în privinţa bunelor maniere, fiindcă prietenii lui Lord Stokely păreau destul de prost crescuţi. Fireşte, cu excepţia lui Lady Kingsley, care părea ca o lebădă în mijlocul raţelor, cu spatele drept şi buzele strânse, mâncând cu înghiţituri mici, în vreme ce arunca din când în când priviri pline de jind spre Byrne. Christabel îşi dorea să o lovească. Singura ei alinare era că Byrne părea să nu observe privirile lui Lady Kingsley sau, dacă le observa, ascundea bine acest lucru. Într-adevăr, el era unul dintre bărbaţii care spuneau glumele deocheate. Lord Stokely se aplecă spre Christabel chiar când li se aduse desertul.

— Ar fi un cuplu interesant, nu crezi?

Ea se prefăcu a nu înţelege.

— Cine?

— Byrne şi Lady Kingsley.

Ea îl privi scrutător.

— Mai degrabă nepotrivit, aş spune eu.

— Şi dacă ţi-aş spune că odată Byrne i-a cerut să se însoare cu el?

Încercând să-şi ascundă uluirea, îşi aminti că Lord Stokely nu era mai demn de încredere decât oricine altcineva prezent la petrecerea aceea scandaloasă.

— Aş spune că nu-l cunoşti prea bine pe Byrne.

— Şi pe mine m-a surprins, dar am auzit povestea chiar de la Lady Kingsley. Am avut o… scurtă întâlnire la Dublin. Şi ştii cum reacţionează femeile când sunt copleşite în suferinţa lor. Aduce foarte mult a destăinuire.

Dar nu înseamnă că destăinuirile erau adevărate. Cum se putea ca Byrne cel cinic, neînfricat să fi cerut pe cineva – oricine – în căsătorie? Dacă nu i-ar fi observat reacţia intensă la vederea lui Lady Kingsley, Christabel nu ar fi crezut nici măcar o iotă. Dintr-odată, Lord Stokely aruncă o privire în capul mesei, apoi zâmbi. Îi urmări privirea şi îl observă pe Byrne care se uita lung la ei cu o furie ciudată pe chip.

Ghicise ce-i spunea Lord Stokely? Sau altceva îl făcea

să-şi privească gazda cu o asemenea răutate?

— Ce s-a întâmplat între ei? şopti ea, hotărâtă să afle tot ce putea despre afirmaţiile domnului Stokely. Bănuiesc că l-a refuzat, nu?

— Bineînţeles, ea l-a refuzat. Ochii îi licăriră bucuroşi la gândul că îi împărtăşea o bârfă bună. Lady Kingsley era fiica unui negustor bogat. Când şi-a făcut debutul, Byrne tocmai îşi deschisese clubul pentru gentlemani. Şi, deşi avea destule relaţii cu înalta societate ca să fie invitat la balurile la care participa fata, familia ei nu putea să-l ia în considerare ca ginere.

— Lady Kingsley ce părere a avut despre asta?

— Presupun că, dacă nu era situaţia lui, probabil l-ar fi acceptat. Byrne poate să fie fermecător atunci când vrea. Dar este un copil din flori, la urma urmei, fără relaţii care să-i facă intrarea în lumea bună. Şi probabil că averea ei l-a atras, un fapt pe care ea şi familia ei trebuiau să-l ştie.

Christabel nu putea să şi-l închipuie pe Byrne căsătorit pentru a obţine o avere, cu toată sporovăială lui despre lipsa de suflet.

— A spus ea asta?

— Nu cu atât de multe cuvinte, dar este evident. Ea se implicase în acea legătură periculoasă, aşa că, atunci când a apărut Kingsley şi s-a amorezat de ea, familia ei a făcut presiuni serioase în favoarea partidei. În cele din urmă, a procedat ca orice femeie de bun-simţ – s-a măritat cu Kingsley.

Christabel îşi reprimă un pufnet. Femeie de bun-simţ! Orice femeie de bun-simţ şi-ar fi urmat inima. Şi era limpede că femeia fusese odinioară îndrăgostită de Byrne, poate că încă se vedea asta. Acela era oare motivul pentru care Lady Kingsley îi permisese lui Lord Stokely să se culce cu ea? Ca personalitate, semăna cu Byrne, deşi rămânea o imitaţie ştearsă.

El fusese îndrăgostit de Lady Kingsley? Încă era?

În timp ce întrebarea nu-i dădea pace, aruncă o privire spre chipul plin de o bucurie maliţioasă al lui Lord Stokely şi îşi dădu seama dezgustată de un lucru.

— Din acest motiv ai invitat-o, nu-i aşa? Ca să-l chinuieşti pe Byrne.

— Am invitat-o pe ea din acelaşi motiv pentru care te-am invitat şi pe tine, draga mea. Pentru că amândouă sunteţi două jucătoare excelente de whist. Un zâmbet zeflemitor îi atinse buzele. Sau, în cazul tău, nu pot decât să presupun asta din moment ce Byrne te-a ales drept parteneră.

Dacă avusese vreodată nevoie de o motivaţie ca să joace bine, iată că o primise.

— Presupui corect, domnule. Vreau să câştig miza pusă în joc, dacă se poate.

El se aplecă mai aproape ca să-şi apese gura de urechea ei.

— Iar dacă nu se poate, poţi oricând să încerci să-ţi câştigi gazda în schimb.

Un fior se insinuă înăuntrul ei, dar, înainte să apuce să reacţioneze la declaraţia lui dezgustătoare, vocea lui Byrne se auzi răsunătoare dinspre capul mesei.

— Ce este povestea asta cu noile reguli de joc, Stokely? Ne-ai ţinut suficient în suspans.

Cu un zâmbet adresat doar ei, Lord Stokely se ridică şi îşi îndreptă atenţia spre oaspeţii lui.

— Mulţumesc, Byrne, că mi-ai amintit.

Pe un ton foarte practic, le explică faptul că partenerii aveau să fie aleşi aleatoriu. Corul de gemete care urmă după aceea nu-l împiedică să treacă la următoarea schimbare de reguli.

— De îndată ce începem eliminările, spuse el, învinşii vor fi rugaţi să părăsească moşia. Privirea lui se opri în treacăt asupra lui Christabel. Dacă încuviinţez eu, bineînţeles.

Christabel se chinui să-şi ascundă panica. Dacă nu găsea scrisorile până atunci? Dacă nu ajungea în runda de eliminări?

Şi ce anume, mai exact, voise să spună Lord Stokely prin „dacă încuviinţez eu”? Alţi oameni îşi mormăiau furioşi nemulţumirile. Se părea că toţi crezuseră că aveau să se

bucure de ospitalitatea lui până la final.

— De ce ai făcut schimbarea asta? Vocea lui Byrne se ridică deasupra celorlalţi ca să pună întrebarea pe care nimeni nu îndrăznea să o rostească.

Lord Stokely ridică din umeri.

— Ca să nu avem pe aici o mulţime de gură-cască pe durata partidelor finale. Există prea mult risc să se trişeze.

Lady Jenner pufni.

— Fii sincer! Lord Stokely. Faci asta numai pentru că Byrne a schimbat partenerul. Şi noi, restul, suntem pedepsiţi pentru ochiul lui hoinar.

Toţi ochii, hoinari sau nu, se întoarseră spre Christabel, care nu reuşi să-şi ascundă roşeaţa din obraji.

Expresia lui Lord Stokely se schimbă brusc, devenind glacială.

— Fac asta pentru că anul trecut au existat plângeri care spuneau că eu şi Byrne am câştigat mereu miza pusă în joc. Nu o să permit nimănui să mă acuze pe mine sau pe prietenii mei de înşelăciune. Schimbarea asta face ca totul să fie pur şi simplu mai corect. Şi este casa mea, la urma urmei. Casa mea, regulile mele.

Nimeni nu putea să respingă un asemenea argument, dar oamenii nu fură împiedicaţi să bombăne când se ridicară şi trecură la distracţiile din seara aceea.

Când ajunseră în sala de bal, care fusese transformată într-un măreţ salon de joc pentru întreaga săptămână, Christabel se simţi uşurată când află că o avea parteneră pe Lady Hungate. Însă Lady Hungate nu păru atât de mulţumită.

— Sper că ai de gând să-ţi arăţi adevărata valoare în seara asta, replică femeia mai în vârstă.

— Nu o să te dezamăgesc, răspunse Christabel, amintindu-şi de după-amiaza petrecută la Lady Jenner.

Nu, chiar nu. Nu avea de gând să rişte să fie eliminată de pe moşie ca una dintre învinşi. Chiar dacă asta însemna să flirteze cu Lord Stokely.

La naiba cu Stokely şi uneltirile lui! După cinci ore de jucat cărţi, Gavin încă nu putea să-şi dea seama ce punea

la cale bărbatul.

În primul rând, schimbarea regulilor, apoi interesul lui blestemat pentru Christabel. Iar bărbatul o adusese pe Anna acolo. Dintre toţi oamenii, pe Anna. Gavin sperase să nu o mai vadă niciodată. Faptul că ea era acolo transforma ceea ce se anunţa sigur o săptămână grea într-un posibil coşmar. Mai ales că Stokely ştia clar ce reprezentase ea odinioară pentru Gavin. Era ceea ce îi şoptise lui Christabel la cină? Ultimul lucru de care Gavin avea nevoie era ca văduva curioasă să-l bată la cap cu întrebări despre Anna. Ştia deja prea multe dintre secretele lui ca să mai fie liniştit. Adunând levata pe care tocmai o câştigase, aruncă o privire spre masa de alături, unde Anna era în echipă cu Stokely împotriva lui Lady Jenner şi a lui Lady Hungate. Ce Dumnezeu sperase Stokely atunci când o invitase? Spera că Anna să-l scoată pe el din joc, acum că el alesese alt partener? Dacă era aşa, nu avea să reuşească.

Anna îl surprinse pe Gavin uitându-se lung şi schiţă spre el un zâmbet strălucitor.

El se încordă. Îşi întoarse privirea de la ea, apoi puse jos o carte, în tinereţe, ar fi luptat cu un regiment de cazaci ca să primească unul dintre zâmbetele acelea de la ea, dar întârziase cu treisprezece ani. După şocul iniţial de a o vedea, îşi dădu seama că ea nu mai avea puterea să-l mişte. Sau, dacă o făcea, îl întrista. Pentru că anii de căsnicie cu slugarnicul viconte Kingsley nu trecuseră bine pe ea. Da, încă era frumoasă şi avea un râset muzical, care ar fi topit inimile celor mai mulţi dintre bărbaţi. Dar acum avea o latură uşor fragilă, de parcă lacrimile stăteau să o podidească în orice clipă. Îl părăsise pentru Kingsley şi iată unde ajunsese – o căsătorie plicticoasă cu un bărbat pompos, al cărui unic talent era titlul lui, din moment ce preluase averea familiei ei ca să-şi umple cuierele. Atunci de ce nu putea să se bucure de nefericirea ei?

Era păcat de o femeie aşa de frumoasă. Brusc, se simţi obosit să observe cum femeile sufereau din cauza neglijenţei soţilor lor. Era obosit să vadă femei tinere, odinioară pline de speranţe, transformate în nemernice

irosite şi cu inimă de piatră, ale căror unice alegeri erau să se stingă de dor acasă ori să trăiască aceleaşi vieţi nesăbuite ca soţii lor.

Era obosit să urmărească femei cu suflet bun forţate la comportamente extreme din cauza prostiei soţilor lor la jocurile de noroc. Femei precum Christabel.

Aşa cum magnetul atrage fierul, îşi aţinti privirea spre locul în care era aşezată, pe la jumătatea salonului spaţios. El şi Christabel nu se nimeriseră împreună nici măcar o dată toată seara, şi totuşi o simţise în fiecare clipă. Unde stătea. Cu cine juca. Cât de des răsese la o glumă sau răspunsese la flirtul vreunui idiot.

Se întrebă cum se descurca. Oare câştiga? Pierdea? Se panica din cauza pierderii? Posibilitatea aceea dură îi strânse inima ca într-o menghină. N-ar fi trebuit în veci să o aducă acolo. Locul ei nu era acolo – era limpede când o vedeai alături de ceilalţi. Putea să se scalde într-o baltă de desfrânare preţ de ore întregi, şi totuşi nimic să nu se agaţe de pielea ei. Iar adevărul era că ar fi detestat să o vadă întinată.

De ce? N-ar fi fost mai uşor să obţină ce voia de la ea dacă aluneca pe panta alunecoasă a păcatului?

Da, dar cu ce preţ? Fir-ar să fie, Christabel îi spusese o dată exact acelaşi lucru… Dar cu ce preţ pentru sufletul lui? Acum începea să gândească la fel ca ea. Şi nu putea accepta asta. De parcă i-ar fi simţit ochii aţintiţi spre ea, Christabel îi întâlni privirea din colţul opus al încăperii, iar menghina din pieptul lui se strânse insuportabil. Până ce îi zâmbi, spunându-i că totul era în regulă.

— Byrne? întrebă Talbot. Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să-i mai faci ochi dulci amantei tale şi joacă-ţi cartea. O să ai destul timp să-i faci ochi dulci mai târziu.

— Dacă Stokely nu ajunge primul la ea, spuse Markham, partenerul din clipa aceea al lui Talbot.

Înăbuşind o înjurătură, Gavin puse cartea jos.

— Presupui că Lady Haversham o să-l aleagă pe Stokely în faţa mea. Şi asta este al naibii de puţin probabil.

Markham zâmbi cu subînţeles spre Gavin.

— Dacă nu cumva crede că o poate ajuta să câştige miza pusă în joc.

— Se prea poate ca Lady Haversham să nu aibă nevoie de Stokely pentru asta, interveni Talbot. Ea şi Lady Kingsley ne-au cam dat de furcă mie şi lui Lady Jenner. Am câştigat, dar numai pentru că am avut cărţi mai bune. Şi, din câte am auzit, ea şi Hungate i-au nimicit pe cei doi cu care au jucat.

Gavin nu reuşi să-şi domolească explozia de mândrie când auzi de succesul lui Christabel. Ştia că femeia era capabilă dacă îşi punea mintea la contribuţie.

— De fapt, cum ai întâlnit-o pe Lady Haversham? întrebă colonelul Bradley.

— Îl cunoşteam pe soţul ei, răspunse Gavin evaziv.

— Nebunul ăla nu putea să câştige la whist nici dacă viaţa lui depindea de asta, spuse Talbot. Trebuia să şi-o facă pe soţia lui parteneră de joc. Aşa nu se mai îngropa niciodată în datorii.

— Aşa a ajuns frumoasa văduvă în patul tău? întrebă Markham cu un zâmbet atotcunoscător. Îi permiţi să plătească datoriile lui Haversham cu alte servicii?

Se enervă când auzi aceeaşi acuzaţie a doua oară în seara aceea.

— Ştii să fi avut vreodată nevoie de asemenea tactici ca să fac o femeie să vină în patul meu, Markham?

— Nu, dar trebuie să recunoşti că nu e genul tău. Markham aruncă o privire spre celălalt colţ al încăperii. Însă o femeie cu aşa sâni este genul oricărui bărbat.

Gavin fu cuprins de o mânie nestăpânită la ideea că Markham se uită măcar la sânii lui Christabel şi abia dacă reuşi să-şi înăbuşe o replică virulentă.

Ce Dumnezeu se întâmpla cu el? El, Markham şi Talbot mai făcuseră asemenea comparaţii între amante şi înainte – despre sânii, gurile, posterioarele lor. Dar ideea că idioţii aceea o întinau pe Christabel cu comentariile lor grosolane îl făcea să-şi dorească să le închidă gura.

Era doar o dorinţă reprimată, lucru de înţeles. Ar fi

trebuit să se culce cu femeia la prima ocazie pe care o avusese. Faptul că o lăsase să-l împiedice îl transforma într-un idiot ridicol.

— Îţi spun eu cum a băgat-o în patul lui, interveni Talbot. I-a spus că-i asigură şansa de a câştiga miza lui Stokely. Asta ar tenta orice văduvă.

Bradley pufni.

— Dacă a înghiţit asta, e o proastă. Oricare dintre noi poate să-i spună că nu este uşor să câştige miza lui Stokely, nici dacă eşti partener cu Byrne.

— Adevărat, zise Talbot, dar, chiar dacă poate nu câştigă miza, pun pariu că ajunge printre ultimii patru din finală.

Stokely ascultase de la masa de alături, iar acum interveni în discuţie.

— Chiar pui un pariu serios, Talbot? Sau vorbeşti aiureli, ca de obicei?

Talbot clipi, apoi coborî privirea spre cărţile lui fără să răspundă.

— Dacă nu pune el pariu, pun eu. Gavin schiţă spre Stokely un zâmbet zeflemitor. Pariez o mie de lire că Lady Haversham ajunge printre ultimii patru.

Discuţia atrase atenţia celorlalţi jucători de la mesele din jur, care se opriră din jucat ca să vadă ce răspundea Stokely. Acesta îi aruncă lui Gavin o privire scrutătoare, apoi se întoarse în altă direcţie a încăperii şi strigă:

— Lady Haversham!

Ea ridică privirea, uimită.

— Byrne, aici de faţă, face pariu pe o mie de lire că o să ajungi printre ultimii patru jucători. Ce crezi, ar trebui să accept pariul?

Ea îşi reveni iute din şoc şi îşi lipi pe chip o expresie imposibil de citit, făcându-l mândru pe Byrne.

— Nu pot să-ţi spun ce să faci, Lord Stokely, răspunse ea. Doar tu ştii dacă îţi permiţi să pierzi o mie de lire în faţa lui Byrne.

Cuvintele ei provocară râsetele tuturor, căci Stokely îşi permitea să piardă câteva mii de lire.

— Deci crezi că Byrne o să câştige, nu-i aşa? întrebă Stokely.

Din colţul opus al încăperii, privirea lui Christabel se aţinti asupra lui Gavin.

— Byrne câştigă mereu.

Lui Gavin i se învolbură sângele în vene. Cu siguranţă, avea de gând să câştige de data asta. Şi nu doar pariul.

— Deci, Stokely? Pariezi sau nu?

Stokely rămase tăcut preţ de o clipă, apoi spuse:

— De ce nu? Spre deosebire de ce crede Lady Haversham, tu nu câştigi mereu.

— Adevărat. Gavin îşi întoarse privirea de la Christabel şi îl găsi pe Stokely, care îl studia cu un aer gânditor. Câştig doar atunci când este important.

Gongul răsună dintr-odată, făcând pe toată lumea să tresară şi să-şi amintească de faptul că era ultimul joc. Stokely punea întotdeauna un servitor să bată gongul la ora trei dimineaţa, după care nu mai începea niciun rober nou. Era singura modalitate de a se asigura că toată lumea juca aproximativ acelaşi număr de partide în fiecare noapte; altfel, unii ar fi jucat încontinuu.

Gavin îşi întoarse atenţia spre cărţile lui. Erau doar la jumătatea mâinii şi probabil la un joc sau două de la încheierea roberului. La naiba! Încă o oră înainte să i se alăture lui Christabel în pat.

Când el şi Bradley câştigară mâna, Gavin ridică privirea şi o văzu pe Christabel ridicându-se de la masă. Terminase deja?

Vorbi câteva momente cu partenerii ei, apoi veni la masa lui, unde Talbot făcea cărţile.

— Ce ai făcut, draga mea? întrebă Gavin.

Ea ridică din umeri.

— Am câştigat mai mult decât am pierdut.

— Bine. Este un semn bun pentru pariul meu cu Stokely.

Ea le urmări jocul preţ de câteva clipe, apoi spuse:

— Eu am terminat, deci cred că o să mă retrag.

— Ai putea să rămâi şi să-mi aduci noroc.

Ea pufni.

— De parcă ai avea nevoie de noroc. Nu, cred că mă retrag. Dar tu rămâi atât cât trebuie!

Scoase un căscat exagerat şi plecă.

Numai atunci îşi dădu seama de ce fusese atât de dornică să plece fără el. Voia să caute singură prin reşedinţa lui Stokely, în vreme ce gazda lor era ocupată la mesele de joc. Afurisită femeie! Nu avea minte? Să caute prin casă, în timp ce toată lumea încă era trează nu era doar o nebunie, ci de-a dreptul periculos dacă Stokely o prindea. El nu putea să plece în mijlocul unui rober fără să trezească bănuieli, dar asta nu-l împiedica să-şi facă griji. După ce Talbot împărţi cărţile, Gavin încercă să fie atent. Erau pe la jumătatea mâinii când jocul se încheie la masa de alături. Masa lui Stokely. Gavin îşi domoli îngrijorarea. Nu exista niciun motiv să creadă că Stokely avea să se abată de la rutina obişnuită de a rămâne în sala de joc până când se retrăgea ultimul oaspete.

Doi dintre jucătorii de la masa lui Stokely se duseră imediat la culcare. Anna veni şi se opri lângă Gavin. Cum el nu o luă în seamă, ea le spuse noapte bună şi plecă. După ce Stokely făcu turul încăperii, jucându-şi rolul de gazdă atentă, se întoarse la masa lui Gavin şi anunţă că intenţiona să se retragă.

— Poate mă duc să văd dacă Lady Haversham are nevoie de puţină companie, zise el. Ceilalţi jucători se încordară, recunoscând provocarea evidentă adresată lui Gavin. Lui nu-i păsa de şicanele lui Stokely, voia ca ea să nu fie prinsă.

— Du-te liniştit! Ascunzându-şi îngrijorarea, mai jucă o carte. Dar te avertizez că doarme buştean. Nu o să audă ciocănitul tău.

— O să vedem. Stokely îi salută pe ceilalţi. Noapte bună, domnilor!

În timp ce se îndepărtă agale, un val de mânie îl copleşi pe Gavin.

În vreme ce el trebuia să rămână acolo şi să joace roberul ca să nu trezească suspiciuni, nemernicul avea de

gând să o seducă pe Christabel. Se încruntă. Nu era vorba despre asta, el trebuia să-şi facă griji de posibilitatea ca ea să fie surprinsă în flagrant. Dacă avea să fie prinsă, încercările lor de a recupera scrisorile se încheiau brusc. Să se asigure că aşa ceva nu se întâmpla trebuia să fie principala lui preocupare.

Nu interesul pe care Stokely îl afişa pentru femeie. Nu faptul că baronul cel chipeş putea să încerce să-şi pună mâinile pe... Fir-ar să fie, ce se întâmpla cu el? Când începuse să pună o femeie înaintea oricărei intrigi în care era implicat?

Ei bine, gata! Avea să termine roberul şi să câştige. Apoi urma să o găsească pe Christabel şi să-i explice într-o manieră calmă şi rezonabilă că nu putea să caute pur şi simplu prin casă după voia ei. Iar dacă se întâmpla ca Stokely să se afle în calea pumnului lui în acest timp, aşa să fie!

Capitolul 14

Nu există nimic mai satisfăcător decât să ai doi bărbaţi care se luptă pentru tine.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Christabel îşi dorea să poată încuia uşa în vreme ce căuta prin biroul lui Lord Stokely, dar ar fi ridicat suspiciuni dacă se întâmpla ca el să treacă pe acolo.

Trebuia să fie atentă, la fel de atentă cum păruse să fie şi baronul. După douăzeci de minute de căutări, încă nu găsise nimic. Sertarele de la biroul bărbatului nu erau nici măcar încuiate, ceea ce, desigur, însemna că nu era nimic important în ele.

Se întoarse să studieze cele câteva rafturi, în speranţa că unul dintre ele putea ascunde un seif secret. Dar, chiar în timp ce trecea încet în dreptul fiecărui raft, fu cuprinsă de disperare. Nu-şi dăduse seama cât de mare era moşia

lui, în cât de multe locuri putea un om să ascundă ceva atât de mic ca un pachet de scrisori. Puteau fi oriunde. Cum Dumnezeu să le găsească într-o singură săptămână?

Deodată, auzi paşi pe coridor. Încremeni, apoi apucă o carte de pe raft şi se prefăcu că o citeşte. Chiar la timp, căci uşa se deschise şi o voce bărbătească spuse:

— Ah, aici erai. Credeam că te-ai dus la culcare. Apoi am văzut lumină pe sub uşă şi m-am hotărât să verific.

Lord Stokely. În bătăile nebuneşti ale inimii, ea îşi lipi un zâmbet plictisit pe buze şi se întoarse cu faţa spre el.

— Sper că nu te superi. Nu puteam să dorm, aşa că am căutat o carte.

El intră în încăpere şi, spre indignarea ei, închise uşa.

— Mă bucur că ai făcut-o. Acum avem ocazia să ne cunoaştem mai bine.

O trecu un fior pe şira spinării.

— Oh, cred că te cunosc deja foarte bine, Lord Stokely, spuse ea graţios. Eşti genul de bărbat cu care este primejdios ca o femeie să rămână singură. Strânse cartea sub braţ, apoi se îndreptă spre uşă. Acum, dacă mă ierţi…

Cu un zâmbet până la urechi, el îi blocă drumul.

— Hai, draga mea, nu trebuie să fii sfioasă. Amândoi ştim de ce te afli aici.

Frica i se ghemui în pântec.

— Oh?

Păşind mai aproape, îi luă cartea şi o aruncă pe birou.

— Tu cauţi o distracţie de altă natură. Şi, din moment ce Byrne este prea ocupat cu cărţile lui ca să ţi-o ofere… El îi mângâie obrazul cu arătătorul, printr-o mişcare demnă de orice seducător. Ai venit să mă cauţi pe mine. Sărmanul Byrne ar trebui să ştie că nu eşti genul de femeie care trebuie lăsată să aştepte.

Ochii ei se îngustară. Dacă Lord Stokely era cu adevărat atât de atras de ea precum părea, un flirt inocent putea să o ajute să obţină mai multe informaţii decât ore întregi de căutare.

— Să înţeleg din tăcerea ta că presupunerea mea este corectă? întrebă Lord Stokely cu ochii scânteietori. Ea se

chinui să-şi arcuiască buzele într-un zâmbet cochet.

— Am venit aici cu Byrne. Ce te face să crezi că mi-aş îndrepta afecţiunea spre tine?

— Poate pentru că-ţi place diversitatea?

El îşi coborî capul şi o muşcă uşor de ureche. În mod ciudat, gestul lui o lăsă rece.

— Sau poate pentru că a venit Lady Kingsley. Când am plecat eu, încă era în sala de joc, ţinându-i companie lui Byrne.

Christabel se luptă să-şi ţină în frâu gelozia. Chiar dacă omul spunea adevărul, nu însemna că Byrne aprecia atenţiile femeii.

— Atât timp cât Byrne se întoarce în patul meu la final, nu-mi pasă cine îi ţine companie în salonul de joc.

— Din fericire, lui nu-i pasă cine îţi ţine companie în biroul meu, îi murmură Lord Stokely în ureche. Eu şi Byrne am împărţit multe femei. Nu o să fie deranjat dacă te răsfeţi cu mine, te asigur.

Probabil avea dreptate, la naiba cu el! Dar spusele lui nu o împiedicară să se simtă dezgustată când bărbatul îşi strecură braţul în jurul taliei ei şi o trase într-o îmbrăţişare.

În timp ce îi prinse gura într-un sărut, panica se dezlănţui în pieptul ei. Una era să flirteze cu bărbatul acela ca să-i descopere secretele şi alta era să-l lase să o seducă. El măcar avea să-i dea de ales? Erau singuri. Dacă voia, Lord Stokely putea să facă exact ce poftea, încercă să se retragă din sărutul lui, dar el îi apucă bărbia ca să o ţină nemişcată, în timp ce îşi împinse limba printre buzele ei închise. Chiar când îşi ridică mâinile ca să-l îmbrâncească, se auzi un ciocănit la uşă.

— Christabel, eşti acolo? strigă Byrne.

Lord Stokely se retrase cu o înjurătură.

— Trebuia să închid afurisita asta de uşă.

Uşurată, ea strigă:

— Da, Byrne, sunt aici.

Byrne intră, apoi se opri brusc şi făcu ochii mici când îi zări pe ea şi pe Lord Stokely îmbrăţişaţi. Lord Stokely nici măcar nu se deranjă să-i dea drumul.

— Byrne, se pare că, până la urmă, văduva nu dormea.

— Observ, spuse încordat Byrne. Eşti gata să te retragi, dulceaţa mea? El îi oferi braţ. Numai atunci baronul îi dădu drumul. Dar, în timp ce se grăbi să i se alăture lui Byrne – slavă Cerului că scăpase! –, Lord Stokely spuse:

— Vrei să-ţi revizuieşti pariul, Byrne?

Gavin se uită lung la el cu o privire tăioasă.

— Cum?

Christabel îl prinse de braţ, în vreme ce Lord Stokely îşi plimba privirea înflăcărată pe corpul ei.

— Dacă o să câştigi miza, o să-ţi plătesc o mie de lire. Dacă totuşi câştig eu, Lady Haversham îşi petrece ultima noapte în patul meu.

— Mi-e greu să schimb în asemenea măsură condiţiile pariului fără acordul doamnei, răspunse el pe un ton uşor plictisit.

— Lady Haversham? Lord Stokely se întoarse spre Christabel. Eşti de acord?

Christabel se uită uimită la Byrne. Însemna atât de puţin pentru el încât accepta să fie oferită drept premiu?

Se pierdu cu firea.

— O să mă gândesc la asta, spuse ea dintr-un impuls, deşi nu credea niciun cuvânt.

Byrne putea fi atât de insensibil încât o scotea din minţi.

— Să-mi dai răspunsul tău mâine, continuă Lord Stokely.

— Nu este nevoie, interveni Byrne. Eu nu accept condiţiile.

Privirea ucigaşă din ochii lui o puse pe gânduri pe Christabel.

— Dar Lady Haversham a spus…

— Nu-mi pasă ce a spus. Pariul meu este pe o mie de lire, nimic altceva.

Ochii lui Stokely se îngustară.

— Ai prefera să plăteşti o mie de lire în loc să o împărţi pe Lady Haversham?

Byrne ridică din umeri.

— Pot să-mi permit asta.

Păru din nou plictisit, dar acum mâna lui o ţinea într-o strânsoare ucigaşă, fiind limpede că mai avea puţin şi-l strângea de gât pe Lord Stokely.

Fu copleşită de un iureş de încântare. Ce se întâmplase cu celebra lipsă de gelozie a lui Byrne?

— Ei bine, spuse meschin Lord Stokely, îţi doresc să te bucuri de ea. Scorpia trebuie să aibă un borcan cu miere placată cu aur dacă vrei să o păstrezi pentru tine.

Byrne se repezi scurt:

— N-o să ai niciodată ocazia să afli. Îţi promit asta!

Apoi, încolăcindu-şi braţul după talia ei, practic o târî din încăpere.

În timp ce o îndepărtă rapid din birou, fu uluită de mânia bruscă care puse stăpânire pe el. Dacă nu era gelozie, atunci nu ştia ce era.

— Ce naiba crezi că faci încurajându-l pe ticălosul acesta? şuieră el printre dinţi în vreme ce urcară scările. Doar pentru că am pariat că o să ajungi printre ultimii patru nu înseamnă că o să câştigi, pentru numele lui Dumnezeu! Vrei să împarţi patul cu Stokely?

Cu siguranţă, gelozia îi răsuna în voce. Încurajată, îi oferi un zâmbet diafan.

— Nu, dar, dacă se întâmplă să nu trec de runda de eliminări, trebuie să părăsesc moşia. Or, aşa aş putea să rămân până la final, indiferent cât de prost joc.

El se încruntă.

— Rămâi. Cu el. Ca partener de pat.

— Cu siguranţă, m-ar ajuta în eforturile mele de a găsi scrisorile, spuse ea nepăsătoare. Casa ar fi la cheremul meu.

Blestemând, el o trase într-un alcov, unde o apăsă în perete. Fixându-i corpul între braţele lui, mârâi:

— Nu împărţi patul cu mine, dar l-ai împărţi cu el? De dragul unor scrisori blestemate?

Ea îi întâlni privirea fără şovăială.

— Scrisorile astea blestemate îţi aduc un titlu de

baron. Ce-ţi pasă care sunt metodele pe care le folosesc atât timp cât tu primeşti ce vrei?

El îşi încleştă maxilarul.

— Există metode mai bune.

— Oh? Ea insistă, hotărâtă să-l facă să-şi recunoască sentimentele adevărate. Ar fi mai simplu să-l seduc pe Lord Stokely.

— Nu, spuse el categoric.

Christabel îşi înăbuşi un zâmbet.

— Aş putea pur şi simplu să…

— Nu. El se aplecă mai mult, cu ochii scăpărători. Nu o să te las să preacurveşti pentru scrisori.

— De ce nu? Ai afirmat mereu că nu te superi dacă amantele tale sunt infidele şi nu este ca şi cum ţi-ar păsa de mine. Dacă ar fi să mă folosesc de Lord Stokely…

— Nu, spuse el cu încăpăţânare. Nu. Îşi coborî capul spre al ei. Niciodată!

Apoi gura lui o acoperi pe a ei şi o sărută posesiv, aşa cum nu o mai sărutase niciodată. Nu o făcuse niciodată să simtă că lumea stătea să se sfârşească dacă nu putea să o sărute. Ea îşi înfăşură braţele pe după gâtul lui şi se lăsă în voia momentului. Trecuse mai bine de o săptămână de când o sărutase, mai bine de o săptămână de când îşi promisese să nu-l mai lase să aibă un asemenea efect asupra ei. De câte ori nu-l surprinsese că se irita la ea cu flăcările acelea abia contenite în privire şi nu-şi simţise inima bătând nebuneşte în piept? Câte nopţi nu stătuse de veghe, tânjind după gustul gurii lui pe a ei?

— Christabel, şopti el pe buzele ei, Doamne, femeie, mă înnebuneşti!

Cel puţin, era un sentiment reciproc. Îi captură din nou gura, dar de această dată mâinile îi hoinăriră în sus pe coaste şi coborâră până la şolduri, dezmierdând, căutând, mângâind…

Cineva care era în trecere le aruncă un comentariu grosolan, iar Byrne întrerupse sărutul.

— Hai, mormăi el şi o trase pe coridor.

Ea se chinui să ţină pasul cu ritmul lui furios.

— Unde mergem?

— În camera mea.

Ea se înfipse în călcâie.

— Ia ascultă, Byrne!

— Este timpul să discutăm tacticile prin care să recuperăm afurisitele tale de scrisori, murmură el. Şi nu putem să facem asta în camera ta, la un pas de Stokely.

— Oh!

Ce spunea avea un oarecare sens. Nu-i aşa? Sau era atât de dornică să se avânte pe calea pierzaniei încât era dispusă să facă tot ce-i cerea?

Îl lăsă să o poarte printr-o serie de coridoare, până când o conduse într-un dormitor superb, unde lemnul întunecat lustruit şi alama creau o atmosferă foarte bărbătească. În mod evident, era un oaspete celebru, căci servitorii îi arătaseră o atenţie deosebită. Focul ardea în vatră, o carafă de whisky se afla pe o masă de scris din apropiere, iar vazele erau pline cu flori proaspete. Părea că nu observă nimic din toate acestea, în timp ce închise uşa în urma ei, cu o expresie sumbră pe chip.

— Aproape că mi-am pierdut zece ani din viaţă când te-am văzut închisă în biroul lui Stokely cu el. Eram convins că te-a prins căutând prin hârtii.

Ea încremeni.

— Sper că nu este chiar atât de evident. I-am spus că mă uitam după o carte şi m-a crezut.

— Chiar aşa? Byrne veni mai aproape. De aceea era aşa de dornic să schimbe pariul? Se joacă cu tine, Christabel!

— Dacă se joacă, pot să mă descurc cu el.

— Poţi oricând să-i scoţi maţele cu cuţitul pe care ţi l-am dat, nu-i aşa? se răsti el, cu vocea îngreunată de sarcasm.

— Dacă trebuie…

El îşi trecu degetele prin păr.

— Nu trebuie să… nu asta e ideea. Caută în orele sigure.

— Şi care ar fi acestea?

— După ce adoarme toată lumea, înainte să se trezească servitorii.

— De la 4 la 5 dimineaţa? Nu fi absurd! Nu le-aş găsi în veci în ritmul ăsta.

— Atunci măcar asigură-te că eşti cu mine când te duci să cauţi. Putem întotdeauna să găsim un motiv ca să fim împreună într-o parte mai stranie a casei.

Ochii ei se îngustară.

— Diavol meschin, despre asta era vorba, nu-i aşa? Ţi-e teamă că o să găsesc scrisorile când nu eşti tu prin preajmă. Ratezi şansa să pui tu mâna pe ele. Aşa că inventezi toate prostiile astea despre pericole.

— Nu inventez nimic! Se îndreptă cu paşi mari spre ea, cu ochi scăpărători. Ce a făcut Stokely cât ai fost cu el? Te-a atins, te-a sărutat, te-a mângâiat?

— M-a sărutat, asta-i tot.

Îşi încordă maxilarul.

— Data viitoare când o să te găsească singură, o să se aştepte la mai mult, mai ales acum, că ai dat de înţeles că eşti dispusă să faci asta.

Într-un fel, avea dreptate. Ea îşi împinse bărbia în faţă.

— Trebuie pur şi simplu să mă asigur că nu o să mă găsească singură.

— Când dormi în camera de vizavi? urlă el. Poate să se strecoare în camera ta în orice minut din zi şi din noapte, pentru numele Domnului!

— O să încui uşa.

— Este casa lui, drăcia dracului. Are chei de la toate camerele, ai uitat?

— Atunci o să sprijin un scaun sub clanţă sau…

— O să dormi aici, asta o să faci, porunci el. O să dormi aici cu mine, o să ieşi în expediţiile tale cu mine, o să…

— Pentru un bărbat căruia nu-i pasă de femeile cu care se culcă, începi să vorbeşti foarte mult ca un iubit gelos, spuse ea calmă. Tu auzi ce zici?

Cuvintele ei îl făcură să se oprească brusc.

— Nu vorbi prostii. Îşi trecu din nou degetele prin păr mult mai agitat. N-am fost gelos pe o femeie niciodată în viaţa mea.

— Atunci este greşeala mea, replică ea tăios. Şi acum, că am stabilit asta, o să mă întorc în camera mea.

Reuşi numai să deschidă uşa când el o trânti la loc.

— Nu pleci nicăieri. Rămâi aici, unde pot să stau cu ochii pe tine.

— De ce? întrebă ea. Dă-mi măcar un singur motiv întemeiat ca să rămân.

— Pentru că te vreau aici.

— Nu este…

El o întrerupse cu un sărut, apropiindu-se ca să o lipească de uşă. Dar de data aceasta ea nu răspunse sărutării lui. De data aceasta, îşi dorea mai mult de la el.

El era gelos şi posesiv, indiferent ce pretindea, ceea ce însemna că-i păsa de ea. Dar avea să spună vreodată că simţea pentru ea mai mult decât o simplă dorinţă? Dintr-odată, păru foarte important să-l facă să recunoască. Să afle dacă exista într-adevăr o creatură înflăcărată, cu sentimente îngropate în adâncurile desfrânatului rece şi calculat. Un bărbat cu suflet. De parcă el i-ar fi simţit retragerea, îşi intensifică atacul erotic, lăsându-şi gura să coboare dinspre maxilar spre gât, chiar când mâinile lui găsiră legăturile de la rochie.

— Rămâi cu mine în noaptea asta, dulceaţa mea! Urmări cu limba linia urechii ei şi îi învolbură sângele în vene. Culcă-te cu mine! Gata cu abstinenţa asta prostească.

Mâna i se strecură pe sub rochie şi îi prinse sfârcul între degete, iar fiecare muşchi din trupul ei se trezi la viaţă, dorindu-şi mai mult. Fu sufocată de un oftat.

— Recunoaşte că ai fost gelos când m-ai văzut cu Lord Stokely. Recunoaşte şi rămân.

El îşi opri mângâierile, dar apoi continuă.

— Nu o să recunosc ceva ce nu e adevărat.

Desfăcu legăturile, şi ea simţi cum rochia îi alunecă de pe umeri.

— De ce nu? Ai putea să simţi asta, iar eu să nu-mi dau niciodată seama. Hai, minte-mă!

— Nu o să mă deranjez să mint spunând ceva atât de nebunesc, îi răspunse el tăios.

Dar nu se uită la ea când îi coborî cămăşuţa atât cât să-i dezgolească sânul, apoi când îl prinse în gură, când îl supse cu atâta dorinţă încât îi deşteptă propria dorinţă. De a-l avea pe el. În patul ei.

— Nu o să minţi despre asta, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, pentru că ştii că n-ar fi o minciună.

— Crezi ce vrei. El o întoarse iute cu spatele ca să-i desfacă panglicile, apoi îi scoase corsetul. Când se întoarse din nou cu faţa spre el, ochii lui o studiară lung, flămânzi, dornici, posesivi.

— Recunoaşte, Byrne, spuse ea. Recunoaşte că…

Îi închise gura cu un sărut, probabil ca să-i scoată cămăşuţa şi pantalonaşii fără împotrivirea ei. Apoi îi mângâie fără ruşine sânii şi pântecul, strecurându-şi mâna abilă şi curioasă între picioarele ei.

Despărţindu-şi gura de a lui, ea îl prinse de mână şi-l opri.

— Spune cuvintele! „Am fost gelos”. Trei cuvinte.

Ochii lui păreau aproape negri în camera cu lumina difuză.

— Le spun dacă-mi promiţi că-ţi petreci nopţile cu mine. Că o să cauţi scrisorile numai împreună cu mine.

— Ştii că nu o să-ţi promit asta.

— Ah, ba o să-mi promiţi, dulceaţa mea, spuse el. O să mă asigur de asta.

Luând-o prin surprindere, îi ridică trupul dezgolit în braţe şi o duse în pat.

Când o aşeză pe cuvertură şi îşi scoase haina cu mişcări febrile, ea se gândi dacă trebuia să fugă pentru a scăpa de el cât încă mai putea. Dar nu era pregătită să renunţe la el. În seara aceea, zărise o licărire dintr-un alt Byrne, un Byrne nestăpânit, consumat de furie şi de gelozie. Şi de pasiune. Se dezbrăcă la repezeală, scurtând-o cu o privire atât de aprigă şi de primară, încât îi stimulă

sfârcurile îndurerate. Şi totuşi, ea nu se luptă cu iureşul înflăcărat de dorinţă care îi luă cu asalt simţurile. Rămase acolo, savurând felul în care îşi dezbrăca trupul din mişcări ample, ca un pictor care lucra frenetic ca să dezvăluie un şold încordat ici, un cot îndoit colo.

Zile întregi se gândise că, dacă făceau dragoste, el ar fi căpătat putere asupra ei, atât cât avea nevoie ca să-i descopere şi să-i exploateze secretele. Dar nu se putea oare să meargă în ambele sensuri? Dacă Byrne era în stare să-i pese cu adevărat, satisfacerea dorinţelor lui putea prea bine să-i acorde puterea şi ei. Puterea asupra lui. Puterea de a-l convinge că era mai nobil să o ajute decât să folosească scrisorile. O putere pe care se putea să o aibă deja.

— Recunoaşte că ai fost gelos, insistă ea. Recunoaşte că ai detestat să mă vezi cu Lord Stokely!

— Promite-mi că nu te mai aventurezi niciodată singură, răspunse el aspru. Deja dezbrăcat, i se alătură în pat, întins pe o parte ca să-i mângâie sânul. Promite-mi, scumpo!

— Mai întâi recunoaşte că eşti gelos. Se întoarse şi ea pe o parte, apoi îşi plimbă mâna de-a lungul liniei de păr de pe abdomenul lui, până ce ajunse în dreptul mădularului tare. În timp ce îi strânse erecţia măreaţă, îi şopti: Recunoaşte, Byrne!

Înainte să apuce să-l mângâie măcar o dată, el îi prinse mâna.

— Oh, nu, nu mai jucăm iar jocul ăsta!

Întorcând-o pe spate, îi prinse cu o mână ambele mâini deasupra capului. Apoi îşi coborî gura pe sânii ei şi începu să sugă şi să-i dezmierde sfârcurile cu limba, în timp ce cealaltă mână îi găsi locul înflăcărat dintre coapse şi-l chinui cu atingeri delicate şi mângâieri înnebunitoare care nu erau niciodată îndeajuns ca să o satisfacă.

— Promite-mi, zise el pe un ton răguşit, îndepărtându-şi buzele de sânul ei.

Apoi o ridică spre o culme înfrigurată a dorinţei, făcând-o să se zvârcolească, să roage şi să ceară mai mult

din arcuirile şoldurilor sub apăsarea prea blândă a mâinii lui.

Cu toate acestea, ea reuşi să spună pe nerăsuflate:

— Recunoaşte! Recunoaşte şi îţi promit tot ce vrei tu!

— Să te ia naiba, spuse el încordat, în timp ce rămase deasupra, la câţiva centimetri de gura ei. Să te ia naiba că eşti o femeie aşa de încăpăţânată!

Ea se ridică să-l sărute, iar el îi prinse gura cu un geamăt, potolind doar o parte din setea ei prin mişcări cutezătoare ale limbii. Îşi strecură un genunchi între coapsele ei, iar ea îşi desfăcu picioarele ca să-l primească.

Continuând să o sărute, se ridică deasupra ei, ca mădularul să se lipească de ea, cald, gros şi promiţând eliberarea, în timp ce îl trecu în sus şi în jos peste locul acela delicat, care zvâcnea şi tânjea după el.

— Promite-mi, spuse el aspru pe gura ei. Promite-mi, scumpo!

Mâna ei liberă coborî între corpurile lor şi-l apucă de mădular, apoi îl dezmierdă printr-o mişcare prelungă, despre care ştia că-l înnebunea.

— Încetează cu asta, spuse el.

— Recunoaşte! Îşi potrivi ritmul cu mişcările lui de mai devreme, mult prea blânde, mângâindu-l de parcă era la fel de fragil ca sticla.

— Recunoaşte că eşti gelos!

O fixă cu privirea, chiar când se împinse în mâna ei.

— Nu.

Încercă să-i îndepărteze mâna, dar îl strângea ferm şi de data asta nu voia să-l lase să scape.

Îşi frecă sfârcurile întărite de pieptul lui, apoi se ridică şi îi şopti la ureche:

— Recunoaşte, Byrne! Amintindu-şi ce făcuse el mai devreme, îi urmări conturul urechii cu limba. Hai, recunoaşte!

Când îşi încununa asaltul senzual cu o smucitură lentă şi chinuitoare pe carnea lui erectă, el gemu, apoi spuse răguşit:

— Bine, la naiba, recunosc. Acum dă-mi drumul!

Se supuse, dar, chiar dacă el tachină cu mădularul locul dintre picioarele ei, ea se retrase, nefiind mulţumită de răspuns.

— Spune tot.

Cu maxilarul încordat şi ochii scăpărători, el zise tăios:

— Promite-mi că nu o să te aventurezi pe nicăieri pe aici fără mine!

— Promit!

Trebuia măcar să-i ofere atâta lucru.

Chipul lui fu cuprins de satisfacţie. Se aplecă, îi găsi mugurul cu degetele, apoi îşi împinse carnea tremurătoare înăuntrul ei. Scăpă printre buze un geamăt de plăcere pură.

— Eşti atât de strâmtă şi de fierbinte, scumpo. Este aşa de bine în tine!

— Byrne, îl rugă ea, cât încă putea să vorbească. Spune… cuvintele…

El se retrase, apoi se împinse din nou tare, furios.

— Am fost gelos, spuse el încordat. Sunt gelos. Gelos pe toţi idioţii ăia amărâţi din salonul de joc. Cine te mănâncă din priviri şi se uită la fundul tău când treci…

— Serios? şopti ea surprinsă.

— Şi pe Stokely. O fixă cu privirea. Urăsc ideea ca Stokely să te atingă. O penetră din nou atât de aprig încât o făcu să rămână fără suflare. Eu sunt singurul care ar trebui să te atingă. Eu sunt singurul care ar trebui să te sărute. Răsuflarea lui îi atinse urechea. Eu sunt singurul care ar trebui… să fie înăuntrul tău aşa… Îi muşcă uşor urechea, apoi dezmierdă lobul cu mişcări înflăcărate ale limbii. Dacă aş crede pentru o clipă că tu ai îngădui cu adevărat altui bărbat…

— Nu, niciodată, jură ea pe obrazul lui. Doar pe tine te vreau. Îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui, arcuindu-se spre el ca să îmbrăţişeze mai mult din plăcerea glorioasă pe care penetrările lui încântătoare o provocau. Doar pe tine.

— Christabel, spuse el răguşit, apoi îi desenă săruturi înflăcărate pe obraz, pe maxilar şi pe gât. Doamne, Christabel…

Byrne îşi însoţi săruturile cu penetrări sălbatice, adânci, strecurându-şi mâna între ei ca să dezmierde mugurul sensibil până ce ea se prăbuşi în iad cu îngerul întunericului, cu însuşi prinţul păcatului. Bărbatul fără suflet o pătrundea din nou şi din nou, fără milă, adânc, însemnând-o cu amprenta lui în fiecare venă, muşchi şi membru, până ce uită unde se termina el şi unde începea ea. Acum chiar că avea cu adevărat o problemă. Avu impresia că putea să simtă fierbinţeala flăcărilor iadului pe chip, să miroasă pucioasa în aer şi totuşi era la fel de dulce ca mireasma trandafirilor parfumaţi. Să o ajute Dumnezeu, dar nu-i păsa unde o ducea Byrne. Flăcările iadului o consumau, iar diavolul îi fura sufletul. Pentru că orice iad cu Byrne era mai bun decât orice paradis fără el.

— La naiba, scumpo, şopti el, cu vocea aspră şi guturală. Christabel, dulceaţa mea, draga mea! A mea… a mea… a mea!

Era strigătul triumfător al diavolului, care îi revendica sufletul. Şi totuşi, la un singur lucru putea să se gândească în timp ce el îşi vărsa sămânţa înăuntrul ei, iar corpul îi izbucnea în flăcări.

„Şi tu eşti al meu, Byrne. Şi tu eşti al meu!”

Capitolul 15

Găsesc că este înţelept să nu-mi întreb niciodată amantul despre fostele lui amante în cazul în care nu-mi plac răspunsurile lui.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Gavin stătea întins pe spate, uitându-se la baldachinul de deasupra lor, în vreme ce silueta dulce a lui Christabel se ghemui în el. Nu reuşea să-şi recapete răsuflarea, nu putea să potolească bătăile nebuneşti ale inimii. Iar asta nu avea legătură cu eforturile lui din ultimele câteva minute.

Avea legătură cu ea şi cu lucrurile pe care îl obligase

să le recunoască. Litania aceea umilitoare de gelozie chiar ieşise din gura lui? Şi nici măcar nu o minţise ca s-o facă să se culce cu el… Vorbise foarte serios. La naiba! La naiba!

Nenumăratele lui amante se folosiseră de actul intim ca să-l convingă să le ofere bijuterii, cadouri sau călătorii în locuri exotice. Dar niciuna nu-l folosise vreodată ca să-l facă să se destăinuiască. Desigur, nici nu-l determinase vreuna să-şi dorească să strângă un bărbat de gât doar pentru că se uita cu jind la ele. Ce Dumnezeu îi venise? Putea la fel de bine să-şi deschidă pieptul şi să-i ofere inima pentru o partidă de amor. „Poftim, dulceaţa mea, scoate-o tu!” Colonelul Christabel nu se mulţumea doar cu corpul lui, oh, nu! Voia totul. Dacă nu era atent, avea să-l transforme într-un prost îndrăgostit până peste cap. Se întoarse să se uite la ea, iar furia îi dispăru brusc. Cu siguranţă, nu arăta ca o seducătoare vicleană pornită să-l distrugă. Ci mai degrabă ca o pisicuţă care torcea lângă el, cu chipul blând şi mulţumită, somnoros de fericită.

Acum chiar că intrase în necaz. Adevărul era că ar fi rostit din nou fiecare cuvinţel umilitor doar ca să vadă expresia aceea pe chipul ei. Îşi închipui cum ar fi fost să se trezească în fiecare dimineaţă cu acea expresie. Să aibă acel zâmbet care să strălucească pentru el în fiecare zi din viaţa lui.

I se tăie respiraţia. Afurisită să fie pentru că avea efectul acela asupra lui! Nu trebuia să o lase să vadă ce câştigase, fiindcă următorul lucru de care avea să mai ştie era că se însura cu ea şi că avea să fie înconjurat de o droaie de bebeluşi urlători…

— Fir-ar să fie! El se ridică deodată din pat. Nu pot să cred că am uitat să le folosesc!

— Să foloseşti ce? întrebă ea, iar mulţumirea i se risipi brusc de pe chip.

— Oricum, este prea târziu de data asta. Se aşeză înapoi pe pernă şi o trase spre el ca să i se culce pe piept. Am uitat să folosesc prezervativele ca să evităm copiii, scumpo.

Era încă un lucru ce nu i se întâmplase niciodată cu

altă femeie.

— Ei bine, spuse ea cu voce scăzută, probabil nu contează. Bănuiesc că nu pot să am copii.

Un nod incomod i se puse în gât.

— De ce nu?

— În toţi anii de căsnicie, n-am rămas niciodată însărcinată. Probabil sunt stearpă.

— De unde ştii că nu era soţul tău de vină?

— Bărbaţii nu sunt niciodată de vină, aşa mi-au spus doctorii.

El pufni.

— Ce altceva să spună? Dacă bărbaţii ar fi vinovaţi, femeile ar putea să înceapă să-şi părăsească soţii pentru că nu le-au oferit copii, iar ei n-ar suporta aşa ceva. Dar, dacă este nevoie de doi oameni ca să facă un copil, atunci mi se pare că oricare din ei poate să fie de vină dacă nu reuşesc să conceapă. Este logic.

— Iar tu gândeşti mereu logic, spuse ea sec.

— Tocmai de aceea o să folosim prezervativele de acum înainte. Şi tu o să foloseşti un burete. Nu vreau să risc. Nu-mi vine să cred că am riscat de data asta! Se uită la părul ei ciufulit cu un zâmbet ironic. Asta se întâmplă atunci când un bărbat stă zile întregi fără o femeie, îşi pierde capacitatea de a gândi logic.

Ea îl privi pieziş.

— Asta cu siguranţă ar explica de ce reuşeşti întotdeauna să fii logic. Mă îndoiesc că ţi-ai petrecut vreodată mai mult de o noapte fără o femeie.

Dintr-un motiv oarecare, ipoteza ei îl deranjă.

— Am stat săptămâni întregi fără o femeie. Să ştii că am o viaţă şi în afara dormitorului.

— N-aş crede, uitându-mă la oaspeţii lui Lord Stokely. Câte dintre fostele tale amante simt aici? Două? Trei? Zece?

— Patru, recunoscu el îmbufnat.

Ea îşi întoarse privirea de la el, iar mâna desenă cercuri firave pe pieptul lui gol.

— Şi Lady Kingsley? Cum ai caracteriza-o pe Anna?

El încremeni.

— Ce ţi-a spus Stokely? Ştiu că ţi-a spus ceva.

— A spus că ai vrut să te însori cu ea, şi te-a refuzat. Ea coborî vocea. A zis că voiai averea ei.

— Naiba să-l ia pe măgarul ăsta ticălos! Este tipic pentru Stokely să spună jumătăţi de adevăr. Nu voiam averea ei, pentru numele lui Dumnezeu!

— Poate că a înţeles greşit. A spus că a aflat povestea chiar de la Lady Kingsley. Sau poate că aşa a văzut ea lucrurile. Mai ales că tocmai îţi deschiseşi clubul şi…

— Dacă a spus că mă interesa averea ei, a minţit, mormăi Gavin. Clubul meu se descurca deja binişor pentru cât era de mic, iar ea ştia asta. Iar la început, nu m-a refuzat. Am fost logodiţi. Logodiţi în secret. Aranjasem deja să fugim la Gretna Green[5], iar ea era pregătită şi dispusă să facă asta. El scrâşni din dinţi când îşi aminti. Apoi a apărut Lord Kingsley, iar familia ei a constrâns-o să-i accepte stăruinţele. Şi ăsta a fost sfârşitul planurilor noastre.

El nu-şi dăduse seama cât de multă amărăciune era în vocea lui până ce ea nu-i aşeză mâna mângâietor pe umăr.

— Ai iubit-o, nu-i aşa?

Cumva, reuşi să ridice din umeri.

— Eram un tânăr idiot. Bănuiesc că mi-am închipuit că eram îndrăgostit.

— Iar ea te-a iubit pe tine. Încă te iubeşte. Presupun că regretă că şi-a lăsat familia să o convingă să-l aleagă pe Kingsley, nu pe tine.

— Atunci este nebună.

Ea se uită lung la el, cu ochii mari.

— De ce?

— Lumea este făcută pentru bărbaţi. Femeile reuşesc doar dacă se mărită bine, iar eu n-aş fi putut niciodată să-i ofer statutul pe care l-a primit imediat prin căsătoria cu Kingsley. Ar fi fost doamna Byrne, soţia bastardului irlandez. În loc de Lady Kingsley, soţia aristocratului irlandez.

---

5 Localitate din sudul Scoţiei, renumită pentru căsătoriile încheiate fără voia părinţilor, în faţa a doi martori (n.red.)

— N-ar fi contat, insistă ea. V-aţi iubit, iar o femeie ar trebui întotdeauna să aleagă dragostea în faţa altor considerente.

— În cazul tău, nu a mers prea bine, nu-i aşa? Expresia ei rănită îl făcu să-şi blesteme limba ascuţită. Îmi pare rău, scumpo, nu trebuia să spun asta.

— De ce nu? Este adevărat. Se desprinse din îmbrăţişarea lui şi se întoarse cu spatele la el în pat. L-am iubit pe Philip, iar el mi-a călcat dragostea în picioare. Poate că ai dreptate. Poate că o femeie ar trebui să aleagă un bărbat din motive mai practice, cum ar fi banii sau statutul. Îşi coborî vocea şi vorbi şoptit: Sau pentru faptul că este un amant bun.

Cu o zi în urmă, Gavin ar fi tresăltat la auzul acelor cuvinte. Acum, singurul lucru la care putea să se gândească era că îi furase ceva valoros – credinţa oarbă în onoare, în frumuseţe şi… în iubire. Îşi înăbuşi o înjurătură. Nu o furase el, ci Haversham. El doar continua lecţia pe care o începuse soţul ei.

Ce gând deprimant!

— Byrne? întrebă ea.

El se întinse lângă ea şi îşi lipi corpul de al ei.

— Da, scumpo?

— Ce se întâmplă acum?

— Ce vrei să spui? spuse el, prefăcându-se că nu înţelege.

— Cu noi.

Aproape fără să îşi dea seama, o strânse mai tare în braţe.

— Ne bucurăm unul de celălalt, spuse cu înverşunare. Împărţim acelaşi pat, jucăm whist şi…

— Mai târziu. După ce se termină toate astea.

— Nu o să se schimbe nimic. O să fii în continuare amanta mea şi o să împarţi patul cu mine.

Ea tăcu preţ de o clipă.

— Pentru cât timp?

Ah, la naiba, trebuia să întrebe! De ce femeile trebuiau întotdeauna să anticipeze sfârşitul?

— Atât timp când vrem amândoi.

— Dar Byrne…

— Gata, o întrerupse el şi îi acoperi gura cu mâna. Lasă lucrurile aşa pentru o vreme, bine? Nu poţi să faci asta?

Ea se întoarse şi îl privi fix, cu ochii ce scânteiau înlăcrimaţi, dar încuviinţă din cap. Îi eliberă gura.

— Bine.

Coborî capul ca să o sărute, dar ea îl dădu la o parte.

— Cât este ceasul? întrebă ea.

— Nu ştiu, 4.30 – 5. De ce?

— Ar trebui să mergem să căutăm scrisorile, şopti ea.

Pentru o fracţiune de secundă, se gândi că se referea la prezervativele lui. Apoi începu să-şi dea seama despre ce vorbea şi îi scăpă un suspin printre buze.

Chiar îşi pierduse simţul raţiunii dacă uitase de ce venise să găsească acolo. Iată ce se întâmpla când permiteai unei femei să-ţi intre pe sub piele!

Se uită la ceas.

— Este aproape 5 dimineaţa. Servitorii se vor trezi în curând.

— Dar am putea să aşteptăm până când îşi termină treaba în sălile principale, apoi avem timp să căutăm în birou sau în bibliotecă în timp ce toată lumea doarme.

— Presupun, spuse el pe un ton neutru.

Adevărul era că se îndoia că aveau să găsească scrisorile dacă începeau să caute prin conacul uriaş al lui Stokely. Era mai bine dacă încercau să cadă la învoială cu ticălosul. Nu, era mai bine dacă făcea o înţelegere. Încă avea de gând să recupereze scrisorile pentru el însuşi. Până la urmă, pentru ea nu ar fi trebuit să conteze – după ce primea ceea ce voia de la Prinny, i le înapoia. Dar nu putea să negocieze cu Stokely decât dacă afla despre ce era vorba în ele, dacă ştia cât valorau. Îşi apăsă buzele pe fruntea ei, apoi îşi îngropă nasul în părul ei.

— Câte scrisori sunt mai exact? O sărută până la ureche, pe care apoi o dezmierdă cu vârful limbii până ce simţi că ea geme sub el. Cât de mare este pachetul pe care

îl căutăm?

— Nu ştiu. Zece, douăzeci… Nu este mare.

Acoperindu-i sânul voluptuos cu mâna, îi frământă sfârcul până ce deveni un punct frumos şi tare.

— Este legat cu ceva? O sfoară sau o panglică?

— O… panglică galbenă. Cred.

O muşcă uşor de ureche.

— Bănuiesc că scrisorile sunt de la tatăl tău către cineva. Un prieten? Chiar prinţul?

Ea încremeni şi-l împinse.

— Încerci să mă seduci ca să-ţi spun ce se află în ele.

La naiba, era prea deşteaptă şi prudentă pentru el!

— Încerc să te seduc, da. Dar chiar nu-mi pasă ce-mi spui despre scrisori.

— Mincinosule! Se uită lung la el cu o privire acuzatoare. Oricum nu contează. N-ai decât să încerci cât vrei, fiindcă nu o să-ţi spun.

Nu acum, în orice caz. Se ridică deasupra ei, şi urma unui zâmbet îi arcui buzele.

— Asta înseamnă că nu o să mă mai laşi nici să te seduc?

Scânteierea înflăcărată şi bruscă din privirea ei era de netăgăduit.

— Ar trebui să dormim, spuse ea, chiar dacă vocea nu îi era convingătoare.

El îşi coborî capul şi o muşcă uşor de sân, apoi îşi trecu limba peste sfârc până ce ea începu să răsufle întretăiat.

— Putem să dormim mai târziu, spuse el răguşit. Mă întorc imediat, adăugă el şi se ridică din pat ca să-şi caute prezervativele.

Dar, în clipa în care se întoarse în pat, ochii ei erau închişi, iar respiraţia lentă şi sacadată îi dădu de înţeles că noaptea de dragoste se sfârşise. Cu un oftat mâhnit, aruncă prezervativele pe noptieră. Nu conta; exista întotdeauna dimineaţa. Şi seara de a doua zi. Şi noaptea de după. Pentru cât timp?

Alungă întrebarea din minte. Dar după ce se urcă în

pat lângă ea şi era pe cale să doarmă, întrebarea se întoarse să-l bântuie. Pentru cât timp?

Capitolul 16

Să nu crezi nimic din ce ţi-ar putea spune fosta amantă a iubitului tău. Motivele pentru care îţi spune acele vorbe nu pot fi niciodată sincere.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

În a treia dimineaţă, după ce Christabel renunţase să mai fie prudentă şi devenise cu adevărat amanta lui Byrne, se aşeză la măsuţa de toaletă din camera ei, strâmbându-se la fiecare mişcare pe care Rosa o făcea cu peria.

— Au! strigă ea când Rosa trase un pic prea tare. Ce faci, încerci să mă omori?

Rosa vorbi pe un ton dezaprobator.

— Acestea sunt sacrificiile pe care le faceţi pentru că aveţi un iubit desfrânat. Îşi aţinti cu viclenie ochii spre Christabel în oglindă. Face dragoste cu dumneavoastră toată noaptea, nu? De aceea aveţi părul aşa de încurcat?

— Nu toată noaptea.

Dar suficient ca să-i încurce părul. Şi să-i prindă inima în mreje. Scoase un oftat. Problema era că, de fiecare dată când Byrne făcea dragoste cu ea, Christabel putea crede că însemna ceva pentru el. Rămânea deasupra ei ore întregi şi o purta pe culmile plăcerii dincolo de cele mai erotice vise. După o vreme, începu să spere că îi pasă de ea mai mult decât dădea de înţeles.

Dar, când jucau whist cu ceilalţi sau când căutau prin conacul lui Lord Stokely, el era celălalt Byrne, jucătorul înfiorător de eficient, de calculat şi de neîndurător. Iar când vedea asta, întotdeauna era copleşită de disperare.

Înfăşurând în jurul mâinii o şuviţă mare din părul lui Christabel, Rosa trecu repede peria prin vârfurile încâlcite.

— Sunteţi norocoasă să fiţi aici cu domnul Byrne, nu

cu unul dintre ceilalţi nebuni. El este bun şi în dormitor, şi la cărţi. Domnul Byrne o să vă câştige o avere pe care o s-o puteţi folosi bine.

— Nu ştiu dacă îmi place să câştig fonduri în felul ăsta.

— Învingând idioţi ca locotenentul Markham? Omul acesta este o insultă adusă renumelui soldaţilor de pretutindeni – el, faetonul şi aerele lui. Ar trebui să vă bucuraţi că dumneavoastră şi domnul Byrne i-aţi luat şi ultimul sfanţ. Şi faetonul.

— Presupun.

Noaptea trecută fusese una dintre puţinele ocazii când ea şi Byrne fuseseră parteneri de whist. Jocul fusese o exemplificare dintre cele mai edificatoare ale cruzimii lui Byrne.

— Byrne nu trebuia să-l convingă pe om să-şi parieze caii. A fost inutil.

— Markham nu trebuia să-şi parieze caii. A făcut-o pentru că a crezut că poate câştiga. Rosa zâmbi cu mândrie. Trebuia să-şi dea seama că dumneavoastră şi domnul Byrne sunteţi de neînvins.

Christabel pufni.

— Cu greu. Deşi nu înţeleg de ce Byrne a fost atât de hotărât să-i câştige caii. Byrne i-a spus omului că-i plac „balcoanele gloabelor lui”. De ce să spună ceva atât de vulgar?

Rosa ridică din umeri.

— Nu prea contează de ce. Ideea este că a câştigat.

— Dar trebuia măcar să-i permită omului să-şi păstreze caii, continuă ea. Lord Stokely l-a informat deja pe locotenent că trebuie să plece, acum că şi-a pierdut toate fondurile. Aşa că sărmanul n-are nici cu ce să se întoarcă la Londra. Ce o să facă?

— Am auzit că s-a dus pe jos la Salisbury de dimineaţă şi şi-a lăsat ceasul gaj pentru un bilet la poştalion.

— Oh, nu!

Locotenentul nu putea să apeleze la Lady Jenner

pentru ajutor, căci soţul ei era prezent şi probabil foarte puţin dispus să-i ofere trăsura iubitului soţiei. Şi nimeni altcineva nu voia să-l ajute. Iată printre ce fel de oameni se găsea ea cu Byrne, prinţul păcatului! Uneori, se descuraja când se gândea cât de mult decăzuse. Şi pentru ce? Câteva nopţi splendide în pat? Un bărbat care îi spusese că nu avea să se însoare niciodată cu ea şi că aproape sigur nu putea să o iubească? Nu că şi-ar fi dorit ca el să o iubească, oh, nu! Nu voia să rişte cu un bărbat care spunea atât de nonşalant despre sine că nu avea suflet, un bărbat care încercase de nenumărate ori să o convingă să-i spună ce se afla în scrisorile lui *papa.* Era mândră că se ţinuse tare, deşi se întreba dacă mai conta în vreun fel. Pentru că nu reuşea să găsească blestematele de scrisori. Byrne credea că se aflau probabil într-un seif ascuns, dar nu găsiseră niciun seif pe nicăieri şi examinaseră fiecare centimetru din biblioteca şi biroul lui Lord Stokely, precum şi din multe încăperi principale. Timpul trecea şi nu găseau nimic. Totuşi, spera ca lucrurile să se schimbe în acea zi.

— Încă n-ai terminat? o întrebă ea nerăbdătoare pe Rosa.

— Aproape. Dar ce vă grăbiţi? Bărbaţii au plecat la vânătoare, aşa că Byrne nu poate să-şi petreacă ziua cu dumneavoastră.

Era adevărat, dar o surprinsese când îi sugerase să folosească timpul pentru a căuta scrisorile câtă vreme Lord Stokely era ocupat cu ceilalţi bărbaţi. Probabil credea că oricum nu avea să găsească nimic. Sau era atât de sigur de ea, încât credea că avea să-i spună dacă într-adevăr le găsea.

Indiferent de motiv, voia să profite şi să caute în dormitorul lui Lord Stokely în dimineaţa aceea. Dacă avea un seif ascuns, puteau fi acolo. Şi, de îndată ce îl găsea, îl punea pe Byrne să-l deschidă.

Rosa aranjă ultima agrafă la locul ei, iar Christabel sări în picioare.

— Mulţumesc, Rosa, strigă ea când îşi apucă evantaiul de argint şi părăsi încăperea. Ne vedem din nou aici de

dimineaţă.

Îşi petrecuse nopţile sălbatice cu Byrne, apoi se strecurase înapoi în dormitorul ei, înainte să se trezească ceilalţi oaspeţi. Totuşi, nu era sigură de ce se deranja să fie discretă; nimeni nu mai părea să fie. Ajunsă pe coridor, aruncă o privire în stânga şi în dreapta, apoi se îndreptă spre uşa lui Lord Stokely. Servitorii de la parter erau ocupaţi cu servirea micului dejun pentru cei care se treziseră devreme, chiar dacă trecuse de ora prânzului, iar servitoarele de la etaj le ajutau pe musafirele care nu veniseră cu propriile cameriste. Acolo, în aripa familiei, servitorii îşi terminaseră treburile de dimineaţă, aşa că spera să nu dea peste nimeni. Totuşi, când vru să apese pe clanţă, inventă o scuză pentru a explica de ce intra neanunţată în dormitorul lui Lord Stokely.

Uşa era încuiată.

Nu-i venea să creadă. Încercă din nou uşa, dar nu se clinti.

Ochii i se îngustară. De ce îşi ţinea omul uşa încuiată când erau numai ei doi în aripa familiei? Doar dacă nu cumva nu plecase cu ceilalţi la vânătoare. Doar ca să fie sigură, ciocăni şi spuse cu voce tare:

— Lord Stokely? Eşti aici?

Rosa, afurisita, îşi strecură capul prin uşa întredeschisă de la dormitorul lui Christabel şi se încruntă.

— L-am văzut plecând la vânătoare de dimineaţă. Şi, oricum, ce treabă aveţi cu el?

Christabel se încruntă spre camerista ei.

— Trebuie să-l întreb ceva, nu că te-ar privi pe tine. Tu n-ar trebui să-mi speli pantalonaşii?

Mormăind în şoaptă, Rosa închise uşa, dar Christabel ştia că femeia avea să stea cu urechea ciulită până când pleca. Uneori, chiar era o bătaie de cap să ai o cameristă băgăcioasă. Scoase lama evantaiului ei micuţ, o înfipse în încuietoare şi lovi uşor, dar încercările ei fură zadarnice. Nu putea să se gândească la alt motiv pentru care Lord Stokely să-şi ţină camera încuiată, decât că voia să ascundă ceva în dormitorul lui. Şi ce altceva să ascundă dacă nu scrisorile

ei? Trebuia să-l aducă pe Byrne acolo. Dacă era cineva care să ştie cum se spărgea o încuietoare, el era persoana în cauză. Cumva, puteau găsi o cale ca să se strecoare în dormitorul lui Lord Stokely când el nu era acolo. Totuşi, în cazul în care se înşela, avea să continue să caute în altă parte. Jos era un salon privat pe care aproape nimeni nu-l folosea. Avea să fie uşor de căutat. Se grăbi într-acolo, dar, când intră, surprinse un grup de femei care ascultau cu atenţie ce le citea Lady Jenner dintr-o carte subţire.

— Oh, Lady Haversham, trebuie să ni te alături! strigă doamna Talbot. Sigur noua carte a lui Lady Jenner o să ţi se pară şi ţie la fel de amuzantă.

Christabel căută o scuză, dar Lady Jenner spuse:

— Poţi veni cu informaţiile tale.

— Informaţii despre ce?

— Despre iubiţi, firește, răspunse Lady Hungate. Comparăm informaţiile. Făcu un gest spre volumul din mâna lui Lady Jenner. O nătângă a publicat o carte de memorii despre anii ei în care a fost „amanta celor mai impunători domni din lumea bună” şi încercăm să ghicim cine ar putea fi.

Christabel murea de curiozitate să afle mai multe.

— Trebuie să ni te alături, spuse Lady Jenner. Cu excepţia lui Lady Kingsley, toate am fost amantele lui Byrne la un moment dat. Vrem să aflăm dacă experienţa ta cu el este la fel ca a noastră.

Blestemându-şi prostia, Christabel intră şi închise uşa. Încercase să se convingă că era mai mult decât o simplă amantă pentru Byrne. Să le asculte pe celelalte amante ale lui avea să fie un motiv întemeiat să înţeleagă faptul că nu era mai diferită pentru el decât restul femeilor lui. Şi avea nevoie de un asemenea motiv chiar în clipa aceea.

— Oh, uită-te şi vezi dacă autoarea îl menţionează pe Byrne! îi spuse doamna Talbot lui Lady Jenner chiar când Christabel se aşeză pe un scaun liber, aflat lângă uşă. Ar putea să fie într-unul dintre ultimele capitole.

— De asta mă îndoiesc, interveni Lady Hungate. Este limpede că autoarea e o curtezană, iar amantele lui Byrne

sunt întotdeauna femei măritate.

— Şi văduve din când în când, adăugă Lady Kingsley.

Ştia oare că Christabel era la curent cu tot ce fusese între ea şi Byrne? Probabil. Lord Stokely era prea bârfitor şi prea dornic să facă vâlvă ca să nu-i fi spus.

— Am citit tot volumul de memorii, spuse Lady Jenner, şi nu există nicio menţiune despre Byrne.

— Poate că a plătit ca să nu fie menţionat, replică doamna Talbot. Am auzit că anumiţi gentlemani au primit scrisori în care li se promite că nu vor fi menţionaţi în schimbul unei anumite sume.

Lady Hungate râse.

— Byrne să plătească pentru un şantaj? Nu-i pasă cine ştie ce de aventurile lui amoroase. Uneori, am impresia că omul chiar se desfată cu bârfele despre el.

— Fără îndoială, remarcă Lady Jenner. Probabil consideră că este un lucru bun să fie cunoscut drept bărbatul cu cea mai fierbinte gură şi cea mai rece inimă.

— Nu e chiar atât de rău, zise Lady Hungate. Şi trebuie să recunoaşteţi că priceperea lui în pat compensează orice răceală de fond.

Femeile scoaseră un oftat comun.

Doamna Talbot se întoarse spre Christabel.

— Încă face chestia aia cu degetul în care…

— Doamnă Talbot, serios acum! protestă Lady Hungate. Nu cred că ar trebui să discutăm detalii.

— De ce nu? întrebă femeia hotărâtă. Cu cine altcineva putem să discutăm asemenea lucruri? Ştii prea bine că ţi-a plăcut la nebunie ce făcea cu degetele.

Christabel fu înfiorată de gândul că ştia exact despre ce anume vorbea femeia. Pentru că şi ea iubea la nebunie ce făcea el cu degetele. Dumnezeule, chiar era încă una din haremul lui?

— Byrne e minunat, recunosc, spuse altă femeie, dar nu e singurul om care ştie ce să facă în dormitor. Am avut odată un iubit…

Următoarea oră fu petrecută în cea mai stânjenitoare şi mai edificatoare discuţie pe care Christabel o auzise

vreodată. Nici măcar nu-şi dăduse seama că erau posibile unele dintre lucrurile despre care vorbeau. Iar unele dintre ele erau foarte interesante.

Ea le ascultă cu nesaţ, fascinată de diversitatea de feluri în care un bărbat putea să satisfacă o femeie. Şi invers. Poate că, dacă reuşea să-l satisfacă pe Byrne în pat cu câteva dintre tehnicile acelea, putea să-l ţină lângă ea după ce se încheia toată povestea aceea.

Ea gemu. Să-l ţină lângă ea… De ce nu se învăţa minte niciodată? Trebuia să-i fie ruşine de ea că se gândea la un viitor imposibil cu Byrne când trebuia să-şi facă griji pentru *papa* şi viitorul lui.

— Revenind la Byrne, continuă Lady Jenner, o să vă spun ce nu-mi lipseşte de la el – insistenţa lui de a folosi prezervative. Îmi place să simt atingerea cărnii bărbatului înăuntrul meu şi nu este ca şi cum aş fi vreo târfă plină de boli. Dacă îşi doreşte să nu conceapă copii, de ce nu iese atunci când termină, la fel ca toţi ceilalţi bărbaţi?

Christabel îşi ascunse uimirea. Nu se gândise niciodată că un bărbat putea să facă aşa ceva.

— Mie îmi plac prezervativele, i-o întoarse doamna Talbot. Totul este mai puţin murdar. Mai insistă cu asta, Lady Haversham?

Obrajii lui Christabel se făcură roşii ca focul.

— Eu… eu… aş prefera să nu discut despre asta.

— Uite cum te înroşeşti, spuse Lady Jenner maliţioasă. Te jignim cu discuţia noastră sinceră?

— Nicidecum, minţi ea.

— Dar n-ai participat prea mult la discuţie. Ce te deranjează din face Byrne?

Căută ceva… mai puţin indiscret de împărtăşit.

— Fură pătura. Trebuie să o trag mereu înapoi în toiul nopţii.

Celelalte femei schimbară între ele priviri nedumerite. Lady Hungate se aplecă în faţă.

— Vrei să spui că Byrne chiar îşi petrece noaptea cu tine?

— Da, desigur.

— Nu există „desigur” în privinţa asta, comentă doamna Talbot. Byrne nu doarme niciodată cu nimeni. Se poate să tragă un pui de somn, dar niciodată mai mult de o oră sau două.

Când celelalte încuviinţară aprobator din cap, inima lui Christabel începu să bată nebuneşte.

— Deci Byrne n-a petrecut niciodată o noapte întreagă cu niciuna dintre voi?

— Nu, niciodată, răspunse Lady Hungate.

Doamna Jenner îşi flutură dispreţuitor mâna.

— Doar pentru că este văduvă. Doarme cu ea pentru că nu are un soţ care să o aştepte.

— Nu cred că este vorba despre asta, interveni o tânără. Soţul meu a fost întotdeauna plecat, iar servitorii mei sunt discreţi, dar Byrne n-a rămas niciodată peste noapte, chiar dacă l-am rugat.

Totuşi, rămânea cu Christabel în fiecare seară, toată noaptea. Emoţiile îi ţiuiră în urechi. Poate chiar îi păsa, la urma urmei.

Apoi îi trecu brusc prin minte un gând descurajator: Byrne rămânea cu ea doar ca să nu fie o pradă uşoară pentru Lord Stokely.

— Ceea ce m-a enervat mereu la Byrne, remarcă Lady Hungate, era felul în care insista să-mi spună „dulceaţa mea” sau „scumpo”.

— Irlandezul din el, comentă doamna Talbot. Aşa sunt irlandezii când vine vorba de alinturi.

— Nu mă deranjează să facă asta, ci alinturile pe care le alege. Sunt o femeie matură, pentru numele lui Dumnezeu, nu o „fetiţă”. Şi, cu siguranţă, nu sunt „dulce”.

— Pe mine nu mă deranjează atât de tare, recunoscu Christabel. Şi chiar îmi place când îmi spune „iubito”.

Încă o dată, avu loc un schimb de priviri între celelalte femei.

— Îţi spune „iubito”? întrebă neîncrezătoare doamna Talbot.

Cu toţi ochii aţintiţi spre ea, Christabel murmură:

— Uneori, da.

Doamna Hungate se lăsă pe spate în scaun şi făcu ochii mici.

— Măi, măi, ce interesant, nu-i aşa?

— Asta nu înseamnă nimic, spuse tăios Lady Jenner. Sunt sigură că trebuie să-mi fi spus şi mie „iubito” o dată sau de două ori. Doar că nu-mi amintesc.

— Eu îmi amintesc destul de bine, adăugă tânăra cu o urmă de invidie în glas. Mie nu mi-a spus niciodată aşa.

— Nici mie, recunoscu doamna Talbot.

— Se pare că Byrne i-a arătat lui Lady Haversham o altă parte decât ne-a arătat nouă tuturor, spuse Lady Hungate.

— Prostii, interveni Lady Jenner. Lupul nu-şi schimbă năravul. Dacă se poartă altfel cu ea o face numai pentru că vrea ceva.

Christabel îşi întoarse evantaiul între degete. Se putea să fie adevărat. Deşi nu prea pricepea cum reuşea să obţină ceva dacă îi spunea „iubito”.

— Totuşi, remarcă Lady Hungate, Byrne îmbătrâneşte. La un moment dat, bărbatul trebuie să înceteze să mai semene ovăz sălbatic şi să se apuce să semene ceva mai rodnic. Chiar şi cei de teapa lui se îndrăgostesc şi se însoară uneori.

— Byrne? se miră Lady Jenner cu vădit dispreţ. Interesat de cămin şi de casă? Nu fi ridicolă! Omul este incapabil de iubire, cu atât mai puţin de căsătorie.

— Nu este adevărat, interveni o voce liniştită. Când toată lumea se întoarse surprinsă spre Lady Kingsley, femeia se îmbujoră, dar continuă: Odată... am cunoscut o femeie care a spus că el i-a zis că o iubea şi chiar i-a propus să se însoare cu ea.

— Femeia ori e nebună, ori e mincinoasă, replică hotărâtă Lady Jenner. Pentru că, numai dacă menţionezi iubirea în faţa lui, s-a terminat totul. Poate te mai duce o dată în pat, dar vorbeşte-i despre iubire, iar a doua zi o să-ţi dea papucii. Nu contează dacă îi spui că n-ai vorbit serios, că glumeşti sau că... Ea se opri, de parcă şi-ar fi dat seama cât de mult dezvăluise. Apoi îşi împinse cu încăpăţânare

bărbia în faţă. Dacă vrei să-ţi închei legătura cu el, tot ce trebuie să-i spui este „te iubesc” şi o termină el singur.

Christabel îşi simţi gâtul uscat la gândul unui Byrne care o termina cu ea cu un asemenea dispreţ superficial.

— Este adevărat, afirmă cu întristare doamna Talbot. Să nu-i spui niciodată cuvintele astea dacă vrei să rămâi amanta lui.

Privirea lui Christabel se îndreptă iute spre Lady Kingsley, care pălise. La naiba! Din vina ei devenise Byrne aşa. Cum îndrăznise să-i frângă inima pentru ceva atât de stupid cum era poziţia socială? Ea îl învăţase să nu-i pese, să nu lase o femeie să se apropie, nici măcar să nu mai suporte discuţii despre dragoste şi căsătorie. Christabel oftă. Nu era corect. Lady Kingsley îl rănise, dar şi alte lucruri îl modelaseră pe Byrne: copilăria lui dificilă, faptul că prinţul o înşelase pe mama lui…

— Ştie vreuna dintre voi ceva despre incendiul care a ucis-o pe mama lui Byrne? Îşi dădu seama brusc că se putea ca femeile chiar să ştie ceva. Cum s-a întâmplat?

— Un foc de cărbuni nesupravegheat, spuse doamna Talbot. Sunt prietenă cu proprietarul teatrului unde lucra mama lui Byrne pe vremuri. El mi-a spus că despre asta a fost vorba – pensiunea era foarte şubredă şi se pare că asemenea incendii au loc foarte des în cea mai săracă zonă din oraş.

— Dar de ce nu era şi Byrne înăuntru?

— Era. Incendiul a izbucnit noaptea târziu, iar el deja dormea când ea s-a întors de la plimbare şi a găsit clădirea în flăcări. S-a chinuit să intre şi l-a scos afară, dar arsurile ei au fost prea grave şi şi-a dat sufletul în spital.

— Vrei să spui că doamna Byrne a fost arsă? întrebă Lady Jenner cu un râset crud. Asta sună ca un cântecel pentru copii.

Când stomacul lui Christabel se strânse într-un gol, Lady Hungate replică:

— Eleanor, serios! Ai puţin respect pentru cei trecuţi în nefiinţă.

— Nu fi atât de ipocrită, spuse Lady Jenner. Trebuie să

recunoşti că este o coincidenţă amuzantă. Arderea doamnei Byrne… Vai, ar putea fi lesne titlul unei farse…

— Scuzaţi-mă, murmură Christabel în timp ce se ridică brusc în picioare.

Se săturase de glumele dezgustătoare şi insensibile ale lui Lady Jenner. Trebuia să scape de vrăjitoare înainte să-i scoată ochii.

— Unde pleci? întrebă Lady Jenner. Ai de gând să te alături bărbaţilor la vânătoare? Înţeleg că te pricepi destul de bine la împuşcat. Dar, oricum, să împuşti oameni este mai uşor decât să nimereşti păsări, nu-i aşa? Oamenii sunt ţinte mai mari.

Christabel încremeni. Aşadar, Lord Stokely le povestise tuturor despre asta. Bestia! Se întoarse spre Lady Jenner cu un zâmbet nervos.

— Oricând doreşti, Lady Jenner, o să fiu bucuroasă să-mi demonstrez abilitatea cu ambele ţinte.

Doamna Talbot chicoti cu mâna la gură, iar Lady Hungate râse de-a dreptul. Dar contesa miji ochii în timp ce se ridică.

— Acum este un moment la fel de bun ca oricare altul. Nu să împuşti oameni, desigur, mă mulţumesc cu păsările. Se ştie că am tras o dată sau de două ori în viaţa mea. De ce nu mergem toate? Îşi aruncă într-o doară cartea. Oricum, n-avem nimic foarte interesant de făcut aici.

— Bărbaţilor nu o să le placă asta, interveni doamna Talbot.

— Aiurea, comentă Lady Hungate şi îi făcu pe ascuns cu ochiul lui Christabel. Cu excepţia lui Lord Jenner, tovarăşii noştri nu sunt genul sportiv. În cea mai mare parte, pariază pe cine o să ţintească o potârniche şi când şi în câte tufişuri o să cadă domnul Talbot cu flinta lui. S-ar putea chiar să înveselim după-amiaza. De ce nu?

Într-adevăr, de ce nu? De îndată ce doamnele ieşeau afară, sigur vânătoarea urma să se transforme într-un alt fel de distracţie în aer liber, mai ales în acea după-amiază de toamnă frumoasă, fără ploaie, când un interludiu erotic într-o luncă ar fi ademenit gusturile decadente ale

adunăturii. Apoi ea şi Byrne puteau să se furişeze de lângă ceilalţi şi să se întoarcă în casă pentru a căuta în camera lui Lord Stokely.

— Doar ca să fie interesant, spuse Lady Jenner, o să pariez o sută de lire pe evantaiul ăla de argint pe care ţi l-a dat Byrne că nu poţi să doborî trei păsări înaintea mea.

Christabel îşi strânse evantaiul în mână.

— Ce te face să crezi că mi l-a oferit Byrne?

— Este genul de cadou pe care îl face el – strident, vulgar şi de-a dreptul frivol.

Habar nu avea ea.

— Dacă ţi se pare atât de strident şi de vulgar, spuse Christabel, de ce ţi-ai dori să-l câştigi în urma unui pariu?

— Este evident că are o anumită valoare, iar tu oricum nu l-ai purta cu tine peste tot.

Iar Lady Jenner era exact genul care să vrea să câştige un evantai de la o rivală doar de ciudă. Chiar voia să-şi rişte singura armă într-un pariu prostesc? Absolut! Era timpul să o aducă cineva pe femeie cu picioarele pe pământ. În plus, nu i-ar fi stricat banii… Şi ar fi făcut-o să se simtă mai puţin îndatorată lui Byrne.

— Bine, spuse Christabel şi îşi ridică bărbia. Accept pariul.

Capitolul 17

Nu strică niciodată să-ţi tulburi iubitul cu o apariţie surprinzătoare.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Afară, în parcul lui Stokely, Gavin stătea sprijinit de un copac, încercând în zadar să moţăie, în timp ce tovarăşii lui idioţi făceau pariuri pe potârnichea ce urma să fie doborâtă prima dintr-un stejar aflat ceva mai departe pe cărare. Era tentat să ia o puşcă şi să împrăştie tot cârdul acela blestemat doar ca să pună capăt pariurilor prosteşti. Ce

alimenta obsesia aceea englezească de a face pariuri frivole? El prefera ceva mai provocator pentru pariurile lui, cum erau cărţile. Ceva care chiar solicita gândirea şi îndemânarea. Oftă. Pe vremuri, îl amuza că membrii clubului lui pariau pe cine urma să vină îmbrăcat cu o vestă roşie sau pe ce câine din haită avea să se uşureze primul pe cea mai apropiată trăsură. Totuşi, în ultima vreme, începuseră să-l irite. Îşi petrecuse ani întregi croindu-şi drum spre locul în care se simţea confortabil în acea „respectabilă” societate, dar pentru ce? Ca să stea degeaba în timp ce ei pariau pe zborul potârnichilor? Ar fi preferat mai degrabă să se afle la clubul lui şi să verifice registrele sau la moşia lui vorbind cu administratorul despre ce culturi de iarnă să planteze pe câmpurile din est.

Acel lucru îl sperie. Poate că fraţii lui vitregi aveau dreptate – îmbătrânea. Din ce alt motiv începuseră să i se pară atât de obositoare jocurile lui Stokely? Din ce alt motiv îl deposedase cu atâta răutate pe Markham de trăsura lui cu o seară înainte doar pentru că omul vorbise mai devreme de sânii lui Christabel?

Motivul nu era faptul că îmbătrânea, ci, mai important, noua şi nesăbuita lui amantă. Era limpede, femeia îi zăpăcea mintea. O dorea neîncetat, se gândea la ea chiar şi atunci când nu îi era aproape. Faptul că o avea în patul lui trebuia să-i satisfacă dorinţa sau măcar s-o domolească. În schimb, o transformase într-un dor ascuţit şi stăruitor. Fir-ar să fie!

De parcă gândurile lui o atraseră, el aruncă o privire în jur şi le zări pe femei urcând dealul spre ei, cu vreo misiune în minte şi Christabel înainte. „Uită-te la ea!” Afurisita se avânta în luptă ca un fel de Ioana d’Arc, dar cu forme mai voluptuoase şi cu un păr mai frumos.

Sângele i se înflăcără în vene. Putea să se obişnuiască uşor să se înfăşoare în bogăţia aceea de şuviţe negre în fiecare noapte, să adoarmă cu mâna pe şoldul ei, să se trezească cu ea ghemuită în braţele lui şi să facă dragoste cu ea în timp ce…

La naiba, simpla ei vedere urcând un deal îl excita. Ce

urma? Şuvoaie siropoase de versuri romantice şi sentimente inutile?

— Aveţi grijă, domnilor, le spuse el tovarăşilor lui, care nu observară ce se întâmpla în spatele lor. Se apropie brigada de femeiuşti.

— Poftim? Stokely se întoarse şi le zări pe femei venind, apoi râse. Observi ceva interesant la grupul ăsta de femei, Byrne?

Cu un pufnet, Gavin se îndepărtă de copac. Stokely şi blestematul lui simţ al umorului… Într-una din zile, cineva avea să-i prindă urechile la ceafă pentru idioţeniile lui.

— Altceva decât faptul că par foarte hotărâte? Dacă aş fi în locul tău, Stokely, mi-aş face griji. De fiecare dată când femeile se întâlnesc şi încep să vorbească, apar necazuri pentru gazdă.

— Ah, dar amanta ta se află în fruntea plutonului, replică Stokely sec. Dacă cineva are probleme, probabil tu eşti acela.

Gavin se încruntă. Se putea ca Stokely să aibă dreptate. Faptul că fiecare femeie din grup avusese la un moment dat o relaţie cu el nu putea să fie un lucru bun.

— Bună ziua, doamnelor, strigă el din vârful dealului. Vă era dor de noi, nu-i aşa?

Doamna Hungate râse.

— Nu prea, pungaşule. Am venit să ne alăturăm vânătorii. Lady Jenner a provocat-o pe Lady Haversham la o partidă de tragere. S-a făcut chiar şi un pariu.

Ceilalţi bărbaţi izbucniră în râs, probabil presupunând că femeia glumea. Gavin însă ştia că nu era aşa. Poate că soţul lui Eleanor era un prost şi absolut incapabil să-şi satisfacă soţia în pat, dar era un adevărat sportiv, iar la începutul căsniciei îşi învăţase soţia să tragă. Gavin ştia cu certitudine că lui Eleanor ajunsese să-i placă aşa cum îi plăcea unei pisici smântână. Iar Christabel…

— Care sunt condiţiile pariului? întrebă Gavin, în timp ce femeile ajunseră în vârful dealului şi se adunară în jurul lui Eleanor şi al lui Christabel.

Christabel îi întâlni privirea cu răceală.

— O sută de lire pentru evantaiul meu că poate să doboare trei păsări înaintea mea.

De atât fu nevoie pentru ca toţi gentlemanii să facă pariuri, iar servitorii să coboare dealul agitaţi ca să aducă mai multe puşti. Gavin îi aruncă lui Christabel o privire întrebătoare, dar nimic din expresia ei nu dezvăluia motivul acelui pariu brusc. Se gândise între timp că ea căuta prin tot conacul. Nu s-ar fi aşteptat să găsească scrisorile, dar spera ca toată căutarea să o ţină departe de necazuri, în timp ce el ieşise la vânătoare cu gentlemanii.

Şi totuşi, iată că ea era acolo, înconjurată de cârdul fostelor lui amante, pregătindu-se pentru o partidă de tragere. Chiar şi atunci când Christabel încerca să stea departe de belele, necazurile o găseau pe ea.

— Byrne, pariezi? strigă Stokely.

— Cu siguranţă. Douăzeci de lire că o să câştige Lady Haversham.

Talbot notă conştiincios în carnetul pe care îl păstra la el pentru asemenea pariuri neaşteptate.

— La fel pentru mine, adăugă Stokely cu un zâmbet arogant. Îndrăznesc să spun că orice femeie care poate să facă o gaură în pălăria unui bărbat de la o distanţă de cincizeci de metri poate să tragă într-o potârniche.

Bărbaţii chicotiră.

— De unde ştii că-i ochea pălăria? întrebă Eleanor cu un pufnet. Eu aş fi ochit mai jos.

— Am putea să nu discutăm despre nenumăratele părţi ale persoanei mele pe care îşi doresc femeile să le împuşte? întrebă tărăgănat Gavin. Am emoţii cu atâtea puşti încărcate în jur.

— Dacă nu erai aşa de maniac să rezolvi problema datoriilor de la jocurile de noroc, sublinie Talbot, nimeni nu şi-ar fi dorit vreodată să te împuşte.

Gavin ştia că omul făcea aluzie la Markham, dar nu-i păsă.

— Dacă nu eram aşa de maniac să rezolv problema datoriilor de la jocurile de noroc, eram sărac. Iar voi, restul, aţi fi ajuns să vă duceţi la White să mâncaţi mâncare

proastă şi să beţi tării chiar mai proaste.

Talbot chicoti.

— Adevărat, adevărat. Dar poate că ar trebui să urmăm exemplul lui Lord Haversham şi să ne îndemnăm soţiile să te întâmpine cu o flintă atunci când vii să-ţi ceri banii.

— Era o puşcă cu repetiţie, comentă Christabel, iar soţul meu şi-a plătit datoria, în cele din urmă. Aşa cum trebuia.

Gavin ridică o sprânceană, dar Lady Jenner pufni:

— Poate că, dacă veneai din când în când la Londra cu soţul tău, nu mai era aşa de necugetat la mesele de joc.

Când Christabel păli, Gavin se pregătea să riposteze, dar Stokely i-o luă înainte:

— Haversham nu-şi dorea ca soţia lui să meargă în oraş. Mi-a spus chiar el asta. Era un bărbat foarte gelos, îi era teamă că putea să cadă pradă influenţei unor domni ca mine. Şi ca Byrne, aici de faţă.

— E ridicol, i-o întoarse Christabel. Nu m-a vrut la oraş pentru că nu voia să-i stric vizitele la amanta lui.

Stokely îşi ridică pieziş privirea.

— Amantă? Nu avea nicio amantă. Cu siguranţă, spunea ceva dacă avea. Dimpotrivă, era patetic de înnebunit după tine. Nu contenea să-şi laude soţia frumoasă şi deşteaptă pe care niciunul dintre noi nu avea să o întâlnească vreodată pentru că nu eram suficient de buni pentru ea.

Christabel păru ca trăsnită. Gavin se încruntă. La naiba, ce idiot reuşise să o convingă că Haversham avusese o amantă? Şi cărui scop ar fi putut să servească, în afară de a-i răni sentimentele?

Servitorii se întoarseră şi încărcară mai multe puşti pentru fiecare dintre femei. Christabel îi urmări în tăcere, cu o expresie imposibil de citit.

— Ai grijă, Byrne, spuse Talbot jovial, Lady Haversham se uită cu mare atenţie la puştile alea. Sper că n-ai făcut nimic azi-noapte care să o supere, că ar putea să urmeze sugestia lui Lady Jenner şi să ochească un pic mai

jos.

Îşi sublinie comentariul cu o mişcare vulgară din şolduri. Gavin se uită la Christabel, care doar dădu ochii peste cap spre Talbot. Era greu de crezut că era aceeaşi femeie care fusese atât de şocată de acel bărbat la Londra. Se adaptase remarcabil de bine, iar el nu putea decât să o admire.

Se uită în jur şi o văzu pe Anna, care îl urmărea cum o privea pe Christabel şi schiţă calm spre femeie un semn din cap. Dacă Anna ar fi fost în locul lui Christabel, forţată să joace teatru pentru o cauză…

Nici nu putea să-şi închipuie aşa ceva. Femeia nu avusese curajul să se răzvrătească împotriva propriilor părinţi; era greu de crezut că ar fi avut îndrăzneala să se arunce într-un complot pentru a-i salva de la ruină. Chiar şi acum părea să se simtă extrem de incomod în toată aventura. Dar, oricum, ea nu fusese niciodată o fire aventuroasă. Într-adevăr, fusese mai degrabă previzibilă, iubind cadourile şi călătoriile şi la fel de frivolă ca oricare altă tânără la debutul ei. Tatăl ei o răsfăţase şi se simţise bine în acea postură.

Dacă ar fi reuşit să se căsătorească, fără îndoială, ea ar fi fost nefericită în mai puţin de o lună. Tatăl ei ar fi dezmoştenit-o, aşa că, în primii ani, Gavin, ca proprietar al unui club de jocuri, s-ar fi concentrat asupra eforturilor de a-l menţine pe linia de plutire, în timp ce soţia lui s-ar fi plâns de orele lui târzii şi l-ar fi bătut la cap să cheltuiască banii pe mobilier grandios, o casă mai bună şi o călească menite să-i impresioneze prietenii. Poate că Anna, fără să ştie, îi făcuse o favoare. Probabil nu ajungea unde era acum dacă se însura cu ea. Şi nu ar fi putut să-i ofere titlul şi poziţia socială de care avea nevoie ca să fie fericită. În timp ce Christabel…

Se uită spre locul în care ea cerceta puştile. Dacă ar fi cunoscut-o pe Christabel cu ani în urmă? Dacă el ar fi fost cel care îi sărise în ajutor în Gibraltar? O ipoteză lipsită de sens. El nu sărise niciodată în viaţa lui în ajutorul cuiva. Totuşi, dacă ar fi întâlnit-o la un eveniment şi i-ar fi făcut

curte aşa cum făcuse cu Anna, bănuia că nu ar fi ezitat să fugă la Gretna Green cu el, cu sau fără aprobarea familiei. Christabel avea o tendinţă înnebunitoare de a se implica trup şi suflet în tot ce făcea. Ca un om care îşi calculase acţiunile toată viaţa lui, lucrul acela i se părea extraordinar de revigorant, atât de înviorător încât aproape putea să-şi închipuie...

O idee absurdă! Christabel îi spusese că nu îşi dorea să se supună regulilor altui bărbat. Cu siguranţă, el nu îşi dorea să se supună capriciilor unei soţii. În niciun caz. Tovarăşii lui erau acum grupaţi de o parte şi de alta a doamnelor. Talbot se oferi să-i dea puştile lui Eleanor, iar Kingsley vru să i le înmâneze lui Christabel pe ale ei. Stokely dictă regulile.

— Gonacii vor agita potârnichile, iar eu o să dau startul. Talbot o să numere păsările pe care le doboară Lady Jenner, iar Kingsley o să le numere pe cele doborâte de Lady Haversham. De îndată ce fiecare împuşcă trei, cea care trage ultima pierde, iar eu o să decid cine este aceea. De acord?

Toată lumea încuviinţă cu un semn din cap. După ce le întrebă pe doamne dacă erau pregătite, Stokely le dădu drumul gonacilor. Când păsările începură să zboare care încotro, Stokely spuse:

— La trei... Unu, doi, trei!

Zgomotul răsună asurzitor când fiecare femeie trase o singură lovitură din puşca încărcată, o aruncă deoparte, apoi apucă alta, până ce fiecare ajunse să tragă de trei ori. Chiar înainte ca fumul să se împrăştie, Gavin putea să spună că Eleanor trăsese ultima. Atunci de ce zâmbea triumfătoare când îşi puse puşca jos?

— Lady Haversham a terminat de tras prima, declară Stokely. Talbot şi Kingsley, care este socoteala?

— Lady Jenner a doborât trei potârnichi, anunţă Talbot, arătând în direcţii diferite pe câmp.

Kingsley păru stânjenit.

— Lady Haversham a împuşcat două potârnichi.

— Şi o mierlă, adăugă Christabel. Sunt trei păsări în

total.

Într-adevăr, câinii adulmecau ceva în iarbă acolo unde arătase ea.

Kingsley se duse să investigheze, apoi anunţă voios:

— Este o mierlă în toată regula, doborâtă dintr-o singură lovitură.

Expresia de pe chipul lui Eleanor deveni furtunoasă.

— Mierlele nu se pun, spuse ea apăsat. Doar potârnichile.

— Pardon, i-o întoarse Christabel, dar pariul a fost pus pe prima persoană care doboară trei păsări.

— Trei potârnichi, o contrazise Eleanor.

— Îmi pare rău, Eleanor, interveni Lady Hungate, dar ai spus păsări.

— Bărbaţii sunt aici şi trag în potârnichi, se plânse Eleanor. Aşa că am crezut că ne referim la potârnichi.

— Dacă intenţia era să se decidă cine împuşcă cel mai bine, adăugă Gavin. Şi s-a demonstrat, fie că este vorba de păsări sau de potârnichi.

— Dar toate au înţeles că trebuiau să fie potârnichi, insistă Eleanor. Iar ea ştie. Se îndreptă spre Christabel cu mâna întinsă. Ştii că ai pierdut, aşa că dă-mi evantaiul acesta!

— Nu! Christabel se trase din calea femeii. Şi îmi datorezi o sută de lire.

Lady Jenner smulse una dintre puştile încă încărcate de un servitor din apropiere şi o îndreptă spre Christabel.

— Dă-mi evantaiul, nemernică mică!

Inima lui Gavin se făcu cât un purice.

— A fost doar un pariu afurisit, Eleanor. Dacă vrei, putem să mai facem o rundă şi să specificăm potârnichi…

Stokely veni în spatele lui Eleanor şi apucă arma, ridicând ţeava în aer. Se descărcă, glonţul lovind ramura stejarului masiv de deasupra lor.

La câteva secunde după aceea, când Eleanor scoase un strigăt groaznic, Gavin îşi dădu seama că glonţul ricoşase din ramură şi lovise trunchiul, apoi venise înapoi spre Eleanor. Ceilalţi se întoarseră exact când îşi ridica

fustele şi îşi dezvăluia cizma stângă făcută franjuri, sângele ţâşnind din gleznă. Eleanor aruncă o privire spre sânge şi leşină. Se dezlănţui haosul. Doamnele se repeziră la ea sau păreau că aveau să leşine, în timp ce domnii se apucară să-l critice pe Stokely pentru acţiunea lui precipitată şi le ordonară tardiv lacheilor să golească celelalte puşti încărcate.

— Daţi-vă la o parte! ordonă Christabel, venind valvârtej spre locul în care Lord Jenner stătea în iarbă, cu capul lui Eleanor în poală, iar celelalte doamne se înghesuiau în jurul lor.

Doamnele se dădură la o parte ca să o lase să se apropie. Eleanor tocmai îşi revenea, dar, când o văzu pe Christabel aplecată deasupra ei, strigă:

— Ţineţi-o pe ucigaşă departe de mine! A încercat să mă omoare!

— Nu fi ridicolă, spuse Christabel când îngenunche lângă ea. Te-ai împuşcat singură. Acum lasă-mă să-ţi văd glezna.

Eleanor îşi retrase piciorul dinspre Christabel, apoi scoase un scâncet de durere.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, las-o să arunce o privire, o încurajă Gavin şi veni în dreptul femeilor. Lady Haversham a călătorit ani întregi cu armata. Sunt sigur că a îngrijit o rană sau două.

— Într-adevăr, am făcut asta, spuse Christabel. Hai, nu o să-ţi facă rău să mă laşi să arunc o privire.

Chiar dacă Eleanor era revoltată, nu se împotrivi când Christabel îi trase piciorul şi o examină cu o blândeţe surprinzătoare.

— Se pare că este doar o rană superficială, dar trebuie curăţată înainte să ne asigurăm că glonţul n-a fracturat vreun os. Christabel ridică privirea spre Stokely. Ar trebui să chemi un doctor. Rana este prea serioasă pentru abilităţile mele limitate de a o trata.

— Numaidecât, spuse Stokely palid la faţă când chemă un lacheu şi îi ordonă să plece la Salisbury ca să aducă doctorul.

— Trebuie să o ducem înăuntru, continuă Christabel şi îşi întoarse privirea spre Gavin.

Cu o înjurătură spusă în şoaptă, el se aplecă şi o ridică pe Eleanor, apoi o coborî dealul spre casă. Putea să spună unuia dintre lachei să o ducă, dar Eleanor o acuzase deja pe Christabel că o împuşcase. Dacă i se întâmpla ceva între tratamentul scurt al lui Christabel şi sosirea doctorului, ar fi dat vina tot pe ea. Nu avea de gând să permită aşa ceva. Eleanor se uită urât la el.

— Noua ta prietenă este o pacoste, Byrne. Locul ei nu e aici.

— Nu, nu este, răspunse el încordat. Este prea bună pentru cei de teapa noastră. Dar se întâmplă să fie excelentă la whist şi se întâmplă să-mi fie dragă, aşa că am de gând să o ţin lângă mine. Iar asta înseamnă că o să fiu foarte supărat dacă se întâmplă ceva cu ea. El îi aruncă o privire glacială. Ai înţeles?

Chipul lui Eleanor păli înainte ca ea să-şi întoarcă privirea.

— Am înţeles.

Slavă Cerului, nemernica ştia că nu era bine să-l supere! Pentru că în clipa aceea putea lesne să o strângă de gât pentru că o ameninţase cu puşca pe Christabel.

După ce ajunseră înăuntru, doctorul sosi, în cele din urmă, şi spuse că glonţul atinsese superficial osul, dar carnea trebuia cusută. Chiar dacă medicul o sfătui să nu participe la activităţi în aer liber preţ de câteva săptămâni, spuse că o noapte de odihnă era suficientă pentru a se reface ca să joace cărţi. El insistă ca femeia să nu joace deloc în seara aceea, un ordin care o scoase din minţi pe Eleanor, căci atunci începea runda de eliminări. Numai după ce îl făcu pe Stokely să promită că suspenda eliminările – şi toate jocurile de whist – pentru o noapte fu de acord să-l lase pe medic să-i administreze laudanum pentru durere. Apoi Gavin şi Christabel îi urmară pe Stokely, pe Talbot şi pe doctor, ieşind din dormitorul lui Eleanor. Când cei trei bărbaţi coborau scările înaintea lor, prinşi într-o discuţie serioasă cu medicul, Gavin îi oferi

braţul lui Christabel.

— Felicitări! spuse el. Ai reuşit să o nimiceşti pe Eleanor fără să întorci o carte.

Se uită urât la el.

— Nu este vina mea că femeia s-a împuşcat. Şi ştii foarte bine că am câştigat partida.

— Te tachinez doar, dulceaţa mea. Crede-mă, nimeni nu dă vina pe tine. Dimpotrivă, eu mă învinovăţesc. Eleanor nu este, de obicei, atât de nebună, dar a fost măcinată de felul în care i-am umilit iubitul. De vreme ce a vrut să se ia de tine, recunosc că nu trebuia să-l presez pe Markham atât de tare azi-noapte.

— Ori să nu te fi culcat cu fiecare femeie din lume, murmură Christabel.

— Poftim?

— Nimic. Dar acum, că nu mai trebuie să ne facem griji pentru jocurile de cărţi în seara asta, ştiu exact cum o să ne petrecem seara.

El zări scânteia din ochii ei şi gemu.

— Te rog să-mi spui că lucrul la care te gândeşti implică aşternuturi de pat şi o sticlă de Madeira rece.

Se uită pieziş la el.

— Ştiu unde sunt scrisorile. Sunt undeva în camera lui Lord Stokely. M-am dus mai devreme să le caut, dar uşa era încuiată. Deci tot ce trebuie să facem este să spargem încuietoarea…

— Noi? Ai încă un talent despre care nu ştiam?

— Ei bine, nu, dar tu sigur ai putea…

— Am un trecut destul de dubios, recunosc, dar furtul n-a făcut parte din el.

Era perfect adevărat, dar nu însemna că nu putea să spargă o încuietoare. Nu că şi-ar fi dorit ca ea să ştie asta. Şi-o dorea dormind dusă când avea să caute în dormitorul lui Stokely, dacă bărbatul era atât de prost să păstreze scrisorile acolo.

— Dar ai spus că poţi să spargi un seif…

Se opri brusc când văzu un lacheu care urca grăbit scările spre ei.

El scoase o scrisoare sigilată.

— Aţi primit un mesaj urgent, domnule.

Cu inima bătându-i nebuneşte în piept, Gavin murmură ceva nemulţumit şi luă scrisoarea. O citi repede, apoi o puse în buzunarul vestei pentru ca ea să nu arunce vreo privire.

— Trebuie să mă duc la Bath.

— Acum? întrebă ea. Dar, Byrne, eliminările…

— Nu încep până mâine. Pot să ajung acolo şi să mă întorc până atunci. El o mângâie uşor sub bărbie. Nu-ţi face griji, dulceaţa mea, nu o să te las pradă lupilor de la mesele de joc.

Ochii ei se îngustară.

— Iar cât timp eşti plecat, eu pot să caut în camera lui Lord Stokely. Cred că pot să încerc să mă furişez înăuntru când doarme…

— Nu fi ridicolă! spuse el cu o tresărire la gândul de a se afla în camera lui Stokely în toiul nopţii. Oricum, acest lucru nu o să fie posibil. Pentru că vii cu mine la Bath.

Capitolul 18

Nu am permis niciodată vreunui bărbat să mă insulte. Nu trebuie să-i îndur mitocănia doar pentru că sunt amanta lui.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Christabel putea să-şi dea seama după expresia lui Byrne că nu intenţionase să spună asta. Disperarea lui era aproape comică. Dar apoi îi văzu privirea oţelită.

— Vii cu mine la Bath. Acum!

Fu tentată să refuze: în sfârşit, avea şansa să caute scrisorile fără să fie el prin preajmă. Dar să intre în camera lui Lord Stokely putea să se dovedească dificil, iar dacă baronul avea un seif acolo, nu reuşea să-l spargă singură. Indiferent ce spusese Byrne, probabil ştia exact cum anume

să spargă o încuietoare. Aşadar, o călătorie la Bath era ocazia de a-l convinge să o ajute să facă întocmai. Adevărul era că ea voia să meargă cu el pentru că îşi dorea să-i vadă moşia, să surprindă o fărâmă din adevăratul Byrne, pe care nimeni altcineva nu-l mai văzuse.

— Trebuie să o iau pe Rosa cu mine, spuse ea.

— Dacă îţi faci griji pentru reputaţia ta, ai face mai bine să o laşi aici, din moment ce trebuie să rămânem la moşie peste noapte. Poate să-i facă pe ceilalţi să creadă că nu ai plecat. O să lipsim doar o noapte, deci n-ai nevoie de o valiză. Noi ne întâlnim pe drum, iar Rosa poate să spună oricui întreabă că, din cauza incidentului cu Lady Jenner, te simţi rău. Apoi, nici măcar alţi servitori nu vor mai intra în camera ta ca să vadă dacă eşti înăuntru.

Avea dreptate. Şi, chiar dacă bănuia că reputaţia ei era deja peste măsură de afectată, nu strica să păstreze secretul acelei călătorii.

— Bine.

— Plecăm peste o jumătate de oră. Ne întâlnim lângă gardurile vii de pe peluză. Astfel, nu o să fii văzută din casă.

Apoi el dispăru. Iar ea abia dacă mai avea timp să-şi adune câteva lucruri esenţiale într-o geantă mare şi veche şi să o instruiască pe Rosa despre ce trebuia să le spună oamenilor, înainte să se întâlnească cu Byrne.

Numai după ce ajunseră la o distanţă rezonabilă de reşedinţa lui Stokely, ea se relaxă.

— I-ai spus lui Lord Stokely că pleci?

Byrne dădu aprobator din cap.

— Nemernicul părea teribil de mulţumit. Probabil crede că o să aibă şansa să te seducă, acum că eu sunt plecat.

— Nu-i înţeleg interesul pentru mine, deşi ar putea să ne fie de folos.

O încruntare se desenă pe fruntea lui.

— Cum aşa?

— Ei bine, ai spus că nu ştii cum să spargi încuietori. Ea afişă un zâmbet inocent. Dacă nu găsim nicio altă cale să intrăm în dormitorul lui Lord Stokely, atunci pot oricând

să mă dau bine pe lângă el ca să-mi aducă…

— Nu, spuse el încordat. Nu o să faci aşa ceva.

— Nu spun că o să împart patul cu el, ci doar că l-aş lăsa să mă sărute şi să flirteze puţin până când mă invită la el.

Chipul lui Byrne căpătă o expresie vijelioasă.

— Odată ajunsă acolo, o să ajungi în patul lui, indiferent dacă vrei sau nu.

Christabel încremeni.

— N-ai încredere că n-aş permite unui bărbat să mă seducă?

— Nu vorbesc despre seducţie, iubito. Vorbesc despre forţă. Te-ar şicana şi ar face ce ar vrea, simţind că orice femeie care intră în dormitorul lui vrea să împartă şi patul cu el, indiferent ce spune ea. Şi nimeni nu l-ar condamna.

— Pot să mă descurc singură cu el, iar tu poţi să stai afară şi să aştepţi să strig dacă intru în necaz.

— Nu, este prea periculos. Nu o să te las să te vinzi pentru scrisorile astea.

Din nou cuvântul acela.

— Şi nu fac asta deja? întrebă ea liniştită.

El fu cuprins de o tăcere mormântală.

— Vrei să spui că ai împărţit patul cu mine doar ca să obţii ajutorul meu?

— Desigur că nu. Dar cert este faptul că, mulţumită acestui plan, am început să împart patul cu tine.

El scoase tăios o înjurătură.

— Nu eşti o târfă, Christabel.

— Şi atunci ce sunt?

— Amanta mea.

Ca toate celelalte. Nenumărate. Lui Christabel i se puse un nod dureros în gât.

— Văd o mică diferenţă între o târfă şi o amantă. Deşi ultimele două zile cu el fuseseră mai curând raiul pe pământ, realitatea poziţiei ei nu-i dădea pace. Îmi finanţezi partea în jocurile de cărţi. Mi-ai cumpărat rochiile. O târfă nu este o femeie care îşi oferă favorurile în schimbul câştigurilor financiare?

Furia îi încordă trăsăturile lui Gavin.

— Recunosc că o amantă face şi asta. Dar există o diferenţă.

— Oh?

Se avânta pe un teren periculos… La urma urmei, mama lui jucase acel rol pentru Prinny. Dar ea trebuia să-l facă să înţeleagă.

— Pe lângă faptul că o târfă se întâlneşte cu mai mulţi clienţi, iar o amantă are mai multe întâlniri cu unul singur, nu sunt sigură că văd diferenţa.

Cuvântul „client” îl făcu să tresară.

— Atunci n-ai văzut ce am văzut eu, pentru că altfel ai fi ştiut diferenţa. Se aplecă în faţă. Mi-am petrecut toată copilăria printre târfe. Tu n-ai avut niciodată un bărbat care să te bată până ce te învineţea. Sau să îţi rupă mâna cu neruşinare pentru că ştia că nu i se întâmpla nimic. N-ai fost niciodată nevoită să ieşi la agăţat bărbaţi doar ca să faci rost de bani pentru a închiria pentru câteva ore de somn un pat plin de purici cu alte trei femei îngrămădite în tine pentru că nu e căldură. N-a trebuit niciodată să te uiţi cum un muncitor îmbuibat cu gin, aflat pe culmile disperării, îşi taie gâtul, ceea ce, apropo, este metoda prin care îţi iei viaţa în Drury Lane…

— Byrne, gata!

O durea inima la gândul că probabil el văzuse asemenea lucruri înainte de a fi suficient de mare ca să le înţeleagă.

El răsufla greu, cu ochi aproape sălbatici. Încet, se linişti. După ce inspiră scurt de câteva ori, spuse:

— Ideea este că nu eşti nici de departe o târfă.

Ea şovăi. Trebuia să continue să-l preseze atunci când era atât de supărat? Trebuia, fiindcă el încă nu înţelegea.

— De fapt, spui că diferenţa dintre o târfă şi o amantă este poziţia socială. Sigur, viaţa femeilor din Drury Lane este jalnică, dar asta nu schimbă faptul că atât amantele, cât şi târfele primesc bani pentru favorurile lor.

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui.

— Uiţi că una are de ales, iar cealaltă, nu.

Ea îşi împinse bărbia în faţă.

— În ce fel are de ales o amantă?

— Poate să refuze să împartă patul cu iubitul, de exemplu.

— Nu o să fie mult timp amantă dacă face asta des, replică sec Christabel. Iar o târfă poate să aleagă să refuze un client dacă vrea.

— La naiba, nu eşti o târfă! urlă el şi îşi încleştă pumnii în poală. Nu mă crezi? O să-ţi arăt eu diferenţa! Trase obloanele de la fereastră şi se aşeză înapoi pe banchetă, cu ochii reci ca gheaţa. Descheie-te la rochie!

Clipi nedumerită.

— Poftim?

— Eşti târfa mea, ai uitat? Am cumpărat şi am plătit pentru tine. Aşa că descheie-te la rochie. Acum!

Ochii ei se îngustară, dar mândria nu o lăsă să se retragă şi să-l lase să câştige disputa.

— Bine. Făcu exact ce îi ceru. Altceva, domnule? întrebă ea, pe un ton voit sarcastic.

Chipul lui era o mască rigidă.

— Arată-mi ţâţele.

Chiar dacă acel cuvânt o făcu să se oprească o clipă, avu un efect cu totul neaşteptat. O excită. Nu putea să-şi închipuie de ce, dacă nu era pentru că îi amintea cum se dezbrăcase atunci când jucaseră whist pe dezbrăcate.

Aşa că, deşi făcu un oarecare efort să-şi descheie şi să-şi tragă rochia şi cămăşuţa până la corset fără ajutorul lui, reuşi. Simţi o doză de satisfacţie în privirea lui surprinsă, care spunea că nu se aşteptase ca ea să se supună.

— Acum atinge-te, spuse el răguşit.

— Poftim?

Răceala din ochii lui se transformă într-o înflăcărare care îi învolbura sângele în vene.

— Mângâie-ţi sânii. Sfârcurile. Ca eu să mă uit. Asta îmi place. Să mă uit.

Flăcările pasiunii se strecurară înăuntrul ei, iar roşeaţa îi înflori în obraji. Dar nu putu să nu observe că el nu

repetase cuvântul „ţâţe”.

— Bine, spuse ea cu un glas mai degrabă gutural decât supus. Lui Gavin nu-i venea să creadă ce vedea. Uşor-uşor, îşi pierdea stăpânirea de sine în lecţia pe care avusese de gând să i-o dea, dar de unde să fi ştiut că afurisita avea să accepte totul cu o asemenea uşurinţă? Cu ochii întunecaţi de pasiune, îşi frecă un sân, apoi pe celălalt, până când sfârcurile se întăriră în vârfuri ademenitoare. El fu nevoit să-şi reprime dorinţa de a sări în cealaltă parte de trăsură şi de a-i suge sânii voluptuoşi până când îl implora să-i ofere mai mult.

Nu avea să o facă, la naiba! Nu voia să permită ca încăpăţânarea ei blestemată să transforme totul în seducţie. Avea de gând să-i dovedească o dată pentru totdeauna că tot ce se întâmpla între ei nu era acelaşi lucru cu legătura sordidă dintre o târfă şi clientul ei.

Se desfăcu la pantaloni şi indispensabili, apoi le coborî atât cât – să-şi elibereze erecţia violentă.

— Acum, spuse el apăsat, suge-mi mădularul. Cumva, reuşi să adauge pe un ton sufocat: Târfă!

Cuvântul acela avu cu siguranţă efectul dorit. Ea păli, iar buza de jos începu să-i tremure.

— Nu înţeleg.

— Ce este de înţeles? Îmi iei mădularul în gură şi îl sugi până când ajung la orgasm. La fel cum ajung la orgasm în… borcanul tău cu miere. Nu putu să folosească cuvântul grosolan de faţă cu ea. Pur şi simplu nu putu. Pune-te în genunchi şi suge-mi mădularul. Ăsta este unul dintre „favorurile” pentru care am plătit, ai uitat?

Pentru un moment, fu sigur că ea avea să refuze. Nici cele mai aventuroase dintre amantele lui nu executau acel serviciu pentru el decât rareori, aşa că era al naibii de sigur că ea nu avea să o facă niciodată. Chiar şi atunci când îngenunche pe podeaua dintre ei crezu că smucitura bruscă a trăsurii o aruncase acolo. Dar trebuia să fi ştiut… Colonelul Christabel se părea că ar fi făcut aproape orice ca să-l împiedice să iasă triumfător dintr-o ceartă.

O privi cu o uluire absolută, în timp ce se aplecă şi îi

luă vârful mădularului în gură. Drăcia dracului!

Îi prinse capul în mâini, vrând să o tragă înapoi, dar instinctul îl făcu să o aducă mai aproape, până când îl cuprinse aproape cu totul cu gura ei fierbinte. Dumnezeule, se simţea atât de bine! Dar, când ea începu să sugă, ştiu că dăduse de necaz, pentru că se forţă să nu-şi verse sămânţa chiar acolo şi în gura ei.

— Gata! mârâi el, trăgându-i capul înapoi până când mădularul îi alunecă din gură. Nu poţi să faci asta.

— De ce nu? Se uită la el cu un zâmbet zeflemitor, care brusc dispăru. Oh, o fac greşit!

El îşi aminti prea târziu ce îi spusese despre soţul ei, despre care credea că nu-l satisfăcuse în pat.

— Dacă o faci mai bine de atât, o să mă înnebuneşti de plăcere, iubito! Nu asta e ideea.

— Oh? Licărirea zeflemitoare reveni în ochii ei. Dar care e ideea? Fac doar ce m-ai plătit să fac…

El o trase hotărât în poala lui.

— Nu eşti o târfă!

Îi revendică gura ca să înăbuşe cuvintele pe care era sigur că avea să i le spună acum, când credea că îi demonstrase că avea dreptate. Asta nu însemna că nu era adevărat. O târfă nu îşi oferea favorurile pentru câştiguri materiale? La naiba cu ea! O sărută cu sălbăticie, hotărât să şteargă din mintea ei ideea că ea era târfa lui plătită. Nu era.

„Atunci ce sunt?”

Avea să-i arate ce era. Chiar dacă nici el nu era sigur. Ea îşi dezlipi gura de a lui.

— Byrne…

— Sst, murmură el şi apăsă săruturi peste pielea imposibil de fină, chiar când îşi strecură mâna pe sub fustele ei. Lasă-mă să fac dragoste cu tine, iubito!

— Nu, este rândul meu. Dându-i mâinile deoparte, ea începu să se desfacă la corset. Înţeleg că o femeie poate să facă dragoste cu un bărbat la fel de uşor cum poate el să facă dragoste cu ea.

El se trase înapoi şi o privi surprins.

— Unde ai auzit asta?

— La celelalte amante ale tale. Ea îi scoase haina, apoi îi descheie vesta. Am avut o conversaţie foarte interesantă despre modul în care se satisface un bărbat.

El gemu.

— Nu sunt sigur că-mi place cum sună asta.

Pe chipul ei se aşternu o expresie maliţioasă.

— De ce nu?

Ea îi descheie în tihnă cămaşa, lucru care îl puse şi mai mult în gardă.

— Pentru că, dată fiind înclinaţia ta militară, probabil o să foloseşti aceste cunoştinţe ca să mă îngenunchezi.

— Aşa cum m-ai îngenuncheat tu pe mine chiar acum? Îi trase cămaşa peste cap. Apoi îşi plimbă un deget din centrul pieptului spre abdomen şi mai jos. Dar, când îşi trecu arătătorul peste lungimea mădularului doar ca să-i tachineze vârful, el îi prinse mâna şi mârâi:

— Nici să nu te gândeşti, dulceaţă.

— Poftim? spuse ea inocentă.

— Nu o să-ţi iei revanşa pentru ce am făcut mai devreme, chinuindu-mă ore întregi cu mâna ta neastâmpărată. Vreau să fiu în tine. Acum!

— Bineînţeles, domnule, spuse ea, cu un fals ton de supunere. Orice ca să-l mulţumim pe client.

— Christabel… începu el cu un glas ameninţător.

— Nu ţi-ai adus prezervativele, nu-i aşa?

La naiba, nu le adusese!

— Mi-am uitat prezervativele. El o mişcă uşor în poală, astfel încât să-i dea jos rochia, apoi se apucă să dezlege panglicile de la corset.

— Ah, dar cum să facem? îl tachină ea. Potrivit lui Lady Jenner, tu nu o faci niciodată fără ele, pentru că-ţi priveşti amantele ca pe târf…

— Să o ia naiba pe Lady Jenner! El îi desfăcu iute corsetul, pe care aproape că îl smulse de pe ea. Şi dacă mai spui că eşti o târfă, jur că opresc trăsura şi te pun să mergi pe jos până la Bath.

Ea râse.

— Nu, nu o să faci asta. Îşi coborî mâna ca să-i mângâie mădularul. Pentru că atunci nu mai ai cum să-ţi satisfaci această dorinţă. Când el o privi, zâmbetul îi dispăru. Îl sărută până ce simţi că nu mai era încordat, apoi se retrase, privindu-l serioasă. De ce te deranjează aşa de tare să te gândeşti la mine ca la o târfă?

— Pentru că nu eşti o târfă. Şi fiindcă nu-mi place că tu crezi asta.

Ea îl opri cu mâna atunci când vru să-i îndepărteze cămăşuţa.

— Mi-ai spus odată că nu-ţi pasă de sentimentele amantelor tale.

— Nu-mi pasă, spuse el răguşit. Dar îmi pasă al naibii de tare de ale tale.

Dumnezeule, chiar că îl transforma într-un idiot blând, îndrăgostit până peste urechi! Dar în clipa aceea nu-i păsa câtuşi de puţin. Dar ea îl privea din nou lung cu ochii ei serioşi.

— De ce?

Îi dădu la o parte mâna, apoi îi scoase cămăşuţa.

— Ce anume?

— De ce-ţi pasă de sentimentele mele din moment ce nu ţi-a păsat niciodată de sentimentele celorlalte amante? În ce fel sunt eu diferită?

„Fir-ar să fie!”

— Credeam că o să faci dragoste cu mine, ripostă el. El o îndepărtă doar cât să-şi scoată indispensabilii şi pantalonii dintr-o singură mişcare rapidă, apoi o trase înapoi în poală. Deci fă-o!

Licărirea bruscă din ochii ei ar fi trebuit să-l avertizeze. Dar, chiar şi după ce se ridică şi coborî peste mădularul lui, învăluindu-l în căldura ei îmbietoare, el nu-şi dădu seama ce punea la cale. Până ce ea se opri, iar privirea ei o întâlni pe a lui cu o hotărâre maliţioasă.

— Ce mă face pe mine diferită, Byrne? întrebă ea din nou. Încet, se ridică în genunchi, centimetru cu centimetru, făcându-l să geamă.

— Să mă ferească Dumnezeu să tachinez târfe, se

plânse el când încercă în zadar să-i intensifice mişcările.

Ea îşi linse degetul, apoi îşi frecă sfârcul.

— Ai spus că-ţi place să te uiţi. Sau a fost doar o minciună?

Mădularul lui deveni neînchipuit de tare înăuntrul ei.

— Nu e o minciună… Cu o înjurătură înăbuşită, îşi arcui bazinul spre ea. Haide, Christabel…

— În ce fel sunt eu diferită? întrebă ea din nou.

Avea să o scoată cumva de la el, nu-i aşa? Aşa îi trebuia dacă o lăsase să se apropie de fostele lui amante.

— Eşti onestă şi directă, izbucni el. Nu te ţii de jocuri. Ridică o sprânceană. Exceptând dormitorul.

În timp ce un zâmbet îi înflori pe chip, ea începu să se mişte, încet, dar ferm, un extaz chinuitor făcându-l să se zvârcolească sub ea.

— Altceva? insistă ea.

Mai avea puţin şi îşi ieşea din minţi, iar ea nici măcar nu începuse să facă dragoste cu el. Pentru o femeie care tocmai învăţase de curând cum să-şi găsească propria plăcere, ştia sigur cum să chinuiască pentru asta. Dar Dumnezeule, era fericire curată!

— Tu nu mă tratezi ca pe… o fântână nesecată de daruri…

Ea râse.

— Cine face asta?

— Fiecare amantă pe care am avut-o vreodată, spuse el sufocat. Cu excepţia ta.

Cu un zâmbet, ea îşi acceleră mişcările până ce el crezu că avea să moară simţind fericirea de a fi înăuntrul ei, auzindu-i râsul, văzându-i chipul înflăcărat şi ochii scânteietori. Pentru el. Datorită lui.

— Ah… Altceva? reuşi să spună, în timp ce începu să-l călărească mai tare, cu părul ciufulit şi sânii voluptuoşi atât de ademenitori, încât el nu se abţinu să nu prindă unul în gură şi să-l sugă până ce i se tăie răsuflarea.

— De ce, Byrne? şopti ea. De ce-ţi pasă de sentimentele mele?

Îşi desprinse gura de pe sânul ei ca să-i spună:

— Pentru că mă faci… să vreau să fiu bun. Şi nimeni… nimeni nu a făcut asta vreodată.

Ea îi strânse capul la piept.

— Este ciudat. Tu mă faci să vreau să fiu… rea.

Putea să simtă cum exploda orgasmul înăuntrul lui, avântându-se spre culmile plăcerii. Iute, îşi întinse mâna în jos şi o dezmierdă între picioare până ce îi simţi muşchii încordându-se în jurul mădularului lui, dominându-l, îndemnându-l să se avânte tot mai sus şi mai sus.

— Atunci, poate că… putem să ne întâlnim… la mijloc, iubito!

Un strigăt răsună din gâtul ei, în timp ce îl strânse tare la piept. El o urmă imediat, împrăştiindu-şi sămânţa înăuntrul ei cu geamăt feroce de satisfacţie. Multă vreme după aceea, după ce terminară, iar Christabel rămase ghemuită în poala lui, el îşi dădu seama că nu mai simţise niciodată în viaţa lui o asemenea bucurie. Huruitul liniştitor al roţilor trăsurii îi învăluia într-o lume intimă, în care ar fi putut să trăiască pentru totdeauna. În trecut, era neliniştit când rămânea singur cu o amantă după ce făceau dragoste. Cu Christabel, se simţea în al nouălea cer.

— Byrne?

— Hm? gemu el şi îi mângâie braţul.

— Lord Stokely avea dreptate? Philip chiar nu avea o amantă?

El oftă. Faptul că putea să se gândească la soţul ei în acea clipă îi diminuă întrucâtva bucuria.

— Contează?

Îşi ridică privirea spre el.

— Dacă avea o amantă, înseamnă că eu nu eram de ajuns ca să-l fac fericit.

— Nu, spuse el înverşunat, nu înseamnă nicidecum asta. Înseamnă că era prea idiot ca să-şi dea seama ce comoară avea.

Se uită la el.

— Din cauza asta toţi prietenii tăi au amanţi şi amante? Pentru că sunt nişte idioţi?

— Nu toţi prietenii mei sunt incapabili de fidelitate.

Draker şi Iversley le sunt credincioşi soţiilor lor, iar soţiile lor îi adoră.

— Da, spuse ea gânditoare.

Iată! Dacă fraţii lui erau o dovadă, fidelitatea chiar era posibilă într-o căsnicie. Dar dura? Se putea?

— Cât despre ceilalţi aşa-zişi prieteni ai mei, spuse el, căsniciile lor au fost construite mai degrabă pe pragmatism decât pe afecţiune. Atunci când oamenii îşi aleg soţii pentru calităţile financiare şi sociale pe care le aduc în căsnicie, se prea poate să nu găsească întotdeauna parteneri de a căror companie să se bucure.

Vocea ei fu înecată de amărăciune.

— Uneori, chiar şi atunci când o căsnicie se construieşte pe afecţiune reciprocă, partenerul poate să ajungă să-i displacă atât de mult compania încât să caute alta.

El o strânse mai aproape şi îşi trecu buzele peste fruntea încruntată.

— Din ce i-a spus lui Stokely, este clar că lui Haversham îi plăcea compania ta. Dacă avea vreo amantă, jocurile de noroc erau amanta lui. El clătină din cap. Am văzut cum jocurile de noroc l-au întors pe tată împotriva fiului, pe mamă împotriva fiicei şi pe soţ împotriva soţiei. Nu are nicio legătură cu tine, dulceaţa mea. Probabil că obsesia era acolo cu mult înainte să apari tu. Şi, de îndată ce Haversham a avut cale liberă să joace în voie, nu mai aveai ce să discuţi raţional cu el.

Ea se răsuci pe umărul lui.

— Deci nu crezi că a avut o amantă?

— N-am auzit niciodată nimic despre el şi alte femei. Şi se pare că nici altcineva nu a auzit. Când ea tăcu la auzul vorbelor lui, Byrne adăugă: Cine ţi-a spus că avea o amantă?

Ea se întinse spre pătura de trăsură pliată pe bancheta din faţa lor, apoi o trase şi îi acoperi pe amândoi.

— Nu contează. Probabil că am tras concluzii pripite.

— Cine, Christabel? Spune-mi!

Ea înghiţi în sec.

— Maiestatea Sa.

El încremeni.

— Prinny? El este ticălosul care ţi-a spus că Haversham avea o amantă?

— N-a fost chiar aşa. Nu sunt sigură că voia să spună că…

— Spune-mi exact ce ţi-a zis. Când ea se împotrivi tonului lui poruncitor, îi mângâie părul ca să o liniştească. Şi cum ai ajuns să discuţi aşa ceva cu prinţul?

Ea oftă.

— Prima dată când mi-am dat seama că lipseau scrisorile a fost atunci când am fost chemată la Londra pentru o audienţă privată. Prinţul a susţinut că soţul meu vânduse scrisorile tatălui meu. Nu era sigur că aflasem prea multe, dar am recunoscut imediat că ştiam la ce scrisori se referea şi ce era în ele. Apoi mi-a spus că Lord Stokely ameninţa că avea să le facă publice dacă Maiestatea Sa nu îi dădea o anumită binecuvântare.

— Ce fel de binecuvântare? Când ea rămase tăcută, Gavin o luă de bărbie şi îi întoarse faţa spre a lui. Hai, iubito, cu siguranţă nu faci niciun rău dacă-mi spui de ce vrea Stokely să pună mâna pe ele. M-am dat deja seama că sunt la fel de importante atât pentru Prinny, cât şi pentru tatăl tău, deci nu o să-mi dezvălui tu asta.

Se uită lung la el pentru o clipă, înainte să scoată un oftat mâhnit.

— Bănuiesc că nu. Tonul ei deveni tăios. Ticălosul nesăbuit doreşte ca Maiestatea Sa să accepte căsătoria dintre el şi prinţesa Charlotte, acum că logodna ei cu prinţul de Orania s-a terminat.

Gavin se uită la ea uluit.

— Este nebun?

— Nu întru totul. Ea a avut la un moment dat o corespondenţă clandestină cu un căpitan chipeş al gărzilor, aşa că presupun că Lord Stokely şi-a dat seama că un baron ar fi o îmbunătăţire în acest sens.

— Mă îndoiesc serios că tatăl ei vede lucrurile aşa. Potrivit lui Draker, Prinny vrea pentru Charlotte o partidă

avantajoasă politic.

Christabel dădu aprobator din cap.

— Poţi să fii sigur că prinţul nu-şi doreşte nici în ruptul capului să o căsătorească pe prinţesa Charlotte cu Lord Stokely. Dar el pare hotărât să o ia de nevastă.

— Cred că a obosit să se afle în afara societăţii, chiar dacă a ajuns acolo cu petrecerile lui scandaloase şi stilul de viaţă desfrânat. Probabil se gândeşte că, dacă se însoară cu o prinţesă, şterge reputaţia proastă pe care o are.

— Are sens. Dar asta nu face ca şantajul să fie mai puţin condamnabil.

— Nu, încuviinţă el, chiar dacă nu era convins.

La urma urmei, dacă punea mâinile pe scrisori, avea de gând să le folosească pentru a obţine ceva pentru el însuşi. Dar măcar el nu urmărea să se însoare cu prinţesa şi să o amestece şi pe ea în poveste. Asta îl făcea mai puţin ticălos decât Stokely, nu-i aşa? Şi ce conta cât de ticălos era el? Când venea vorba de Prinny, orice ticăloşie împotriva lui era justificată.

— Continuă! Prinny ţi-a spus despre ameninţările lui Stokely şi…

— Nu mi-a venit să cred că Philip mi-a trădat încrederea vânzându-i lui Lord Stokely scrisorile familiei mele. Aşa că i-am spus Maiestăţii Sale că probabil Lord Stokely minte când spune că are scrisorile.

Chiar şi după ce prinţul mi-a arătat ca dovadă o scrisoare primită de la Lord Stokely, am negat implicarea lui Philip. Dar el mi-a spus că persoana implicată fusese ori Philip, ori eu, ori altcineva apropiat de el, cum ar fi…

Lacrimile îi umplură ochii şi provocară un gol necunoscut în măruntaiele lui Gavin.

— Cum ar fi? insistă el.

— Amanta lui Ph… Philip. Ea începu să plângă, iar el îşi înfăşură strâns braţele în jurul ei, afurisindu-l pe Prinny. I-am spus că Philip nu… nu a avut amantă, iar el a subliniat că nu aveam de unde să ştiu… şi discuţia s-a încheiat. Eram prea şocată şi înmărmurită ca să întreb cine era amanta.

Ştergându-şi lacrimile, se adună. După o clipă,

continuă pe un ton şoptit:

— Am presupus că prinţul ştia sigur că Philip avea o amantă. Dar acum, când mă uit înapoi, îmi dau seama că specula. După ce a vorbit despre această posibilitate, totul a început să aibă sens... Philip venea în oraş atât de des şi n-a vrut niciodată să-l însoţesc.

— La întâlnire, Prinny te-a făcut să accepţi planul ăsta?

Ea încuviinţă din cap.

— Să-l ia naiba! Tu erai tulburată, iar el a profitat.

— Crezi că a menţionat intenţionat amanta?

— Nu ştiu. Poate. Dar Prinny este atât de cinic în privinţa căsătoriei şi a femeilor, încât ar fi putut să presupună pur şi simplu că Haversham avea o amantă.

Ea se uită lung la chipul lui.

— Chiar nu-ţi place Maiestatea Sa, nu-i aşa?

— Mai degrabă e vorba de ură şi de dispreţ.

Ea îi mângâie obrazul.

— Tatăl meu obişnuia să spună că ura îl răneşte doar pe cel care urăşte; nu-l afectează cu nimic pe cel urât. Ceea ce face ca ura să fie un sentiment nepractic.

Era pentru prima oară când îl menţiona pe tatăl ei după zile întregi, iar tonul ei profund afectuos îl făcu să cadă o clipă pe gânduri.

— Cât de rău ar fi afectat tatăl tău dacă sunt publicate scrisorile astea?

Ea înghiţi în sec.

— Depinde de felul în care se încheie scandalul şi de cine câştigă lupta politică născută din acest scandal. Cel mai bun scenariu este că ar putea să-şi piardă brevetul şi să cadă în dizgraţie; cel mai rău este să fie spânzurat pentru trădare.

Ce Dumnezeu era în scrisorile acelea? Şi ce avea să se întâmple cu ea dacă el punea mâna pe ele?

Nimic nu avea să se întâmple cu ea, îşi jură el, în timp ce o strânse mai tare în braţe. Nu avea de gând să facă scrisorile publice, ci doar să le folosească pentru ca Prinny să recunoască public adevărul despre mama lui.

— Ei bine, nimic din toate acestea nu o să se întâmple, spuse el hotărât. Ne asigurăm noi de asta. Eu o să mă asigur de asta.

De parcă vorbele lui ar fi rezolvat totul, ea îi oferi un zâmbet delicat, apoi îşi odihni capul pe pieptul lui. Dar multă vreme după ce ea adormi, el continuă să-şi facă griji. Dacă nu reuşea să obţină scrisorile de la Stokely, ce avea să se întâmple cu ea? Şi ce putea să facă pentru a o proteja?

Capitolul 19

Uneori, aş vrea să-mi găsesc un iubit cu abilităţi ascunse.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Christabel avea cel mai ciudat dintre vise. Plutea pe cer, purtată în sus de o mână blândă. Care o aşeză pe un nor, iar picioarele îi fură eliberate din legăturile lor pământene. Undeva de deasupra ei, o voce spuse:

— Las-o să doarmă! Are nevoie de odihnă. Poate să mai rămână un pic în rochie.

Sunetul unei uşi care se închise o trezi. Încet, deschise ochii într-o încăpere necunoscută, luminată doar de focul strălucitor din şemineu. Nu fusese un vis. Trebuia să fi ajuns la moşia Byrne. Probabil o purtase în braţe pe scări şi o aşezase în patul acela cu o saltea incredibil de moale.

Se ridică şi făcu o grimasă când corsetul îi agăţă sânii. Îşi amintea vag cum se trezise din somn în braţele lui Byrne şi aflase că se apropiau de un oraş în care el voia să se oprească pentru cină. Byrne făcuse din nou dragoste cu ea încet, uşor şi minunat. Iar după cină, lunga lor călătorie o adormi la loc. Se frecă la ochi, apoi căută în jur un ceas. Miezul nopţii. Călătorise mult. Dar unde era Byrne? Nu avea de gând să împartă patul cu ea atâta vreme cât se aflau

acolo? Părea puţin probabil pentru iubitul ei senzual.

Studie mai atentă încăperea. Nu arăta a dormitor pregătit pentru sosirea iminentă a stăpânului. Chiar dacă focul începea să o încălzească, aerul încă era rece şi păstra mirosul prăfuit al unei încăperi ce nu mai fusese folosită de mult. Mai presus de toate, era mult prea roz ca să fie camera lui, cu draperii roz dantelate, un baldachin şi o cuvertură roz pe patul delicat şi chiar un covor roz cu crem. Nicidecum o cameră a lui Byrne.

Unde era el? Ridicându-se din pat, se duse la uşă, o deschise şi ieşi în coridorul principal care dădea spre dormitoare. Când auzi voci scăzute la câteva uşi mai departe, se duse în ciorapi să exploreze. Pe măsură ce se apropie mai mult de ultimul dormitor, îşi dădu seama că Byrne vorbea cu cineva.

— Deci doctorul a văzut-o din nou? Este sigur că ea se simte mai bine?

Ea? Despre cine putea fi vorba? Cu inima strânsă, Christabel se duse mai aproape, având grijă să rămână la uşă.

— Da, domnule, răspunse altă voce. Îmi pare rău că v-am chemat.

— I-am spus Adei să nu te cheme, se plânse altă voce subţire şi slabă, deşi tonul reuşea să fie imperios. Este doar o răceală neînsemnată.

— Asta spui mereu, chiar şi atunci când scuipi sânge, răspunse Byrne cu tonul uşor indulgent al unui bărbat care avea de-a face cu un bolnav. Din fericire, Ada te ştie de prea multă vreme ca să nu te mai ia în seamă, mamă.

Inima lui Christabel începu să bată cu putere. Mama lui Byrne trăia? Şi locuia pe moşia lui? Doamne sfinte, nu îi venea să creadă!

Şi cum rămânea cu incendiul? Se presupunea că doamna Byrne murise. De ce continua să lase pe toată lumea să creadă că ea murise? Deşi asta explica faptul că el venea la Bath de fiecare dată când era chemat.

— O să fiu aici până mâine, Ada, continuă Byrne, dar trebuie să plec la prima oră. Asta, dacă eşti sigură că se

simte bine.

— Doctorul Mays spune că da, domnule, dar mi-aţi zis să…

— Da, şi bine ai făcut că m-ai chemat. Mulţumesc, Ada, poţi să te duci la culcare acum. Trebuie să vorbesc cu mama în privat.

— Prea bine, domnule.

Murmurul scăzut al femeii o făcu pe Christabel să intre în panică, dar înainte să apuce să se ascundă, femeia ieşi din cameră şi se îndreptă spre scările opuse locului în care Christabel pândea în întuneric. Nici măcar nu o văzuse.

Cu un oftat tăcut, Christabel se întoarse spre uşă. Byrne vorbea din nou.

— Am adus pe cineva cu mine în vizită, o persoană pe care mi-ar plăcea să o cunoşti.

— Alt doctor? Te rog, Gavin, gata cu doctorii! Mă simt mai bine zilele astea, indiferent ce spune Ada, iar doctorul Mays are grijă de mine…

— Nu este un doctor, o întrerupse ea. Este o prietenă. O femeie.

— Înţeleg. Urmă o tăcere lungă. Deci i-ai povestit despre mine.

— Sigur că nu. M-ai pus să jur că o să tac şi mi-am respectat jurământul până acum. Când mama lui nu spuse nimic, Byrne continuă cu o voce sugrumată: Am ţinut întotdeauna seama de dorinţa ta de a locui la ţară, chiar dacă ai putea trăi mai confortabil la oraş şi ştiu cum te simţi când trebuie să cunoşti oameni noi. Dar te rog să faci o excepţie pentru ea. Te rog!

Lui Christabel i se puse un nod în gât. Nu îl auzise niciodată pe Byrne adresând cuvintele acelea nimănui.

— Bine, răspunse femeia iritată. Înainte să plecaţi mâine, să o aduci la mine şi o să vorbesc cu ea.

— Aşa o să fac, mulţumesc. Vocea lui deveni mai morocănoasă. Acum să vedem cum facem să stai mai comod. În camera asta, este mult prea rece. Şi urciorul cu apă este pe jumătate plin. O să chem un servitor să-l umple…

Fu singurul semn care o preveni pe Christabel înainte ca Byrne să iasă pe uşă şi să o vadă. Surprins chiar când dădea semne de bunătate, el clipi spre ea ca o vulpe.

— Gavin? strigă mama lui când el rămase acolo, fără să mai cheme vreun servitor. Ce s-a întâmplat?

El scoase un oftat. Apoi un zâmbet discret îi arcui buzele.

— Se pare că o să-mi cunoşti oaspetele mai devreme, mamă.

— Îmi… îmi pare rău, se bâlbâi Christabel. N-am vrut să trag cu urechea… M-am trezit şi tu nu erai…

— Este în regulă. El îi oferi braţul. Hai să te prezint!

Îndurerat de conştientă de rochia şifonată şi de lipsa pantofilor, îşi duse mâna spre părul desfăcut şi spuse:

— Oh, Byrne, nu ştiu…

— N-o să-i pese de asta, îţi garantez, spuse el cu o urmă de ironie. Hai!

Luându-l de braţ, Christabel îl lăsă să o conducă în cameră. Un pat mare cu baldachin domina cel mai întunecat colţ din ceea ce trebuia să fi fost odinioară dormitorul principal. Acum era camera unui bolnav, în care se simţea mirosul înţepător al preparatelor medicinale amestecat cu parfumul dulce al trandafirilor proaspăt tăiaţi. Nu putea să vadă prea multe în camera slab luminată, dar mobilierul părea feminin – scaune Windsor delicate, o măsuţă de toaletă elegantă şi draperii cu imprimeuri frumoase, probabil foarte vesele dimineaţa, când soarele pătrundea prin cele două ferestre masive. Totuşi, patul nu era vesel, căci draperiile o învăluiau pe femeie în umbre de nepătruns. Byrne o conduse mai aproape de ea.

— Îmi permiţi să ţi-o prezint pe prietena mea, Christabel, marchiza de Haversham? Christabel, aceasta este mama mea, Sally Byrne.

— Bună seara, milady, îi spuse mama lui într-o şoaptă încordată. Şi unde este soţul dumneavoastră în seara asta frumoasă?

— Este văduvă, răspunse Byrne apăsat.

Fără să ştie cum să reacţioneze altfel, Christabel făcu

o plecăciune.

— Sunt foarte bucuroasă să vă cunosc, doamnă Byrne.

Se părea că mama lui fu amuzată de spusele ei, căci un râset slab răsună dinspre pat.

— Chiar aşa? Nu m-am gândit că o să am vreodată în dormitorul meu o marchiză care pretinde că se bucură să facă cunoştinţă cu mine. O mână noduroasă se ivi dintre umbre şi făcu un semn spre ea. Apropie-te, dragă! Lasă-mă să mă uit la tine!

Înghiţind în sec, Christabel se apropie de pat. Putea să desluşească o siluetă măruntă, practic înghiţită de noapte. Dar, chiar dacă faţa îi era ascunsă, ochii reflectară lumina lumânării şi o studiară cu o insistenţă insultătoare.

— Este frumoasă, recunosc, spuse doamna Byrne în cele din urmă. Dar mică de înălţime.

— Mamă, o avertiză el, fii drăguţă!

— Este în ordine, interveni Christabel ironică, de nenumărate ori mi s-a întâmplat să cred eu însămi că statura mea este un defect.

Femeia chicoti, apoi tuşi.

— Şi eu sunt aproape la fel de scundă ca tine, deci, dacă este un defect, e unul pe care îl avem în comun. Nu înţeleg cum am reuşit să produc ceva atât de înalt ca pungaşul care stă lângă tine.

Tăcerea se aşternu peste încăpere, în vreme ce toţi trei se gândiră la acelaşi lucru: prinţul era înalt.

— Gavin, adăugă mama lui, ai vrea să umpli urciorul de apă cât stau eu de vorbă cu prietena ta?

— De ce? întrebă el. Ca s-o înnebuneşti cu întrebări despre caracterul şi familia ei?

— Nu fi impertinent, băiete, declară femeia, deşi afecţiunea i se simţea în fiecare silabă. Nu eşti atât de mare încât să nu mai pot să te lovesc peste degete.

Spusele ei aduseră un zâmbet şovăitor pe buzele lui. Se întoarse spre Christabel.

— Asta era pedeapsa preferată a mamei – lovitul peste degete. Este o minune că reuşesc să ţin un pachet de

cărţi.

— Chiar aşa este, din moment ce te loveam foarte des, ticălosule, i-o întoarse mama lui. Hai, du-te după apă! Femeia tuşi. Mi se face din ce în ce mai sete. Şi mi-ar face bine să mănânc puţin din pâinea neagră pe care am avut-o la cină. Îmi aduci nişte felii de la bucătărie?

Byrne se uită pieziş la ea, dar eliberă mâna lui Christabel şi se îndreptă spre uşă. Totuşi, chiar când ajunse la uşă, mama lui spuse:

— Să nu îndrăzneşti să rămâi afară ca să asculţi. Vreau un urcior plin cu apă şi o felie bună de pâine cu unt. Dacă nu revii peste cincisprezece minute, o să ştiu că ai tras cu urechea.

Byrne schiţă un zâmbet ironic spre Christabel.

— Mă cunoaşte bine.

De îndată ce el plecă, mama lui spuse:

— Ia loc, Lady Haversham!

Tonul poruncitor cu o urmă slabă de accent irlandez îi aminti lui Christabel atât de mult de Byrne, încât nu putu să nu zâmbească atunci când se aşeză pe cel mai apropiat scaun de pat.

— Acum, spune-mi, continuă doamnă Byrne, de ce o femeie cu poziţia ta este cu fiul meu?

Cuvintele şterseră zâmbetul de pe chipul lui Christabel. Ce era să spună? Cât de multe ar fi vrut Byrne să-i spună mamei lui?

Continuă cu un aer defensiv.

— De ce n-ar trebui să fiu cu el? Este un bărbat fermecător şi un om care munceşte din greu.

— Nu este ceva ce admiră multe marchize.

— Am fost fiica unui general cu mult înainte să fiu marchiză. Aşa că se întâmplă să admir un bărbat dispus să muncească din greu.

Doamna Byrne se gândi pentru un moment la cuvintele ei şi duse mâna la gură când tuşi.

— Dar asta nu explică de ce te afli aici cu el, când ai putea să te învârti prin cele mai înalte cercuri ale societăţii.

Oh, dacă ar fi ştiut femeia! Christabel încercă să dea

cel mai inofensiv răspuns.

— Fiul dumneavoastră m-a ajutat să recuperez ceva ce răposatul meu soţ… a pierdut la pariuri.

— Deci marchizul a pierdut bani la Lebăda Albastră, nu-i aşa?

— Da, dar nu de asta…

— Şi ai de gând să plăteşti datoria culcându-te cu fiul meu.

— Nu! Christabel sări în picioare. Nu m-aş culca niciodată cu un bărbat pentru bani. Şi îl jigniţi pe fiul dumneavoastră dacă insinuaţi măcar că ar profita de o văduvă într-un fel atât de josnic.

— Adevărat. Ochii aceia tăioşi o examinară din umbre. Aşadar, nu te culci cu el.

Christabel se înroşi, fără să ştie cum să îi spună mamei unui bărbat că era amanta lui.

— Eu… ei bine… doar că…

— N-ai un răspuns. De atâta măcar pot să-mi dau seama. Când Christabel gemu, femeia adăugă pe un toc sec: Nu sunt proastă, să ştii. Am auzit de amantele fiului meu. Nu de la el, bineînţeles… La urma urmei, un bărbat nu-i povesteşte mamei lui asemenea lucruri. Dar am mereu la dispoziţie ziarele de scandal, iar Ada se duce deseori la Bath ca să mai audă bârfele.

Doamna Byrne se opri ca să tuşească.

— Ideea este că Gavin nu mi-a adus-o niciodată pe vreuna dintre femeile lui ca să o cunosc, nici măcar nu m-a rugat să mi-o prezinte pe una din ele. Niciodată, înţelegi?

Christabel îşi dori teribil să fie încurajată de cele auzite, dar nu îndrăzni.

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar faptul că m-a adus aici nu înseamnă nimic. N-a avut de ales. A fost obligat să facă asta.

Doamna Byrne o surprinse când izbucni în râs.

— Obligat? Gavin? Ştii de vreo situaţie în care fiul meu să fi fost obligat să facă ceva?

Christabel căzu pe gânduri.

— Nu.

— Te-a adus aici pentru că a vrut, indiferent dacă recunoaşte sau nu. Aşadar, acum vreau să ştiu de ce. Ce însemni pentru el?

— Mi-aş dori să ştiu, răspunse Christabel îndurerată. Dar n-am nici cea mai vagă idee.

— Atunci spune-mi ce înseamnă el pentru tine.

Întrebarea femeii o puse pe gânduri. Ce însemna Byrne pentru ea? Pur şi simplu modalitatea de a fi invitată la petrecerea lui Lord Stokely? Sigur că nu din moment ce începuse să împartă patul cu el la mult timp după ce primise invitaţia. Era iubitul ei, da, dar însemna mai mult de atât, mai mult decât îşi dorea. Mai mult decât se temea că putea el să îi ofere.

— Nici la asta nu pot să răspund.

Simţi că îşi pierde vocea.

— Îl iubeşti? întrebă doamna Byrne, tonul ei aspru devenind mai blând.

Christabel simţi în gât un nod aspru.

— Dacă îl iubesc, sunt o nebună. Pentru că el n-o să mă iubească niciodată.

— Aiurea. Femeia tuşi. S-a îndrăgostit de netoata aia de Anna, deci cum să nu se îndrăgostească de o fată dulce ca tine?

Ea clipi nedumerită.

— Dar numai cu câteva secunde înainte, aţi dat de înţeles că…

— Voiam să fiu sigură în privinţa ta, atâta tot. Am încredere că Gavin nu o să aleagă o proastă, dar este bărbat şi îl impresionează femeile frumoase.

— Nu la fel de impresionat cum sunt femeile frumoase când îl văd, mormăi Christabel.

Mama lui râse.

— Adevărat, adevărat. Recunosc, se pricepe la femei. Dar niciuna nu i-a atins vreodată inima. Dacă vrei să o faci, atunci trebuie să ştii câteva lucruri despre el. Ea făcu un gest spre şemineu. Este o lumânare acolo, draga mea. Aprinde-o şi adu-o aici!

Trăgând aer în piept, Christabel făcu ce îi ceru

doamna Byrne. Pe măsură ce se apropie de pat, lumina lumânării se reflectă complet asupra femeii.

Deşi se aşteptase întrucâtva la un asemenea lucru, chipul doamnei Byrne era atât de crunt desfigurat, încât Christabel nu putu să-şi înăbuşe suspinul de pe buze, chiar dacă încercă apoi să îl mascheze cu o tuse.

— Încetează cu tusea asta stupidă, iubito, se răsti femeia. Am o oglindă… ştiu cum arăt.

— Îmi pare rău, începu Christabel.

— Să nu-ţi fie. Arsurile astea sunt medalia mea de onoare pentru că mi-am salvat fiul. Le port cu mândrie. Buzele ei cu cicatrici se arcuiră într-o urmă de zâmbet. În orice caz, de cele mai multe ori.

Acum că putea să o vadă mai bine pe femeie, Christabel era îngrozită de durerea pe care doamna Byrne trebuia să o fi simţit de la asemenea cicatrici. Urechile ei erau pe jumătate arse şi nu îi mai creştea păr, scalpul fiind pur şi simplu o masă diformă de piele vindecată.

— Am auzit că aţi supravieţuit unui incendiu, dar nu pot să-mi închipui cum aţi reuşit să…

— Să trăiesc? Recunosc că a fost greu, dar am fost hotărâtă să nu mor. Nu puteam să-l las pe Gavin singur pe lume.

— Atunci de ce aţi permis ca toată lumea să creadă că aţi murit?

— Este o poveste lungă. Femeia îi făcu semn să se aşeze pe pat. Luând lumânarea de la ea, doamna Byrne o puse pe noptieră. Vezi tu, chiar după incendiu, a fost un moment de haos. După ce l-am scos pe Gavin afară, am clacat. El nu s-a ridicat preţ de câteva minute, iar între timp eu deja fusesem dusă la Sf. Bartolomeu cu alţi oameni scoşi din foc. I-au spus că murisem… Cei mai mulţi dintre cei care au supravieţuit incendiului chiar au murit mai târziu, iar eu eram de nerecunoscut când ne-au dus la spital. Într-adevăr, mi-au trebuit luni întregi ca să-mi revin pentru a-mi putea rosti numele şi să întreb de el.

Doamna Byrne o luă de mână, iar Christabel văzu că nu era noduroasă din pricina vârstei, ci deformată de

incendiu.

— În clipa în care am putut să aflu ceva despre el, continuă femeia, el locuia cu un şarlatan care îl luase sub aripa lui şi îi mergea bine. M-am gândit că o să-i fie mai bine fără o mamă schilodită şi desfigurată, de care să aibă grijă. Aşa că le-am cerut oamenilor de la spital să nu-i spună nimic despre mine.

— Atunci cum…

Ea schiţă un zâmbet îndurerat.

— Băiatul meu este prea deştept. Abia după un an am fost în stare să plec de la Sf. Bartolomeu. Apoi o asistentă văduvă m-a lăsat să stau în căsuţa ei de la ţară. A primit un post de infirmieră la o doamnă din înalta societate, dar nu a putut să-şi ia copilul cu ea, aşa că am fost de acord să fiu dădaca lui. Mâna ei o strânse cu putere pe Christabel. Dar n-am putut să plec din Londra fără să-mi văd băiatul iubit. N-am vrut ca el să mă vadă, chiar n-am vrut. Femeia tuşi. M-am dus la hipodrom într-o pelerină cu glugă şi am stat foarte departe ca să mă uit cum muncea băiatul meu frumos şi puternic, la o masă de joc, de parcă era făcut pentru asta, convingându-i pe provinciali să parieze. Ea clătină din cap. Din păcate, cursele sunt un loc dur pentru orice femeie, darămite pentru una ca mine, şchiopătând, cu un baston şi îmbrăcată ciudat. Un prost mi-a tras gluga ca să vadă cum arătam. Poţi să-ţi închipui reacţia celor din jurul meu – o mulţime de urlete stupide. Lacrimi i se iviră în ochi. Dar băiatul meu a venit la mine, mi-a tras gluga pe cap şi mi-a spus: „Gata, doamnă! Nu băgaţi în seamă grămada asta de proşti!”

Christabel deja începuse să plângă, iar lacrimile i se prelingeau în voie pe obraji.

— Eu am spus doar „Mulţumesc, băiatul meu”. Dar a fost de ajuns ca el să îşi dea seama cine eram şi să pună cap la cap totul. Trebuia să ne vezi pe amândoi îmbrăţişându-ne şi râzând. Oamenii au crezut că eram nebuni. Dădu drumul mâinii lui Christabel ca să se şteargă la ochi cu cearşaful. Uită-te la mine! Au trecut ani întregi şi tot izbucnesc în plâns ca o prostănacă atunci când îmi

amintesc.

— Este în regulă, şopti Christabel. Cine n-ar plânge la o asemenea poveste? Scoţându-şi batista, îşi şterse lacrimile, apoi i-o întinse doamnei Byrne.

Doamna Byrne îşi suflă nasul.

— Gavin ar râde de noi că plângem, să ştii.

— Probabil. Bărbaţii nu înţeleg. Ea aşteptă până ce femeia îşi reveni, apoi adăugă: Şi apoi ce s-a întâmplat?

— Atunci l-am pus să jure că nu o să spună nimănui că eram în viaţă. I-am zis că o să dispar şi nu o să mă mai vadă dacă nu-mi jură asta. Aşa că el a jurat, bietul şi dragul meu băiat, iar eu m-am dus să locuiesc în căsuţa Adei… Ea era infirmiera. Iar Gavin a rămas în oraş.

— Dar de ce? Puteaţi să locuiţi cu el în oraş. Puteaţi să purtaţi o perucă, un voal şi mănuşi dacă vă deranja reacţia oamenilor.

Ea tuşi în batistă.

— Nu am vrut să locuim despărţiţi din acest motiv. Înaintea incendiului, era destul de greu pentru Gavin să audă că oamenii îmi spuneau „târfa irlandeză”. I-am zis că nu conta din moment ce ştiam amândoi că nu eram, dar a contat pentru el de îndată ce a crescut suficient de mult ca să înţeleagă. Se lua la bătaie pentru asta, mereu intra în necazuri pentru a-mi apăra onoarea în faţa negustorilor şi a idioţilor de prin taverne care îi spărgeau nasul.

Christabel schiţă un zâmbet.

— Încă este… sensibil la acest cuvânt.

— Nu mă surprinde. Închipuie-ţi cât de rău ar fi fost dacă trebuia să îi audă pe oameni vorbind despre faptul că mama lui a fost pedepsită prin foc pentru păcatele ei. Au spus asemenea lucruri după ce au crezut că am murit, dar, de îndată ce omul s-a dus, dispar bârfele. Fu întreruptă de o tuse răvăşitoare. Dacă ar fi ştiut că sunt în viaţă, ar fi trebuit să audă asta zilnic, să fie martor la discuţiile oamenilor despre faptul că am fost desfiguratăă, să suporte glumele prosteşti despre „doamna Byrne cea arsă”. La suspinul lui Christabel, ea adăugă: Şi tu ai auzit, nu? Oamenii sunt cruzi uneori. Ştiam că avea nevoie de toată

puterea şi voinţa ca să supravieţuiască în Londra. Dacă era un bărbat singur, fără rădăcini, liber, ar fi reuşit, dar, dacă mă avea pe mine, de care trebuia să aibă grijă…

— Dar era doar un băiat, protestă Christabel. La 12 ani, eşti foarte tânăr.

— Gavin nu era. Petrecuse deja luni întregi îngrijindu-se singur, îşi găsise deja mijloacele prin care să se susţină. Nu puteam să-l ajut în Londra, aş fi fost doar o povară pentru el. La cum erau lucrurile, am fost norocoasă că m-am putut îngriji de mine în căsuţa Adei.

— Puteaţi să-l luaţi cu dumneavoastră la ţară.

— Ca să facă ce? Să muncească pe câmp? Să fie ucenicul fierarului? Era prea deştept pentru asta, prea ambiţios. Şi, deşi Ada, ca infirmieră, putea să câştige destul pentru mine şi copilul ei, nu putea să-l susţină şi pe el.

Ea strânse din buze.

— Crezi că mi-a plăcut să fiu despărţită de fiul meu? Să îl văd doar o dată pe lună? Să nu ştiu dacă îi era foame, rău sau… Ea se opri cu o tuse răguşită. Dar uită-te la el acum! Ar fi ajuns atât de departe dacă nu-l lăsam? Nu prea cred.

Christabel nu era atât de sigură, dar nu se aflase niciodată într-o situaţie în care să fie nevoită să facă o alegere atât de grea. Ce ar fi făcut?

Vocea doamnei Byrne se umplu de mândrie.

— A crescut şi a devenit un bărbat frumos şi zdravăn, un adevărat fiu de prinţ.

Mângâie uşor mâna lui Christabel.

— Ştii despre tatăl lui, nu-i aşa?

— Da. Totuşi, Byrne nu pare să fie încântat de legătura asta.

Ea oftă.

— Ştiu. Dă vina pe Prinny pentru tot.

— Pe bună dreptate.

— Poate. Dar nu vede că suferinţa mea şi a lui l-au făcut ceea ce este – puternic, aprig. Cine ar fi ajuns dacă Prinny nu continua şarada? Fiul din flori al unei actriţe, atâta tot, trăind pe seama obârşiei lui. Dar acum are

propriul club şi s-a descurcat atât de bine încât a cumpărat locul ăsta ca să…

— Ca să te izolezi la periferia oraşului Bath, spuse Byrne din pragul uşii. Intrând cu un urcior de apă şi o tavă, el aruncă o privire de la lumânarea care lumina chipul mamei lui spre obrajii umezi ai lui Christabel, apoi adăugă morocănos: I-ai spus toată povestea, mamă?

— A trebuit, i-o întoarse Christabel. Tu n-ai fi făcut-o niciodată.

— Nu puteam să o fac. El se îndreptă spre pat. Am făcut un jurământ.

— Vezi? remarcă doamna Byrne. Nu este un fiu bun?

— Un fiu foarte bun, răspunse Christabel, cu inima plină în timp ce îl privi cum pune tava pe noptieră, apoi umple paharul cu apă.

Se aşeză pe scaunul din stânga lui Christabel şi le oferi amândurora un zâmbet ştrengăresc.

— Să rămână între noi, altfel îmi distrugeţi reputaţia de om crud. Apoi gentlemanii vor refuza să-şi mai plătească datoriile. Îi făcu cu ochiul lui Christabel. Sau îşi vor trimite nevestele să mă împuşte.

— Byrne, îl avertiză Christabel, să nu îndrăzneşti să…

— Aşa ne-am cunoscut, spuse el, cu pură maliţiozitate în privire. Lady Haversham a tras în mine când am venit să recuperez datoria răposatului ei soţ.

— Chiar aşa? chicoti doamna Byrne. Aşa se explică de ce te-ai dus după ea. Filosofia ta a fost întotdeauna că, dacă nu poţi să le învingi, le duci în pat.

Byrne oftă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mamă…

— Nu m-am născut ieri. Ştiu ce faci tu cu femeile. Ea tuşi. Acelaşi lucru pe care l-am făcut eu cu tatăl tău, deşi nu regret, căci te-am avut pe tine.

— Şi o viaţă de mizerie şi de durere, spuse el pe un ton absent.

— Viaţa oricui are o doză de durere şi de mizerie. Dacă eu am avut parte de mai multă din când în când, am avut parte şi de multă bucurie. Ea o bătu uşor pe mână pe

Christabel. Mai ales în seara asta.

Când spusele ei fură urmate de o criză de tuse, Byrne se ridică.

— Acum te lăsăm să te odihneşti. Se aplecă şi o sărută pe obraz, apoi se întoarse şi îi întinse braţul lui Christabel. Când se ridică şi luă braţul întins, mama lui spuse, cu un glas sugrumat:

— În ce cameră o să doarmă Lady Haversham?

— În camera frumoasă roz.

Mama lui zâmbi aprobator.

— Măcar ai un oarecare simţ al bunei-cuviinţe.

Christabel îşi înăbuşi un râset. Pentru o femeie care ştia atât de multe despre amantele fiului ei, doamna Byrne era surprinzător de preocupată de aparenţe.

Dar acolo, pe moşia lui, Byrne putea să fie o persoană complet diferită – lordul conacului, un gentleman respectabil. Christabel cu greu putea să şi-l imagineze.

— Noapte bună, mamă, zise Byrne.

Dădură să plece, apoi, dintr-un impuls, Christabel se desprinse de el şi alergă înapoi spre pat ca să sărute obrazul plini de cicatrici al doamnei Byrne.

— Mulţumesc că mi-aţi povestit despre el, îi şopti.

Ochii mamei lui se umplură de lacrimi.

— Mulţumesc că încerci să-l înţelegi.

Când Christabel reveni la braţul lui Byrne, el o privea cu o curiozitate uşor mascată. Totuşi, de îndată ce părăsiră încăperea, îi spuse:

— Înţeleg că tu şi mama aţi avut o conversaţie foarte emoţionantă. Bănuiesc că te-a bombardat cu întrebări legate de relaţia ta cu mine.

— Ce am discutat este privat.

— Şi presupun că o să rămână privat şi în afara acestei case, spuse el încordat, în timp ce înaintară împreună pe coridor.

— N-aş trăda niciodată încrederea ta sau pe a ei. Tu ştii asta.

El îi aruncă o privire.

— Nu te-aş fi adus aici dacă aş fi crezut altceva. Deşi

chiar mi-aş fi dorit să-mi permită să le spun despre ea. Mi-ar plăcea să vină la Londra, unde poate să fie îngrijită mai bine.

— De ce suferă?

— Plămâni slăbiţi. Doctorii spun că boala n-are legătură cu incendiul, dar mă îndoiesc. În ultimii ani, s-a tot luptat cu frigurile şi pleurezia toamna şi iarna. A fost la un pas de moarte de câteva ori, aşa că fac adesea călătorii de urgenţă la Bath.

El o opri în faţa uşii de la dormitorul ei şi atitudinea i se schimbă.

— Eu... adică... în noaptea asta, o să...

— Dormi singur. Ea ridică privirea spre el, cu ochi strălucitori. Asta am priceput şi eu.

— Bănuiesc că toată povestea asta ţi se pare tare amuzantă, mormăi el.

— Faptul că năbădăiosul domn Byrne îşi culcă amanta într-un dormitor separat din respect pentru mama lui? îl tachină ea. Nu, deloc. De ce mi s-ar părea amuzant aşa ceva?

Cu o licărire periculoasă în privire, el o apăsă în uşă.

— Poate că mai întâi ar trebui să-ţi amintesc cum mi-am câştigat reputaţia de năbădăios...

O sărută atât de adânc şi de însufleţit, încât ea simţi în piept o durere care nu avea nicio legătură cu dorinţa. Când, după minute bune, el se retrase, Christabel îşi dădu seama că şi el simţise altceva. Dar spuse doar atât:

— Mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că te-ai purtat cu mama cum te porţi cu un om.

Ea îl privi lung.

— Este un om.

— Ştiu. Dar oamenii care se confruntă cu un chip monstruos au tendinţa să se poarte cu omul de dedesubt de parcă ar fi un monstru. Mulţumesc că eşti mai bună de atât.

— Cu plăcere, îi răspunse ea încet, cu un nod în gât.

Când el se aplecă să o sărute din nou, ea îl opri. Dar, dacă o să continui să mă săruţi, aş putea să fiu tentată să zădărnicesc sacrificiul tău de decenţă.

El râse.

— Atunci aş face bine să-ţi spun noapte bună, draga mea.

— Noapte bună, Gavin.

El vru să plece, apoi se opri când îşi dădu seama că îi spusese pe numele de botez. Se uită înapoi, cu o sprânceană arcuită în sus.

Ea ridică din umeri.

— Există două femei care îţi spun aşa. De ce nu?

— Chiar aşa, de ce nu? răspunse el, dar o privi fix clipe îndelungate înainte să îşi continue drumul şi să intre în dormitorul lui.

— Să dormi bine, scumpul meu prinţ, şopti ea după ce uşa se închise.

Dragul, scumpul ei prinţ al păcatului! Christabel intră în cameră, simţindu-se nefericită că nu îl avea alături. Îi dovedea cu paşi repezi că nu era atât de păcătos. Se dovedea a fi un bărbat în care ea putea avea încredere, de care să îi pese, pe care să îl iubească.

„Să nu-i spui niciodată aceste cuvinte dacă vrei să rămâi amanta lui”. Clipind ca să-şi conţenească lacrimile, îşi descheie rochia, apoi îşi scoase ciorapii şi se aşeză pe pat. Ce avea să facă cu el? Cu faptul că îl iubea? Pentru că îl iubea. Acum era limpede. Începu să creadă că, odată cu trecerea timpului, el avea să fie capabil să o iubească. Dar nu aveau timp. Scrisorile se interpuneau între ei. Acum că aflase de ce el îl ura pe prinţ, ştia că el nu avea să renunţe până ce nu descoperea ce era scris în ele, chiar dacă trebuia să se ocupe personal de Lord Stokely. Oftă. Se putea ca Gavin şi Lord Stokely să facă planuri împreună, iar ea să nu afle niciodată. Nu putea să fie alături de Gavin clipă de clipă în fiecare zi şi, pe măsură ce timpul se scurgea, nu era singura care devenea tot mai disperată.

Ei bine, ea putea să îşi facă griji legate de modul în care el ar acţiona ca să le obţină singur şi de felul cum ar

reacţiona când le-ar afla importanţa cutremurătoare. Sau putea să aibă încredere în el şi să îi spună adevărul. Putea spera că, dacă îi mărturisea totul, îl făcea să înţeleagă importanţa consecinţelor dacă încerca să folosească scrisorile şi să se lase îndrumat de propria conştiinţă.

Cu o săptămână în urmă, ea nu ar fi încercat să facă asta. Dar asta fusese înainte să vadă partea din Gavin care înţelegea cât de important era să-ţi salvezi familia. Dacă îl făcea să înţeleagă că ea trebuia să îşi protejeze tatăl, aşa cum el îşi protejase mama, poate că reuşea să se apropie de el. Sau poate nu. Îndrăznea să îşi asume riscul, cu viaţa lui *papa* în joc? Nu îndrăznea? Cu fiecare zi care trecea, devenea din ce în ce mai dureros de clar că ea avea nevoie ca el să pună mâna pe scrisori. Iar titlul de baron nu era suficient ca să-l motiveze să îi rămână alături. Titlul nu avea să şteargă durerea mamei lui, o durere care era atât de limpede că îl devora. Gavin nu avea să se oprească până ce nu o răzbuna. Dacă nu cumva Christabel reuşea să îl facă să vadă că răzbunarea aducea doar mai multă durere. „Mă faci să vreau să fiu bun”.

Oh, Dumnezeule, se ruga să-i fi spus adevărul! Pentru că aceea era şansa lui. Iar dacă, în schimb, el decidea să îşi folosească cunoştinţele ca să se răzbune…

El trebuia să facă doar ce era corect. Trebuia. Nu era un pariu pe care ea să-şi permită să-l piardă.

Capitolul 20

Bărbatul este întotdeauna ultimul care află că a fost săgetat de Cupidon.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Gavin nu ştia cum să citească starea de spirit a lui Christabel. De când plecaseră din Bath în dimineaţa aceea, ea se uitase pe geam, de parcă răspunsurile la problemele ei se găseau pe dealurile văluroase şi în copacii coloraţi de

toamnă pe lângă care goneau.

Poate că n-ar fi trebuit să o ducă să-i cunoască mama. Dar cum deja faptul era consumat, nu putea să regrete. Dacă nu cumva povestea mamei era cea care nu-i dădea pace. Cât de multe îi spusese mama lui despre zilele acelea întunecate, de demult?

— Ce s-a întâmplat, scumpo? De ce eşti aşa de tăcută?

— Mă gândesc la ce o să se întâmple când o să mă întorc la Lord Stokely.

El se relaxă. Asta putea să înţeleagă.

— Te temi de eliminări, bănuiesc.

Ea îşi întoarse brusc privirea spre el.

— Nu. Ar trebui?

— Depinde cine a mai rămas să joace.

— Noi doi o să fim parteneri de acum înainte, nu-i aşa?

El îi aruncă un zâmbet înţelegător.

— Desigur, scumpo. Astă-seară, Stokely o să-i adune pe toţi cei care au bani să mai rămână în joc. Când o să ne ceară să ne alegem partenerii, ne alegem unul pe altul, simplu ca bună ziua. După aceea, o să fim noi doi, la bine şi la rău.

— Până ce moartea ne va despărţi, spuse Christabel sec. Dar, înainte ca el să apuce să reacţioneze la comentariul ei, îl întrebă: Acesta e motivul pentru care nu te aliezi niciodată cu amantele tale? Pentru că presupune o legătură mai durabilă decât ce-ţi doreşti tu?

— Nu mă aliez niciodată cu amantele mele, draga mea, pentru că Stokely joacă mai bine decât oricare dintre ele.

— Inclusiv decât mine, spuse ea cu o încruntare.

— Până la tine, o corectă el.

Ea pufni.

— Dacă nu trebuia să joc ca să rămân şi dacă nu făceai pariul cu Lord Stokely, plecam chiar acum. Fiindcă ştiu că nu pot să joc suficient de bine încât să-i bat pe toţi cei rămaşi în joc.

— Aiurea. Când îţi pui mintea la contribuţie, eşti la fel de bună ca oricare dintre ei. Singura care poate să ne pună probleme este Eleanor, pentru că are tendinţa să te enerveze. Dar poate că norocul o să fie de partea noastră, iar accidentarea ei o s-o scoată cu totul din joc.

— Cât despre ceilalţi, Lady Hungate joacă mai bine ca tine, dar îi lipseşte agresivitatea. Iar când joci cu Lady Hungate, să nu uiţi că obişnuieşte să-şi păstreze atuurile. Asta ar trebui să te ajute să o baţi. Dacă eşti atentă. Ceea ce încep să cred că poate fi o problemă.

— N-o să fie. Până diseară, o să fiu gata să mă concentrez asupra jocului. Ea trase greoi aer în piept. Dar mai întâi trebuie să discut cu tine ceva important.

— Oh?

El o privi cu atenţie. După noaptea trecută, habar nu avea la ce să se aştepte. Mai ales după comentariul ei – „până când moartea ne va despărţi”. Asta îşi dorea de la el? Căsătorie? El voia ca ea să-şi dorească asta?

Asta era esenţa problemei, nu-i aşa? Începu să creadă că-şi dorea de la ea mai mult decât o scurtă aventură. Sau chiar o lungă aventură, îl făcea să tânjească, iar acest lucru îl speria la cuhne. Se învăţase cu mult timp în urmă să nu tânjească după nimic din ce nu era absolut sigur că putea să obţină.

— Hai să dăm cărţile pe faţă, Gavin, zise ea. Ca să spun aşa.

Lui Byrne începu să i se învolbureze sângele în venele.

— De ce nu?

— Dacă aş putea să recuperez scrisorile chiar acum, ce ai face cu ele?

El clipi. Scrisorile. Ea vorbea despre nenorocitele de scrisori.

— Ce vrei să spui?

— Amândoi ştim că le vrei pentru tine. Dacă le-ai avea şi dacă aş putea să ţi le dau, ce ai face cu ele?

— Depinde ce se află în ele.

— Să spunem că ar fi ceva care ar putea să-l afecteze

pe Maiestatea Sa.

— Să işte un scandal, vrei să spui? Când ea nu răspunse, el se întrebă dacă trebuia să-i spună adevărul. Dar, după noaptea trecută, era sigur că i-ar înţelege şi i-ar împărtăşi scopurile. Le-aş folosi drept pârghie ca să-l oblig să îşi ceară public iertare faţă de mama, printre altele. Să declare că nu a fost o mincinoasă şi o târfă, aşa cum a pretins el, ci adevărata mamă a unuia dintre bastarzii lui.

— Ştii că este foarte puţin probabil să fie vreodată de acord, sublime ea. Reputaţia lui este destul de pătată în prezent; i-ar dăuna prea tare în faţa lumii să se recunoască mincinos şi escroc.

— Ceea ce este.

— Da, recunoscu ea cu un oftat. Ce vrei tu este rezonabil. Probabil ar putea să facă asta dacă obţii scrisorile. Ea se uită lung la el. Am decis să-ţi spun ce se află în ele.

Gavin nu se aşteptase la aşa ceva. O privi lung şi suspicios.

— De ce acum?

— Pentru că am nădejdea că, de îndată ce le înţelegi importanţa, o să le tratezi cu atenţia care li se cuvine. Poate că o să arăţi chiar o oarecare indulgenţă faţă de tatăl tău, în ciuda nenumăratelor lui păcate.

El nu vru să-i spună că-şi răcea gura degeaba, nu acum, când era atât de aproape să afle adevărul.

Ea înghiţi în sec.

— Mă rog ca orice om căruia îi pasă de mama lui la fel de mult ca tine să nu încerce niciodată să facă rău altei mame care s-a sacrificat de dragul copilului ei.

El făcu ochii mici.

— Care altă mamă?

Ea se îndreptă de umeri, adunându-şi forţele.

— Maria Fitzherbert. Pe care unii încă o consideră soţia legitimă a lui Prinny.

— Doamna Fitzherbert nu are... el se opri fiindcă sângele i se învolbura în vene. Are un copil?

— Un fiu. În Gibraltar. Dacă nu-l lua tata, acum

douăzeci de ani, împreună cu un soldat şi soţia lui, cine îl lua? Scrisorile sunt de la doamna Fitzherbert, trimise tatii, în care scria despre planurile ei... de a trimite copilul din Anglia ca să devină băiatul soldatului.

Implicaţiile cuvintelor ei îl zguduiră cu forţa unei furtuni pe mare.

— Drăcia dracului! Prinny are un fiu cu doamna Fitzherbert. Ştii ce înseamnă asta?

— Desigur. De ce crezi că a fost scos din ţară şi ascuns toţi anii ăştia?

— Dacă băiatul este într-adevăr fiul lui cu doamna Fitzherbert, succesiunea este în pericol. El se aplecă în faţă, aproape incapabil să-şi reprime încântarea. Nu este bastardul unei amante. Biserica Catolică mai consideră validă căsătoria, ceea ce înseamnă că o grămadă de oameni îl consideră pe băiat moştenitorul legitim al tronului. Şi nici George al III-lea, nici parlamentul nu vor permite ca Prinny să obţină coroana când însuşi moştenitorul lui este pus la îndoială.

Ea încuviinţă din cap.

— Exact. Tocmai de aceea Maiestatea Sa este atât de disperat să recupereze scrisorile. Pentru că, dacă sunt făcute publice acum, ar fi zădărnicită orice speranţă de a deveni vreodată rege.

— Doamne, strigă el bucuros, speram să-l oblig să recunoască adevărul, dar acum e şi mai bine! Un mod de a scăpa ţara de nemernic o dată pentru totdeauna!

Ea se făcu albă ca varul.

— Gavin, ascultă-mă! Nu te acuz că-l urăşti, dar nici măcar tu nu-ţi dai seama de ce scrisorile nu trebuie să fie făcute publice vreodată. În povestea asta, nu trebuie să te gândeşti numai la tine.

— De ce? întrebă el răstit. Ticălosul nu s-a gândit niciodată la altcineva decât la el. Ţării i-ar fi mai bine fără el: este un cancer umflat şi egoist, care mănâncă renumele şi reputaţia Angliei. O mulţime de oameni mi-ar mulţumi că-i zădărnicesc succesiunea la tron.

— Dar alţii, precum conservatorii, l-ar transforma în

erou. Ar arunca Anglia în haos ani întregi, Gavin. Disputa pentru succesiunea lui Charles al II-lea a tot continuat cincizeci de ani şi a dus la Revoluţia glorioasă, ca să nu mai vorbim despre rebeliunea iacobină cu doar şase ani în urmă. De ce crezi că doamna Fitzherbert a fost de acord să-şi trimită fiul din ţară? Pentru că nu a vrut să ajungă în mijlocul unei asemenea furtuni. Pentru că l-a iubit prea mult ca să arunce o asemenea povară pe umerii lui.

— Nu, a făcut-o pentru că Prinny a obligat-o. Pentru că i-a permis ticălosului să-i tragă vălul peste ochi. Gavin nu voia nici în ruptul capului să accepte ca ea să compare sacrificiul Mariei Fitzherbert cu sacrificiul mamei lui. Şi încă o dată Prinny obţine ce vrea. Nu înţelegi? Asta este şansa ca Anglia să scape de el. Ca el să sufere…

— Pentru ce ţi-a făcut ţie şi mamei tale. Ei i se umplură ochii cu lacrimi. Gavin, nu-ţi doreşti decât răzbunare. Dar să-ţi duci răzbunarea până la capăt ar însemna să rupi ţara în două.

— Te înşeli. Pur şi simplu, o să-l pună pe tron pe Frederick, fratele lui Prinny, şi gata!

— Chiar dacă ai dreptate, deşi nu cred, măcar te-ai gândit vreo clipă ce ţi s-ar întâmpla dacă îl defăimezi pe prinţul de Wales? O să fii cunoscut drept omul care a adus scandalul asupra regalităţii pentru propriile scopuri.

— Ce-mi pasă mie de asta? Nimic din ce ar putea să se spună nu o să fie mai rău decât ce s-a spus deja.

— Da, dar acum ai parte de succes şi de respect. Mama ta, care este atât de mândră de tine că ai ajuns departe, o să se bucure să vadă cum eşti defăimat în presă?

Cuvintele ei îl făcură să se oprească o clipă.

— O să înţeleagă, spuse el printre dinţi. O să mă susţină.

— Da? Toate lucrurile groaznice care s-au spus despre ea vor fi amplificate de zece ori. Sigur presa o s-o găsească şi pe ea.

— Măcar o să i se facă dreptate, în sfârşit.

Chipul ei fu traversat de o expresie de pură disperare.

— Şi cum rămâne cu mine? Şi tatăl meu?

— La ce te referi? întrebă el răguşit.

— Ţi-am spus mai devreme. Dacă scrisorile sunt făcute publice, *papa* o să-şi piardă brevetul. Iar dacă este arestat pentru trădare…

— N-o să fie arestat, la naiba! Nici măcar liberalii, care îl dispreţuiesc pe Prinny, nu vor ataca un erou de război pentru loialitatea lui faţă de Coroană.

— Intervenţia pe linia de succesiune este o crimă de înaltă trădare şi se pedepseşte cu spânzurătoarea. Ea înghiţi în sec. Crezi că Prinny nu o să urmărească asta? Şi nu o să reuşească? Poate că este în pericol să rateze ocazia de a fi rege, dar rămâne un prinţ cu influenţă. *Papa* a fost însărcinat să ardă scrisorile, dar n-a făcut-o. Aşa că Maiestatea Sa o să-l pedepsească într-un fel sau altul. Vocea ei deveni o şoaptă. Şi pe mine, pentru că i-am spus lui Philip despre ele.

Gavin ignoră fără scrupule lovitura bruscă pe care i-o aplicară cuvintele ei.

— N-ar putea să se atingă de tine, dulceaţa mea. Nu o să-i permit. El se aplecă în faţă şi o luă de mâini. Erau atât de reci, încât deveniră nişte gheare de gheaţă care îi strângeau inima în chingi. Cât despre tatăl tău, n-o să permit să i se întâmple nimic, jur. Eu nu sunt cu totul lipsit de influenţă. Eu şi fraţii mei…

— Fraţii tăi?

La naiba! Nu intenţionase să-i destăinuiască acel detaliu.

— Ştiu despre Lord Draker, dar… Se opri, iar pe chipul ei se citi că înţelesese. Şi Lord Iversley este unul dintre fiii nelegitimi ai prinţului, nu-i aşa? Chiar mă surprindea apropierea dintre voi trei.

— Da, iar Iversley este conte, ceea ce contează. Noi trei putem să-l protejăm pe tatăl tău, iar eu ştiu că pot să te protejez pe tine. Am suficienţi bani ca să mă îngrijesc de tine şi tatăl tău. Nu pot să cred că generalul o să-şi piardă brevetul după tot serviciul adus ţării lui, dar, dacă se întâmplă asta, poate să trăiască pe moşia mea. Cum ai

putea şi tu.

Ea îşi întoarse privirea dinspre el.

— Sunt convinsă că *papa o* să fie încântat să locuiască împreună cu fiica lui şi iubitul ei.

— Şi dacă aş fi soţul tău? Ce s-ar întâmpla atunci?

Nu avusese de gând să spună aşa ceva, dar acum că o făcuse, nu putea retrage cuvintele. Christabel, soţia lui. Posibilitatea la care se strâmbase cu doar câteva săptămâni în urmă ajunsese să pară un vis. Dacă se căsătoreau, nimic din toate acele lucruri nu-i putea atinge – se aveau unul pe altul. Şi apoi cui îi păsa ce spunea lumea?

Chipul ei era întunecat de dezamăgire, iar mâinile îi tremurau într-ale lui.

— Eşti atât de disperat după scrisorile acelea încât ai face cererea asta evident falsă?

— Nu! El refuză să-i elibereze mâinile când ea încercă să şi le retragă. Nu este o cerere falsă şi, cu siguranţă, nu este menită să-mi aducă scrisorile. De ce să nu te măriţi cu mine? Am putea avea o căsnicie frumoasă.

Ea ridică spre el o privire bântuită.

— Tu şi eu, actuala ta amantă.

— Nu. Trase greoi aer în piept, abia venindu-i să creadă ce era pe cale să spună. O să-ţi fiu credincios. Când ea îl privi sceptică, el adăugă cu înverşunare: O să-ţi fiu credincios, îţi jur!

— Şi, ca să câştig poziţia asta de soţie, trebuie doar să stau pe margine şi să privesc cum îmi trădezi ţara, îmi osândeşti tatăl la o viaţă de condamnat…

— N-are nimic de-a face cu noi! urlă el.

— Are de-a face totul cu noi! rosti ea printre dinţi. Dacă furi scrisorile ca să le faci publice, atunci nu eşti un bărbat cu care să mă pot mărita.

El făcu ochii mici.

— I-ai lua partea acelui nemernic egoist…

— Nu este vorba de el, naiba să-l ia! Chipul îi fu cuprins de frustrare. Uită, pentru o clipă, ce ar însemna asta pentru Maiestatea Sa şi pentru ţară. Uită ce ar însemna pentru mine şi *papa.* Gândeşte-te la ce ar însemna

pentru Cameron!

El îşi retrase brusc mâinile din ale ei.

— Cine Dumnezeu este Cameron?

— Fiul doamnei Fitzherbert. Cel despre care vorbesc scrisorile. Şi-a petrecut ani din viaţă crezând că părinţii lui sunt un căpitan din armată şi soţia lui. S-au purtat frumos cu el, i-au dăruit un cămin iubitor. Iar acum vrei să distrugi asta…

— Corectează-mă dacă mă înşel, dar „băiatul” ăsta nu are vreo 22 de ani?

— Ba da. Şi ce-i cu asta?

— Eu aveam 12 ani când mi-am pierdut jalnicul cămin şi când, din motive realiste, mi-am pierdut mama. Nu-mi cere să devin empatic cu un puşti care a avut o familie iubitoare şi o casă confortabilă până acum. Graţie îngăduinţei lui Prinny, probabil are perspective frumoase. Ştii ce perspective aveam eu la 12 ani?

— Gavin…

— Ştii că, la câteva zile după incendiu, escrocul care m-a luat în slujba lui a apelat de mai multe ori la dragul meu „tată”? Că s-a dus la Maiestatea Sa Nemernicia şi i-a spus că rămăsesem singur pe lume şi că mi-ar fi prins bine o mână de ajutor? Şi că Prinny i-a ignorat rugămintea? Gavin pufni. Fără îndoială, Prinny s-a temut că, dacă îmi dădea nişte bani, era un fel de recunoaştere tacită a legăturii dintre noi. Furia lui Byrne îi ardea în măruntaie ca un tăciune aprins. Iar prinţul nu avea de gând să recunoască, după cum ai spus tu, că a fost un mincinos şi un escroc şi că a greşit grav faţă de mama mea. Nu, era mult mai bine să ignore calvarul unui băiat despre care ştia că era copilul lui, să permită ca numele amantei să fie în continuare atât de pângărit încât ea a simţit că singurul mod prin care putea să-şi ajute fiul era să-l apere. Chipul lui Christabel era cuprins de atâta milă, încât el fu nevoit să-şi întoarcă privirea. Ai văzut-o, scumpo. Sigur îţi dai seama cât a suferit din cauza neglijării lui. Vocea îi deveni răguşită. Ştii cum a ajuns să fie groaznic de arsă?

— Ştiu că te-a salvat, şopti ea.

— Da. Se întorcea noaptea târziu de la o slujbă măruntă pe care reuşise să o găsească. Când a auzit că eu rămăsesem înăuntru, s-a înfăşurat într-o pătură udă şi a venit să mă caute. M-a găsit dormind şi n-a putut să mă trezească. Cum nu putea să mă scoată afară şi să rămânem amândoi înfăşuraţi în pătură, a ales să mă înfăşoare pe mine şi să înfrunte singură flăcările. Vechea durere reveni şi îl sufocă, înţepătoare ca mirosul de fum care se agăţase de hainele lui săptămâni întregi după aceea. Iar pentru sacrificiul ei, a suferit luni de durere. Şi încă suferă. Se luptă din răsputeri cu lacrimile care îi înţepau ochii. Nu le mai lăsase niciodată să curgă şi nu avea de gând să le lase acum. Putea măcar să fie la fel de puternic ca mama lui în noaptea aceea cruntă. Îşi încleştă mâinile în pumni şi se întoarse spre Christabel. Dacă nu era Maiestatea Sa Nemernicia, ar fi trăit într-o casă confortabilă de cărămidă în vreo parte decentă a oraşului, unde nu izbucneau incendii cu o regularitate îngrozitoare. N-aş fi fost lăsat singur noaptea, în timp ce ea se spetea la o slujbă josnică. Ea merită dreptate pentru ce i-a făcut, iar eu am de gând să o obţin pentru ea.

— Dar ea nu vrea dreptate, se împotrivi Christabel. Orice fel de ură ar fi simţit pentru el s-a risipit demult. Trebuie să laşi în urmă capitolul acesta din viaţa ta, iar răzbunarea nu te lasă s-o faci.

— Cum să nu o răzbun când de fiecare dată când mă uit la chipul ei…

— Ea este fericită, Gavin. Nu-ţi dai seama? Dacă faci asta, chiar crezi că o să i se îmbunătăţească viaţa? Şi fraţii tăi? Bag mâna în foc că n-au aceeaşi relaţie dificilă cu prinţul pe care o ai tu… Vor fi mulţumiţi să vadă cum distrugi şansa Maiestăţii Sale de a fi rege?

— Dacă nu sunt, ar trebui să fie, mârâi el.

— Şi eu? şopti ea. Ştii ce părere am despre asta. Pur şi simplu, nu pot să stau pe margine şi să mă uit cum distrugi tot ce am construit, indiferent cât de mult te-aş iubi.

Iubire. Cuvântul pluti între ei ca o promisiune

strălucitoare. Cu alte femei, îl văzuse doar ca pe un semn că o aventură frumoasă stătea să devină o închisoare. Dar cu ea, era o invitaţie la o viaţă pe care nu se aşteptase niciodată să şi-o dorească. O viaţă pe care începea să creadă că ar putea să şi-o dorească, la urma urmei. Şi era un lucru care îl îngrozea. Dar însemna că trebuia să fie un bărbat diferit. Una era să se însoare cu ea – era practic, chiar rezonabil –, alta era să o iubească. La naiba!

— Nu spune asta! se răsti el.

Ea păli.

— Ce anume? Că te iubesc? Nu mă pot abţine. Este adevărat.

Copleşit de panică, el întoarse privirea.

— Nu este. Ceea ce crezi tu că iubeşti este o iluzie. Întâlnirea cu mama ţi-a băgat în minte o idee absurdă că sunt nobil, mărinimos şi toate nebuniile alea pe care le admiri tu. Dar nu sunt. Am supravieţuit acelor ani de sărăcie doar pentru că mi-am redus la tăcere conştiinţa şi mi-am călcat pe inimă.

— Dar nu trebuie să mai faci asta. Ai o afacere de succes, prieteni şi familie…

— Ideea este că s-a întâmplat. Nu mai pot să recuperez ce am pierdut, Christabel. Asta este tot ce a rămas – creatura asta cu voinţă, fără inimă, fără conştiinţă. Dacă poţi să accepţi acest lucru, probabil putem să avem o căsnicie decentă. Dar, dacă vrei mai mult, nu pot să fiu ce vrei tu. Eu sunt bărbatul fără suflet, ai uitat?

— Nu cred. Ea îl prinse de bărbie şi îl obligă să o privească. Te-am văzut fiind bun cu servitorii tăi, generos cu trişorii la cărţi şi apărându-i neînfricat pe cei pe care îi iubeşti. Omul ăla nu este un bărbat fără suflet!

Iubirea care scânteia în ochii ei era atât de strălucitoare, încât se dezvăluia în faţa lui ca o ispită palpabilă. Dar, ca să se ridice la nivelul încrederii pe care o avea în el, trebuia să renunţe la şansa de a-l face să plătească pe Prinny. Şi nu putea. Pur şi simplu nu putea.

— Vezi ce vrei tu să vezi, dar nu înseamnă că nu este o iluzie. Întorcându-şi privirea, spuse cu o voce goală: N-am

permis niciodată ca iubirea să-mi calce în picioare raţiunea. N-am de gând să încep s-o fac acum.

Geamătul aproape mut pe care îl scoase ea, ca o fiară rănită, tăie atât de adânc înăuntrul lui, încât aproape că îşi dori să-şi ia cuvintele înapoi. Dar, dacă puteau avea un viitor împreună, ea trebuia să-şi dea seama ce era el.

— Ai de gând să faci publice scrisorile dacă le găseşti, şopti ea.

— Am de gând să le folosesc oricum pot ca să-l lovesc pe Prinny.

— Nu pot să permit una ca asta, spuse ea pe un ton scăzut. Aşa că mă tem că, de acum încolo, drumurile noastre se despart.

Cu inima bătând nebuneşte, se întoarse şi se uită lung la ea.

— Ce vrei să spui?

— O să caut singură scrisorile. Şi nu mai pot să... împart patul cu tine.

El fu cuprins de o furie de nestăpânit.

— Celelalte amante ale mele au încercat să mă manipuleze refuzându-mi favorurile, dulceaţa mea. N-a mers niciodată şi n-o să meargă nici acum.

Durerea de pe chipul ei îl lovi ca un pumn puternic în piept.

— Nu încerc să te manipulez. Pur şi simplu, îţi spun că nu suport să stau pe margine şi să mă uit cum distrugi lumea din jurul tău după bunul-plac. Iar asta înseamnă că nu suport să împart patul cu tine. Ar fi prea dureros.

— Bine, spuse el apăsat, cu o mânie atât de ucigătoare, încât se temu de ce putea să facă dacă mai rămânea acolo o clipă. Lovi în acoperiş. Vizitiu! Opreşte trăsura!

— Ce Dumnezeu faci? întrebă ea speriată.

Când trăsura se opri dintr-o smucitură bruscă, el se întinse spre portieră.

— Din moment ce nu-mi suporţi prezenţa, spuse el dispreţuitor, o să merg lângă vizitiu tot restul călătoriei.

El sări, apoi se opri şi o privi încruntat, cu mâna încă

pe mâner.

— Dar îţi doresc mult noroc să găseşti scrisorile acelea fără mine. Sau, mai bine zis, să le găseşti înaintea mea. Pentru că eu chiar am de gând să pun mâna pe ele într-un fel sau altul.

Capitolul 21

Unii iubiţi nu renunţă niciodată.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

„Într-un fel sau altul”.

Pentru a o sută oară în două zile, Christabel se întrebă ce voise să spună Gavin. Avea de gând să negocieze cu Lord Stokely pentru scrisori? Cei doi bărbaţi urmăreau scopuri diferite, aşa că se îndoia că lucrurile aveau să meargă. Lord Stokely nu voia cu adevărat să le facă publice, ci dorea să se însoare cu prinţesa. În timp ce Gavin voia cu siguranţă să le facă publice ca să îl împiedice pe Maiestatea Sa să urce pe tron. I se puse un nod în gât. El nu avea să înţeleagă niciodată, nu avea să fie niciodată în stare să vadă dincolo de răzbunarea lui. Ea pariase şi pierduse.

Totuşi, nu regreta că-i spusese totul. Măcar acum, dacă le găsea înaintea ei, putea să se gândească înainte să acţioneze. Putea să-şi amintească ce-i spusese, iar vorbele ei să pătrundă prin zidul furiei lui.

— Taie cărţile, Lady Haversham, spuse o voce încordată din faţa ei.

Ridică privirea şi-i văzu pe Gavin şi pe ceilalţi jucători stând cu ochii pe ea. Se chinui din răsputeri să-şi concentreze atenţia asupra jocului, apoi tăie cărţile şi le împinse înapoi spre Gavin, care începu să le împartă. În ciuda tuturor celor întâmplate, el o alesese ca parteneră. Nu îi dăduse nicio ocazie să protesteze ori să aleagă pe altcineva. După revenirea de la Bath, pur şi simplu

anunţase în faţa adunării că aveau să fie parteneri.

Chiar dacă îşi dădu seama că probabil îşi dorea să stea cu ochii pe ea în orice moment, ea nu se împotrivise. Era esenţial să rămână la Lord Stokely cât mai mult timp şi juca întotdeauna cel mai bine cu Gavin. Păreau să se înţeleagă unul pe altul la un nivel mai profund decât majoritatea jucătorilor. Şi învăţase atât de mult doar privindu-l.

Să joace cu el în ultimele două zile o învăţase şi altceva: cât de greu trebuia să-i fi fost să devină bărbatul fără suflet. Pentru că la mesele de joc ea fusese nevoită să devină femeia fără suflet. Era singura modalitate prin care să rămână în joc – să se gândească la el doar ca partenerul ei de cărţi, să-şi înăbuşe emoţiile care se învolburau înăuntrul ei ori de câte ori ridica privirea şi îl găsea dur, rece şi distant.

Ca şi acum, când aranja cărţile cu o precizie metodică, asemenea unei jucării mecanice cu o mişcare limitată.

Greu de crezut că acelaşi bărbat chiar o ceruse în căsătorie. Dacă vorbise cumva serios. Chiar dacă era aşa, cu siguranţă până în clipa aceea îşi regândise cuvintele rostite într-o încercare zadarnică de a o atrage de partea lui.

Un oftat îi scăpă printre buze.

— Cărţi proaste, Lady Haversham? întrebă colonelul Bradley.

Ea clipi spre bărbat.

— Dacă erau proaste, nu eram atât de naivă încât să recunosc.

— Ei bine, dacă vrei să-i faci semne lui Byrne cu suspine, i-o întoarse colonelul, o să mă asigur ca asta să ajungă la urechile lui Stokely.

Ochii lui Gavin se îngustară.

— Vrei să spui că eu şi Lady Haversham trişăm? întrebă el cu vocea aceea de catifea pe oţel, care nu înceta niciodată să o facă să tresară.

Colonelul Bradley păli. Bărbaţii ieşeau la duel pentru

asemenea insulte.

— Doar conversaţie banală, bătrâne.

— Colonelul e doar enervat că noi câştigăm, interveni Christabel.

Mânia lui Gavin fusese periculos de aproape să izbucnească în ultima vreme, iar orice putea să-l provoace. În plus, ea şi Gavin câştigau. Reuşiseră să ajungă în primele opt echipe, iar competiţia fusese feroce. Din fericire, Lady Jenner fusese într-adevăr obligată să iasă din joc, căci accidentarea o ţinea la pat. Dar rămăseseră mulţi alţii la fel de pricepuţi ca ea. Deci, chiar dacă ea şi Gavin se apropiau de o sută de puncte, trebuiau să le adune cât de curând. Două echipe reuşiseră deja: Lady Hungate şi iubitul ei, Lord Stokely şi Lady Kingsley.

Ultima echipă îi surprinsese pe unii dintre ceilalţi jucători, dar nu pe ea. Era limpede că Lord Stokely spera să-l descurajeze pe Gavin, principalul lui rival, prin faptul că o avea parteneră pe Anna. Şi, cum soţul idiot şi încrezător al femeii privea alegerea lui Lord Stokely ca pe un compliment pentru jocul iscusit al soţiei, nici nu clipise când plecase spre cel mai apropiat han unde stăteau ceilalţi oaspeţi ieşiţi din joc. Christabel avea de gând să evite să ajungă acolo. Încleştă din dinţi, apoi îşi alungă emoţiile şi se transformă într-o maşinărie de joc, la fel ca partenerul ei. Nu avea să înţeleagă niciodată cum reuşise Gavin să o facă atâţia ani. Dar asta explica felul în care devenise bărbatul cu o voinţă pură şi neîndurătoare care era aşezat în faţa ei.

Nimeni nu vorbi câtă vreme jucară. Nici urmă din zeflemeaua şi glumele de mai devreme, nicio posibilitate de distragere a atenţiei. Toată lumea era prea ocupată să se lupte pentru o şansă la miza din joc care, auzise ea ultima dată, se ridica la 40.000 de lire.

Câştigară jocul chiar când bătu gongul. Când Christabel ceru cu sufletul la gură să vadă punctajul, Gavin îi spuse cu un zâmbet mulţumit:

— Am ajuns la o sută, dulceaţa mea. Am ajuns în ultimele patru echipe.

Punctajele ţinute în încăpere arătau că echipa de sub

ei mai avea nevoie de aproape treizeci de puncte ca să ajungă la o sută, aşa că a doua zi mai aveau câteva ore de păsuire de la joc după ce începeau ceilalţi. Ceea ce însemna că aveau câteva ore bune ca să caute şi încă o şansă ca să dejoace planurile lui Lord Stokely. Dar timpul trecea; mai aveau cel mult două nopţi şi o zi întreagă. Colonelul Bradley şi partenera lui se duseră să caute ceva distracţie, lăsându-i pe Gavin şi pe ea singuri la masă. Christabel se ridică, dornică să plece de lângă el înainte să fie tentată să ocolească masa şi să-i topească într-un sărut linia neîndurătoare de pe buze.

Dar chiar când dădu să se întoarcă, el întrebă cu voce scăzută:

— Le-ai găsit?

Ea aruncă o privire prin încăpere, dar singurii oameni rămaşi erau Lord Stokely şi două, trei persoane care discutau la câţiva metri depărtare.

— Nu mai eram aici dacă le găseam. Le-ai găsit tu?

— Nu.

Cuvântul spus din scurt o frustră. Îi spunea atât de puţine! Ea îl privi bănuitoare. Poate că, dacă îi mărturisea ce ştia, ar fi fost oarecum înclinat să facă la fel.

— Am căutat în salon şi în câteva dintre camerele de oaspeţi, însă tot n-am reuşit să intru în dormitorul lui Lord Stokely. Îl ţine încuiat.

— Nu sunt acolo. Am căutat eu cât a stat el să bea cu ceilalţi după jocurile de azi-noapte.

Ea vorbi în şoaptă.

— Ai forţat încuietoarea?

El încuviinţă din cap.

— Şi pe a ta, spuse el sec. Apoi am încercat uşa ta, dar nu s-a deschis.

— Am pus un scaun sub clanţă din cauza lui Lord Stokely.

— Deci ai renunţat să mai flirtezi cu el ca să intri în camera lui? întrebă el cu un glas încordat.

— Da.

El răsuflă uşurat.

— Slavă Cerului! Întorcând pachetul de cărţi în mână, se uită lung la ea. Devine tot mai evident că aşa nu o să le găsim. Mai bine am cădea la învoială cu Stokely.

— Nu o să renunţe la ele, murmură ea cu privirea aţintită spre baron. Şi n-am face decât să-l punem în gardă dacă îi propunem o înţelegere.

— Ştiu. Este motivul pentru care încă n-am făcut asta. Dar, dacă am de ales între a pleca de aici fără scrisori şi a cădea la învoială…

— N-am cu ce să negociez, niciun lucru pe care să şi-l dorească atât de tare încât să renunţe la ele. Tu, pe de altă parte, ai bani şi legături… Ai putea să ai ceva ce şi-ar dori. Şi nu te pot împiedica să faci o înţelegere cu el.

Cu un nod în gât, ea se întoarse să plece, dar el vorbi din nou, cu o voce mai blândă, aproape chinuită.

— Te rog, scumpo, trebuie să ştiu… Eşti bine?

— Atât cât se poate.

Pentru o femeie a cărei inimă se frângea.

— Pari obosită.

În situaţia dată, îngrijorarea lui o înfurie.

— Mi-e greu să dorm când există pericolul să se abată o nenorocire asupra mea şi a familiei mele.

— Iar mie mi se pare greu să dorm fără tine.

Îşi întoarse iute privirea spre el, iar dorul pe care îl zări în ei îi risipi furia, trezindu-i în piept o dorinţă insuportabil de adâncă. Trecuseră trei nopţi întregi de când nu mai dormiseră împreună, trei nopţi de nelinişte neobosită, vise agitate şi nevoi înfierbântate şi nesatisfăcute, care o făceau să-şi înece durerea în lacrimi. Ar fi fost atât de uşor să renunţe, să-i spună că nu-i păsa ce se întâmpla atât timp cât îl avea pe el, că nu-i păsa dacă tatăl ei îşi pierdea brevetul, reputaţia… viaţa. Neîndurătoare, goni ispita.

— Încearcă să iei nişte laudanum. Înţeleg că funcţionează de minune în cazul celor care nu au somn.

— Christabel, te rog… spuse el sugrumat.

— Lady Haversham! strigă o voce şi îi distrase atenţia de la Gavin.

Îşi înăbuşi un geamăt când se apropie Lord Stokely, mai ales când o privire rapidă îi dezvălui că toţi ceilalţi plecaseră.

Baronul schiţă spre ei un zâmbet evident fals.

— Înţeleg că voi doi o să jucaţi în runda următoare.

— O să câştigăm în runda următoare, spuse Gavin.

— Vom vedea. Lord Stokely îşi fixă asupra ei privirea de-a dreptul lascivă. Sper că partenerul tău ţi-a spus că în etapele finale ne întâlnim chiar după micul dejun ca să jucăm. Deci ceilalţi vor începe să joace la ora 13.

— I-am spus, interveni Gavin.

Lord Stokely îl ignoră.

— Trimit un servitor după tine de îndată ce începe următoarea rundă. Bineînţeles, putem să începem mai târziu de ora 13 dacă am vreo perspectivă mai interesantă pentru noaptea asta, care să mă ţină treaz până dimineaţă. El îi oferi braţul. Mi te alături la un pahar de vin în biroul meu, Lady Haversham?

Ea cumpăni. Poate că dacă reuşea să-l îmbete pe Lord Stokely…

Nu, nu putea să o facă, nu când Gavin stătea acolo şi se uita, aşteptându-se la ce era mai rău. În plus, cu cât afla mai multe despre Lord Stokely, cu atât era mai convinsă că Gavin avea dreptate în privinţa lui. Doar se juca cu ei. Nu avea să-i spună niciodată nimic, dar putea prea bine să fie capabil de viol. Era prea periculos să rişte.

— Mulţumesc, spuse ea, şi ignoră braţul întins, dar sunt obosită după o zi atât de lungă. Cred că mă duc la culcare.

Ea dădu să plece, dar el o prinse de braţ.

— Hai, nu fi aşa de…

— Dă-i drumul, interveni Gavin, fiecare cuvânt fiind încordat ca un foc de armă, în timp ce se ridică în picioare în spatele lor. Apăsarea lui Lord Stokely pe braţul ei se strânse.

— Nu fi nemernic, Byrne! Ştiu că ai gonit-o din patul tău, aşa că acum, că ai terminat cu ea…

— Mai întâi de toate, ce se întâmplă în patul nostru nu

te priveşte pe tine. În clipa aceea, nu se mai simţi nici urmă de catifea peste metalul din vocea lui. În al doilea rând, sunt departe de a fi terminat cu ea şi, chiar dacă ar fi aşa, n-ai niciun drept să o bruschezi.

— Nu o bruschez.

Ochii lui Gavin se îngustară în două fante mici.

— Dacă nu-ţi iei mâna de pe braţul ei în clipa asta, o să-ţi rup deget după deget până ce o faci.

Lord Stokely o eliberă cu o viteză uimitoare.

— Dumnezeule, dar supărat mai eşti! Privirea lui ranchiunoasă se întoarse iute spre Christabel. Mai vorbim când nu o să ai un fost iubit furios care să se plimbe prin preajmă.

În vreme ce baronul ieşi din încăpere, ea îl auzi pe Gavin murmurând:

— Să te ia naiba, ticălos libidinos!

Rămaseră complet singuri în camera de joc cavernoasă. Ferindu-se de starea lui de spirit, Christabel vru să plece, dar el adăugă cu o voce scăzută:

— Nu pleca!

Se întoarse spre el obosită.

— Gavin, n-are niciun sens.

— Nici un sens?

Se îndreptă iute spre ea, apoi îi prinse capul între mâini şi o sărută încet, înflăcărat. Dar, când rămase pur şi simplu rigidă, luptându-se cu iureşul de sentimente pe care gura lui îl provocă înăuntrul ei, el se retrase cu o înjurătură.

— Suntem făcuţi unul pentru celălalt. Mi-e dor de tine. Şi văd în ochii tăi că şi ţie îţi este dor de mine. De ce trebuie să fii atât de încăpăţânată?

— De ce trebuie? Încerc să protejez tot ce-mi este drag…

— Am spus deja că nu o să permit să vi se întâmple nimic rău ţie şi tatălui tău. Dar mama mea merită dreptate.

— Nu te minţi că faci asta pentru ea!

— Crezi că o fac pentru mine? El îi dădu drumul brusc. Renunţ la titlul de baron pe care mi l-a oferit părintele meu afurisit. Şi, după cum ai mai subliniat, aş putea să pierd şi

dramul de poziţie pe care îl am în societate. Deci ce-aş putea câştiga din povestea asta?

— Un sfârşit pentru vinovăţia ta.

El păru uimit.

— Ce vrei să spui?

— M-am gândit neîncetat la asta după ce ne-am întors de la Bath. Te învinuieşti pentru desfigurarea mamei tale, nu-i aşa?

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui, dar nu răspunse.

— Te învinuieşti pentru că nu te-ai trezit…

— Nu trebuia să dorm în timpul incendiului, fir-ar să fie! Nu trebuia să o las să mă care singură.

— Nu dormeai, Gavin, spuse ea blând. Ai leşinat din cauza fumului, lucru obişnuit în incendii. Nu te învinovăţi că ea a trebuit să te înfăşoare în covor. A fost vina incendiului, nu a ta, indiferent ce ţi-ai spus în toţi anii ăştia. Ea a avut de făcut o alegere grea şi a ales ceea ce ar face orice mamă – s-a sacrificat pentru fiul ei. Dar asta nu înseamnă că trebuie să te simţi obligat să faci dreptate.

— Cum să nu fac asta? spuse el răguşit. Nu este vorba doar de incendiu. N-am fost lângă mama în lunile alea grele din spital când trebuia să fi fost. Mi-au spus că murise, iar eu, ca un nebun, i-am crezut!

— Aveai 12 ani! Poate că te ocupai de pariurile la curse pe atunci, dar tot un copil erai şi gândeai ca un copil. Persoanele cu autoritate ţi-au spus că murise, de ce să nu le fi crezut? Fără îndoială, ai văzut destule corpuri scoase din clădire în noaptea aia. Ea îşi puse mâna pe braţul lui rigid. Ai tot dreptul să fii supărat, rănit şi înverşunat, dragostea mea. Dar să creezi un dezastru pentru Maiestatea Sa nu o să rezolve nimic. Sigur nu o să-i fie de ajutor mamei tale.

Trupul lui se încordă şi refuză să se uite la ea.

— I-ar fi fost mai bine dacă nu mă născteam.

Doamne sfinte, credea cu adevărat ce spunea?

— Oh, dragostea mea, nici măcar să nu te gândeşti la asta! Tu eşti universul vieţii ei. Ştiu că nu regretă nici măcar o secundă că te are. Cu siguranţă, nu şi-ar dori să

faci asta şi să-ţi distrugi şansele la un viitor decent. Tot ce vrea este ca tu să ai o viaţă fericită. Vocea îi deveni şoptită. Asta vreau şi eu.

Privirea lui se întoarse spre a ei aprigă, furioasă.

— Ai un mod ciudat de a-mi arăta asta. Refuzi să împarţi patul cu mine, îmi refuzi cererea în căsătorie…

Ea pufni.

— De parcă ai fi vorbit serios.

— Bineînţeles că am vorbit serios, protestă el. Încă o fac.

Ea îşi întoarse privirea de la el.

— Credeam că te vei răzgândi dacă ai şansa să te gândeşti mai bine.

— Ei bine, nu m-am răzgândit. Îşi strecură braţul în jurul taliei ei şi o trase aproape, apoi adăugă într-un scrâşnet gutural: tu eşti singura care ne împiedică să avem o relaţie respectabilă, singura care pune condiţii pentru căsătoria noastră. Vreau să mă însor cu tine, indiferent ce se întâmplă.

Ea ridică privirea spre el, sfâşiată între dragoste şi frică.

— Atunci trebuie să te gândeşti dincolo de răzbunarea ta, la viitorul tău. Cum să avem o viaţă fericită cu norul ăsta care pluteşte deasupra noastră?

— Noi suntem tot ce contează. Dacă nu ne pasă de ce spune lumea…

— Dar copiii noştri? Cu viitorul lor cum rămâne? Chiar vrei ca ei să crească auzind injurii despre tatăl lor, bărbatul care a provocat cel mai mare scandal din istoria regalităţii? Şi bunicul lor, generalul căzut în dizgraţie? Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii cât de sensibili sunt copiii la criticile aduse familiilor lor.

Judecând după privirea lui uimită, nu se gândise deloc la copii.

— N-nu că aş fi sigură că pot să am copii, se bâlbâi ea, tulburată de expresia lui, dar aş vrea să încerc. S-sper că dacă ne căsătorim… Când el continuă să o privească fără să vorbească, i se strânse inima. Probabil că tu nici

măcar nu-ţi doreşti…

Uşa se deschise dintr-odată în spatele lor şi intrară domnul Talbot şi colonelul Bradley, părând deja ameţiţi.

— Byrne! strigă colonelul. Ar trebui să încerci nişte… Oh, Lady Haversham! N-am vrut să vă întrerupem. Ne-am gândit să întrebăm dacă Byrne voia să ni se alăture la un pahar.

— E în regulă, murmură ea, recunoscătoare pentru întrerupere. Măcar nu mai trebuia să-l audă pe Gavin când recunoştea că nu-şi dorise niciodată copii, o afirmaţie care ar fi distrus-o în starea ei şi aşa delicată. Tocmai mă duceam la culcare.

Înainte ca ei să apuce să spună ceva, ea se făcu nevăzută.

Gavin o urmări plecând, prea uimit ca să facă altceva decât să se uite lung după ea. Copii. Cu Christabel. Nu-i venea să creadă că nu se gândise la copii în tot efortul lui de a evita aşa ceva prin folosirea prezervativelor.

— Haide, Byrne, spuse Talbot, legănându-se pe picioare. Doamna a plecat, aşa că hai să bei nişte coniac cu noi. Stokely a scos tot ce are mai bun.

Gavin se întoarse spre ei, iar frustrarea trezită de Christabel se revărsă cu furie asupra lor.

— Normal că a scos. Speră că, dacă beţi destul în noaptea asta, mâine o să fiţi mult prea terminaţi ca să jucaţi decent, iar echipa lui o să câştige miza pusă în joc. Face asta în fiecare an, iar voi, proştilor, îi cădeţi în plasă de fiecare dată. De ce credeţi că eu şi el câştigăm întotdeauna?

Îi studie cu o senzaţie crescândă de dezgust.

— Nici nu ştiu de ce-mi mai bat capul cu voi. Sunteţi nişte idioţi, până la ultimul! Meritaţi ca Stokely să vă jecmănească. Noapte bună, domnilor! Bucuraţi-vă de băutură cât mai puteţi. Pentru că, după ziua de mâine, o vreme nu o să vă mai permiteţi coniac.

— Ia fii atent, nu trebuie să fii măgar, începu Talbot, dar Gavin ieşise deja pe uşă şi se îndepărtă pe coridor, încercând să o prindă din urmă pe Christabel.

Dar dispăruse. Credea că urma să mai caute, însă ea prefera să doarmă mai întâi câteva ore şi să-şi facă treaba când avea mai puţine şanse să dea nas în nas cu Stokely. Spre deosebire de Gavin, ea nu era obişnuită cu nopţile pierdute. Ceea ce însemna că în momentul acela se afla în camera ei unde, între Rosa şi scaunul pe care îl ţinea sprijinit sub clanţă, părea să stea în spatele fortificaţiilor dintr-un castel. Aşa că nu exista şansa de a încerca să o facă să se răzgândească dacă o săruta, dacă făcea dragoste cu ea şi dacă vorbeau despre căsătorie şi viitor.

Şi copii.

Scoase un geamăt când începu să urce scara care ducea în aripa familiei. Putea să aibă şi el o aripă a familiei, casa de la Bath era suficient de mare pentru asta. Şi dacă avea titlul de baron, putea să-l lase moştenire fiului lui.

La naiba, nu avea de gând să primească titlul de baron, nu dacă îşi respecta planul de răzbunare! scrâşni din dinţi, apoi se îndreptă valvârtej spre partea opusă a casei, încercând să-şi şteargă din minte cuvintele lui Christabel. „Cum rămâne cu copiii noştri?”

El nu-şi dorise niciodată copii. De ce şi-ar fi dorit acum? Brusc, în minte îi apăru o imagine: ea hrănind la sân un bebeluş, o fetiţă cu cârlionţi roşcaţi cocoţată pe genunchiul lui sau un băieţel cu păr blond care îi zicea *papa...*

Fir-ar să fie! Christabel îl înnebunea cu discuţiile despre viitorul lor. Fu asaltat de nişte râsete zgomotoase şi făcu un ocol spre salonul din care se auzeau. Stokely se afla înăuntru şi îi îmbuiba pe bărbaţi cu băutură. După aceea, avea să-i trimită beţi turtă la culcare, să se dondănească în dormitor cu nevestele sau cu amantele lor. Şi nimeni nu avea să se trezească în stare să se concentreze la jocul de cărţi. Cu excepţia lui Stokely, desigur. Pentru prima dată, se simţi dezgustat de uneltirile, manipularea şi diversele tertipuri din jocurile omului. Iar dezgustul lui trecu dincolo de baron, spre femeile care îi făcuseră avansuri lui Gavin de când auziseră că Lady Haversham nu mai împărţea patul cu el. Spre aşa-zişii gentlemani de la clubul lui, care îl

batjocoreau pe la spate pentru că era implicat în „comerţ”, chiar dacă îi beau băutura, îi mâncau mâncarea şi profitau de toate facilităţile clubului de parcă li se cuvenea. Naiba să-i ia pe toţi! De îndată ce îşi primea titlul de baron, avea să le spună să se ducă la naiba cu toţii. Nu, îşi aminti din nou, pentru că nu avea un titlu de baron. În schimb, avea de gând să devină ţinta calomniilor pentru că urma să se afle la baza înlăturării lui Prinny de pe tron. Şi pentru ce? „Nu te minţi că faci asta pentru ea”.

Bineînţeles că o făcea pentru ea.

Aşadar, mama lui nu ceruse niciodată răzbunare, nu-l îndemnase să caute răzbunarea. Chiar dacă îl afurisise pe prinţ în primele zile, ea se schimbase după incendiu. Îi spusese că, fiindu-i cruţată viaţa, îşi dăduse seama că viaţa era prea preţioasă ca să şi-o petreacă simţind numai ură. Şi de ce să urască? El urâse pentru ea – pe cei care o făcuseră pe nedrept târfă, pe Prinny, pe sine.

Urcă uluit scările spre camera lui. Da, urându-se pe sine. Pentru că dormise în timpul incendiului, pentru că nu fusese în stare să-şi protejeze mama, pentru că se născuse. Christabel nu se înşela, o parte din motivul pentru care îşi dorea atât de tare răzbunarea era să-şi potolească vina pe care o simţise încă de când fusese suficient de mare încât să ştie că era un bastard, că însăşi existenţa lui îi afectase viitorul mamei. Cu toate acestea, avea dreptate şi în altă privinţă. Mama lui chiar îşi dorea ca el să aibă o viaţă fericită. Altfel, nu ar fi făcut asemenea sacrificii pentru el.

Acum, el avea de gând să-i răsplătească sacrificiul prin distrugerea oricărei şanse la o viaţă fericită pentru sine. Pentru că, dacă nu putea să o aibă pe Christabel, nu putea să fie fericit.

Se opri la uşa de la dormitor când o durere seacă i se instală în piept. Nu mai putea să suporte situaţia aceea, să fie fără Christabel, să se ducă singur în patul lui gol în fiecare noapte, fără să o aibă pe ea ca să o tachineze, să o provoace şi să o ţină în braţe. Numai două femei îl priviseră vreodată cu dragoste adevărată în ochi. Numai două femei văzuseră dincolo de zidurile lui de apărare un bărbat de

valoare, un bărbat capabil de mai mult decât arătase lumii până atunci.

Şi avea să le dezamăgească pe amândouă, să distrugă viitorul lui şi pe al lor – şi viitorul copiilor lui – doar pentru şansa de a-i da peste nas unui om care nu merita nici măcar să respire acelaşi aer cu ele. Trebuia să fie nebun.

Brusc, se întoarse pe loc şi coborî scările. Gata, venise timpul să pună capăt acelor prostii. Avea să găsească scrisorile şi dacă trebuia să stea toată noaptea să le caute. Iar dacă nu reuşea, avea să cadă la o înţelegere cu Stokely.

Indiferent ce trebuia să facă, avea să recupereze scrisorile pentru Christabel. Şi numai pentru Christabel.

Capitolul 22

Dacă găseşti un iubit care poate să-ţi fie fidel, ţine-l lângă tine cu toată fiinţa ta!

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

A doua zi, Christabel se strecură în salonul principal când ceasul bătu ora 13. Cu excepţia celor două echipe care câştigaseră devreme şi care probabil încă dormeau, ceilalţi jucători sigur erau la mese. Lord Stokely îşi supraveghea oaspeţii, chiar dacă îşi încheiase runda. Şi îl văzuse pe Gavin moţăind în camera de muzică.

Dar nu putea să se gândească la el acum. Sau la faptul că trecuse pe lângă Lady Kingsley, care se îndrepta spre camera de muzică. O întâlnire? Cu singura femeie pe care o iubise vreodată? Nu suporta gândul acela. Dar trebui să înfrunte ideea unui viitor fără Gavin, în care să audă de el alături o nouă amantă, în timp ce ea şi *papa* făceau faţă perspectivei teribile cu care aveau să se confrunte. Alungând frica rece care i se insinuă pe şira spinării, îşi puse evantaiul pe suportul de lângă uşă. Îşi folosise evantaiul drept scuză aproape în fiecare cameră. Dacă intra

un servitor sau unul dintre oaspeţi, spunea:

— Îmi căutam evantaiul… L-aţi văzut pe undeva?

Apoi se prefăcea că îl găsea şi pleca din încăpere. După ce petrecuse atât de mult timp căutând, dezvoltase o rutină. Începea de la uşă şi cerceta cu atenţie prin cameră de două ori. Prima dată, examina mobila, deşi se îndoia că putea găsi scrisorile îndesate pur şi simplu într-un sertar. Apoi studia pereţii. Cerceta fiecare tablou şi stucatură aflat la îndemână, căutând defecte în vopsea, ornamente şi modele, orice putea să ascundă un seif. Bineînţeles, de îndată ce găsea vreuna, trebuia să se ocupe de asta Gavin, pentru că el putea s-o deschidă, iar ea, nu. Dar avea să se ocupe de problema aceea la momentul potrivit.

Tocmai trase de un sertar când auzi că uşa se deschide în spatele ei, şi o voce îi spuse:

— Nu o să le găseşti acolo, Lady Haversham. Cât de idiot mă crezi?

Răsucindu-se cu faţa spre Lord Stokely, simţi că sângele îi îngheaţă în vene când el îşi duse mâna la spate, cu un zâmbet glacial, şi întoarse cheia în uşa de la salon, apoi o aruncă într-un buzunar de la haină.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Se chinui să nu-şi arate frica, în timp ce se îndreptă spre locul în care se afla evantaiul pe suportul de la intrare. Îmi căutam evantaiul.

Mâna lui coborî peste a ei chiar când ajunse la evantai. Băgă şi evantaiul în buzunar, iar Christabel simţi că i se strânge inima în piept. El scoase un rânjet rece.

— Amândoi ştim că nu căutai niciun evantai, draga mea. Tu şi Byrne trebuie să credeţi că sunt chiar idiot. Ştiu ce vreţi şi poţi să fii sigură că nu o să găsiţi niciodată scrisorile alea împrăştiate pur şi simplu prin vreun salon. Te asigur că le am într-un loc foarte sigur.

„Oh, Doamne, ştie totul!”

O luă prin surprindere când îi duse mâna goală la buze şi o sărută.

— Sigur, ai putea să mă convingi să-ţi dau şi ţie din roadele muncii mele dacă te chinui puţin. S-ar putea chiar să câştigi ceva din complotul ăsta. Până la urmă, scrisorile

au aparţinut familiei tale.

Când îşi închise gura în jurul arătătorului ei şi îl supse, trebui să se abţină din răsputeri să nu-i sape o gaură în gură. Dar nu era pregătită să se retragă din luptă. Avea să afle ce putea câtă vreme încă erau în relaţii bune.

Aşa că îşi înghiţi dezgustul şi îl întrebă timid:

— Ce vrei să spui, ai putea să mă ajuţi să obţin şi eu ceva?

El înălţă capul, dar nu-i eliberă mâna.

— Ştiam că o să fii rezonabilă. Mai ales după ce Byrne te-a dat afară din patul lui. Ochii lui străluceau. Scumpul tău Philip nu ţi-a lăsat prea multe, nu-i aşa? Iar prinţul, fără îndoială, îţi respiră în ceafă pentru scrisori.

Îşi impuse să nu trădeze niciun răspuns.

— Care este oferta ta, domnule?

Sprâncenele lui se arcuiră uimite.

— Scorpie mică şi lacomă! Cred că o să-ţi placă ce-ţi propun. Dacă îi spui lui Prinny că declari autenticitatea scrisorilor dacă sunt obligat să le public, atunci o să te fac mai bogată decât în cele mai frumoase vise ale tale.

— Şi Byrne mi-a oferit bogăţie, minţi ea. De ce să accept oferta ta?

— El nu are scrisorile. Eu, da. Când Prinny o să accepte căsătoria mea cu prinţesa Charlotte…

— Nu o s-o facă niciodată, îl întrerupse ea. Maiestatea Sa se gândeşte la soţi cu poziţii mai înalte pentru ea.

Baronul pufni.

— Având în vedere că are de ales între a-şi mărita fata cu mine şi a-şi pierde şansele de a fi rege, prinţul nu o s-o pună pe primul plan pe Charlotte, te asigur. Iar dacă este atât de prost încât să facă asta, atunci pot să vând scrisorile pe o sumă frumoasă unui editor.

El îşi împleti degetele cu ale ei şi o trase mai aproape.

— Mai ales dacă accepţi să-ţi spui partea de poveste. O să se bată între ei ca să publice cartea. Câţi ani aveai când ai plecat cu tatăl tău şi cu fiul unui prinţ în Gibraltar? Şase? Şapte?

— Opt, spuse ea încordată.

— Perfect. Perspectiva unui copil.

Ea îşi reprimă vâltoarea pe care o simţi în pântec.

— Uiţi că *papa* încă este în viaţă. Şi ar putea fi spânzurat pentru trădare dacă sunt publicate.

Lord Stokely ridică din umeri.

— Tatăl tău este general, ar putea să fugă în America sau în nenumărate locuri din Franţa, şi nimeni nu l-ar găsi vreodată. El îşi coborî capul la urechea ei. La tine ar trebui să te gândeşti, draga mea, nu la tatăl tău.

Când el îi apăsă un sărut umed pe ureche, ea îşi retrase capul cu o tresărire.

— Şi presupun că o prietenie cu tine ar fi parte din târgul ăsta.

— Bineînţeles. Se uită lung în ochii ei, dorinţa strălucind în străfundurile lor. O să fiu un amant dintre cei mai generoşi, draga mea. Ştiu că n-ai unde să te duci, dar te-aş instala în orice casă ţi-ai alege în Londra, într-o grămadă de case, dacă vrei. Prinţesa Charlotte vine cu o zestre considerabilă, aşa că mi-aş permite să te umplu de bijuterii, rochii şi…

— Aici avem doar o singură problemă, spuse ea, şi îşi retrase mâna din prinsoarea lui. Nu-mi pasă în mod deosebit de bijuterii, haine şi case la oraş. Şi nu-mi doresc să fiu amanta ta.

— Te păstrezi pentru căsătorie, nu-i aşa? Nu este rezonabil, să ştii. Pentru un bărbat, o marchiză fără bani este mai puţin utilă chiar decât o croitoreasă. Privirea lui lascivă o studie de sus în jos. Unii ar putea să se însoare cu tine pentru farmecul tău evident, dar, dincolo de asta, nu prea eşti bună de nimic pentru un bărbat.

— Atunci, de ce ţi-ai dori să fiu amanta ta? i-o întoarse ea.

— Pentru că se întâmplă să-mi placă farmecul evident. El îşi înfăşură mâna în jurul taliei ei. Iar tu ai arătat că preferi bărbaţii ca mine.

— Nu chiar. Era timpul să încheie povestea. Se eliberă cu o smucitură din prinsoarea lui şi se retrase spre uşă. Mă tem că trebuie să refuz oferta ta generoasă, Lord Stokely.

Este mai mult decât suficient pentru mine să fiu amanta unui singur bărbat. Căută să spună ceva care să-l facă să descuie uşa. De fapt, eu şi Byrne plănuiam să ne întâlnim aici ca să căutăm scrisorile. Probabil că el se îndreaptă spre noi chiar în clipa asta când vorbim, iar din moment ce se pricepe de minune să spargă zăvoarele…

— Bună încercare, Lady Haversham, dar n-o să meargă. L-am văzut îndreptându-se spre grădini împreună cu Lady Kingsley chiar înainte să vin aici. De ce crezi că am ales acest moment să vorbesc cu tine? Pe măsură ce el o urmări din priviri, zâmbetul lui o făcu să se înfioare. Ai auzit vreodată vorba „dezbină şi cucereşte”? Lady Kingsley este interesată să reia legătura cu bunul tău prieten Byrne.

El se întinse în faţă şi o prinse din nou de mijloc. Iar pe mine mă interesează să încep una cu tine.

Ea se izbi în pieptul lui, nu doar ca să-l oblige să se îndepărteze, ci şi în speranţa de a-şi găsi evantaiul.

— Dar pe mine nu mă interesează să încep o relaţie cu tine.

— O să te intereseze. De îndată ce-ţi arăt că pot să fiu un iubit şi mai bun decât Byrne.

El îşi coborî gura peste a ei. La naiba, nu îi dădu de ales! Ea se aplecă şi-l apucă strâns sub mădular, mai tare decât o făcuse prima dată cu Gavin. Nimeni nu putea să spună că nu învăţa din greşeli. Probabil fusese exact apăsarea potrivită, căci el se trase brusc înapoi, cu ochii larg deschişi.

— Ce dracu’ …

— Dă-mi drumul, domnule, îi porunci ea.

— Nemernică mică…

Ea strânse până când înjurătura lui se transformă într-un chiţăit şi îi eliberă mijlocul din prinsoare. Apoi se retrase spre uşă şi continuă să-l strângă.

— Pur şi simplu n-ai putut să asculţi, nu-i aşa? întrebă ea tăios. Când o doamnă spune nu, înseamnă că este nu! Poate că data viitoare o să ţii minte asta!

Venele îi deveniră vizibile pe chip, iar maxilarul îi era atât de încordat, încât puteai să ascuţi pe ele lama unui

cuţit.

— D-da, spuse el cu răsuflarea întretăiată. Doar… dă-mi drumul!

Când ea ajunse la uşă, cercetă prin haină cu mâna rămasă liberă, până ce recuperă evantaiul şi cheia. Apoi descuie uşa şi o deschise.

— Mulţumesc pentru discuţia edificatoare, Lord Stokely.

Apoi mai strânse o dată bine şi îi dădu drumul, lăsându-l fără suflare şi gemând, în timp ce se grăbi să iasă şi să-l încuie înăuntru.

Îşi băgă cheia şi evantaiul în buzunar, apoi ieşi valvârtej din casă, cu inima bătând să-i sară din piept. Fusese o întâlnire mult prea tulburătoare. Trebuia să se îndepărteze cât mai mult de ticălos, înainte să apuce să o prindă din urmă.

Măcar avea nevoie de câteva minute până când îl auzea cineva – de îndată ce-şi revenea – şi de alte câteva minute ca servitorii să găsească cheia şi să-l lase să iasă. Se îndreptă spre grădini. Trebuia să-l găsească pe Gavin. Căutările lor nu mai aveau niciun rost. Lord Stokely fusese dureros de limpede în privinţa aceea. Aşa că era nevoie să ajungă la o înţelegere cu el. Dar numai Gavin avea mijloacele necesare să negocieze cu bărbatul. Iar ea trebuia să-l convingă să renunţe la planurile de răzbunare şi să o ajute. Pur şi simplu, trebuia să-l facă să o asculte!

Dinspre foişorul aflat în colţul îndepărtat se auziră voci, aşa că o porni într-acolo. Dar, pe măsură ce se apropie suficient cât să recunoască vocile, şovăi. Lord Stokely nu minţise… Gavin era cu Lady Kingsley. Ceva o împiedică să dea buzna imediat. Cu inima bătând nebuneşte, se plimbă în jurul foişorului, până când găsi una dintre ferestrele fanteziste cu oblonul tras, închise din noaptea de dinainte. Deschise uşor oblonul cât să privească înăuntru, deşi se simţea prost că trăgea cu urechea. Dar putea să nu o facă? Lady Kingsley fusese dragostea vieţii lui.

— Gata, Anna, zise Gavin. De zece minute tot insişti cu motivele pentru care ţi-ai ascultat părinţii cu ani în urmă.

Eu îţi spun în continuare că nu mai contează pentru mine. Am uitat şi ar trebui să o faci şi tu. Iar dacă m-ai târât până aici doar ca să-mi ceri iertare sau alte prostii…

— Iertare! Nu, eu nu vreau iertarea de la tine.

Christabel se uită pe lângă marginea oblonului până ce îi văzu pe amândoi din profil. Încă o dată, fu uluită de frumuseţea lui Lady Kingsley. Simţi un nod în gât. Nu era de mirare că Gavin o iubise.

— Atunci ce? întrebă el tăios. Trebuie să mă întorc în casă.

— Pentru ce? se opuse Lady Kingsley. Pentru femeia aia pe care o numeşti amantă? Am auzit că nici măcar nu mai împarte patul cu tine de câteva zile.

El încremeni.

— Cine ţi-a spus asta?

— Lord Stokely, bineînţeles. A auzit de la servitorii lui.

— Ah! El îşi arcui o sprânceană. Tu şi Stokely păreaţi că vă simţiţi destul de… bine acum, că soţul tău a plecat în oraş.

— Eşti gelos? spuse ea cu speranţă.

— Mă tem că nu, scumpo. S-au dus de mult zilele acelea.

La auzul cuvintelor lui, apăsarea din inima lui Christabel se uşură întrucâtva. Dar cuvintele desenară o încruntare pe fruntea delicată a lui Lady Kingsley.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine şi Lord Stokely. Nu este genul meu. Iar ea nu este genul tău. Sigur îţi dai seama de asta. Ai nevoie de o femeie fină, sofisticată, o femeie ca…

— Ca tine? replică el sec. Mulţumesc, dar mi-am luat porţia de femei de genul ăsta.

— Oh, Gavin! Şoapta ei îndurerară o făcu pe Christabel să scrâşnească din dinţi. Nu te învinovăţesc că mă urăşti. N-ar fi trebuit niciodată să-mi ascult familia.

— Dar ai făcut-o, Anna, spuse el cu un glas mult mai blând. Şi ai avut dreptate să faci asta. O căsnicie între noi n-ar fi mers niciodată. Te-ar fi necăjit absenţa mea constantă şi timpul petrecut la club în primii ani. Te-ar fi

supărat lipsa banilor…

— Nu sunt atât de superficială, spuse Lady Kingsley iritată. Ţi-aş fi înţeles situaţia financiară.

— Poate, zise el, chiar dacă părea pur şi simplu împăciuitor. Dar n-aş fi reuşit câtă vreme mi-aş fi făcut griji în fiecare moment pentru tine. Eram prea tineri, iar eu nu puteam să-ţi ofer lucrurile pe care le voiai. Există un motiv întemeiat pentru care bărbaţii aşteaptă până când sunt mai în vârstă şi mai aşezaţi înainte să se însoare. Pentru că atunci au timpul şi banii de care au nevoie ca să se dedice unei soţii şi unei familii.

— Sau unei amante? Ea îşi coborî provocator genele şi alunecă mai aproape de el. Mi-ar lua foarte puţin să-l conving pe Walter să-mi cumpere o casă în oraş. Aşa ne-am putea întâlni ori de câte ori vrem.

Ea se întinse şi îi atinse lavaliera descheiată.

— M-ai iubit odinioară…

— Asta a fost acum mult timp, spuse el cu hotărâre şi îi îndepărtă mâna de pe lavalieră. Şi nu-mi doresc o amantă. Îmi doresc o soţie.

Ea ridică privirea spre el.

— Ai de gând să te însori cu Lady Haversham?

— Dacă o să mă accepte, spuse el cu o şoaptă răguşită.

Christabel nu mai putu să respire. Vorbise serios? Chiar voia să se însoare cu ea? Vorbele lui nu părură să schimbe câtuşi de puţin scopul lui Lady Kingsley.

— Nimic nu te poate împiedica să ai o nevastă şi o amantă. Majoritatea bărbaţilor fac asta. Însoară-te cu femeia aceea dacă vrei să fii respectabil, dar ai putea totuşi…

— Nu, o vreau doar pe ea. Ai dreptate, ea nu este genul meu, slavă Domnului! Este bună, generoasă şi cinstită, mult prea bună pentru cei ca mine. Dar asta nu o să mă împiedice să mă însor cu ea cu orice preţ.

Sângele zvâcnea atât de tare în urechile lui Christabel, încât era sigură că aveau s-o audă. În mod evident, Lady Kingsley nu arăta deloc bine.

— Dacă îţi doreşti o soţie, aş putea încerca să-l conving pe Kingsley…

— Să divorţeze de tine? Gavin scoase un râset aspru. Nu fi absurdă! Dacă ar face-o, ar fi o nebunie să-ţi asumi un asemenea risc. Pun pariu că nu-ţi place scandalul mai mult decât înainte. Îşi domoli tonul. Urăsc să-ţi spun asta, Anna, dar, dacă ai apărea la uşa mea mâine, liberă ca pasărea cerului, nu m-aş însura cu tine. Vremea noastră a trecut, scumpo! Lady Haversham este femeia pe care o vreau, femeia de care am nevoie. Şi nimic din ce spui sau ce faci nu o să schimbe asta.

— Nu pot să cred. Lady Kingsley îşi aruncă braţele pe după gâtul lui. Încă mă iubeşti, ştiu că mă mai iubeşti! Şi pot să ţi-o dovedesc.

În timp ce îşi apăsă buzele pe ale lui Gavin, o furie mistuitoare puse stăpânire pe Christabel. Ea ocoli foişorul, deschise uşa larg şi spuse printre dinţi:

— Ia-ţi mâinile de pe logodnicul meu în clipa asta, vrăjitoare intrigantă!

Gavin o îndepărta deja pe femeie de lângă el, dar, chiar când Lady Kingsley se răsuci cu faţa spre ea, Christabel îşi scoase evantaiul.

— Ai avut şansa ta cu el şi ai pierdut-o. Nu mai primeşti încă una!

Apăsă butonul ca să deblocheze cuţitul şi flutură lama în aer.

— Şi dacă nu-l laşi în pace de acum încolo, jur că te curăţ ca pe un peşte când te văd data viitoare.

Lady Kingsley scoase un chiţăit.

— Ai face bine să o crezi pe cuvânt, Anna, zise Gavin sec. Este posibil să facă exact ce spune.

— Oh, da, continuă Christabel pe tonul ei cel mai aprig. Vezi tu, se întâmplă ca femeile care nu dispun de *fineţe* să posede îndrăzneală cu vârf şi îndesat. Noi nu ne furişăm pe la spatele rivalelor ca să le furăm iubiţii. Noi avem curajul să luptăm pentru bărbaţii pe care îi iubim, o trăsătură de caracter pe care se pare că femeile sofisticate ca tine n-au reuşit să o dobândească.

Gavin arăta de parcă se chinuia să nu râdă.

— Ar fi mai bine să pleci, Anna. Eu şi Lady Haversham avem câteva lucruri de discutat între patru ochi.

Doamna Kingsley făcu un semn scurt din cap, apoi se strecură atentă pe lângă Christabel şi ieşi glonţ pe uşă. Imediat ce dispăru, Gavin îşi aţinti privirea spre cuţitaşul lui Christabel.

— Poţi să-l pui bine acum, scumpo. Doar dacă nu cumva ai de gând să fugi iute şi să-mi ameninţi şi alte foste amante.

Ea retrase cuţitaşul.

— Sunt foarte tentată.

El făcu un pas mai aproape.

— Ştii, draga mea, nu încercam…

— Da, îmi dau seama. Am auzit părţile pertinente. Când se întinse spre ea, ea îi dădu mâinile la o parte.

— Dar n-am vrut să… N-am venit aici pentru asta. Am venit să-ţi spun ce am aflat despre scrisori.

Zâmbetul lui dispăru.

— În clipa asta, nu dau doi bani pe afurisitele alea de scrisori. Christabel, eu…

— Lord Stokely ştie că le căutăm.

Informaţia îl făcu să se oprească brusc.

— Nu sunt surprins. Dar cum poţi să fii sigură?

Îi povesti în grabă întâlnirea pe care tocmai o avusese cu baronul, ignorând părţile care ar fi putut să-l înfurie pe Gavin.

Dar el oricum se înfurie.

— A vrut să te facă amanta lui? El se îndreptă spre uşă. E timpul să-l pun pe nemernicul ăla la locul lui o dată pentru totdeauna!

— Uită de flirtul lui Lord Stokely pentru o clipă, zise ea şi îl apucă de braţ ca să-l oprească. Am venit să-ţi spun că pare să creadă că i-ar fi de folos să mă aflu de partea lui. A menţionat că aş putea să confirm că scrisorile sunt adevărate.

Gavin rămase pe gânduri.

— Chiar aşa? Se întoarse spre ea şi îşi îngustă ochii.

Asta înseamnă că începe să se îndoiască de faptul că poate convinge un editor să le tipărească fără alte dovezi. El o apucă de umeri. Ştii ce înseamnă asta?

Ea îl privi precaută.

— N-nu chiar.

Un zâmbet galeş îi luminã chipul.

— Înseamnă că avem ceva de negociat cu el.

— Nu prea înţeleg…

— Nu-ţi face griji, spuse el, lasă-mă pe mine să mă ocup. Dacă nu putem să ajungem noi la scrisori, putem să facem astfel încât scrisorile să vină la noi.

— Ai un plan!

— Am un plan.

El îi sustrase evantaiul dintre degete şi îl aruncă deoparte, apoi îşi înfăşură braţele în jurul taliei ei şi o trase aproape.

Ea se îndepărtă de el.

— Despre ce este vorba?

— Nu-ţi spun.

I se strânse inima în piept.

— Pentru că ai de gând să le obţii pentru tine.

— Ai puţină încredere în mine, draga mea, şopti el. Ai puţină încredere în tine. Crezi că puteam să rămân nepăsător la rugăminţile tale înflăcărate pentru totdeauna?

— De fapt, chiar asta am crezut, răspunse ea şi îşi împinse bărbia în faţă.

— Atunci nu-ţi dai seama de efectul pe care îl ai asupra mea. Ce ai spus aseară are sens. Voiam să o fac pentru mine, când tot ce mi-am dorit era dreptate pentru mama. Dar, dacă folosirea scrisorilor ar răni-o şi mai mult pe mama, iar ţie ţi-ar face şi mai mult rău, cum aş putea să fac aşa ceva?

O mică speranţă înflori în pieptul ei.

— Deci o să mă ajuţi să le recuperez? Şi să le returnez prinţului?

Când auzi de Maiestatea Sa, chipul lui căpătă un aer îndurerat.

— O să fac tot ce vrei, draga mea. Dar nu te aştepta

să mă bucur.

Floarea speranţei se deschise pe deplin.

— Oh, Gavin! strigă ea, aruncându-şi braţele pe după gâtul lui şi acoperindu-i chipul cu săruturi. Mulţumesc, dragostea mea, mulţumesc!

După o clipă, el se trase înapoi, cu o licărire suspectă în ochi.

— N-am terminat, scumpo. Mă aştept să îndeplineşti o condiţie înainte să te ajut.

Îl privi cu precauţie.

— Oh?

— Trebuie să accepţi să te măriţi cu mine.

Să se mărite cu el. Cuvântul „da” îi stătea pe vârful limbii, înainte să se oprească. Sărea din nou într-o căsnicie fără să se gândească – nu avea de gând să o facă iar fără să stabilească mai întâi câteva lucruri.

Nici nu era un semn bun pentru viitor să folosească scrisorile ca să încerce să o oblige să se mărite cu el.

— Dă-mi voie să văd dacă înţeleg… O să mă ajuţi să recuperez scrisorile şi să le returnez acolo unde este locul lor de drept dacă sunt de acord să mă mărit cu tine.

— Exact.

— Ăsta este şantaj.

— Bineînţeles, zise el, fără vreo urmă de remuşcare pe chip. Până acum, trebuia să ştii că sunt în stare de mai rău.

— Şi dacă refuz să mă mărit cu tine? Te duci să recuperezi singur scrisorile şi o să-mi distrugi familia?

— Absolut.

Ea se încruntă.

— Nu m-ai ajuta să ies din asta din bunătatea inimii tale?

— Hai să-ţi spun un secret, scumpo. Se apropie de urechea ei şi adăugă în şoaptă: N-am nicio urmă de bunătate în inima mea.

Când el începu să-i deseneze cu săruturi drumul de-a lungul maxilarului, ea îi spuse:

— Atunci de ce să mă mărit cu tine?

— Pentru că vrei.

— Nu sunt sigură că vreau, replică ea, peste măsură de enervată că era atât de sigur de ea. Când simţi că el se întinse la spate după nasturii rochiei de zi, ea adăugă: încetează! N-avem timp pentru…

— Avem destul timp, o asigură el. Următoarea rundă de joc începe peste vreo oră sau două şi avem nevoie doar de câteva clipe cu Stokely. Aşa că avem tot timpul să… stabilim condiţiile înţelegerii noastre.

Îi coborî încet rochia de pe umăr şi apăsă un sărut pe pielea dezgolită.

— În plus, nu plec de aici până ce nu accepţi să te măriţi cu mine.

Când mâna lui alunecă în rochie şi îi cuprinse sânul prin cămăşuţă, ea oftă. Trecuse prea mult timp de când o atinsese, prea mult timp de când o mângâiase.

— Dar dacă planul tău nu merge şi nu putem să le recuperăm?

— Atunci renegociem. Îi coborî încet rochia. Dar nu-ţi face griji, o să le recuperez eu cumva. Atât timp cât eşti de acord cu condiţiile mele.

Când se mută la spatele ei ca să-i descheie corsetului, deveni conştientă de locul în care se aflau.

— Gavin, dacă ne vede cineva…

— Nu-ţi face griji, toată lumea e la jocul de cărţi. După ce aruncă corsetul lângă ea, se duse cu paşi apăsaţi să închidă uşa foişorului. Deci? Te măriţi cu mine?

— Nu ştiu de ce ar trebui să fac asta, mormăi ea. Voi decădea în societate dacă mă mărit cu un crai ca tine.

El râse.

— De parcă ţi-ar păsa de societate.

Ea îşi împinse bărbia în faţă.

— Şi eu am nişte condiţii de pus.

El arcui o sprânceană pe măsură ce reveni spre ea, aruncându-şi hainele una câte una.

— Sper că nu vrei să-mi închid clubul.

— De ce aş face asta?

— Din cauza lui Haversham şi a slăbiciunii lui pentru

jocurile de noroc, spuse el încordat.

Ea pufni.

— Tu n-ai pierde niciodată o avere la mese de joc. Nu, nu-mi fac griji pentru tine în privinţa asta. Când văzu că un aer de uşurare se citi pe chipul lui, nu putu să nu adauge: Dar, dacă asta era una dintre condiţiile mele, ce făceai?

El se apropie de ea, cu ochii îngustaţi.

— O să fii o obrăznicătură încăpăţânată şi o să mă faci să implor, nu-i aşa?

— După toate prin câte m-ai făcut să trec? spuse ea uşor. Absolut!

Se îndepărtă de el doar ca să se sprijine de stâlpul care ţinea foişorul. Doar în indispensabili, el se întinse şi îi coborî cămăşuţa de pe umeri. În timp ce alunecă de pe trupul ei, el îngenunche şi spuse cu toată sinceritatea:

— O să fac tot ce este nevoie ca să te am în viaţa mea.

— Orice?

— Orice. El îi scoase pantalonaşii, apoi se aplecă şi apăsă un sărut pe buclele care deja erau umede. Vreau să te fac a mea.

Gura lui se închise înflăcărată peste feminitatea ei, supse şi dezmierdă.

— Vreau să am grijă de tine, să ai grijă de mine, murmură el. Să am copii cu tine.

Ei i se învolbură sângele în vene, în timp ce îi strânse capul între mâini.

— Oh, Gavin, dacă eu nu pot?

— Nu contează. Pe tine te vreau.

— Doar pe mine? şopti ea. Trebuie să recunoşti că eşti obişnuit să ai diverse… soiuri de femei la dispoziţia ta.

El se aşeză pe călcâie şi se uită la ea, cu ochi solemni.

— Uneori, un bărbat trebuie să încerce diverse soiuri de femei ca să afle ce-şi doreşte cu adevărat. Iar eu pe tine te vreau. Doar pe tine. De acum încolo, până ce moartea ne va despărţi.

Ea înghiţi în sec, şovăind în continuare.

— Fără amante, fără doamne de companie…

— Nu mai am nevoie de ele, draga mea. Toate au fost un antrenament pentru tine. Apoi îi acoperi gura cu a lui şi începu să-i arate cât de mult învăţase din „antrenamentul” lui.

— Oh, Gavin, murmură ea, în vreme ce durerea creştea înăuntrul ei, durerea pe care numai el putea să o calmeze, pe care numai el o trezea. Te rog, te rog…

— Mărită-te cu mine! O purtă spre culmi, apoi o ţinu acolo în aer, plină de dorinţă… Mărită-te cu mine, Christabel!

Nu spusese un singur lucru, dar ei îi era frică să i-l ceară. Pentru că dacă Gavin nu putea să o iubească…

— Mărită-te cu mine, draga mea! O trase în jos, sprijinind-o de pernele împrăştiate pe podeaua din foişor. După ce îşi scoase indispensabilii, îngenunche între picioarele ei şi o pătrunse dintr-o mişcare feroce. Nu pot să-ţi promit că o să te fac fericită, dar sigur o să încerc.

— Şi dacă am nevoie de ceva mai mult ca să fiu fericită? întrebă ea şovăitoare.

— Mai mult? Ochii lui îi căutară pe ai ei. Ah, da, ceva mai mult. O pătrunse mai adânc, apoi spuse cu scrâşnet răguşit: Te iubesc, Christabel. Mai mult decât mi-aş fi închipuit că este posibil, te iubesc!

Bucuria ei explodă, făcând-o să se arcuiască spre el într-o nevoie disperată de a fi mai aproape, să o umple într-atât încât să nu mai fie despărţiţi niciodată.

— Oh, Gavin, şi eu te iubesc!

Privirea lui deveni aprigă, flămândă, era privirea unui om care ştia ce voia şi care ar fi mutat cerul şi pământul ca să fie a lui.

— Atunci mărită-te cu mine, dragostea mea. Vocea îi era o şoaptă îndureratã, în timp ce el continuă să o pătrundă. Mărită-te cu mine, mărită-te cu mine…

Iar pe măsură ce nevoia creştea înăuntrul ei, găsind un răspuns în penetrările lui sălbatice şi pasionale, ea strigă:

— Da… da… Oh, da, Gavin, da!

Apoi, când atinseră împreună punctul culminant,

iureşul plăcerii o copleşi, ştergând orice urmă de îndoială şi nesiguranţă, până ce singurul lucru rămas nu mai era decât temelia iubirii pe care o simţea pentru scumpul şi puternicul ei Gavin.

Clipele următoare fură cu adevăr înduioşătoare. Gavin o trase în îmbrăţişarea lui, unde rămaseră, cu inimile bătând nebuneşte, până ce sângele lor începu să se răcească şi pasiunea să se liniştească.

Încă neîndrăznind să dea crezare bucuriei pe care o trăia, ea şopti:

— Ai vorbit serios?

Îi ridică bărbia spre el, iar căldura din ochii lui îi dădu clar de înţeles că ştia exact ce anume îi cerea.

— Te iubesc. Iubesc cum te arunci în orice încercare cu forţa şi entuziasmul unei armate care pleacă la război. Iubesc că încerci să fii cinstită în toate, că angajezi soldaţi răniţi ca servitori, că eşti loială familiei tale. Ador faptul că te-ai năpustit asupra Annei cu un cuţit. Amuzamentul lui se transformă în seriozitate. Iubesc că te uiţi la mine şi nu vezi un bastard, un jucător cu sânge rece sau vreun nebun libertin. Vezi un om care merită să fie salvat. Asta iubesc cel mai mult.

Ei i se puse un nod în gât şi îi mângâie obrazul.

— Spune-mi adevărul, dragostea mea. Dacă refuzam să mă mărit cu tine, mai erai de acord să mă ajuţi să-i returnez scrisorile lui *papa?*

El schiţă un zâmbet viclean.

— Da. Când văzu că ea începu să zâmbească, adăugă ţâfnos: Dar numai în speranţa că puteam să te conving mai târziu să te măriţi cu mine.

— Aiurea, se încordă ea. Chiar ai conştiinţă, cu toate protestele tale că ar fi altfel. Şi un suflet.

— Dacă spui tu, murmură el. Dacă ai impresia că asta înseamnă să încep să iert datoriile oamenilor şi să facem lucruri prosteşti, cum ar fi mersul la biserică şi…

Sărutul ei îl întrerupse. Când se transformă iute în ceva fierbinte şi primar, iar mâna lui alunecă în jos ca să-i mângâie sânul, ea se eliberă cu o şoaptă:

— Gata pentru moment! O să avem o grămadă de timp pentru asta mai târziu. Ridicându-se, îşi găsi cămăşuţa şi o îmbrăcă. Acum spune-mi cum o să recuperăm scrisorile lui *papa.*

Cu un oftat, el îşi sprijini capul într-o mână.

— Bine, draga mea. Planul meu nu este absolut deloc sigur, dar iată la ce mă gândeam…

Capitolul 23

Dacă iubitul tău este cartofor, trebuie să fii pregătită pentru orice.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

După ce Gavin o însoţi pe Christabel în biroul lui Stokely chiar în spatele baronului, el îşi alungă neliniştea. Trebuia să pară convingător în faţa unui om care îl cunoştea mult prea bine. Iar dacă nu mergea…

Trebuia să meargă. Se uită la Christabel, la ochii ei luminoşi şi la gura strânsă de frică şi simţi un gol în stomac la gândul de a o dezamăgi.

Ea îi aruncă o privire iute, cu un zâmbet şovăitor, iar inima i se strânse în piept. Trebuia să-l convingă pe Stokely într-un fel sau altul. Refuza să o dezamăgească aşa cum făcuse Haversham.

— Deci despre ce este vorba, Byrne? întrebă Stokely, în timp ce se aşeză la birou. Ai zis ceva de o propunere?

— Vreau să cumpăr scrisorile lui Lady Haversham de la tine.

Stokely nici măcar nu se deranjă să pretindă că nu ştia despre ce vorbea Gavin.

— De ce ţi le-aş vinde ţie când nu iau nici banii lui Prinny pentru ele?

— Pentru că altfel, i-o întoarse Gavin, o să fac în aşa încât să nu-ţi fie de niciun folos.

Ochii baronului se îngustară.

— Ce vrei să spui?

— Eu şi Christabel o să povestim presei despre nişte scrisori falsificate care circulă prin târg şi în care se insinuează că Prinny are un copil cu doamna Fitzherbert. O să susţinem că soţul lui Christabel le-a falsificat ca să le vândă şi să plătească o datorie la jocurile de noroc. Şi astfel nu o să mai ai cu ce să-l şantajezi pe Prinny.

Stokely se ridică brusc de pe scaun, chipul lui devenind o mască rece şi aspră.

— N-ai îndrăzni. În clipa în care menţionezi posibilitatea ca un astfel de copil să existe, presa o să se apuce într-un suflet să cerceteze toate aspectele legate de trecutul generalului Lyon şi de căsnicia lui

Lady Haversham. O să dezgroape adevărul, iar prinţul nu o să permită niciodată aşa ceva.

Gavin îl privi cu răceală.

— Nu-mi pasă ce o să permită Prinny... L-aş distruge de îndată. De ce crezi că vreau scrisorile pentru mine? Ca să-i distrug şansa de a fi rege.

Stokely, dintre toţi oamenii, ştia cât de mult îl dispreţuia Gavin pe prinţ. Dar asta nu însemna că avea să cadă în capcana lui.

— Mă îndoiesc serios că Lady Haversham ar complota cu tine într-o încercare care l-ar distruge şi pe tatăl ei.

— Aşa cum ai spus mai devreme, răspunse ea, tatăl meu poate să fugă oriunde îşi doreşte.

— Dacă nu ţi-ar păsa cu adevărat ce se întâmplă cu tatăl tău, zise Stokely răstit, mi-ai fi acceptat oferta.

Gavin putea să-l ucidă liniştit pe om pentru acea ofertă. Mai ales când simţea că ea îi ascundea ce era mai rău din ce se întâmplase.

Nu conta. De îndată ce puneau mâna pe scrisori, Gavin avea să fie încântat să se asigure că Stokely plătea pentru acţiunile lui.

Stokely o privea suspect.

— Nu i-ai permite niciodată lui Byrne să ridice problema copilului lui Prinny prin ziare când ar putea să-ţi distrugă familia. Baronul ocoli biroul şi îl privi lung pe Gavin.

Poate că nu-ţi pasă de Prinny, dar îţi pasă de ea. Nu sunt prost. Asta este o cacealma şi, apropo, chiar una slăbuţă. Dădu să se îndrepte spre uşă. Scrisorile nu sunt de vânzare nici acum, nici altă dată.

Era timpul pentru măsuri extreme.

— Atunci mă tem că va trebui să te chem la duel, domnule, ca să apăr onoarea lui Lady Haversham după felul în care ai insultat-o mai devreme astăzi.

— Nu, Gavin! strigă ea.

Nu-i povestise despre ultimul lui as din mânecă pentru că ştia că avea să se împotrivească. Dar, la urma urmei, Stokely nu putea să folosească scrisorile dacă era mort.

Din păcate, baronul râse la sugestia lui.

— Duel pentru onoarea unei târfe? Nu fi absurd!

Când furia explodă înăuntrul lui Gavin, Christabel îl apucă de braţ.

— Poate că un alt fel de duel te-ar atrage mai mult, Lord Stokely, spuse ea la repezeală. Un duel mai potrivit talentului tău. Şi al nostru.

Gavin se uită lung la ea. Ce punea la cale?

Măcar cuvintele ei îl împiedicară pe Stokely să plece. El o privi cu cea mai vagă urmă de interes pe chip.

— Continuă!

— De ce să nu adăugăm scrisorile la premiul final al jocurilor? O să renunţăm la toată miza – tu şi Lady Kingsley puteţi să o păstraţi chiar dacă pierdeţi –, dar, dacă o să câştigăm noi, primim scrisorile. Şi dacă o să câştigi tu, păstrezi totul.

Gavin îşi înăbuşi un zâmbet. Colonelul Christabel venea cu o strategie care îl atrăgea pe Stokely.

— Nici măcar nu eşti sigură că o să ajungi în runda finală, replică baronul.

Chiar se gândea la ofertă. Bun.

— Nici măcar tu nu eşti sigur că o să ajungi, ripostă Gavin.

Stokely pufni.

— Eu şi Lady Kingsley am fost în faţa voastră tot

timpul.

— Exact, spuse Gavin. De ce să nu fii de acord? Este mult mai probabil să câştigi tu decât noi. Desigur, dacă nu ajungi în runda finală, o să ne aşteptăm ca scrisorile să facă parte din premiu. Iar dacă ajungem noi, o să renunţ şi la pariul meu de o mie de lire cu tine. Gândeşte-te la asta – indiferent dacă o să câştigăm noi împotriva ta sau dacă pierdem, păstrezi cele o mie de lire şi miza pusă în joc. Este un premiu de consolare substanţial.

Stokely se încruntă.

— Cu ce diferă asta de situaţia în care m-ai plăti pentru scrisori? Privirea lui indecentă se opri asupra lui Christabel. Desigur, dacă afecţiunea lui Lady Haversham ar fi aruncată în joc, aş putea să mă gândesc…

— În niciun caz, spuse tăios Gavin. Ea nu face parte din înţelegere. Pentru numele lui Dumnezeu, când se termina toată povestea, avea să-i scoată omului plămânii pentru că se gândise măcar la aşa ceva.

— Totuşi, spuse Christabel, o să propun un îndemn suplimentar. Dacă pierdem, atunci o să recunosc autenticitatea scrisorilor. Oricum asta ai vrut de la mine, nu-i aşa?

— Nu în întregime, zise Stokely.

— Este tot ce o să obţii, izbucni Gavin. Când Stokely se înfurie, el se chinui să-şi imprime o urmă de politeţe în ton: Aşa o să obţii aproape tot ce-ţi doreşti.

— Dacă o să câştig. Şi dacă pot să am încredere în voi doi să vă respectaţi partea voastră de înţelegere.

— Am trişat eu vreodată la vreun pariu? întrebă scurt Gavin.

— Există întotdeauna o primă dată.

— Dacă vrei, o să semnăm un document care să ateste că scrisorile sunt autentice. Dacă o să câştigi tu, îţi dăm documentul. Dacă o să câştigăm noi, ne dai scrisorile.

Gavin putea să citească tot conflictul interior pe chipul lui Stokely. Nu era atât de sigur pe poziţia lui, aşa cum îi făcuse să creadă. Nu putea să se asigure pe deplin că, la final, Christabel avea să-l împiedice pe Gavin să

dezvăluie presei ce se afla în scrisori. La urma urmei, Gavin nu mai arătase niciodată o asemenea loialitate faţă de o amantă. De ce ar fi început acum?

În plus, Stokely îşi dorea dovada că scrisorile erau autentice. Iar oferta lui Christabel făcea posibil un astfel de lucru.

— Hai, Stokely, spuse Gavin, este o propunere corectă şi tu ştii asta. Tonul lui deveni binevoitor. Şi tu eşti un jucător, nu-i aşa? Ai de ales: să mizezi pe jocul final ori pe faptul că nu o să ne întoarcem la Londra şi nu o răspândim zvonuri despre scrisori care le-ar face inutile pentru tine. Ce alegi?

Stokely aruncă o privire de la Gavin spre Christabel, apoi înapoi.

— În regulă, spuse el, în cele din urmă. O să jucăm pe scrisori.

Gavin rezistă fără îndurare impulsului de a striga de bucurie.

Acum, tot ce mai aveau de făcut era să câştige la cărţi.

*

Lui Christabel nu-i venea să creadă. În bătăile nebuneşti ale inimii, se uită lung la levata pe care o câştigaseră şi care tocmai îi propulsase în runda finală în faţa lui Lady Hungate şi a partenerului ei. Probabil că norocul care îl ocolise întotdeauna pe Philip se adunase şi se avântase asupra ei şi a lui Gavin când aveau nevoie.

Cu un geamăt, Lady Hungate ridică privirea spre Gavin.

— Jur, Byrne, ai cel mai revoltător noroc.

— Adevărat, dar în cazul ăsta n-a fost noroc, Lady Hungate. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Christabel. A fost pricepere.

Lady Hungate îi aruncă lui Christabel un zâmbet maliţios.

— S-ar putea să ai dreptate, domnule. Chiar s-ar

putea să ai dreptate. Se întoarse spre partenerul ei. Vino, dragul meu, să mergem să ne înecăm amarul în coniacul lui Stokely. N-are niciun rost să ne mai abţinem acum, că am pierdut orice şansă la miza din joc. Din nou.

După ce ea şi partenerul ei se ridicară, Lord Stokely se uită din locul în care stătea alături de echipa pe care tocmai o bătuseră, în aşteptarea rezultatului.

— Deci avem un câştigător?

— Bineînţeles, răspunse Gavin cu ochi scânteietori. Am rămas doar noi patru, Stokely.

Lord Stokely se apropie împreună cu Lady Kingsley.

— Să trecem la roberele finale? Sau vreţi un scurt moment de răgaz?

— Eu n-am nevoie de niciun răgaz, zise Gavin. Dar tu, draga mea?

— Sunt pregătită, răspunse Christabel.

Sau, în orice caz, atât cât putea să fie de pregătită pentru un joc ale cărui mize erau atât de mari.

— Dar, înainte de a începe, îi spuse Gavin lui Lord Stokely, vreau să văd premiul.

— M-am gândit eu că ai vrea. Căutând în buzunar, Lord Stokely scoase un pachet şi îl aruncă pe masa din faţa lui.

Lui Christabel începură să-i ţiuie urechile. Erau atât de aproape şi totuşi la kilometri distanţă! Gavin se îndreptă spre masă şi se apropie de ele, dar Lord Stokely ridică mâna.

— Dacă o să câştigi, nu mai devreme.

— De unde ştim că sunt cele adevărate?

Lord Stokely aruncă o privire dincolo de el, spre Christabel, cu o sprânceană arcuită întrebător.

— Acestea sunt, confirmă ea şi i se uscă gâtul. Ar fi recunoscut oriunde panglica galbenă şi decolorată şi hârtia veche.

— Despre ce e vorba? întrebă Lady Kingsley.

— Nimic pentru care să-ţi baţi capul tău frumos, răspunse Lord Stokely. Doar să joci ca să câştigi, draga mea. Să joci ca să câştigi.

— Mereu fac asta, zise ea.

— Începem? întrebă Gavin.

— Într-o clipă, spuse Lord Stokely. Dar mai întâi… Le făcu semn celor doi lachei care stăteau lângă uşă. Domnul Byrne are un cuţit în interiorul cizmei. Asiguraţi-vă că îl scăpaţi de el. Controlaţi-o şi pe femeie. Se ştie că poartă un pistol din când în când.

Buzele lui Gavin se arcuiră într-un zâmbet.

— N-ai încredere în noi, Stokely? spuse el, în timp ce lacheii îl verificară şi îi înlăturară cuţitul.

— Nici măcar un minut.

Pentru a o verifica pe Christabel, fu chemată o servitoare, care îi descoperi evantaiul în buzunarul de la spate.

— Bănuiesc că poţi să-l păstrezi. Lord Stokely izbucni într-un râset crud. S-ar putea să ai nevoie de el când se încălzeşte jocul.

Lady Kingsley părea că stătea să spună ceva despre evantai, dar Christabel îi aruncă o privire ameninţătoare pe care, din fericire, femeia o luă în serios.

— Acum e rândul meu să te cercetez pe tine, Stokely, spuse Gavin.

Lord Stokely păru ofensat.

— Eu sunt un gentleman. Nu port cuţite ascunse în cizmă.

— Totuşi, sunt sigur că nu te deranjează dacă arunc o privire.

Lord Stokely şovăi, apoi acceptă cu o încuviinţare scurtă din cap.

După ce Gavin fu mulţumit să constate că Lord Stokely într-adevăr nu avea nicio armă, adăugă:

— Aceleaşi condiţii de joc ca întotdeauna? Jucăm cele mai bune două robere din trei?

— Bineînţeles. Lord Stokely făcu un semn spre scaune. Doamnelor!

După ce se aşeză, lui Christabel începu să-i bată pulsul nebuneşte. Erau atâtea în joc – scrisorile, onoarea tatălui ei, chiar viitorul alături de Gavin. Dacă Lord Stokely

câştiga şi păstra scrisorile, nu avea de unde să ştie cum sau asupra cui urma să se dezlănţuie mânia Maiestăţii Sale. Putea să se năpustească asupra ei şi a lui *papa.* Acceptând să se mărite cu Gavin orice s-ar fi întâmplat, el trecuse ferm de partea ei, iar prinţul făcuse deja destule lucruri care îl răniseră, iar ea nu ar mai fi suportat să vadă cum îl răneşte mai tare.

Trebuiau să câştige. Era atât de simplu!

Mâinile îi tremurau când trase scaunul. Apoi, dintr-odată, mâna lui Gavin o acoperi pe a ei şi o ajută cu scaunul. Şi îi oferi o scurtă mângâiere. Când se aşeză, ridică privirea spre el. Gura lui era arcuită într-un zâmbet.

— Mult noroc, dragostea mea, murmură el. Apoi o lăsă şi se duse să se aşeze la locul lui.

Fu de ajuns ca să-şi liniştească mâinile şi emoţiile.

Se chinui să se concentreze, să-şi amintească fiecare carte jucată. La începutul săptămânii, fusese parteneră de câteva ori cu Lady Kingsley şi chiar cu Lord Stokely o dată. Rememoră felul în care jucaseră şi fiecare strategie expusă. Şi le folosi în avantajul ei. Pierdu primul rober. Dar Lord Stokely şi Lady Kingsley îl pierdură pe al doilea. Totul se reducea la un singur joc. Erau în runda finală, aproape la egalitate de puncte, când Lord Stokely spuse:

— Presupun că i-ai povestit lui Byrne despre întâlnirea noastră de dimineaţă, Lady Haversham.

— Desigur.

Dacă încerca să o tulbure, nu trebuia să-l lase.

— Şi de mângâierile pe care le-am împărtăşit. I-ai povestit despre asta?

Acum încerca să-l tulbure pe Gavin.

— A împărtăşi înseamnă că am participat amândoi, Lord Stokely. Dar, din câte îmi amintesc, singura mângâiere pe care ţi-am dat-o a fost una dintre cele mai dureroase.

Gavin râse.

— Te-a prins de boaşe, nu-i aşa? Ai face bine să te fereşti de Christabel, Stokely. Poate să îngenuncheze un bărbat, şi nu în sensul bun.

În cele din urmă, singura persoană tulburată de

schimbul de replici fu Lord Stokely, ceea ce îi dădu o imensă satisfacţie. Apoi el îşi păstră opiniile pentru sine. Ceea ce era un lucru bun, căci cărţile îi acaparară toată concentrarea.

Totuşi, se menţinură destul de bine în pas cu Lord Stokely şi Lady Kingsley, chiar dacă cuplul era în avantaj. Atunci, lovi dezastrul. Ea se uită la mâna groaznică pe care o împărţise, rugându-se ca Gavin să aibă una mai bună.

Îi aruncă o privire peste masă, dar chipul lui nu trăda nimic, în vreme ce îşi studia atent propriile cărţi. Îşi dori ca, o singură dată, să fi renunţat la stilul lui stoic şi să-i dea de înţeles cât de bune îi erau cărţile. Dar, dacă o făcea, exista întotdeauna şansa ca şi adversarul lui să vadă, iar lucrul acela era periculos.

Era la patru puncte în spatele lui Lord Stokely şi al lui Lady Kingsley, patru puncte minuscule. Şi totuşi, puteau să fie o sută cu o asemenea mână. Îşi simţea neliniştea în gât şi cum îi creştea groaza. Apoi îi răsună în urechi vocea lui Gavin din acea noapte de demult, când începuse să o înveţe să joace. „Că joci zece lire sau zece mii, trebuie să laşi emoţiile deoparte. Să joci cărţile pe care le ai. Întotdeauna”.

Şi le jucă. Se obligă să-şi blocheze frica şi să se concentreze asupra cărţilor. Lady Kingsley îşi păstra carourile, fără îndoială, din moment ce erau atuuri, aşa că ea fu nevoită să păstreze cărţile mai mari. Puse jos un valet de treflă pe care ar fi putut să-l ia cu doi de care, abia înăbuşindu-şi suspinul de uşurare când Gavin îl luă cu regele de treflă. Şi continuară la fel, fiecare jucând pe punctele tari ale celuilalt, ca un cuplu căsătorit de multă vreme. Câştigară levata aceea şi pe următoarea, până când, cu o înfloritură finală, Lady Kingsley îşi flutură regina de caro. Iar Christabel o depăşi cu singura ei carte bună – cea pe care o păstrase atât de atentă regele de care.

Gavin zâmbi larg.

— Am câştigat, dragostea mea. Am câştigat!

— Nu se poate, şopti Lady Kingsley, cu privirea fixată pe regele de care. Eram sigură că este la Lord Stokely. Din

felul în care ai jucai, nu credeam... nu mi-am putut închipui...

— E în regulă, draga mea, zise Lord Stokely, părând ciudat de netulburat. Am modificat condiţiile jocului, aşa că eu şi tu obţinem miza pusă în joc. Ei primesc doar chestiile astea.

Când le aruncă peste masă spre Christabel, cu o nepăsare nonşalantă, ea deveni bănuitoare. Le ridică şi se uită prin ele, încântarea transformându-se iute în furie.

— Ce este? întrebă Gavin.

— Lipsesc trei. Îi aruncă lui Lord Stokely o privire acuzatoare. Cunoscându-te, probabil sunt trei dintre cele mai importante.

Baronul ridică din umeri.

— Soţul tău trebuie să le fi păstrat tocmai din acest motiv. Sunt singurele pe care le am.

— Trişor afurisit, spuse ea. Ai face bine să scoţi celelalte trei scrisori sau jur că...

— Ce? Că spui întregii Londre despre ele şi rişti binele tatălui tău? Puţin probabil, draga mea. Ochii lui străluciră spre ea. Dar vă mulţumesc amândurora pentru miză. Pot oricând să folosesc fondurile atunci când mă duc la curte... Ah, la viitoarea soţie de viţă nobilă!

— Nu înţeleg, interveni Lady Kingsley. Despre ce Dumnezeu este vorba? Ce sunt acelea?

— Nimic pentru care să-ţi faci griji, o asigură Lord Stokely. Cu coada ochiului, Christabel îl văzu pe Gavin întinzându-se spre cuţitul din cizmă, apoi îşi dădu seama că nu era acolo. Când li se întâlniră privirile, ea înţelese şi împinse imediat evantaiul pe deasupra mesei.

Gavin îl prinse şi, la doar câteva secunde după aceea, se afla în picioare în spatele lui Lord Stokely, trăgându-i capul pe spate, astfel încât cealaltă mână să apese lama în gâtul bărbatului.

— Scrisorile lipsă, te rog, mormăi el.

Uluirea lui Lord Stokely se transformă rapid în frică.

— Nu le am.

Gavin se uită lung la vechiul lui „prieten”. Nu credea

absolut deloc că Stokely nu avea celelalte scrisori. Mai ales că expresia de pe chipul lui Christabel dădea de înţeles că nici ea nu credea.

— Atunci ce s-a întâmplat cu ele?

— Eu… nu ştiu.

— Păcat! Gavin îl apăsă lama mai tare. Acum trebuie să te omor, ca să nu le poţi folosi.

— N-ai îndrăzni, şopti Stokely, chiar dacă mâinile îi tremurau şi sudoarea i se ivi pe frunte. Pentru numele lui Dumnezeu, Byrne, sunt un gentleman din Camera Lorzilor. Omoară-mă şi o să ajungi în ştreang!

— Nu când o să audă Prinny. Nu o să ezite să-l elibereze pe bărbatul care a acţionat ca să-i salveze tronul. El coborî puţin lama. Dar ai dreptate, dacă te omor, nu obţin celelalte scrisori şi altcineva care ar putea să le folosească poate să dea de ele.

— Da, spuse Stokely, răsuflând puţin mai uşor.

— Deci o să fiu nevoit să-ţi îndepărtez carnea bucată cu bucată până ce-ţi recapeţi memoria. Gavin coborî lama până ce ajunse chiar sub urechea stângă a lui Stokely. Să încep cu asta?

— N-ai fi…

— Ai uitat unde am crescut. Gavin simţea cum ambele doamne îl priveau îngrozite, dar nu îndrăznea să reacţioneze în vreun fel. Stokely trebuia să creadă că avea să o facă. Am învăţat tot felul de lucruri cât am trăit în Drury Lane. Ştiai că un om poate să supravieţuiască foarte bine şi fără o ureche? Iar dacă îţi faci griji că asta ţi-ar face capul să pară neuniform, aş putea oricând să te las şi fără cealaltă…

— Gata, spuse răguşit bărbatul. Celelalte scrisori sunt în seif. În spatele tău. În şemineu.

— Unde mai exact? întrebă Gavin. Cu mâna liberă, îl apucă de ureche pe Stokely şi îl târî de pe scaun. Arată-mi! Gavin retrase lama atât cât să-i permită lui Stokely să se îndrepte spre poliţă.

Baronul apăsă ceva, iar o bucată de marmură se deschise şi dezvălui un seif.

— Chiar aici în salonul de joc, spuse Christabel dezgustată. Cum trebuie să te fi amuzat ştiind că noi căutăm peste tot, mai puţin aici, că jucam cărţi la câţiva centimetri de seiful tău!

Stokely ridică din umeri, dar se opri când Gavin îi apăsă din nou cuţitul în gât.

— Deschide-l!

— Credeam că ştii cum să deschizi un seif, spuse Christabel.

— Uite cum! Gavin schiţă un zâmbet spre ea. Poţi să determini orice om să-şi deschidă seiful dacă alternativă este să-şi piardă viaţa. Mută cuţitul sub urechea lui Stokely. Sau părţi din corpul lui.

Stokely încremeni, dar se supuse.

Seiful se deschise şi dezvălui nu numai mormanul de lire care reprezentau miza, ci şi scrisorile sustrase.

— Apreciez întotdeauna un om care îşi plăteşte datoriile, mormăi Gavin. Căută înăuntru, nu băgă în seamă banii şi luă scrisorile. Apoi retrase lama, băgă evantaiul în buzunar şi îl împinse pe Stokely deoparte. A fost o plăcere, Stokely, dar trebuie să pornim la drum.

Gavin luă celălalt pachet de scrisori lăsat de Christabel.

— Ce o să faci cu ele? întrebă Stokely, cu o voce mai puţin tremurătoare acum, când nu mai avea lama unui cuţit la gât.

Dar Gavin nu-l auzi. În sfârşit, îşi dădu seama ce ţinea în mână. Putere. Puterea de a-i face rău lui Prinny. Puterea de a-şi răzbuna mama. Dacă le făcea publice…

— Dă-mi scrisorile, Gavin! şopti Christabel.

Vocea îi pătrunse conştiinţa şi îi atrase atenţia. Se uită şi văzu cum sângele îi dispare din obraji.

Ea întinse mâna spre el.

— Gavin, te rog, gândeşte-te ce faci!

— Da, gândeşte-te, îl îndemnă şi Stokely cu un zâmbet maliţios. Poţi să o distrugi pe Maiestatea Sa pentru totdeauna.

— Ar putea să se distrugă pe sine, spuse ea răguşită.

Taci din gură, la naiba!

Pe sine. Ea era îngrijorată că ar fi putut să se distrugă. Nu se gândea la tatăl ei sau chiar la ea, ci la el. Altă femeie, alta decât mama lui, se gândise vreodată la el şi la nevoile lui? Sau pusese binele şi viitorul lui înaintea ei?

Greutatea acelei iubiri îi învălui sufletul de mult secat, îl reînnoi şi îl refăcu, până ce el îşi dădu seama că nu avea de ales decât să o onoreze.

Se îndreptă spre şemineu, apoi o privi din nou.

— Da?

Ca întotdeauna, ea înţelese fără să fie nevoie să-i explice. Încuviinţă din cap. El aruncă scrisorile în foc, simţindu-se cuprins de pace câtă vreme arseră. Focul îi provocase chinul; iar alt foc putea să-i pună capăt. Stokely se ridică brusc de pe scaun.

— Eşti nebun! Ştii cât valorează?

— Da. De aceea le-am ars. Atât timp cât sunt neatinse, cineva le poate folosi. Gavin schiţă iute un zâmbet spre Christabel. Nu pot să risc să fiu eu acela.

Inima toată i se citi în zâmbetul acela înţelegător, cu toată deschiderea şi însufleţirea pe care şi le-ar fi dorit un bărbat de la o amantă, o iubită… o soţie. Venind în dreptul lui, ea se întinse şi apăsă un sărut pe gura lui, apoi îl luă de mână.

— Hai, dragul meu, cred că e timpul să mergem acasă.

Acasă. Nu se mai obosi să întrebe dacă vorbea despre casa lui, a ei sau despre moşia de la Bath. Pentru că nu mai conta. De acum încolo, acasă era oriunde se afla ea.

Capitolul 24

Din când în când, un bărbat chiar se însoară cu amanta lui, dar se întâmplă atât de rar, încât este ceva cu adevărat remarcabil.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Se întâmplaseră atât de multe, încât lui Christabel aproape că nu îi venea să creadă că trecuseră două săptămâni de la petrecerea lui Lord Stokely. Mai întâi fusese nunta discretă de la reşedinţa lui Gavin din Bath, când mama lui se întâlnise pentru prima dată cu fraţii lui şi cu soţiile acestora. Apoi îi raportase Maiestăţii Sale rezultatul misiunii, chiar dacă acesta încă nu aflase că scrisorile fuseseră înghiţite de flăcări. Urma să îi dezvăluie lucrul acela după ce Gavin îşi primea partea de învoială. Ea nu avea mai multă încredere în prinţ decât el.

Toată săptămâna fusese ocupată să rezolve problemele casnice ca să se poată muta din reşedinţa Haversham acasă la soţul ei. Fără să mai pună la socoteală organizarea ceremoniei din ziua aceea. Se uită la Gavin, care privea gânditor pe fereastra din sala de aşteptare de la Palatul Westminster. Inima i se umplu de dragoste. Cât de drag îi era! Căsătoria i se potrivea.

— În mod cert, Maiestatea Sa nu o să se vadă cu mine între patru ochi, aşa cum a promis. Gavin se întoarse dinspre fereastră spre ea. Ştiam că o să încalce condiţia asta din înţelegerea noastră.

Nu îl învinuia pentru scepticismul lui. Ceremonia prin care i se conferea titlul de baron urma să înceapă peste numai treizeci de minute. Fraţii lui vitregi erau deja înăuntru, unde îşi ocupaseră locurile alături de ceilalţi gentlemani.

— O să vină. Se duse în dreptul lui, apoi îl lovi uşor cu evantaiul pe braţ. Dacă nu vine, o să mă oblige să folosesc ăsta.

Urma unui zâmbet îi arcui buzele, primul din ultima oră.

— Atacarea unui prinţ este un gest de trădare. Ai fi spânzurată, dulceaţa mea.

— Aiurea, îl tachină ea. Cum să o spânzure pe soţia fiului lui?

Zâmbetul lui Gavin dispăru.

— Fiul lui pe care încă nu l-a recunoscut şi nu o s-o

facă niciodată. Îi luă mâna într-a lui. Măcar îmi dă titlul de baron. Bănuiesc că este ceva.

Dar în clipa aceea uşa se deschise şi intră Maiestatea Sa. La urma urmei, îşi ţinuse promisiunea. Christabel făcu o reverenţă adâncă, dar Gavin rămase pur şi simplu pe loc şi privi lung. Nu-şi întâlnise niciodată tatăl? Lui Christabel i se strânse inima în piept numai la gândul de a nu-ţi cunoaşte propriul tată.

Mai ales când prinţul spuse cu o voce vădit formală:

— Bună ziua, domnule Byrne, Lady Haversham.

— Doamna Byrne, îl corectă ea cu înverşunare. Am luat numele soţului meu.

— Ah, da, am auzit că v-aţi căsătorit. Dar aş fi crezut că veţi prefera să vi se spună Lady Haversham.

Văduvele de rang înalt aveau de ales când se măritau cu un bărbat de rang inferior, iar multe dintre ele alegeau să îşi păstreze titulatura superioară. Christabel fusese încântată să renunţe la titlul de marchiză.

— Desigur, continuă Maiestatea Sa, veţi fi în scurt timp în măsură să folosiţi un nou titlu… Lady Byrne. Prinţul se întoarse spre Gavin. Încă vreţi să păstraţi numele Byrne pentru titlul de baron?

Gavin încuviinţă din cap.

— Este puţinul pe care îl pot face ca să-mi onorez mama.

Când auzi de Sally Byrne, Maiestatea Sa încremeni.

— Bănuiesc că de aceea aţi dorit o întâlnire privată cu mine. Să mă puteţi şantaja cu scrisorile ca să recunosc…

— Scrisorile s-au pierdut, izbucni Gavin. Le-am ars.

Maiestatea Sa se uită lung la Gavin.

— Asta v-aţi dorit, nu-i aşa, Maiestatea Voastră? întrebă iute Christabel. Ca ele să dispară?

— Desigur, dar… Prinţul o privi sceptic pe Christabel. L-aţi văzut când le-a ars?

— Da. La fel şi Lord Stokely şi Lady Kingsley, dacă aveţi nevoie de martori.

Expresia de pe chipul Maiestăţii Sale se transformă într-una de neîncredere.

— Domnul Byrne ştia ce se află în scrisorile acelea atunci când le-a ars?

— Da, Maiestate. Şi totuşi le-a ars chiar în faţa lui Lord Stokely.

Prinţul scoase un oftat lung şi apăsat.

— Aşa se explică de ce Stokely a fugit din ţară.

— A fugit? întrebă Gavin.

— A plecat la Paris. Nu avea de gând să aştepte ca să vadă ce măsuri iau pentru a-l distruge. Maiestatea Sa schiţă un zâmbet rece spre Gavin. Dar va afla, în cele din urmă. Se opri ca să-l studieze pe Gavin. Când aţi acceptat la început acest plan, domnule Byrne, aţi spus că vreţi să ne întâlnim între patru ochi. De ce?

— De ce credeţi? Pentru că am vrut... încă vreau... ceva de la dumneavoastră.

— Oh? spuse prinţul rigid. Titlul de baron nu este de ajuns?

— Ca să-l răsplătiţi pentru felul în care v-aţi purtat cu mama lui? interveni Christabel. Cum l-aţi lăsat fără prieteni ca să...

— Gata, dragostea mea, este în regulă. Gavin o luă de mână, trecându-şi degetul peste verigheta care se potrivea cu a lui. Se întoarse spre prinţ. Îi datoraţi mamei scuze pentru multe lucruri, dar mai ales pentru că aţi spus că este o târfă oricui era dispus să asculte. Mama mea nu merita asta. Amândoi ştim că nu era o târfă. Cum prinţul nu spuse nimic, Gavin continuă: Nu mă aştept să faceţi o declaraţie publică. Ştiu că n-ar fi prudent din punct de vedere politic. Dar printre prietenii dumneavoastră – cei care contează, cei care bârfesc –, vreau să îndreptaţi lucrurile.

Prinţul îşi înclină capul.

— Bănuiesc că aş putea să fac asta.

— În al doilea rând, continuă Gavin, mă aştept să vă respectaţi promisiunea de a-i plăti o rentă viageră. Vreau să o plătiţi integral, de la data la care aţi oprit renta până în clipa în care va muri.

Christabel clipi nedumerită. Nu auzise de aşa ceva.

Prinţul făcu ochii mici.

— Da, Draker mi-a spus că mama dumneavoastră a supravieţuit incendiului. Mai spune că îi asiguraţi condiţii foarte bune la moşia din Bath, aşa că nu înţeleg de ce ar avea nevoie de o rentă viageră.

— Nu contează asta, ripostă Gavin, ci principiul. Aşa că vreau să acordaţi o rentă caritabilă în numele ei, care să fie plătită către Spitalul Sfântul Bartolomeu pentru femeile sărmane. Iar renta stabilită de dumneavoastră va arăta lumii întregi că ea nu a fost genul de femeie despre care aţi vorbit.

— Bine, spuse Maiestatea Sa, expresia de pe chipul lui lăsând de înţeles că noua cerinţă îl luase prin surprindere.

— Altceva?

— Nu, zise Gavin încordat.

— Ar mai fi un lucru, Maiestate, interveni Christabel. Mândrul ei soţ nu ar fi cerut niciodată pentru el, aşa că trebuia să ceară ea în numele lui. După toate prin câte a trecut Gavin, măcar aţi putea să recunoaşteţi în privat că este fiul dumneavoastră.

— Nu contează, îi spuse Gavin. Ce am făcut a fost pentru tine, nu pentru el.

— Ştiu, dragul meu. Şi mai ştiu că pentru tine, în adâncul inimii, contează. Ea se întoarse spre prinţ, care îi privea cu interes. Vă rog, Maiestate, doar de data aceasta, recunoaşteţi că este.

Prinţul scoase un oftat apăsat.

— Bineînţeles că eşti al meu, Gavin. Niciun om care poate să vadă nu s-ar îndoi vreodată de asta.

Apoi îşi recăpătă atitudinea rigidă.

— Şi nu o să mai vorbim niciodată despre asta.

— Bineînţeles că nu… tată, răspunse Gavin, incapabil să rateze ocazia de a-l enerva pe tatăl lui. Nu vă faceţi griji, am trăit suficient de mult fără tată… Cu siguranţă, nu-mi trebuie unul acum.

Dar mâna lui o strânse tare pe a ei, iar vocea îi tremura. Poate că nu avea nevoie de un tată, dar avea nevoie să ştie că avea unul.

— Că tot veni vorba de taţi, era să uit, spuse prinţul şi

se întoarse spre o uşă din apropiere care dădea într-o cameră alăturată. Intră, generale! Aveai dreptate, la urma urmei, nu a fost niciodată vorba despre trădare.

— Trădare? Ce vreţi să spu… Christabel rămase fără cuvinte când un bărbat păşi în încăpere. *Papa!* strigă ea şi alergă spre el. *Papa,* eşti aici, te-ai întors!

— Da, draga mea, m-am întors.

Când o cuprinse în braţe, îşi aduse aminte de toate schimbările şi greutăţile din ultimele două luni şi nu mai reuşi să îşi contenească lacrimile. Tatăl ei o strânse cu putere şi îi spuse cu un glas plin de emoţie:

— Gata, gata, Bel-Bel, de când a început să plângă soldăţelul meu curajos?

— Să o iertaţi pe soţia mea, spuse Gavin încordat. A fost teribil de îngrijorată pentru dumneavoastră.

— Oh, *papa,* spuse ea printre sughiţuri, îmi pare atât de rău… pentru tot. Că i-am arătat lui Philip scrisorile, că ţi-am trădat încrederea…

— Aiurea, şopti el, nu te învinovăţi singură. Tatăl tău cel inconştient n-ar fi trebuit niciodată să păstreze scrisorile acelea. El îşi îndepărtă capul de al ei. O idee în privinţa căreia Maiestatea Sa a fost mai mult decât limpede.

Ea îşi întoarse îngrijorată privirea spre prinţ.

— Nu aveţi de gând să-l pedepsiţi, nu-i aşa?

— Că a adus un serviciu Angliei? spuse prinţul laconic. Că l-a expediat pe Napoleon? Că şi-a protejat regentul? Probabil că ţara s-ar răscula împotriva mea dacă aş face-o, mai ales acum, că totul s-a rezolvat.

— Atunci de ce aţi menţionat de trădare? interveni Gavin.

Tatăl ei fu cel care îi răspunse lui Gavin.

— Când Maiestatea Sa a auzit că v-aţi căsătorit, a presupus că ai constrâns-o cumva pe fiica mea să-ţi dezvăluie conţinutul scrisorilor. Şi că amândoi aveaţi de gând să vă exprimaţi propriile cerinţe în schimbul lor. De îndată ce am debarcat la Dover acum două zile, oamenii lui mă aşteptau şi m-au adus la Londra ca să fiu martor la întâlnirea asta pentru ca, dacă ceva nu mergea bine, să o

constrâng să facă alegerea potrivită.

— Înţeleg că Maiestatea Sa nu o cunoaşte foarte bine pe soţia mea, spuse Gavin. Nu am cunoscut bărbat sau femeie în viaţa asta care s-o poată constrânge pe Christabel să facă ceva.

Tatăl ei îl privi pe Gavin cu luare-aminte.

— Totuşi, are o inimă bună, care uneori o face să aibă încredere în oamenii nepotriviţi.

Când Gavin se mânie, ea plecă de lângă tatăl ei şi i se alătură.

— Nu de data asta, *papa.* Îl luă de mână pe Gavin. Ştiu că ai motive întemeiate să-ţi faci griji şi că, până ce nu ajungi să-l cunoşti mai bine, nu o să mă crezi. Dar Gavin este cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată.

Gavin îi strânse mâna.

— Jur că nu o să permit să i se întâmple vreun rău fiicei dumneavoastră, domnule, spuse el pe tonul cel mai solemn pe care Christabel îl auzise vreodată la el, poate cu excepţia momentului în care rostise jurămintele de nuntă. Iar dacă-mi oferiţi ocazia, o să vă dovedesc că pot să fiu un soţ bun pentru ea.

Papa îi privi pe amândoi prudent, dar resemnat.

— O să vedem, domnule Byrne. O să vedem.

— Ceremonia începe în zece minute, spuse prinţul. Doamnelor nu li se permite să fie prezente în salon, aşa că va trebui să aşteptaţi aici, doamnă Byrne.

— O să-i ţin eu companie, zise *papa.* Avem multe să ne spunem.

— Da, îi răspunse ea tatălui ei, dar ai putea mai întâi să mă laşi o clipă singură cu soţul meu înainte să se ducă în…

— Desigur.

După ce el şi prinţul plecară, ea se întoarse spre Gavin cu inima plină de mândrie.

— Deci prinţul meu năbădăios al păcatului este baron, nu-i aşa? şopti ea, în vreme ce îi îndreptă lavaliera şi îndepărtă o scamă de pe haina lui neagră. Mama ta o să fie atât de fericită!

El se uită la ea cu blândeţe.

— După cum mi-a spus mie odată o femeie înţeleaptă, mama mea o să fie fericită dacă eu sunt fericit.

— Şi eşti fericit? şopti ea.

— Am fost. Până când i-ai spus tatălui tău că sunt cel mai bun om pe care l-ai cunoscut vreodată. Eşti sigură că o să mă pot ridica la nivelul aşteptărilor tale, scumpo?

— O să mă asigur că poţi, răspunse ea graţioasă.

— Şi cum ai de gând să faci asta? Împuşcându-mă?

Deşi tonul sec purta o rămăşiţă din vechiul Byrne, cinismul amar se risipise.

— Iubindu-te.

Ochii lui se întunecară, iar el o sărută lung, încet şi tandru.

— Asta, iubita mea, este o perspectivă pentru care merită să mă schimb.

Epilog

Londra, 19 iulie 1821

Căsnicia îl schimbă pe bărbat, şi nu întotdeauna în rău.

Autoare anonimă, *Memoriile unei amante*

Tunurile şi focurile de armă de sărbătoare continuară toată după-amiaza, motiv pentru care Gavin nu auzi că majordomul lui se apropie decât când omul vorbi.

— Primul invitat a sosit, milord.

Gavin era baron de cinci ani şi încă nu se obişnuise să i se spună milord.

— Mulţumesc.

Închise registrul contabil de la Lebădă Albastră şi îl puse deoparte pe biroul lui. Se duseseră zilele când îşi petrecea ore întregi la club uitându-se prin registre. Era la fel de uşor să se ocupe de ele de acasă, mai ales acum că

angajase un administrator. La fel de uşor şi mult mai plăcut. Majordomul lui rămase în apropiere.

— Mai este ceva? întrebă Gavin.

— Să o informez pe Excelenţa Sa de sosirea musafirilor? întrebă majordomul. Sau preferaţi să o informaţi dumneavoastră?

— Încă n-a coborât?

— Nu, milord. A fost chemată în camera copiilor. În legătură cu altă urgenţă Tweedledee, cred.

— Mă duc eu după ea, spuse Gavin chicotind. Tu du-te şi explică-le oaspeţilor despre urgenţa Tweedledee. Dacă poţi.

Majordomul coborî scările, în vreme ce Gavin se îndreptă în direcţia opusă. Când se apropie de camera copiilor, o auzi pe Christabel vorbind cu o voce calmă.

— V-am spus, tatăl vostru este prea ocupat acum ca să decidă cine să fie Tweedledee. O s-o facă mai târziu. Iar dacă nu vă purtaţi frumos, o să vă fac pe amândoi Tweedledee.

— *Papa* trebuie să o facă, altfel nu se pune, răspunse o voce de copil.

Înăbuşindu-şi un râset, el se opri în uşă ca să se uite. Ca de obicei, în centrul disputei familiale, se afla fiica lui de patru ani, cu păr negru, Sarah, care moştenise viclenia tatălui şi temperamentul mamei. De-a buşilea după ea era fiul lui de doi ani, John, al cărui păr avea deja tente roşietice şi a cărui insistenţă încăpăţânată de a face tot ceea ce-i spunea sora lui îl băgase în necazuri de nenumărate ori.

Cea care încerca în zadar să discute cu ei era soţia lui. Soţia lui frumoasă şi adorabilă, pe care o iubea tot mai mult în fiecare zi. Şi când se gândea că aproape o gonise din viaţa lui pentru o răzbunare care nu i-ar fi adus altceva decât suferinţă.

— Dacă nu mă lăsaţi pe mine să o fac, spuse ea, atunci trebuie să aveţi răbdare şi să staţi cu dădaca până după cină…

— Este în regulă, spuse Gavin când intră în încăpere. Am venit.

— *Papa!* strigară copiii lui, în timp ce se avântară cu braţele deschise şi îi cuprinseră câte un picior.

Îşi înghiţi nodul care i se punea în gât de fiecare dată când cobora privirea şi vedea cum feţişoarele acelea se aprindeau de bucurie.

— Fă-mă pe mine Tweedledum, *papa!* strigă Sarah.

— Nu, pe mine, *papa,* spuse John.

El le ciufuli părul.

— Dacă vă fac pe amândoi Tweedledum, încetaţi să-i mai daţi bătăi de cap mamei? Trebuia să fi fost nebun când le citise prima dată cântecul de leagăn şi îi încurajase să se joace pe roluri. Dar cine să se fi gândit că avea să se transforme în competiţia secolului?

— Nu putem să fim amândoi Tweedledum, se plânse Sarah. John trebuie să fie Tweedledee. El a fost Tweedledum ultima dată.

Buza de jos a fiului lui începu să tremure.

— John Tweedledum. Nu Sarah. John.

— Nu este corect! protestă Sarah.

Gavin îşi ascunse surâsul.

— Uite cum facem… Tu poţi să fii Tweedledum prima oară, iar John poate să fie Tweedledum a doua oară. Bine?

Sarah încuviinţă solemn, ceea ce însemna că John îi urmă numaidecât exemplul.

— Jane? spuse el.

Dădaca lor înaintă exasperată.

— Îmi pare rău că micuţii v-au deranjat pe dumneavoastră şi pe milady, dar domnişoara Sarah s-a dus repede să o cheme pe mama ei când eram cu spatele…

— Este în regulă. Ştiu ce vulpiţă poate să fie fiica mea uneori.

— Mă întreb cu cine seamănă, mormăi Christabel.

— Atenţie, nevastă, o tachină el, sau te fac pe tine Tweedledee!

— Mama nu poate să fie Tweedledee, zise Sarah încet. Ea este doar *mama.*

Când Christabel dădu ochii peste cap, el îşi înăbuşi un chicotit.

— Jane, spuse el, te desemnez cu autoritatea de a decide cine este Tweedledum şi Tweedledee. Dacă John sau Sarah se poartă urât câtă vreme eu şi mama lor luăm cina cu oaspeţii, ai permisiunea mea să-i transformi pe amândoi în Tweedledee până când acceptă să se poarte cum trebuie.

— Foarte bine, domnule, răspunse Jane.

El aruncă spre copii o privire severă. Sau, în orice caz, încearcă.

— Şi dacă aud cumva că i-aţi dat de cap dădacei, o să le spun bunicii Byrne şi bunicului Lyon. O să fie foarte dezamăgiţi să audă cum se poartă nepoţii lor. Se întoarse spre Christabel şi îi întinse braţul. Mergem, dragostea mea?

Ea îl luă de braţ, dar, de îndată ce părăsiră încăperea, îi spuse cu o voce scăzută:

— Chiar să le spui bunicii Byrne şi bunicului Lyon. De parcă ar face ceva… îi răsfaţă pe copii aproape la fel de mult ca tine.

— Orice copil merită să fie răsfăţat, spuse el.

Ea îl privi cu un zâmbet delicat când coborâră scările.

— Da, bănuiesc că merită.

— Dar mi-aş dori să ştiu de ce îl consideră rău pe Tweedledee şi bun pe Tweedledum. În afurisitul ăla de cântec, amândoi sunt la fel.

Christabel chicoti.

— Ah, dar sunt copii, Gavin. Logica n-are loc aici. Sarah a hotărât că Tweedledum sună a tobe, aşa că-l asociază cu poveştile de pe câmpul de luptă ale bunicului. În timp ce, după ea, Tweedledee sună asemenea ciripitului unei păsări şi este ceva nătâng.

— Iar dacă spune Sarah, John o urmează fără comentarii.

— Bănuiesc că asta nu o să mai ţină când el o să crească suficient de mult ca să se facă auzit.

El râse.

— Adevărat, adevărat.

Ajunseră la următorul etaj şi se îndreptară spre scările care duceau în salon, când el o trase dintr-odată într-un

alcov şi o sărută apăsat. După ce se retrase, ea îl privi lung, amuzată.

— Asta pentru ce a fost?

— Pentru că te-ai măritat cu mine. Pentru că mi-ai oferit doi copii frumoşi. O cuprinse de mijloc. Pentru că ai crezut în mine când niciun om cu capul pe umeri n-ar fi crezut.

Fu rândul ei să-l sărute, cu o gură atât de caldă şi de dulce, încât sărutul se transformă repede în ceva mult mai înflăcărat. De astă dată, după ce se retrase el, chipul ei era îmbujorat, iar răsuflarea întretăiată nu făcu decât să-l înflăcăreze şi mai tare.

— Nu trebuie să coborâm chiar acum, murmură el. I-am putea lăsa să mai aştepte câteva minute.

— Nu mă ispiti, îl avertiză ea, apoi îl împinse pe coridor şi îl trase spre scări. Ştii ce s-a întâmplat ultima dată când i-am lăsat pe fraţii tăi să aştepte. N-au mai terminat cu tachinările. „Deci, Byrne, tu şi Christabel v-aţi rătăcit pe drum? Poate ar trebui să vă trimitem harta etajului data viitoare. Salonul este camera care nu are pat”.

El râse la acurateţea cu care îl imită pe Iversley.

— Bine spus. Fraţii mei sunt nişte idioţi.

Ea pufni.

— Şi tu eşti la fel de rău ca ei cu răspunsurile tale încrezute.

— Ştii că spunem asemenea lucruri doar ca să ne facem nevestele să roşească.

— Da, ştiu prea bine că toţi trei sunteţi nişte crai dezlănţuiţi.

În ciuda mormăielii nemulţumite, încrederea în caracterul lui rămăsese întotdeauna de nestrămutat. Nu fusese niciodată femeia uşuratică şi neîncrezătoare care ameninţase să fie ca amantă. Şi, foarte ciudat, încrederea ei îl făcea cu atât mai hotărât să nu o dezamăgească.

El se aplecă şi îi apăsă un sărut în spatele urechii.

— Motiv pentru care nu-ţi părem niciodată plictisiţi.

Ea ridică privirea spre el cu cea mai serioasă dintre expresii.

— Îţi este vreodată dor de vechiul tău stil de viaţă, Gavin?

— Te referi la amantele mele plângăcioase, la nopţile lungi şi singuratice de la club, petrecute alături de jucătorii beţi, la petrecerile lui Stokely, unde trebuia să stau cu ochii în patru la înşelătorii în fiecare secundă…

— Înţeleg că răspunsul este nu, spuse ea cu un surâs.

— Un nu hotărât.

Ajunseră deja în salon, dar el se opri la uşă şi îi cuprinse mâinile într-ale lui.

— Să nu te îndoieşti nici măcar o clipă că-mi iubesc viaţa, că-mi iubesc copiii şi că te iubesc pe tine!

— Nu mă îndoiesc, răspunse ea, propria dragoste licărindu-i în ochi. Dar am face bine să intrăm. N-am de gând să le dau din nou motive de tachinat.

— Sunt sigur că nu o să poţi niciodată să eviţi asta. La urma urmei, eşti măritată cu mine şi o să treacă ani întregi până ce fraţii mei vor înceta să-mi toarne cenuşă în cap pentru nenumăratele dăţi când am jurat că n-o să mă însor niciodată.

Era de-adevărat. În clipa în care intrară, Draker îi întâmpină cu un zâmbet arogant.

— Ştii, Byrne, de îndată ce te însori, se presupune că pofta scade, nu creşte.

— Şi cum merge treaba la tine? replică Gavin, în timp ce unul dintre lachei îi oferi un pahar cu vin.

— Iar începem, mormăi în şoaptă Christabel.

Dar o lovitură de tun de afară îi făcu să tresară.

— Au ţinut toată ziua, spuse Iversley şi făcu un gest spre fereastră cu propriul pahar de vin. Prinny deja domneşte de ani buni şi totuşi ai zice că încă n-au aflat.

— Ai fost la încoronare? îl întrebă Gavin pe Draker.

— Am fost. Regina a transformat totul într-un fiasco.

— Un lucru se poate spune despre Prinny, remarcă Gavin. Nu este niciodată plictisitor.

— Ca fiii lui, adăugă Christabel din spate.

Gavin zâmbi.

— Da. Exact. El mai luă un pahar de vin de la lacheu şi

i-l întinse, apoi îl ridică pe al lui. Azi, mai mult ca niciodată, trebuie să închinăm paharele, nu credeţi, domnilor?

— Absolut. Iversley ridică paharul, apoi spuse: Pentru Frăţia Regală a Bastarzilor!

Cu toţii repetară toastul, inclusiv doamnele.

În timp ce băură, Gavin îi privi pe bărbaţii care îi deveniseră cu adevărat fraţi şi pe soţiile lor, care ar fi trecut prin focurile iadului pentru unul de-al lor. Exact ca mama lui. Exact ca soţia lui. O privi lung pe Christabel, care îi zâmbea încântată, cu chipul plin de dragoste. Ridică din nou paharul.

— Şi pentru părintele nostru de viţă regală. Trăiască regele!

Sfârşit